

Emili Bronteová
...
Na větrné hůrce

KAPITOLA PRVNÍ

1801 Vracím se z návštěvy u svého domácího pána – jediného souseda, kterého tu budu mít na krku. Takovouhle končinu si dám líbit ! V celé Anglii bych na mou věru marně hledal zákoutí tak vzácně nedotčené společenským ruchem. Pro mrzouta učiněný ráj - a v panu Heathcliffovi mám tak dokonalý protějšek, že se o tu pustinu můžeme klidně rozdělit. Báječný kolega v poustevničení! Netušil ovšem, jakou ve mně vzbudil náklonnost hned napoprvé, když tak podezíravě přimhouřil černé oči, sotva jsem dojel k plotu, a když nevráživě schoval pravici hlouběji do výstřihu vesty, sotva uslyšel, kdo jsem. „Pan Heathcliff?“ řekl jsem. Odpověděljen kývnutím. "Jsem Lockwood, váš nový nájemce. Kladu si za čest navštívit vás bez meškání po svém příjezdu a spěchám se ujistit, zda jsem se snad nějak nevtíral, když jsem tolik stál o pronájem Drozdova. Zaslechl jsem včera, že prý jste pomýšlel . . ." "Drozdov je můj, milý pane," přerušil mě nedůtklivě. "Kdyby se tam někdo proti mé vůli vtíral, zarazil bych mu to – vstupte!" To jeho "vstupte!", procezené skrze zuby, znělo jako zmizte odtud !" Ani ta branka, o kterou se opíral, nebrala vyčenené pozvání na vědomí, a právě to mě asi přimělo vzít ho za slovo. rostl ve mně zájem o člověka, který svou uzavřenost hnal ještě dál než já. Když viděl, že se můj kůň už málem tlačí do vrátek, vytáhl konečně pravici z vesty a otevřel závoru. Pak se zprudka otočil a vedl mě chodníčkem do dvora. Tam se rozkřikl : "Josefe, odveď panu Lockwoodovi koně a přines nám víno!" "To bude asi veškeré služebnictvo v jedné osobě," pomyslel jsem si při těch dvou příkazech. "Není divu, že tu bují tráva na dláždění a živý plot že jim tu zarovávají jen krávy." Josef byl muž postarší, vlastně už starý – možná úplně stařec, třebaže vypadal zachovale a statně. "Pámbu s námi," brumlal si rozmrzele, když ode mne přejímal koně. Tvářil se přitom tak kysele, že jsem ho v duchu omlouval - snad ho trápí zažívání, že volá pánaboha na pomoc, a jeho zbožný povzdech se k mému nečekanému příchodu ani nevztahuje. Dvorcí pana Heathcliffa se říká Větrná hůrka. Už tento místní název výmluvně naznačuje, jak prudkým útokům povětrí je dům za bouřlivého počasí vydán napospas svou polohou. Větrat se věru nemusí, čerstvého vzduchu v něm užijí až zaž; o síle, s jakou tam nahoře po hřebenech fičí severák, svědčí nepřírozený sklon hrstky zakrslých borovic za domem a živý plot z vyzáblého trní, jehož šikmé pruty trčí všechny stejným směrem, jako by žebřaly od slunce almužnu. Stavitel byl naštěstí prozíravý a postaral se o bytelnost: úzká okna zasadil hluboko do zdi a na rozích zpevnil budovu zvláště velkými, vyčnívajícími kameny. Před prahem jsem se zastavil a s obdivem se zadíval na groteskní tesané ozdoby, jimiž oplývalo průčelí domu a zvláště portál hlavního vchodu. Tam jsem vypátral mezi nezřetelnými pozůstatky zvětralých gryfů a nahatých klučků letopočet "1500" a jméno "Hareton Earnshaw". Byl bych k tomu rád leccos podotkl a vyžádal si od nevlídného majitele stručný historický výklad o tomto sídle, ale jeho postoj u dveří mi zřejmě naznačoval, abych buď bez prodlení vešel, anebo se klidil, a já jsem už nemínil pokoušet jeho trpělivost, dokud nevníknu do jeho svatyně. Stačil krok - nebyla tam předsíň ani chodba - a octli jsme se v obytné místnosti, které se tu říká prostě "jizba".

Obyčejně to bývá zároveň pokoj i kuchyň, ale na Větrné hůrce vystrnadili kuchyň zřejmě jinam. zaslechl jsem totiž odkudsi z hloubi domu někoho řečnit a řinčet nádobím. Také jsem na mohutném krbu nepostřehl žádné známky toho, že by se tu peklo nebo vařilo, a stěnám chyběl obvyklý třpyt měděných pánví a vydrhnutých cedníků. Jen v jednom koutě se hýřivě zrcadlilo světlo i žár ohně na řadách velikánských cínových talířů; promíšených stříbrnými poháry a džbánky. Byly narovnány na policích ohromného dubového příborníku, jenž sahal až k samému krovu. Místnost totiž neměla strop a zvědavec si mohl volně prohlédnout celou

obnaženou konstrukci střechy, ledaže jí místy zakrývaly plošiny z prken, obtěžkané zásobou hovězích a skopových kýt, šunky a ovesných placek. Nad krbem visela sbírka starých, hroživě vyhlížejících pušek a pár jezdeckých pistolí. pro okrasu stály na krbové římsě tři pestře malované plechovky. Podlaha byla z hladkých bílých dlaždic, židle zelené, hrubě sbité, s vysokými opěradly. ve stínu se rýsovaly nějaké černé lenošky. Ve výklenku pod příborníkem se válela ohromná hnědosrstá lovecká fena, obklopená hromádkou kničících štěnat. A v dalších koutech byli ještě jiní psi. Místnost i zařízení se celkem nijak nelišily od obydlí kteréhokoli rozšafného sedláka tady na severu – zarputilého chlapíka v krátkých kalhotách a kamaších, v nichž se jeho svalnaté údy vyjímají zvlášť mohutně. Tenhle typ tu najdete ve všech usedlostech, roztroušených po zdejší vrchovině vždy několik mil od sebe, nejlépe takhle po obědě, jak si hoví v lenošce s korbelem napěněného piva na kulatém stole před sebou. Zjev pana Heathcliffa je však v podivném rozporu s jeho obydlím i způsobem života.

Pleť má snědou jako cikán, oblekem a vystupováním vypadá spíš na pána - asi tak lepšího statkáře. Na vnější vzhled mnoho nedbá, ale to se při jeho urostlé, vzpřímené postavě snadno přehlédne. Zkrátka asi morous. Leckdo si třeba pomyslí, že je to obyčejný domýšlivec, ale to je naprostý omyl. Já ho chápu, tuším v něm spřízněnou duši. ta jeho upjatost pramení z toho, že nedovede stavět na odív své pravé city, že se ostýchá projevů vzájemné náklonnosti. On miluje či nenávidí skrytě a pociťuje to málem jako vtíravost, když někdo jeho lásku či nenávist opětuje. Ale ne, dávám se příliš unášet, nesmím mu přisuzovat tolik ze sebe sama. Třeba má Heathcliff zcela jiné důvody než já, když nehodlá podat ruku přichozímu, který stojí o bližší seznámení. Já jsem asi případ sám pro sebe; však už nebožka matka říkávala, že mně se i rodinné štěstí vyhne, a taky ano - letos v létě jsem se sám o ně připravil. Prožíval jsem krásný slunečný měsíc u moře a seznámil se tam s báječnou krasavicí. Nejevila o mne zájem, a já k ní proto vzhlížel jako k bohyni. Ani slovem jsem jí "nevyjevil svou touhu", moje tvář však asi mluvila za mne, takže každý hlupák musel poznat, že jsem až po uši zamilován.

Konečně dívka pochopila a také v její tvářince se zračil opěťovaný cit - nepředstavitelně krásná podívaná ! A jak jsem se zachoval já? Stydím se to doznat - stáhl jsem se do sebe jako hlemýžď do ulity a napohled jsem rázem ochladl. Pozorovala u mne stále mrazivější odstup, až začala, chudinka, věřit, že to všechno bylo u ní jen šálení smyslů. To trapné nedorozumění jí tak zmátlo, že přemluvila matinku k okamžitému odjezdu. A tento zlomyslný kousek, kterým mne vytrestala vlastní povaha, mi vynesl pověst člověka veskrze bezcitného; jak málo zaslouženou, vím jen já sám. Usedl jsem zjedné strany krbu a můj domácí pán zamířil k protějšímu místu. Abych nějak překlenul chvíli mlčení, hodlal jsem zatím pohladit fenu, která opustila rodinku a za zády se mi chtivě plížila k lýtkům; cenila zuby a sliny se jí sbíhaly už předem. Na mé pohlazení odpověděla přidušeným, táhlým zavrčením. "Nechte čubu na pokoji," zavrčel i pan Heathcliff a zarazil jí kopancem, než mohla svou zuřivost stupňovat.

"Není na mazlení zvyklá - na hraní jí tu nemáme." Pak přistoupil k postranním dveřím a znovu se rozkřikl: "Josefe!" Josef cosi zahuhlal dole ze sklepa, ale patrně se neměl k návratu.

Jeho pán se tedy vydal za ním dolů a mne tu nechal samotného s tou hrubiánskou fenou a dvěma zavilými chundelatými ovčáky, kteří teď také byli ve střehu a hlídali každý můj pohyb. Seděl jsem tiše jako pěna, netoužil jsem pochopitelně přijít do styku s jejich tesáky. Ale nedalo mi to a začal jsem se po nich alespoň všelijak ošklíbat a mžourat. - nenadál jsem se ovšem, že tomu porozumějí, když si je budu dobírat mlčky. Nějaký můj výraz milostpaničku tak dopálil, že se rozvzteklila a skočila mi na klín. Odrazil jsem jí a přitáhl honem před sebe stůl jako štít.

Ten pohyb vyburcoval všechny ostatní psy: ze všech skrýší se na mne vyrojila smečka čtvernohých běsů rozličného věku a velikosti. Měli spadeno zejména na šosy mého kabátu a na paty : nezbyvalo než se dát do křiku, aby někdo z domácích zakročil, a zatím jsem odháněl alespoň největší útočníky pohrabáčem, jak to šlo. Pan Heathcliff a ten jeho děda stoupali po schodech ze sklepa jako naschvál s bohorovným klidem. Snad ani trochu nepřidali do kroku, jako by se nic nedělo – jako by neslyšeli ohlušující vřavu u krbu, kde se to na mne všechno

sápalo a doráželo. Naštěstí je předešla rychlejší posila z kuchyně: přihnala se mohutná ženština s vykasanou sukni a vyhrnutými rukávy, celá rozpálená od plotny, vrhla se na psy a začala se mocně ohánět na všechny strany rendlíkem. Tato zbraň, doprovázená patřičnou výřečností, účinkovala jako kouzelný proutek. Bouře rázem utichla, a když se na bojiště dostavil pán domu, stála tam už jen má zachránkyně, s hrudí dmoucí se jako moře po přestálé smršti. "Co to tu tropíte za výtržnost, prosím vás?" zeptal se a ještě si mě přitom měřil takovým pohledem, že jsem si to po tak nehostinném jednání nehodlal dát líbit. "Já a výtržnost! To je dobré," odsekl jsem. "Promiňte, ale ani stádo divokých vepřů by tak neběsnilo jako tenhle váš posedlý zvěřinec. To už byste mohli hosty předhazovat tygrům." "Nikoho si ani nevšimnou, když tu na nic nesahá" prohlásil, postavil přede mne láhev vína a odtáhl stůl zpátky na místo. "To je v pořádku, že hlídají. Napijete se?" "Ne, děkuji. "Ale nepokousali vás ! ?" "To bych jim taky neradil! Do smrti by na to, bestie kousavé, nezapomněly!" Heathcliffův obličej roztál úsměvem. "No, no, pane Lockwoode, jen klid! Tu máte, zapijte to! My tu málokdy vídáme hosty, a tak je ani neumíme patřičně uvítat - mluvím za sebe i za psy. Na vaše zdraví !" Uklonil jsem se a připil jsem zas jemu. Uvědomil jsem si, že bych si zadal, kdybych kvůli jeho nevyčválanému psinci dělal uraženého. Třeba bych se před ním i zesměšnil - vždyť ten chlap měl z mého nebezpečí vlastně povyražení. Zatím Heathcliff asi nahlédl, že není radno zahrávat si s tak dobrým nájemcem. Rozhovořil se - ne již tak úsečně a stroze - o námětu, který podle jeho názoru mi byl blízký : o přednostech i nedostacích mého samotářského útulku. Zaujalo mne, jak bystře se o všem vyjadřuje, a tak jsem se před odchodem dokonce nabídl, že nazítří přijdu zas. Dal mi na srozuměnou, že o další návštěvu nestojí. Stejně tam půjdu. Vždyť já jsem proti němu vlastně docela společenský tvor.

KAPITOLA DRUHÁ

Včerejší odpoledne bylo mlhavé a chladné. Měl jsem sto chutí prosedět je u ohně ve svém pokoji, místo abych se brodil vřesovisky a bažinami k Větrné hůrce. Jenže po obědě - abyste

věděli, obědvá se tu mezi dvanáctou a jednou a moje hospodyně, rozšafná paní, kterou jsem převzal spolu` se zařízením, nedovede či nechce rozumět přání, aby se mi hlavní jídlo podávalo v pět - tedy po obědě, když jsem se s tímto lenošným úmyslem odebral nahoru a vkročil do pokoje, našel jsem tam služebnou uprostřed mračna zvířeného prachu. Klečela u krbu mezi smetáky a kbelíky a sypala do plamenů popel, aby je uhasila. Tohle mě ovšem vyhnalo. Vzal jsem klobouk a po čtyřech mílích pochodu jsem dorazil k Heathcliffově zahradě právě včas, abych se šel schovat před prvními prachovými vločkami vánice.

Tady na nechráněném kopci byla země ztvrdlá holomrazem a na studeném větru mi křehly nohy i ruce. Nedokázal jsem ani otevřít závoru u vrátek, a tak jsem přeskočil plot a běžel k domu po dlážděném chodníčku, lemovaném rozlezlými angreštovými keři. U vchodu jsem však klepal marně, až mě z toho brněly klouby a psi se rozštěkali.

Bídna čeládko!" spílal jsem v duchu. "Za takovou sprostou nehostinnost by vám patřilo, abyste už víckrát neuzřeli lidskou tvář! Já bych aspoň ve dne nezamykal! Vlezte mi na záda! - Však já se tam dostanu, uvidíte!" V tomto odhodlání jsem vzal za kliku a prudce jí zalomcoval. Kulatým okénkem u stodoly vykoukl Josefův kyselý obličej.

Co byste rád?" zahulákal. "Pán je vzadu v ovčinci. "Jděte okolo, jestli s ním chcete mluvit!"

Nemůže mi nikdo z domu otevřít?" křičel jsem po jeho příkladu.

Tam nikdo nejni než milostpaní, a ta vám neotevře, kdybyste dělal kravál do večera."

"A proč? Tak jí přece oznamte, kdo přišel. No, Josefe!"

"To tak! Já si kvůli vám prsty pálit nebudu," houkla hlava a zmizela.

Sníh už hustě fícel. Chytil jsem za kliku a zkusil znovu zalomcovat, ale tu se za mnou na dvoře objevil mladík bez kabátu, s vídlemi přes rameno. Zavolal na mne, abych šel s ním. Prošli jsme prádelnou, pak dlážděným dvorkem, kde bylo skladiště uhlí, pumpa a holubník, až jsme posléze vkročili do téže rozlehlé, přívětivé, teplé jizby, kam jsem byl uveden již předešle. Rozkošně žhnula září náramného ohně ze směsice uhlí, rašeliny a dříví. A poblíž stolu, prostřeného k důkladné večeři, jsem s potěšením uzřel milostpaní" - osobu, o jejíž existenci jsem dříve neměl

tušení. Uklonil jsem se jí a čekal, až mě pozve, abych se posadil. Hleděla na mne, opřena zády v křesle, bez hnutí a beze slova.

Hrozně počásí," poznamenal jsem. "Omlouvám se,

"

paní Heathcliffová, že se netečnost služebnictva vymstila na vašich dveřích. Co jsem se nalomcoval klikou, než mě uslyšeli !"

Nepohnula ani rty. Hleděl jsem na ní - a ona na mne. Vlastně jen lhostejně zírala, jako bych tu ani nebyl, až mi z toho bylo nepříjemně a trapně.

"Sedněte si," křikl hrubě mladík. "Přijde brzo."

Poslechl jsem, odkašlal jsem si a zavolal jsem na tu potvoru Juno, která při tomto druhém setkání ráčila nepatrně pohnout konečkem ocasu na znamení, že naší známost bere na vědomí.

"Krásné zvíře," podotkl jsem dále. "Nebudete, milostivá, dávat pryč štěňátka?"

Nejsou moje," odvětila ta přívětivá hostitelka. Sám

"

Heathcliff by mně byl neodsekl lépe.

"Pravda, vaši mazlíčkové leží tamhle, že?" nedal jsem se odradit a ukázal do kouta, kde jsem zahlédl nějakou další havěť, nejspíše kočky.

"Pěkní mazlíčkové," pronesla opovržlivě.

Byla to bohužel hromádka zabitých králíků. Znovu jsem si odkašlal, přisedl blíže k ohni a opakoval jsem poznámku o hrozném počásí.

"Tak proč chodíte ven?" odpověděla, vstala a natáhla se pro dvě strakaté plechovky na římse u krbu.

Předtím seděla ve stínu, takže jsem si teprve teď mohl prohlédnout její postavu a obličej. Byla útlá, skoro ještě děvčátko. Postava nádherná a obličej - věru, tak půvabnou tvářičku jsem snad dosud nespátřil . překrásné, jemné tahy, rámované plavými, do zlatova hrajícími kadeřemi, jež jí v prstencích spadaly na půvabnou šíji. A ty oči ! nebyl bych jim odolal, kdyby byly chtěly trošku vlídně. Na štěstí však pro mé vznětlivé srdce vyjadřovaly jen znechucenost, ba snad i zoufalost, která u takového stvoření až zarážela. Plechovky stály vysoko, stěží na ně dosáhla; přiskočil jsem jí na pomoc. Vyjela na mne jako lakomec, kterému by šel někdo pomáhat při počítání zlat'áků.

"Nestojím o vaši pomoc," zarazila mě, "umím si je podat sama."

"Ó, prosím, promiňte," omluvil jsem se spěšně.

"Pozval vás na čaj?" zeptala se, uvázala si přes černé, pečlivě upravené šaty zástěru a zastavila se nad čajníkem s nabranou lžičkou čaje v ruce.

"Bude mi potěšením posvačit," odpověděl jsem.

Pozval vás?" ptala se znovu.

"

"Nikoli," pronesl jsem laškovně. "Čekám, až vy mě pozvete."

Hodila čaj i se lžičkou zpátky do plechovky a vztekle dosedla zas na své místo. Krabatila čelo a ohrnula rudý spodní ret jako děcko, které nabírá k pláči.

Mladík si zatím přehodil jakýsi nemožně utahaný kabát, stoupl si zpříma před plápolající oheň a měřil si mě shora úkosem asi tak, jako by nás dělila nesplacená krevní msta. Začínal jsem být na pochybách : patří vůbec k služebnictvu? V jeho hrubém oděvu a mluvě není ani stopy po oné nadřazenosti, kterou jsem pozoroval u manželů Heathcliffových.

Husté kaštanové kučery má zanedbané a nečesané, tváře celé zarostlé a ruce upracované jako obyčejný nádeník - a přece si počíná nenuceně, málem pánovitě, a vůbec se nemá k tomu, aby paní domu obsluhoval. A tak jsem se raději tvářil, že jeho podivné způsoby nevidím, když nemám spolehlivé vodítko; kam ho zařadit. Naštěstí mi v těchto trapných rozpacích ulevil trochu Heathcliff, který vešel asi pět minut nato.

"Tak prosím, pane Heathcliffe, slíbil jsem přijít a tu mě máte," nutím se do bodrého tónu. "Nějakou tu půlhodinku zde bohužel teď musím vyčkat, než se ten nečas přežene, poskytnete-li mi tu na chvíli laskavě přístřeší."

Půlhodinku?" opakoval a strásal si přitom sněhové

"

vločky s šatů. "Že se vám chce, courat se po světě v nejhorší chumelenici! Nevíte, že byste mohl zapadnout do slatin?"

V takovéhle čině zabloudí i zdejší lidé, kteří se v těch bažinách tady vyznají. Že by se to přehnalo, o tom zatím nemůže být řeči."

"Což kdyby mě někdo z vašich lidí doprovodil domů a zůstal přes noc u mne? Můžete některého postrádat?"

Nemohu."

"Ale ale! No, co se dá dělat, musím se tedy spolehnout na vlastní orientační smysl."

Hm !"

"Dočkáme se toho čaje?" ozval se ten v tom utahaném kabátě a přenesl svůj hrozivý pohled ze mne na mladou paní.

"Jemu taky?" obrátila se tázavě na Heathcliffa.

"Bude to?" utrl se na ní tak hrubě, že jsem až strnul. Z tónu, jakým to řekl, promlouval veskrze zlý člověk. Teď mě už přešla chuť vidět v něm báječného kolegu. Když bylo jídlo na stole, pozval mě slovy: "Tak prosím, přisedněte!"

A my všichni i s tím neotesaným chasníkem jsme zasedli ke stolu. Žádné řeči se při jídle nevedly, zavládlo chmurné mlčení.

Měl jsem za to, že jsem to mračno vyvolal já a že bych se měl proto pokusit je rozfouknout. Jistě tu takhle nesedají

jako zařezaní den co den - jsou sice morousové k pohledání,
ale aby se pořád jen škaredili, to přece ani není
v lidské povaze.

"To je vám zvláštní," povídám tedy v přestávce mezi
prvním a druhým šálkem čaje, "to je vám zvláštní, jak
dovede zvyk působit na naše záliby a názory. Leckdo by si
nedovedl představit, pane Heathcliffe, že je vůbec možné
žít šťastně v takovém odloučení od světa. Ale já bych si
dovolil tvrdit, jak tu tak vidím v kruhu rodinném vás a vaši
milou paní, která vládne jako dobrý anděl ve vašem domě
a srdci . . ."

"Moji milou paní?" přerušil mě s výsměchem takřka
d'ábelským. "A kde má být - ta moje milá paní?"

"Přece paní Heathcliffová, vaše choť."

"Ach tak! - Vy naznačujete, že její duch se vznáší nad
námi co strážný anděl a bdí nad osudy Větrné hůrky,
i když tělo vzalo za své. Tak jste to myslel?"

Chtěl jsem svůj trapný omyl nějak napravit. Mohlo mě
přece hned napadnout, že při tak velikém věkovém rozdílu
to asi nebudou manželé ! Jemu je kolem čtyřiceti, a to bývá
u mužů doba duševní vyspělosti, kdy zřídka propadají
sebeklamu, že by si je mladé děvče mohlo vzít z lásky;
tu útěchu si dopřáváme až později, když to jde s námi
z kopce. A dívka vypadá sotva na sedmnáct.

Najednou mi svitlo - vždyť to nemohlo po mém boku,
co tu pije čaj z talířku a bere chleba do nemytých rukou,
to bude její manžel. No ovšem, pan Heathcliff mladý.
To je z toho, když se lidé zahrabou jako na hřbitově: ona
se zahodí s takovým troupem, protože ani neví, že jsou na
světě lepší mládenci. Škoda, škoda - nesmím jí dát
příležitost, aby své volby litovala! - Tahle úvaha zní možná
trochu domýšlivě, ale to by byl omyl ! Můj soused mi připadal
až odpuzující, kdežto o sobě vím z dobré zkušenosti,
že se celkem líbím.

Zde paní Heathcliffová je moje snacha," potvrdil mi
"

Heathcliff mou domněnku. Při těch slovech na ní vrhl
zvláštní pohled - byl to pohled nenávistný, ledaže mu
snad svaly v obličejí, na rozdíl od jiných lidí, zlomyslně
zkreslovaly výraz skutečného duševního hnutí.

"Ach ovšem, to je jasné ! Tak to vy jste šťastný vlastník
naší dobrodějně víly," prohodil jsem k svému sousedu.

Čím dál, tím hůř. Mladík zrudl jako rak a zaťal pěst
se zjevným úmyslem ublížit mi na těle. Ale hned nato se
ovládl a ulevil si jen šťavnatou nadávkou, která patřila
mně. Jenže já jí velkomyslně přeslechl.

"Hádáte špatně, milý pane,"` podotkl můj hostitel.

"Ani on, ani já nemáme tu čest být šťastným vlastníkem
té vaší dobrodějně víly. Její manžel už nežije. Řekl jsem
vám, že je to má snacha, to tedy znamená, že si vzala

mého syna."

"A zde ten mladý muž..."

"Není můj syn, aby bylo jasné."

Heathcliff se přitom znovu pousmál, jako by to byl nejapný žert, přičítat mu otcovství tohoto medvěda.

"Jmenuju se Hareton Earnshaw," zavrčel mladík.

Nepleťte si to, rozumíte?"

"Vynasnažím se," povídám na to a v duchu se směji důstojné póze, s jakou to pronesl.

On mě začal probodávat pohledem, a tak jsem raději odvrátil zrak sám. Obával jsem se, že bych se buď neudržel a dal mu políček, anebo vyprskl smíchem. Začínal jsem být nějak nesvůj v tomhle přívětivém kruhu rodinném. Ta ponurá duševní pohoda pomalu vyvažovala, ba převážila hřejivou tělesnou pohodu mého okolí. Umiňuji si, že se příště budu mít na pozoru, než se do třetice vydám pod tento krov.

Když bylo jídlo odbyto a nikdo ani slůvkem nenavázal nějaký rozhovor, přistoupil jsem k oknu obhlédnout počasí. Vyhlídka byla chmurná. Snášela se předčasně temná noc a obloha s pahorkatinou zmizely v jediném víru sněhové smršti.

Ted', ale opravdu nedojdu domů bez průvodce," vyhrkl

"

jsem. "Cesty už jsou zaváté, a stejně bych neviděl ani na krok."

"Haretone, zažeň to ovčí stádečko do kolny ! Zasype je to, jestli zůstanou do rána venku v ohradě. A nezapomeň je zahradit prknem!" kázal Heathcliff.

"

Ale co bude se mnou?" naléhal jsem dopálen stále víc. Odpovědi jsem se nedočkal. Rozhlédl jsem se a spatřil jsem Josefa, přinášejícího vědro ovesné kaše pro psy, a paní Heathcliffovou, skloněnou nad ohněm. Bavila se tím, že pálila hrstku sirek, které jí spadly s police nad krbem,

když tam vracela plechovku s čajem. Josef postavil vědro na zem, kritickým zrakem přehlédl místnost a zavřeštěl nakřáplým hlasem :

A to je pořádek! Že se nestydíte tady lelkovat, když

"

ostatní jsou všichni venku ! Ale do vás je marné mluvit, vy darmožroute, vy se už nenapravíte, vás si veme čert - jako tenkrát vaší mámu !"

Měl jsem zprvu dojem, že je ten proslov určen mně. Dohrálo mě to a už jsem se na toho drzého dědka chystal s úmyslem vykopnout ho ze dveří. Zastavila mě však odpověď paní Heathcliffové.

"Ty pokrytče nestydatý, nebojíš se, že si čert tebe odnese zaživa, když ho máš pořád na jazyku? Jen si dej pozor

a nedopaluj mě, nebo se přimluvím, aby si tě vzal hned!
Heleď, podívej se, Josefe," řekla, sahajíc po veliké černé knize na polici. "Mám ti ukázat, jak už umím čarovat?

To budeš koukat, jak tu pak se vším zatočím ! Už to dlouho trvat nebude. Víš, ta kráva rezka nechcípla jen tak a to tvoje revma na tebe taky asi neseslal pámbu."

"Ty d'áblice ! Ty d'áblice !" chroptěl děda. "Ať nás pámbu chrání ode všeho zlého!"

"Ticho, starý hříšníku - to ty půjdeš do pekla! A teď zmiz, nebo s tebou bude zle! Já si vás tu všechny vyobrazím ve vosku a hlíně, a prvního, kdo si dovolí mě rozzlobit, toho - no, nebudu ti povídat, co mu udělám, ale budete koukat ! Běž, dívám se na tebe !"

Malá čarodějka na něho upřela své krásné oči, hrůzostrašně se zatvářila a Josef se rozklepal upřímným zděšením. Dal se na rychlý ústup s hlasitou modlitbou a výkřiky:

□D'áblice, d'áblice !" Usoudil jsem, že tuto podivnou hru pěstuje asi pro vlastní vyrazení, a tak, když jsem s ní osaměl,

zkusil jsem jí připomenout svou svízelnou situaci.

"

Paní Heathcliffová," řekl jsem naléhavě, "nehněvejte se, prosím, že vás obtěžuji. Váš spanilý obličej mi prozrazuje, že určitě nemáte tvrdé srdce. Poučte mě podle čeho se mám v krajině orientovat, až půjdu domů. Vždyť já neznám zdejší cesty o nic lépe než třeba vy cestu do Londýna.

"Vraťte se, kudy jste přišel !" řekla mi na to, zabořila se do křesla, přitáhla si svíčku a rozevřela před sebou tu velkou knihu. "Je to skrovná rada, ale lepší vám dát neumím."

"Dobrá. Ale až vám řeknou, že mě našli mrtvého v močále nebo zmrzlého v příkopě, nebude vám svědomí vyčítat, že je to tak trochu i vaše vina?"

"Pročpak? Já přece s vámi nemohu. Mne by nepustili ani na konec zahrady."

"Vy ovšem ne ! Vás bych se ani neopovažoval prosit, abyste kvůli mně vyšla na krok z domu v tak pozdní hodinu a do takové nepohody!" zvolal jsem. "Nemusíte mi nic ukazovat, jenom mi povězte, kudy mám jít ! Anebo se přimluvte u pana Heathcliffa, aby mi dal s sebou průvodce."

"

A koho? Je tu jen on - a Earnshaw, Zilla, Josef a já.

Tak kdo by to měl být?"

"Nemáte tu v hospodářství čeledíny?"

"Ne - nikoho tu už nemáme."

"Z toho je jasné, že tu musím zůstat."

"To si zaříďte s hospodářem! Mně do toho nic není."

"

Aspoň vás to naučí, že není radno vydávat se zbrkle

do našich kopců," zazněl Heathcliffův příkrý hlas od dveří ke kuchyni. "A jestli tu chcete zůstat, musel byste leda spát na posteli s Haretonem nebo s Josefem. My pokoje pro hosty nevedeme."

"Mohl bych se vyspat tady v křesle."

"To tak! Cizí je cizí, ať jste boháč nebo chudák! Po domě se mi nikdo roztahovat nebude, když ho nemám na očích," prohlásil ten nezdvořák.

Při téhle urážce mi došla trpělivost. Dal jsem své nevoli hlasitý průchod a proběhl jsem kolem něho na dvůr. Ve spěchu jsem tam vrazil do Earnshawa. Byla tak černá tma, že jsem neviděl, kudy ven. Když jsem tam tak bloudil, zaslechl jsem další ukázkou, jak pěkně se mezi sebou snášejí.

Zprvu se mne chtěl ujmout ten mladík.

"Vyprovodím ho až k parku," ohlásil.

"Vyprovod' ho ke všem čertům!" zakřikl ho jeho pán nebo kdo to vlastně byl. "A kdo poklidí koně, co?"

"Lidský život snad stojí za to, aby koně pro jednu počkali. Někdo s ním jít musí," zašeptla paní Heathcliffová uznaleji, než bych se byl nadál.

"Tebe poslouchat nebudu," obořil se na ní Hareton.

"Jestli to s ním dobře myslíš, radši mlč !"

"Tak ať vás jeho duch straší! A Heathcliff ať už nesežene žádného nájemce a Drozdov se mu rozpadne v trosky!" odsekla mu.

"Slyšíte jí, slyšíte jí, jak na vás svolává kletbu?" zasípal Josef, k němuž jsem právě mířil.

Seděl totiž nedaleko a dojel krávy při svítelně. Bez okolků jsem jí popadl, zavolal jsem, že mu jí zítra pošlu, a spěchal jsem k nejbližším vrátkům.

Hospodáři, hospodáři, on nám krade lucernu !" zaječel

"

děda a rozběhl se, aby mi překazil ústup. "Psi - na něj !
Rase ! Vlku ! Drž ho, drž ho !"

Z pootevřených dveří se vyřítili dva huňatí netvoři, skočili mi po hrdle, srazili mě k zemi a lucerna zhasla. Společný řehot Heathcliffův a Haretonův dovršil mou zlost a pokoření. Ještě že se ty psí potvoryjen zálibně protahovaly, zívaly, vrtěly ocasem a nemínily mě pohltit zaživa.

Nestrpěly však, abych se zvedl, a tak jsem tam musel ležet, až se jejich škodolibým pánům uráčilo mě vysvobodit. Já pak - bez klobouku a bez sebe vztekem - vyzývám ty bíďáky, aby mě pustili ven, že tu nezůstanu ani minutu, ať si se mnou nezahrávají, nebo - a další nesouvislé pomstychtivé výhrůžky, jež nezbadatelnou šíří zloby připomínaly krále Leara.

Prudké rozčilení mi přivodilo silné krvácení z nosu, a Heathcliff, se pořád smál a já pořád spílal. Kdo ví, jak

dlouho by to bylo trvalo, nebýt zákroku osoby rozváznější než já a ohleduplnější než můj hostitel. Byla to Zilla, mohutná hospodyně. Ta nakonec vyšla ven podívat se, co se to strhlo. Domnívala se, že někdo z nich na mne vložil násilně ruku, a jelikož si netroufala pustit se do svého pána, soustředila slovní palbu na toho mladšího lotra.

"A koukejme se na pana Earnshawa!" spustila. "čeho se tu ještě nedočkám! To se u nás budou vraždit lidi přede dveřma? Vy jste mi čisté panstvo - jen se na něj podívejte, na chudáka, div se neudáví! Tiše, tiše, nemusíte se tak zlobit! Pojd'te sem, já vás ošetřím - no, no, držte chvílku !"

Při těch slovech mi znenadání vlila hrnek ledové vody za krk a pak mě vtáhla do kuchyně. Pan Heathcliff šel za námi ; jeho přechodná veselost ustoupila už zase obvyklé nerudnosti.

Bylo mi strašně zle od žaludku, všechno se se mnou točilo a šly na mne mdloby. Musel jsem chtěj nechtěj přijmout nocleh pod Heathcliffovou střechou. Řekl Zille, aby mi nalila sklenku brandy, a pak z kuchyně odešel. Zilla mě politovala v mém utrpení, a když splnila jeho příkaz, čímž mě trochu vzkřísila, ukázala mi, kde mám přenocovat.

KAPITOLA TŘETÍ

Cestou po schodech nahoru mi doporučila, abych zastínil svíčku a stoupal tiše, protože pán prý je podivně nedůtklivý ve věci toho pokoje, do něhož mě ona chce uložit - přespat by tam rozhodně nikomu nedovolil. Ptal jsem se proč. Ona prý neví - je tu teprve přes rok a děje se tu tolik zvláštních věcí, že nemá kdy se nad něčím pozastavovat.

Byl jsem tak zdeptaný, že jsem se také nad tím nepozastavil.

Zastrčil jsem závoru a rozhlížel se po posteli.

Z nábytku tu byla jen jedna židle, šatník a velká dubová ohrada s vyříznutými otvory nahoře, které se podobaly okénkům v kočáře. Přistoupil jsem k této konstrukci a nakoukl dovnitř. Shledal jsem, že je to prapodivné staromódní lůžko, důmyslný nápad, jak umožnit každému členu rodiny samostatnou ložnici při úspoře místností. Vlastně to byl zvláštní kabinet, přistavený k oknu; okenní římsa sloužila za noční stolek. Odsunul jsem dřevěnou boční stěnu, vešel se svíčkou dovnitř, stěnu za sebou zasunul a cítil jsem se v bezpečí, že mě tu nebude hledat ani Heathcliff, ani kdo jiný.

Na římsce, kam jsem svíčku postavil, leželo v koutě několik zplesnivělých knih a lakované dřevo bylo celé poškrábané nápisy. Ty nápisy ale opakovaly různým písmem a v různých velikostech stále totéž - jméno Kateřina Earnshauová, občas pro změnu i Kateřina Heathcliffová nebo I Kateřina Lintonová.

Únava mě tak zmohla, že jsem si opřel hlavu o okno a tupě pořád slabikoval Kateřina Earnshawová - Heathcliffová - Lintonová, až se mi sklížila víčka. Odpočinek

trval jen pár minut. Ze tmy začaly náhle vyskakovat oslnivé přízraky - samá bílá písmena - ve vzduchu se to hemžilo Kateřinami. Vzchopil jsem se, abych to vtíravé jméno zapudil, a tu jsem zpozoroval, že dohořívající knot svíčky se naklání k deskám jednoho starobylého svazku a že mi už kabinet zavání pachem připálené teletiny. Uhasil jsem ho a raději jsem se posadil, celý zkřehlý a ztýraný trvajícím nevolností. Rozložil jsem si tu poškozenou knihu na kolenou.

Byla to bible, tištěná tenounkými typy, hrozně páchnoucí plesnivinou; na předsádce bylo napsáno: "Kniha Kateřiny Earnshawové" a pod tím letopočet, skoro čtvrt století starý.

Sklapl jsem bibli a rozevřel další knihu, a další a ještě další,

až jsem je prohlédl všechny. Byla to vybraná knihovnička, a ve stavu takového rozpadu, že bylo zřejmé, jak pilně jí Kateřina používala, byť ne vždycky k patřičným účelům.

Skoro u každé kapitoly byly perem připsány poznámky k textu - alespoň na první pohled vypadaly jako glosy a místy vyplňovaly kdejaký nepotištěný kousíček stránky.

Někde to byly jen jednotlivé věty, jinde tvořily záznamy souvislý deník, naškrábaný neobratnou dětskou rukou. Na jedné prázdné stránce (jaký to byl asi poklad pro milou Kateřinu, když na ní přišla!) jsem v horním rohu poznal k svému velkému pobavení zdařilou karikaturu přítele Josefa - načrtnutou neuměle, ale neobyčejně výstižně. Neznámá Kateřina mě rázem zaujala a pustil jsem se proto do luštění jejích vybledlých hieroglyfů.

"Děsná neděle !" začínal odstavec pod tím. "Kéž bychom tu ještě měli tatínka ! Hindley na jeho místě je nesnesitelný - s Heathcliffem zachází hanebně - ale my se s Heathcliffem vzbouříme - dnes jsme to prvně zkusili. Celý den se jen lilo, do kostela se nemohlo jít, a tak si vzal Josef do hlavy, že musí být náhradní pobožnost na půdě. Hindley s manželkou se pěkně vyhřívali dole u ohně - vsadím se, že se na bibli ani nepodívali - a my s Heathcliffem a chudákem čeledínem jsme museli vzít modlicí knížky a lézt po žebříku nahoru. Josef nás tam posadil do řádky na pytle zrní a my cvakali zuby a vzdychali a jen jsme čekali, kdy taky Josefa rozklepe zima, aby nám to kázání už kvůli sobě trochu zkrátil. Ale kdepak ! Modlení trvalo celé tři hodiny, a to se ještě bratr nestyděl zeptat, když jsme lezli dolů: "To už jste hotovi?" Dřív jsme se směli v neděli večer trochu pobavit, jen když jsme při tom moc nehlučeli. Teď by nás za každé zasmání nejráději postavil do kouta!

"Mějte na paměti, kdo je tu hlava rodiny!" říká náš tyran. Nezlobte mě, nebo bude zle ! Povídám, že bude naprostý klid a ticho. Kdo to zas byl, ten kluk? Frantino, srdíčko, vykrákej ho za vlasy, ty na něho dosáhneš ! Slyšel jsem, jak si luskl prsty. Frantina ho za vlasy pořádně vykrákala a šla si sednout muži na klín. Takhle vydrželi sedět dobu, hubičkovat se a žvatlat jako malé děti - člověk by se styděl za tak slabomyslné řeči. Zařídili jsme se ve výklenku přiborníku, jak to šlo nejtulněji. Sotva jsem svázala obě naše zástěry a zavěsila je před nás jako záclonku, už tu byl Josef z pochůzky po stájích. Strhl mé krásné dílo, dal mi pohlavek a skuhrá :

"Hospodáře sotva pochovali, den Páně ještě trvá, slovo boží vám zní ještě v uších, a vy se tu budete slízat! Taková hanba ! Sedněte si pořádně, děcka nezvedená ! Dobrých knížek máte plno, tak si čtěte! Sed'te jaksepatří a myslete na spásu duše!"

A pak nás rozsadil, aby nám padalo zdálky od ohně aspoň trochu světla na stránky tlustých špalků, které nám vstrčil do ruky. Já toho už měla dost. Vzala jsem upatlanou knihu za hřbet a práskla jsem s ní do psího pelechu a křičela jsem, že dobrou knihu nemohu ani vidět. Heathcliff odkopl svoji knihu tam co já. To pak byl poprask!

Pane Hindley! řval náš domácí velebníček. "Pojďte

sem honem! Slečna Katka utrhla hřbet Přílbě spasení a Heathcliff poškodil .Širokou cestu k věčnému zatracení, díl první ! To je ohavnost spuštění! Že jim to trpíte! Achjo, náš starý pán by je byl pěkně zmaloval - ale ten je na pravdě boží !

Hindley vyletěl ze své rajske zahrady u krbu, popadl nás jednoho za límec, druhého za ruku a strčil nás oba do kuchyně vzadu - že si tam pro nás přijde čert, dušoval se Josef. S takovou vyhlídkou jsme zalezli každý do nejzazšího koutu a čekali. Sáhla jsem do police pro tuhle knihu a kalamář a pootevřela jsem dveře, aby mi sem šlo trochu světla. Píšu už dobrou čtvrthodinku, ale můj spoluvězeň se tu nudí a navrhuje vypůjčit si plášť naší dojičky a pod jeho ochranou se vykrást ven - vydovádet se na vřesovišti.

To je nápad! - a až sem ten dědek nepřející přijde, pomyslí si třeba, že došlo najeho slova - větší zima a vlhko tam venku na dešti nebude, než je tady."

Kateřina ten nápad asi uskutečnila, neboť další věta se už týkala něčeho jiného. Byl to nárek.

"Kdo by to byl do Hindleyho řekl, že se jednou kvůli němu tolik napláču ! Hlava mě bolí, že už ani ležet nemůžu, a přece pláču dál. Ubožák Heathcliff! Hindley mu nadává tuláků, zakazuje mu sedat s námi a jíst s námi, ani hrát prý si spolu nesmíme, a hrozí mu, že ho vyžene z domu, jestli nás spolu přistihne. Docela svádí vinu na tatínka (ta opovážlivost!), že byl k Heathcliffovi příliš shovívavý, on že prý mu ale ukáže, kde je jeho místo. . ."

Přistihl jsem se, že už nad tou vybledlou stránkou klímám. Pohled mi zbloudil z rukopisu na tištěnou stranu. Četl jsem ozdobný červený nadpis "Sedmdesátkrát sedm a první z násobku jedenasedmdesátky. Zbožné kázání, jež proslovil ctíhodný pán Jabes Branderham v kapli obce Gimmerton Sough". Ještě jsem se trápil v polosnu hádankou, co si mohl Jabes Branderham na takový námět vymyslet, a pak už jsem se svalil na lůžko a usnul.

Ale běda, nevyplácí se pít špatný čaj a dávat průchod špatné náladě ! Čím bych jinak mohl vysvětlit tu ohavnou noc?

Nezpomínám si, že bych kdy byl něco takového zažil - ani od té doby, kdy jsem poznal, co je to utrpení.

Začalo se mi něco zdát, ještě než jsem si přestal uvědomovat své okolí. Měl jsem dojem, že už je ráno a že jsem na zpáteční cestě domů. Za průvodce jsem měl Josefa. Silnice byla vysoko zasněžená, a jak jsme se brodili závějemi, mořil mě můj průvodce ustavičnými výčitkami, proč nemám poutnickou hůl a že se bez ní;dovnitř nedostanu.

Sám se přitom nápadně oháněl pořádným klackem, z čehož jsem vyrozuměl, že to asi má být dotyčný předmět.

Zprvu jsem přemítal, že je to hloupost - nač potřebuji

takovou zbraň, abych se dostal do vlastního příbytku?
Ale pak mi svítla nová skutečnost: vždyt' já vůbec nejdu
domů, my přece putujeme poslechnout si kázání pověstného
Jabese Branderhama na text "Sedmdesátkrát sedm" !
A zřejmě někdo z nás - Josef nebo kazatel nebo já - spáchal
ten "první z násobku jedenasedmdesátky" a bude za
to veřejně odhalen a vyobcován.

Dorazili jsme ke kapli. Na svých procházkách jsem jí
vskutku asi dvakrát zahlédl - stojí v údolíčku mezi
dvěma kopci a to údolíčko se klene nad močálem, jehož
rašelinová voda prý úplně nabalzamovala těch několik
mrtvých, co tu jsou pohřbeni. Střecha ještě drží, ale protože
farářský plat činí pouhých dvacet liber ročně a fara má jen
dva pokoje, z kterých co nevidět zbude sotva jeden, nechce
se žádnému duchovnímu převzít pastýřský úkol, zvláště
když se praví, že by ho ovečky nechaly spíš umřít hladem,
než aby mu z vlastních kapes zvýšily plat o haléř. Avšak
v mém snu měl Jabes plno napjatého posluchačstva
a kázal - panebože, to bylo kázání ! Dětilo se na čtyři sta
devadesát odstavců, každý v délce normálního kázání;
a každý věnován rozboru jednoho určitého hříchu. Kde
jich tolik nabral, je mi záhadou. Měl na ten citát, svůj
osobitý výklad, podle něhož bratr musí nutně hřešit pokaždé
jiným hříchem. Byly to hříchy prapodivné, výstřední
přestupky, o jakých jsem dosud nevěděl.

Jde o citát z bible (Evangelium sv. Matouše, 18, 21-22);
Tedy přistoupiv k němu Petr, řekl: Pane, kolikrát zhřeší proti
mně

bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmi-likrát? I dí mu Ježíš:
Nepравím tobě až do sedmikrát, ale až do sedmdesátkrát
sedmkrát."

To vám byla nuda! To jsem se navrtěl, nazíval, nadřímal,
na probouzel! Štípal jsem se, protíral si oči, vstával
a znovu sedal a šťouchal jsem do Josefa, kdy už bude
konec a bude to vůbec mít konec? Bylo mi souzeno vyslechnout
všechno. Konečně dospěl k tomu "prvnímu
z násobku jedenasedmdesátky". V tu kritickou chvíli
na mne sestoupilo náhlé vnuknutí : z vyššího pokynu jsem
povstal a obvinil Jabesa Branderhama, že zhřešil hříchem,
který nelze žádnému křesťanu odpustit.

"

Důstojný pane," povídám, "já už tu sedím jako ve vězení
nevím jak dlouho a čtyřidevadesát bodů vašeho kázání
mám za sebou. Sedmdesátkrát sedmkrát už беру klobouk
a chci odejít - sedmdesátkrát sedmkrát začínáte znova
a já si musím zase sednout. To vše vám odpouštím. Ale po
čtyřistajedenadevadesáté - to už přestává všechno. Kolegové,
mučedníci, vzhůru na něho ! Srazte ho z kazatelny
a roztlučte ho na prášek, ať je navždy vyhlazen z místa
tohoto !"

O tobě mluvím!" zvolal Jabes do chvíle napjatého ticha, vykloniv se přes zábradlí. "Sedmdesátkrát sedmkrát jsi mi tu nectně zazíval - sedmasedmdesátkrát rozjímám v duši a pravím sobě: A i, člověk je hříšná nádoba - i tohle se mu dá ještě odpustit. Ale tys zhřešil prvním hříchem z jedenasedmdesátky. Bratří, proved'te na něm ortel předpověděný v Písmu ! Svatí Páně, nyní se vyznamenejte !"
Jen to dořekl, zamávalo celé shromáždění poutnickými holemi a hrnulo se na mne. Neměl jsem se čím bránit, a protože Josef mi byl na dosah a ze všech nejzuřivěji na mne dorážel, začal jsem se s ním tahat o jeho klacek. V tom davovém útoku narážely hole o sebe a údery, mířené na mne, padaly na cizí lebky. Zanedlouho už duněly celou kaplí rány útočné i obranné, jeden mlátil do druhého. Ani ten Branderham se nezdržel projevů svatého nadšení a tloukl aspoň do pažení s takovým hřmotem, že mě to konečně probudilo. To byla úleva ! Ale odkud se vzal ten dojem vřavy? Co to ve skutečnosti představovalo Jabesovu úlohu v té hlučné rvačce? Nic jiného než větev borovice, která mi v závanech vichřice tloukla do okna a rachotila suchými šiškami o skleněné tabule. Chvíli jsem napínal sluch, co to může být, ale když jsem rozpoznal příčinu, obrátil jsem se a usnul. A už se mi zas něco zdálo - ještě nepříjemnějšího než předtím, možno-li.

Tentokrát jsem dobře věděl, že ležím v dubovém kabinetu, a zřetelně jsem slyšel hučení větru i pleskot chumelenice. Také jsem slyšel neustálé ťukání borovicové větve a byl jsem si plně vědom, co je příčinou toho zvuku, ale tak mě to rozčilovalo, že jsem se rozhodl je umlčet. Vstal , jsem - jak jsem se domníval - a pokoušel se otevřít okno. Háček byl k očku přiletován. Toho jsem si všiml už před usnutím, ale zapomněl jsem na to. "Ať si, nechat to , tak nemůžu!" říkám si, rozbiju pěstí sklo a vystrčím ruku ; ven, abych uchopil tu protivnou větev. Místo větve jsem sevřel ledové prstíky lidské ruky. Padla na mne šílená hrůza. Chtěl jsem stáhnout ruku zpět, ale ledová ručka mě nepouštěla a přesmutný hlásek zanařikal : "Pusť mě domů , pusť mě domů!" "Kdo jsi?" ptám se a cloumám rukou " abych se vyprostil. "Kateřina Lintonová," zachvěl se hlásek (proč zrovna Lintonová, když jsem přece četl většinou jen jméno Earnshawová?). "Vracím se domů, zabloudila jsem v bažinách." Rozeznával jsem za oknem nejasně dívčí tvář hledící dovnitř. Ze strachu jsem udělal něco , surového. Když jsem se té postavě nemohl vyškubnout, přitáhl jsem jí zápěstí k roztříštěnému sklu a rozdíral je , o hranu, až z ruky vyprýštila krev a potřísnila mi ložní prádlo. Ale postava stále lkala "Pusť mě domů !" a držela mě jako ve svěráku, div jsem hrůzou nezešílel. "Vždyť to nemohu," povídám konečně. "Dřív mě pusť ty, když ti mám otevřít!" Prsty povolily. Stáhl jsem ruku dovnitř kvapně jsem

zabarikádoval díru v okně sloupcem knih
a zacpal jsem si uši, abych už to žalostné škemrání neslyšel.
Plnou čtvrt hodinu jsem si držel dlaně na uších, ale,
jen jsem začal poslouchat - smutné lkání tu bylo pořád:
"Pryč!" křičím. "Nikam tě nepustím, kdybys dvacet let
volala! "Ano, dvacet let už volám," kvílel hlas, "dvacet
let ! Bloudím dvacet let !" Nato jsem zvenčí zaslechl šmátavý
zvuk a barikáda z knih se pohnula, jako by jí někdo,

/30/

odstrkoval. Chtěl jsem vyskočit, ale tělo jsem měl bezvládné,
a tak jsem řval z plna hrdla, posedlý děsem. Přitom
jsem si náhle uvědomil, že křičím doopravdy, nejen ve
snu. Jak trapně! Někdo se kvapně blíží ke dveřím pokoje,
otvírá je rázně, čtvercovými okénky prokmitá světlo.
Posadil jsem se celý rozechvělý a otíral si zpocené čelo.
Vetřelec stál chvíli nerozhodně a něco si mumlal. Konečně se
polohlasem zeptal: "Je tu někdo?" Nečekal
zřejmě, že uslyší odpověď. Já jsem však usoudil, že by nebylo
radno tajit svou přítomnost. Poznal jsem po hlase,
že to je Heathcliff. Kdybych byl zticha, pátral by třeba
dál. A tak jsem natáhl ruku a odsunul stěnu. Jaký to
mělo účinek, na to hned tak nezapomenu !

Heathcliff stál zrovna u vchodu. Měl na sobě jen
košili a kalhoty, bílý byl jako ta stěna za ním a svíčka
mu kapala po ruce. Když vrzla dvířka kabinetu, jako by
ho byl zasáhl blesk i Svíčka mu obloukem vyletěla z ruky
na několik metrů a tak se roztřásl, že jí skoro nedokázal
zvednout.

"To jsem prosím já, váš host," zahlaholil jsem, abych
mu uspořil další pokořující projevy zbabělosti. "Nemilá
věc - křičel jsem ze spaní, měl jsem zlý sen, vyděsilo
mě to. Promiňte, že jsem vás vyrušil."

"Hrom do vás, pane Lockwoode ! Já bych vás . . . ,"
promluvil konečně můj hostitel a odložil svíčku na židli,
protože jí ani neudržel v ruce. "Kdo vás to sem zavedl?"
pokračoval, zarýváje nehty do dlaní a zatínaje zuby, aby
mu tak necvakaly. "Kdo to byl? Vyrazím ho okamžitě
z domu !"

"Byla to Zilla, vaše hospodyně," odpověděl jsem, vyskočil jsem
z postele a chvatně se začal oblékat. "Jestli jí
chcete za to vyhnat, já vám v tom bránit nebudu, pane
Heathcliffě, dobře jí tak! Vždyť mě sem beztak strčila
jen proto, aby si na mně ověřila, že tu skutečně straší.
Taky že straší, ajak! - duchové a přízraky se tu odevšad
jen rojí. Už chápu, proč sem nikoho nechcete vpustit,
a plně s vámi souhlasím. Za nocleh v takovém kabinetu
hrůzy by se vám každý pěkně poděkoval!"

Neříkejte!" povídal Heathcliff. "A co to děláte?
Lehněte si zas a spěte, když už jste tady ! Jen proboha už
nevydávejte ty hrozné skřeky! Takhle vyvádět - copak

vás někdo škrtí?"

"Jen kdyby se ta můra byla tím oknem protáhla ! Tak by mě jistě byla mohla uškrtit," protestoval jsem. "Já se tu nedám obtěžovat vašimi dotěrnými předky ! Nebyl ten ctihodný Jabes Branderham náhodou váš příbuzný z matčiny strany? A co teprve ta fúrie, ta Kateřina Lintonová nebo Earnshawová nebo která - podstrčené dítě asi, což? - to ale musela být černá duše ! Povídala, že tu bloudí už dvacet let. Co ta musela mít hříchů na svědomí, když si za ně odpykává tak zlý trest !"

Ještě jsem nedořekl, když jsem se náhle rozpomněl na spojitost, s níž v té knize vystupovalo Heathcliffovo a Kateřinino jméno - vypadlo mi to úplně z paměti, až teď se mi ta představa náhle vybavila. Zastyděl jsem se, že jsem se tak netaktně podřekl, ale rychle jsem přes to přešel a dodal, abych urážlivý dojem zahladil - "Račte rozumět, pane Heathcliffe, já jsem před usnutím pročítal..."

Zase jsem se zarazil. Měl jsem na jazyku, "ty staré svazky tady", ale to bych se prozradil, že znám nejen tištěný, ale i rukopisný obsah, a tak jsem se včas opravil - „já jsem pročítal nápisy na okenní římsě. Jednotvárná četba, ovšem, ale to víte, člověk nemůže usnout, a tak buď počítá, nebo..."

"Jak to se mnou mluvíte?" zahřměl Heathcliff jako náhlá bouře. "Jak - jak se vůbec opovažujete, vy, a pod mou střechou? - Dobrý bože, ten chlap se zbláznil!"

A chytil se vztekle za čelo.

Okamžik jsem byl na vahách, mám-li se pro ta slova urazit či dokončit své vysvětlení. Ale bylo na něm vidět, že je povážlivě rozčilen, a to mě obměkčilo. Pokračoval jsem tedy ve výkladu, jak to bylo s těmi sny: že jsem jméno Kateřina Lintonová nikdy předtím neslyšel, ale že mi přirozeně utkvělo v mysli, když jsem si je před usnutím tolikrát slabikoval, a že se pak zosobnilo v mé obraznosti, na kterou jsem ve snu neměl vliv. Heathcliff za mého výkladu ustavičně přešlapoval směrem ke kabinetu, až si tam uvnitř sedl na postel, takže jsem na něho už neviděl. Ale dobře jsem vytušil, podle nepravidelného a přerývaného dechu, že zápasí s nějakým neobyčejně mocným pohnutím. Chtěl jsem před ním milosrdně utajit, že jeho boj s citem slyším, a tak jsem se s nápadným hlukem dooblékal, podíval se na hodinky a zahájil samomluvu o tom, jak se ta noc vleče. "Ještě nejsou tři ! A já měl s určitostí za to, že už je šest pryč. Tady se čas vůbec nehýbe. Nebo jsme šli spát už v osm?"

"V zimě vždycky v devět, ve čtyři se vstává," ozval se hostitel, jako by potlačoval vzlyk. A podle pohybu ruky, který jsem v nejasném obrysu zahlédl, si snad i utíral oči. "Pane Lockwoode," pokračoval, "jděte do mého pokoje ! Dole byste takhle časnějen překážel. Já už mám po spaní,

díky vašemu dětinskému poplachu."

"Já také," odpověděl jsem. "Prochodím zbytek noci po dvoře a pak půjdu, až se rozední. Nebojte se, prosím, já vás už víckrát svou návštěvou obtěžovat nebudu ! Jsem nyní navždy vyléčen z bláhové snahy po lidské družnosti jak ve městě, tak na venkově. Rozumný člověk se omezí na společnost vlastní."

"Povedená společnost," zasykl Heathcliff. "Vezměte si svíčku a jděte si, kam chcete. Já přijdu hned za vámi. Na dvůr ale nechoďte, psi jsou odvázaní. A v jizbě zase hlídá Juno, a - procházejte se na schodech a na chodbě, jinam nemůžete ! No tak jděte ! Jen pár minut - a jdu taky."

Poslechl jsem a vyšel z pokoje. Ale za dveřmi jsem se zastavil, nevyznal jsem se v těch úzkých chodbách. A tak se stalo, že jsem bezděky přistihl svého hostitele při pověřivém obřadu, který byl v podivném rozporu s jeho okázalou věcností. Vrhł se na postel, vytrhl okenní hák a přitom propukl v nezadržitelný pláč. "Pojď přece domů ! Pojď ke mně !" vzlykal. "Pojď, Katko, pojď! Prosím tě - aspoň jednou se mi ukaž! Katko, duše moje drahá, ozvi se - pojď - aspoň tentokrát..." Strašidla, jak známo, jsou nevypočitatelná - Kateřinin přízrak se nezjevil. Jen prudký nápor větru se sprškou sněhových vloček vtrhl náhle oknem dovnitř - a mně zhasl svíčku.

Odpouštěl jsem v duchu Heathcliffovi jeho potrhlost, neboť mě ten ztřeštěný výbuch žalu přesvědčil o tom, že asi nějak hluboce trpí. Raději jsem šel odtamtud. Že jsem vůbec poslouchal ! A ten svůj hloupý sen jsem mu také nemusel vypovídat. Teď kvůli mně prožívá taková muka.

Ale proč tolik trpí, to jsem nechápal. Sestoupil jsem obezřetně po schodech do přízemku a rozhodl jsem se pro kuchyni vzadu, kde ještě žhnuly v krbu oharky shrabané na hromádku. Zažehl jsem si od nich svíčku. Nic se tam nehýbalo, jen mourovaný kocour se vyhříval na popelu.

Při mém příchodu se zvedl a nespokojeně zamňoukal. Před krbem stály do polokruhu dvě lavice. Natáhl jsem se na jednu a mourek vyskočil na druhou. Už jsme oba podřimovali, když do našeho zátiší vnikl první rušitel. Byl to Josef. Seštrachal se dolů po žebříku, který ústil do poklopu ve stropě - patrně se tudy chodilo do Josefovy podkrovní komůrky. Zamračil se dotčeně na plamínek v krbu, který jsem před chvílí rozdmýchal, shodil kocoura na zem, uvelebil se na jeho místě, vytáhl kratičkou dýmku a soustředěně si jí pěchoval. Mou přítomnost ve své svatyni považoval zřejmě za nestoudnost příliš očividnou, aby ji bylo třeba odsuzovat ještě slovy - mlčky dal dýmku do úst, založil ruce křížem a bafal. Dopřál jsem mu nerušené vychutnání vzácného požitku. Když vyfoukl poslední obláček dýmu, zhluboka si vzdychl, zvedl se a odešel s týmž

důležitým výrazem, s jakým přišel.

Brzy nato jsem uslyšel lehčí kroky a už jsem otevíral ústa na "dobré jitro", ale zase jsem je zavřel a pozdrav jsem spolkl, protože vcházející Hareton Earnshaw odříkával sotto voce své ranní litanie - přišel si totiž pro lopatu, aby odházal závěje před domem, prohraboval se v koutě mezi náradím a každý předmět, který se mu připletl pod ruku, oslovoval řadou bohapustých nadávek.

Nahlédl přes opěradlo mé lavice a pokrčil nosem : že ; bychom se měli pozdravit, to mu zřejmě ani na mysl nepřišlo - docela jako by tu místo mne seděl ten kocour.

Vida, že se Hareton chystá ven, usoudil jsem, že i já už mohu odejít. Zvedl jsem se z tvrdého lůžka a vykročil za ním. On ale vrazil lopatou do jiných dveří . z neartikulovaného zvuku, kterým tento pohyb doprovodil, jsem vyrozuměl, že mám jít tudy, chci-li se z kuchyně hnout.

Octl jsem se v jizbě. Obě ženy už byly vzhůru. Zilla rozdmýchávala obrovským měchem oheň, paní Heathcliffová klečela před krbem a při světle plamenů četla.

Stínila si rukou oči před sálajícím žářem a podle všeho byla četbou zcela zaujata. Jen občas odtrhla oči od knihy, aby vyplísnila hospodyni, když na ni dopadla sprška jisker, nebo aby odehnala psa, který se chvílemi s nemístnou přítulností pokoušel olíznout jí obličej.

Heathcliff tam byl kupodivu také. Stál u ohně zády ke mně a dával co proto nebohé Zille, ale já jsem zastihl už konec bouřlivého výstupu. Nešťastnice musela každou chvíli nechat práce, aby si s hněvivým povzdechem otřela cípem zástěry oči.

Ve chvíli, kdy jsem vstupoval, odvrátil se od Zilly a osopil se na snachu.

"A ty, ty - mizerná...", použil totiž přídomku, který je sám o sobě zcela nezávadný, asi jako husa nebo koza, nicméně v knihách bývá většinou vyjádřen pomlčkou. "Ty se mi tu budeš jen válet? Tady si každý

musí na chleba vydělat, z milosti tě živit nebudu ! Dáš ten krám pryč ! Pracovat budeš ! Já ti to spočítám, že tě tu musím mít do smrti na očích - slyšelas, děvko zatracená?"

"Ale dám ten krám pryč, vy byste mi knihu stejně vzal, tak nač se s vámi hádat," odpověděla mladá paní, zavřela knihu a hodila jí na židli. "Pracovat vám tu ovšem nebudu, můžete se třeba zalknout nadávkami já budu stejně dělat, jen co se mi líbí."

Heathcliff napřáhl ruku a děvče mrštně uskočilo z dosahu - znalo asi dobře pádnost jeho pravice. Příčilo se mi přihlížet zápasu těchto dvou šelem, a proto jsem rázně vykročil ke krbu, jako bych se chtěl především ohřát, nevěda nic o tom, že jsem je vyrušil uprostřed hádky.

Hned se oba ovládli - věděli aspoň, co se sluší. Heathcliff, schoval zaťaté pěsti do kapes, aby se vyhnul pokušení;

a paní Heathcliffová našpulila ret, uchýlila se do lenošky v nejzazším koutě a tam, věrná svému prohlášení, zůstala.. sedět až do mého odchodu jako socha. Já jsem se u nich už dlouho neomeškával. Nepřijal jsem pozvání, abych s nimi posnídal, a sotva se začalo rozednívat, použil jsem první vhodné chvíle a vyklouzl ven na čistý vzduch. Venku byl klid, ovzduší jasné, ale mrazivé jako průzračný led. Když jsem docházel k zahradní brance, zavolal na mne hostitel, abych na něho počkal, že mě doprovodí přes bažiny.

Dobře že se mnou šel. Svah před námi byl teď jedno širé, bělostné, rozvlněné moře, a jeho povrch se nekryl se skutečnou podobou terénu pod ním. Jámy aspoň byly zcela zaváty - i ty haldy kamení a šterku z lomů, které mi ze včerejška utkvěly v paměti jako orientační body na mapě, zmizely beze stopy. Když jsem včera stoupal na Větrnou hůrku, míjel jsem na pokraji cesty, která vedla plání, řadu patníků, asi tak po osmi krocích od sebe. Postavili je sem a obílili proto, aby lidé nesešli z cesty - jednak potmě, a také v zimě, kdy pod vysokou sněhovou pokrývkou splyne, jako dnes, pevná cesta s okolními bažinami v jedinou rovinu. Nebylo tu po nich ani památky, jen tu a tam nějaká špinavá skvrnka na sněhu.

Můj průvodce mě musel co chvíli napomínat, abych se držel víc doprava nebo doleva, zrovna když jsem si myslel, že jdu přesně po zatáčkách cesty. Mnoho jsme už spolu nemluvili. U brány drozdovského parku se zastavil a řekl, že teď už zabloudit nemohu. Rozloučili jsme se jen krátkým úklonem a já vykročil rovnou kupředu, spoléhaje se, že si na tomto posledním úseku cesty poradím sám. V domku vrátného totiž zatím nikdo nebydlí. Od brány parku jsou to k domu dvě míle; já jsem ušel dobré čtyři. Sešel jsem z cesty, bloudil mezi stromy a zapadal po krk do závějí. Co jsem při tom zakusil, nechť posoudí ten, kdo na vlastní kůži něco podobného zažil. Co bych se o tom šířil - když jsem vcházel do domu, odbíjelo dvanáct ! Cesta z Větrné hůrky si tedy vyžádala hodinu na každou míli.

Moje rozšafná hospodyně - ta, kterou jsem převzal s ostatním zařízením - se vyřítla s celou svou svitou a nastalo bouřlivé vítání. Že prý mě už dočista oplakaly a že se už radily, kde by asi měly pátrat po mých ostatecích - měly totiž všechny za to, že jsem ve včerejší sněhové bouři zahynul. Okřikl jsem je, aby s tím povykem přestaly, když přece vidí, že jsem zas tady, a dovlekl jsem se nahoru do patra. Byl jsem tak promrzlý, že mi srdce v těle tuhlo. Převlékl jsem se do suchého šatstva, chodil dobrou půlhodinu po pokoji, než se mi trochu rozproudila krev, a teď si odpočívám v pracovně, slabý jako moucha. Ani to teplo z plápolajícího ohně a horká káva, kterou mi služebná donesla na posilněnou, mi nepomáhají.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Člověk je jako větrná korouhvička. Například já, který jsem hodlal žít vzdálen styků s lidmi a děkoval nebi, že jsem konečně připadl na končinu, kde k tomu není takřka ani příležitost - já, bídná třtina, jsem po marném boji s dlouhou chvílí a pocitem opuštěnosti navečer kapituloval. Když mi paní Deanová přinesla večeři, požádal jsem ji pod záminkou, že s ní chci projednat některé další problémy svého zabydlování, aby mi dělala při jídle společnost. Doufal jsem pevně, že si ta osoba potrpí na kus řeči a buď mě svým hovorem rozjaří, nebo ukolébá v dřímotu. "Vy zde žijete již dlouho, že?" zahájil jsem. "Šestnáct let, tuším?"

"Osmnáct už to bude. Naše paní si mě sem po svatbě vzala jako komornou, a když umřela, dělala jsem pánovi hospodyni."
Aha."

A ticho. Na řeči si tedy moc nepotrpí, škoda; ještě tak o svých zájmech možná, ale to by zas nebavilo mne. Po chvíli však, jak tu zamyšleně seděla s dlaněmi na kolenou a stínem chmurného přemítání v různolícím obličejí, náhle vyhrkla: "Od té doby se hodně změnilo!"
"Jak by ne," přitřákal jsem. "Vy jste těch změn jistě mnoho zažila."

"Mnoho. A toho soužení...", řekla mi na to.
"Teď by se hodilo zavést řeč na domácího a jeho rodinu," řekl jsem si v duchu. "I na to děvče, na tu hezkou vdovičku. Moc by mě zajímalo, co je vlastně zač, pochází odtud, nebo to bude spíše cizokrajná rostlina, kterou ti obhroublí domorodci mezi sebou nesnášejí?" A tak jsem tedy paní Deanové položil otázku, jak to, že Heathcliff pronajímá Drozdov a sám se s rodinou uskrovňuje na té nehostinné samotě. "To nemá dost peněz, aby tohle sídlo udržoval?" zeptal jsem se.

I to to!" zvolala hospodyně. "Ten má peněz jako želez
"

a rok od roku se mu ještě množí. Kdepak, ten by si mohl žít třeba v paláci, co toho má, ale je to takový chamtivec škulí. Snad se sem už i chtěl nastěhovat, ale jen slyšel o dobrém nájemci, nedal si ujít příležitost, aby shrábl dalších pár stovek. Já se divím, proč někdo tolik shání, když je na světě sám a sám."

"Neměl on syna?"

"Měl, jednoho - a ten mu umřel."

"A mladá paní, ta paní Heathcliffová - to byla jeho žena?"

Ano."

"A odkud je původem?"

"Ale to je přece dcera nebožtíka milostpána: Za svobodna se

jmenovala Lintonová, Kateřina Lintonová.
Já jí, děvenku, odchovala a tolik jsem toužila, aby se pan
Heathcliff přestěhoval sem. To bychom zas byly pohromadě."
"Jak? Kateřina Lintonová?" .vykřikl jsem překvapením. Po
kratičké úvaze jsem si ovšem uvědomil, že tato
Kateřina není totožná s mým přízrakem. "Můj předchůdce v tomto
domě," pokračoval jsem, "se tedy jmenoval Linton?"
Ano."

"A kdo je to ten Earnshaw, Hareton Earnshaw, který
tam bydlí s panem Heathcliffem? Nějaký jeho příbuzný?"

"Ne, synovec nebožky paní Lintonové."

"Je to tedy mladé paní bratranec?"

"Ano, a její muž byl taky její bratranec. Ten byl
z otcovy strany - Heathcliffsi vzal sestru pana Lintona
tenhleje z matčiny."

"Jméno Earnshaw je také vyryto na Větrné hůrce nad
portálem. Je to nějaký starý rod?"

"Ó, velmi starý, a Hareton je už jediný potomek. Paní
Katka je zase poslední z našeho rodu - totiž z Lintonů.
Vyjste byl na Větrné hůrce? Odpusťte, že jsem tak smělá,
ale - jak se jí tam, prosím vás, vede?"

"Paní Heathcliffové? Vypadá nádherně, je to krásné "
stvoření ! Řekl bych ale, že není zvláště šťastná."

"Ubožátko, to se dalo čekat. Co říkáte pánovi na Větrné hůrce?"

"Poslyšte, paní Deanová, to je pěkný hrubec! Neřekla
byste?"

"Věřu hrubec, a srdce z kamene. Nic si s ním nezačínajte, to
vám radím!"

"Patrně všelicos prožil, co ho tak zatvrdilo. Víte něco
bližšího o jeho životě, paní Deanová?"

"Inu, mládě z kukaččího vejce... Ano, pane Lockwoode, znám ho
od malička - jedině nevím, kde se narodil, kdo byli jeho
rodiče a jak vlastně přišel k penězům.

A Haretona, to neopeřené holátko, vyhodí takhle z vlastního
hnízda! Celý kraj to ví, jen ten chudák chlapec netuší, oč ho
připravili."

"Hleďte, paní Deanová, vyprávějte mi trochu o těch
mých sousedech ! Prokážete mi tím skutečnou laskavost.
Stejně bych neusnul, kdybych si teď šel lehnout. Poseďte
ještě hodinku a povídejte, prosím vás o to!"

"Ale beze všeho, pane Lockwoode. Jen si sem přinesu zašívání a
pak tu s vámi posedím, jak si jen budete
přát. Vyjste ale nachlazený! Celý se třesete. Udělám vám
odvar z ovesných vloček, to vám pomůže."

Sotva ta dobrá žena vyběhla ze dveří, schoulil jsem se
až k ohništi. Čelo jsem měl celé rozpálené a po těle mě
mrazilo. A navíc mnou lomcovalo nervové a duševní
rozechvění, jako bych měl přijít o rozum. Nebylo to zatím
nic hrozného, ale budilo to vážné obavy (které dodnes
trvají), aby mi z událostí dnešního a včerejšího dne nevzešly

vážnější následky. Hospodyně se ve chvílce vrátila s košíkem na šití a kotlíkem, z něhož se kouřilo. Kotlík zavěsila nad plamen do krbu a přisedla si ke mně. Nesporně ji blažilo, že jsem tak družný.

Než jsem přišla sem do Drozdova - začala bez další pobídky své vyprávění -, byla jsem skoro pořád na Větrné hůrce. Moje matka byla chůvou u Earnshawů, opatrovala malého pana Hindleyho, Haretonova otce, a já si tam s dětmi hrávala. Taky jsem chodila nakupovat, pomáhala při senách, zkrátka jsem na statku byla pořád při ruce a dělala ochotně, co mi kdo uložil. Jednoho krásného rána - bylo to v létě, pamatuji se, že zrovna začínaly žně - přišel starý pan Earnshaw k snídani v cestovním. Řekl Josefovi, co se má ten den dělat, pak se obrátil k nám seděla jsem s Hindleym a Katkou u jídla - a oslovil svého synka: "Řekni, šohaji, copak ti mám přinést z Liverpoolu? Vyber si, co chceš, ale jen něco menšího, musím jít pěšky šedesát mil tam a šedesát zpátky, to je pořádný kus cesty." Hindley si řekl o housle a pak přišla na řadu slečna Katka. Nebylo jí tenkrát ani šest, ale jezdila už na všech koních, co jich bylo ve stáji; a tak chtěla mít bič. Na mne starý pán taky nezapomněl. On býval sice dost přísný, ale srdce měl dobré. Slíbil, že mi přinese plnou kapsu jablek a hrušek. Pak obě děti políbil, rozloučil se s námi a šel.

Ty tři dny, co byl pryč, se nám zdály nekonečné a Katka se každou chvíli ptala, kdy už přijde. Paní Earnshawová ho čekala třetí den kvečeru, a odkládala proto večeri hodinu za hodinou. Ale on nikde, a dětem se už ani nechtělo běhat pořád až k brance a vyhlížet ho. Pak se setmělo, matka posílala děti do postele, děti ji uprošovaly, aby směly zůstat vzhůru, a konečně, bylo už kolem jedenácté, cvakla tiše klika a náš pán stál na prahu. Dopadl do nejbližšího křesla, střídavě se smál a hekal - ať prý ho necháme chvílku vydechnout, že je málem po něm a že už ho nikdo na takovou túru nedostane, kdyby mu modré z nebe sliboval !

"A kdybyste věděli, co mě nejvíc uštvalo," dodal a začal rozvinovat plášť, který nesl v náručí jako ranec. "Pojď se na to podívat, ženo! Tohle mi dodalo, v životě jsem si větší tíhu nenaložil! Musíš to ale přijmout jako dar od boha - přestože vypadá spíš jako ďáblov kvítko, jak je černý."

Shlukli jsme se kolem něho. Nakukovala jsem slečně Katce přes hlavu - byl to černovlasý, špinavý, otrhaný kluk, který měl už dávno běhat i mluvit. Podle obličeje mohl být dokonce starší než Kateřina. Ale když ho pan Earnshaw postavil na zem, ten tvor na nás jen civěl a donekonečna něco nesrozumitelného blábolil. Já z něho měla strach a paní Earnshawová ho chtěla rovnou vyhodit. A jak

se do starého pána pustila! Co prý ho to
napadlo přinést jí domů takové cikáně, jako by neměli
už dost vlastních dětí na starosti ! A co že si s ním chce
počít?

Má vůbec zdravý rozum? - Pan Earnshaw jí to chtěl
všechno vysvětlit. Ale jednak už padal únavou, jednak mu
paní stále skákala do řeči, takže jsem z celého vyprávění
pochytila jen tolik, že to dítě sebral v Liverpoolu někde na
ulici. Chouliho se tam opuštěné, vyhladovělé a nebylo
možná z něho dostat kloudné slovo. Vyptával se lidí, či je.

Nikdo to nevěděl. Že už neměl času ani peněz nazbyt,
raději je vzal rovnou s sebou. Na ulici je v tom stavu nechat
nechtěl, a aby je tam nějak zaopatřil, na to neměl. Nakonec
paní Earnshawová už ani nic neříkala a starý pán mi uložil,
abych toho otrhance umyla, převlékla do čistého
a dala spát k dětem.

Hindley s Katkou zatím jen koukali a poslouchali.
Když se rozruch utišil, začali otci prohledávat kapsy, kde
prý jsou ty dárky, co jim slíbil. Hindley byl už velký
klacek, čtrnáct let, ale rozbřečel se jako malý kluk z houslí
zbyly v kapse jen třísky. Katka vyváděla zas
jinak - on totiž pan Earnshaw pro samou starost s tím
nalezcem její bičík ztratil. Vyplazovala na to nedochůdče
jazyk a plivala po něm, až si vysloužila od otce
pohlavek za ty nezpůsoby. A žádný nechtěl ani slyšet,
aby ho vzal k sobě do pokoje, natož do postele. No, ani
já z toho tenkrát neměla rozum, a tak jsem kluka nechala
na schodišti. Myslela jsem, že třeba do rána nějak zmizí.

On ale - snad čirou náhodou, nebo že zaslechl pana
Earnshawa uvnitř mluvit - dolezl na práh pánovy
ložnice a ten ho tam ráno našel. Byl z toho výslech.
Přiznala jsem se, jak to bylo, a starý pán mě poslal domů že k
nim za trest nesmím, protože prý to bylo ode mne
zbabělé a nelidské.

Tak se dostal na Větrnou hůrku Heathcliff. Když jsem
se tam za pár dní vrátila - s tím vyhnanstvím to ovšem
nemyslel pan Earnshaw vážně - už mu tak říkali. "Heathcliff"
se, jmenoval chlapeček, který jim umřel, a tomuhle
přijatému to, jméno zůstalo už, jako křestní jméno i příjmení
zároveň. S Katkou byl Heathcliff i teď tuze zadobře .
ale Hindley ho nemohl vystát - a, já taky ne, abych řekla
pravdu. Co my dva jsme se ho našidili a naprováděli mu,
co se dalo nejhoršího! Já z toho tehdy neměla pojem, jak,
je to nespravedlivé, a naše paní, ta se ho nikdy nezastala...
když se mu ubližovalo.

Bylo to takové zavile trpitelské dítě. Asi byl na ústrky
zvyklý, protože ani nemrkl a nezaslzel, když ho Hindley
zbil, nebo když, já jsem ho štípla, zatajil jen dech a rozevřel
doširoka oči, jako by si to zavinil náhodou sám. Tohle trpné
chování popuzovalo starého Earnshawa tím víc proti

vlastnímu synovi, který prý toho "ubohého sirotka", jen týrá. Na Heathcliffa pan Earnshaw vůbec až moc držel a ve všem mu věřil - jenže on toho Heathcliff namluvil celkem málo, a když, tak většinou pravdu. To ani s Katkou se tak nemazlil jako s ním, ale Katka zas byla tak rozpustilá a vzpurná, že ji těžko mohl mít někdo rád. A tak už od samého začátku plodil Heathcliff v rodině nesvár. Když paní Earnshawová umřela, sotva dva roky potom, došlo to už tak daleko, že mladý pán viděl ve vlastním otci spíš utlačovatele než přítele a v Heathcliffovi vetřelce, který mu uloupil otcovu lásku i synovská práva. Tuze si to bral, jaká se mu děje křivda, až se zatvrdil. Mně ho bylo ze začátku líto, ale pak, když, jsem musela zastávat nebožku paní Earnshawovou a jednat jako dospělá, začala, jsem to vidět jinak. To se tenkrát děti roznemohly na spalničky a já je ošetřovala. S Heathcliffem bylo zle. Když už měl skoro na kahánku, chtěl mě mít pořád u sebe. Dělal mu dobře, že se mu tak věnuji - nedovtípil se ani, že to dělám ,jen z povinnosti. Ale co mě vám na tom překvapilo: byl to tak trpělivý pacient, že by mi ho každá ošetřovatelka mohla závidět. Když jsem ho srovnávala s ostatními dětmi, přecházela mě pomalu zaujatost proti němu. Katka s bratrem mě jenom proháněli, ale tohle dítě si ani nepostěžovalo. Učiněný beránek. Ne že by byl tak poddajný, to ne, ale měl takovou sílu všechno mlčky snášet, a proto neobtěžoval.

Doktor mě za ošetřování pochválil, když se Heathcliff konečně vykřesal, a povídal, že je to hodně i moje zásluha. Na té chvále jsem si moc zakládala, a že mi k ní Heathcliff dopomohl, to mě ještě víc obměkčilo, takže Hindley nakonec přišel o svého posledního spojence. Ale abych se v Heathcliffovi viděla, to zas ne, a taky mi nešlo na rozum, co pan Earnshaw na něm vlastně má. Kluk byl zarputilý a nikdy, pokud já vím, nedal svému dobrodinci jakseptří najevo vděčnost za všechnu přízeň. Drzý nebyl, ale choval se zkrátka, jako by se to rozumělo samo sebou. A musel přece vědět, jak na něm starý pán lpí. Co řekl Heathcliff, bylo svaté a platilo v domě jako zákon. Pamatuji se kupříkladu, jak pan Earnshaw koupil na trhu oběma chlapcům párek hříbat. Heathcliff si vzal to hezcí, ale hříbě brzy zchromlo, a tak přišel k Hindleymu a povídá:

"Ty koně si vyměníme, mně se ten můj nezdá. A jestli ne, tak na tebe tátovi povím, žes mi tenhle týden třikrát natloukl, a ukážu mu, jak mám ruku samou modřinu."

Hindley na něho vyplázl jazyk a dal mu pár pohlavků. Heathcliff před ním prchal ven (bylo to ve stáji), ale stál přitom na svém : "Jen sem dej koně, tohle ti nepomůže ! Moc se nerozmýšlej, nebo ještě řeknu, jak mě tady pohlavkuješ! Táta ti to vrátí i s úroky!" "Táhneš, pacholku !"

vzkřikl Hindley a zvedl výhružně těžké závaží od váhy na brambory a seno. "Hod'!" povídal Heathcliff a přestal utíkat. "Hod', a já mu ještě řeknu, jak ses vytahoval, že mě poženeš z domu, jen co táta umře. A on rovnou vyžene tebe, vsad' se !" Hindley hodil, Heathcliff to dostal do prsou, skácel se na zem, ale hned se zase zvedl - sotva se držel na nohou, byl bledý jak stěna a lapal po dechu. Nebýt mne, šel v tu chvíli za starým pánem. Nebyl by musel říkat ani slovo, stačilo ukázat se, jak vypadá, a byl by se Hindleymu pomstil dokonale. "Tak si to hříbě vem cikáne !" zasyčel mladý Earnshaw. "A zab se na něm Vem si ho, a udav se, ty nestydatý obejdo ! Ober tátu o všecko, ať vidí, jakého hada si tu nasadil! - Tu máš Zkovej ho, rozraz mu palici !"

Heathcliff zatím už hříbě odvázal a odváděl si je do svého stání a Hindley při těch posledních slovech srazil Heathcliffa hříběti pod kopyta a utekl rychle ze stáje. Ani se neohlédl, zdali se jeho přání vyplnilo. A Heathcliff vám klidně vstal a dokončil, co si umínil: vyměnil sedlo a postroje a pak se posadil na otýpku sena, aby se z toho úderu vzpamatoval, než vejde do domu. Já nad tou chladnokrevností žasla. Bez dlouhého přemlouvání ; dal říct, abychom všechny jeho modřiny svedli na koně. Teď už mu na výmluvě nezáleželo, jen když dosáhl svého. On si vůbec na ublížení málokdy stěžoval, a tak jsem říkala, že není ani za mák mstivý. To jsem se ale moc mýlila, však k tomu taky dojdu.

KAPITOLA PÁTÁ

Pan Earnshaw začal valem scházet. Byl vždycky tak čilý a zdravý, a teď ho najednou síly opouštěly. Těžce nesl, když musel jen nečinně posedávat u krbu, a byl tak nedůtklivý, že se zlobil pro nic za nic. Pořád si myslel, že už jeho slovo tolik neplatí, a to ho přivádělo k nepřičetnosti. Nejvíce byl citlivý na to, aby se nikdo nedíval svrchu na jeho mazlíčka nebo ho v něčem neodstrkoval. Heathcliffovi se nesmělo říct křivé slovo. Vzal si nejspíše do hlavy, že všichni Heathcliffa nenávidí a nejraději by ho uštípali za to, že mu starý pán přeje. Chlapci bylo tohle nadřzování spíše na škodu. My útlocitnější jsme nechtěli starého pána dráždit, a tak jsme se ve všem řídili podle jeho přání - a ta naše povolnost jen stupňovala Heathcliffovu nezkrtnou pýchu. Když to ale jinak nešlo! Hindley se před otcem párkrát na Heathcliffa osopil a starý pán se tak rozkatil, že jednou i popadl hůl a byl by mladého pána zmlátil, ale nedokázal jí ani uzvednout a vztekem se celý roztrásl.

Konečně náš kaplan (my tu měli jen kaplana, a ten se měl co ohánět, aby se uživil - na svém políčku sedlačil sám a ještě vyučoval děti Lintonových a Earnshawových) panu Earnshawovi poradil, aby mladého pána poslal na univerzitu. Starý pán ho poslechl, ale moc si od toho nesliboval, povídal, že z Hindleyho beztak nic kloudného, jakživ nebude a že to nikam nepřivede, tak nač ho posílat do světa.

Těšila jsem se, že teď bude u nás klid. Vždyť by to bylo kruté, aby starý pán takhle trpěl za dobrý skutek! Já to připisovala jen těm domácím nesvárům, že tak kvapem chřadne a mrzoutí, a on to taky pořád říkal. Ale nebylo to tak - pan Earnshaw prostě už mlel z posledního. A mohli jsme si vskutku žít docela dobře, nebýt těch dvou slečny Katky a Josefa. Všiml jste si tam Josefa, toho sluhy, vidíte? To byl - a určitě je pořád - strašlivý farizej, pane Lockwoode. Znáte ty nesnesitelné, licoměrné svatoušky, co ustavičně leží v bibli, pro sebe si tam vybírají samé požehnání a tresty odkazují těm druhým? Pana Earnshawa se mu podařilo tím pobožnickářským řečnováním docela obalamutit a měl na něho větší a větší vliv, co starý pán slábl. Mořil ho bez přestání, aby pamatoval na spásu, duše a dětem aby vládl tvrdou rukou. Posiloval ho ještě v hněvu proti Hindleymu, že je to hříšný vyvrhel, a neminul den, aby nepřišel s nekonečnými žalobami na Heathcliffa a Kateřinu. na Katku toho vždycky svedl nejvíce, protože se hleděl panu Earnshawovi zavděčit, když ten měl takovou slabost pro Heathcliffa. Katka - to byla prazvláštní povaha. Stokrát za den nás všecky přiváděla z míry - od časného rána, jak vstala,

až do chvíle, kdy šla zase spát, jsme byli pořád jako na trní,
co kde asi tropí. Šili s ní ustavičně všichni čerti a jazyk se
jí

na chvíli nezastavil: zpívala; smála se a dotírala na lidi,
kterým zrovna do zpěvu a smíchu nebylo, žába jedna rozjívená!

Ale v celém okolí byste byl nenašel taková kukadla
roztomilá, neodolatelný úsměv a nožky – inu, jako srnka.
A zle to nikdy nemyslela, když zlobila. Jestli někdy někoho
doopravdy rozplakala, dala se sama do pláče a tak si to
brala, že člověk musel nakonec přestat, aby mohl utišit jí.
Heathcliffa měla nad pomyslením ráda. Největším trestem
pro ní bylo, když jsme jí nedovolili s ním být - a přitom za
něho všechno nejvíc odnášela. Když jsme si hráli, dělala
strašně ráda velitelku, komandovala ostatní a rozdávala
rány na všechny strany. Já jsem ale nesnesla, aby mě
proháněla, a taky jsem jí to řekla, že si od ní nedám
poroučet.

Pan Earnshaw nerozuměl žertům, jednal s dětmi vždycky jen
vážně a přísně. Kateřině zase nešlo do hlavy, proč
by musel být churavý tatínek zlostnější než zdravý tatínek.

Schválně ho dráždila, když jí pořád jen nevrle plísnil.
Byla ve svém živlu, když jsme se s ní vadili všichni najednou
a ona nám vzdorovala se vzpurným, vyzývavým pohledem
a pohotovou vyřídilkou: Josefa s jeho prorockými kletbami
zesměšňovala, mne si dobírala a otce zraňovala na
nejcitlivějším místě . jednala před ním s Heathcliffem na oko
bezohledně, aby se pan Earnshaw domníval, že její vůle
zmůže u chlapce víc než jeho dobrota a že jí Heathcliff,
poslechne na slovo, kdežto jeho, jen když sám chce. Celý
den prováděla jen to nejhorší, ale večer se přicházela k otci
lichotit, aby si ho usmířila. "Ne, Katko," říkával starý pán,
nemůžu tě mít takhle rád, jsi ještě horší než Hindley.

"

Jdi se modlit, dítě, a pros Pánaboha za odpuštění. Abychom
jednou s maminkou nelitovali, že jsme tě vychovali !"

Dříve po takových slovech vždycky plakávala, ale později
se zatvrdila, že jí pořád jen odmítal, a dokonce se mi
smála, když jsem jí posílala, aby ho šla odprosit.

Až se pak naplnil čas a panu Earnshawovi skončily
pozemské strasti. Jednoho říjnového večera zhasl tiše ve
svém křesle u krbu. Na Větrné hůrce řádil víchř a komínem
se rozléhal strašný hukot. Bouřilo a fičelo to hrozivě, ale
nebyla velká zima. Byli jsme všichni uvnitř. Já seděla s
pletením dál od krbu a Josef četl u stolu bibli . tenkrát
ještě

služebnictvo obyčejně sedávalo po práci v jizbě. Slečně
Katce ten den nebylo dobře, a tak se výjimečně chovala
tiše. Seděla opřená otci o koleno a Heathcliff ležel na zemi,
s hlavou Katce na klíně. Dodnes si pamatuju, jak jí starý
pán, než usnul, pohladil po vláskách - měl takovou

radost, že je jednou hodná! - a povídá: "Pročpak nejsi takhle milá pořád, Katko?" Katka k němu vzhledla, dala se do smíchu a zeptala se : "A proč ty nejsi pořád takhle milý, tati?" Ale když viděla, že ho zas popudila, políbila mu ruku a řekla, že mu zazpívá, aby se mu hezky usnulo. Zpívala tichounce a starému pánovi brzy klesla hlava na prsa a prsty mu vyklouzly z její ručky. Pošeptala jsem jí, aby přestala a nehýbala se, že by bylo škoda ho vzbudit.

Dobrou půlhodinku jsme ani nedutaly a kdo ví, jak dlouho bychom tak byly seděly; jenže Josef zatím dočetl kapitolu, zvedl se a prohlásil, že je čas, aby se on za ná pomodlil a šel do postele, a že ho musí vzbudit. Šel k němu oslovil ho a položil mu ruku na rameno. Ale pán se nehýbal a tak na něho Josef posvítíl svíčkou. Podle toho, jak se tvářil, když svíčku zase stavěl na místo, nebylo asi něco v pořádku. Vzal obě děti za ruce, nařídil jim šeptem, aby šly spát a nedělaly po schodech rámus a aby se dnes projednou! pomodlily samy, on že tu má ještě něco na práci.

"Já musím dát tatínkovi dobrou noc," prohlásila Kateřina, a než jí někdo mohl zadržet, vzala otce kolem krku...

Poznala to hned - že osiřela, ubožátko , a vykřikla: "Heathcliffe, on umřel ! Umřel, Heathcliffe !" A oba propukli v srdcervoucí pláč.

Také já jsem spustila hlasitý, žalostný nářek. Ale Josef zakročil, co prý nás to napadá, takhle povykovat pro světce, který je už v nebi. Vyzval mě, abych si vzala plášť a doběhla do Gimmertonu pro doktora a pro faráře. Nechápala jsem sice, nač je ještě potřebuje, ale šla jsem, lijákem a vichrem. Přivedla jsem jen jednoho, doktora. farář vzkázal, že přijde až ráno. Nechala jsem na Josefovi, aby vysvětlil, oč jde, a spěchala jsem za dětmi. Měly dveře otevřené dokořán. Viděla jsem, že jsou pořád ještě vzhůru, ačkoli už bylo po půlnoci, že se trochu uklidnily a nemají zapotřebí, abych je utěšovala. Ty dušinky si našly lepší útěchu, než bych jim byla dovedla dát já. povídaly si o nebi, a žádný farář by nedovedl nebe vyličit v té kráse, jakou si představovala tahle nevinná děcka. Stála jsem tam, vzlykala, a jak jsem je tak poslouchala; zatoužila jsem, abychom se tam jednou všichni shledali.

KAPITOLA ŠESTÁ

Pan Hindley přijel domů na pohřeb - s manželkou!
Koukali jsme na to celí zkoprnělí a po sousedství se hned
začalo šuškat. Čí je a odkud, to jsme se od něho nedověděli.
Asi to s jejím věnem a rodinou nebylo valné, jinak by byl
ten sňatek před otcem netajil.

Nebyla z těch paniček, co chtějí mít všechno po svém.
Jak vešla do domu, bylo na ní znát, jak jí tam všechno
těší, každá jednotlivá věc a všechno, co se tam děje až na ten
pohřeb a smuteční vzezření pozůstalých. Při
pohřbu si počínala jako nerozumné děcko. Utekla do svého
pokoje a já se nesměla od ní hnout, nedala jinak,
přestože jsem potřebovala oblékat děti. Seděla tam celá
roztřesená, se sepjatýma rukama, a jen se každou chvíli
ptala: "Už odešli?" Pak mi začala vysvětlovat, že nesnáší
pohled na černý flór. Byla pořád vylekaná, chvěla se
a nakonec se dala do pláče. Ptala jsem se, co je, a ona, že
neví, ale že se tolik bojí smrti. No, vypadala na umřeni asi
jako já. Byla útlá, to ano, ale mladice, tváře jako růže,
a oči jí žhnuly jako dva uhlíky. Pozorovala jsem taky, že
se do schodů celá zadýchá, že se roztřese při každém
nenadálém šramotu a někdy se ošklivě rozkašle, ale neměla
jsem potuchy, co ty příznaky znamenají, a tak mi ani nepřišlo,
že bych jí měla v tom stavu nějak utěšovat. My
nejsme zvyklí otvírat náruč dokořán cizím lidem, pane
Lockwoode, leda když přijdou s otevřenou náručí sami.
Mladý Earnshaw se hodně změnil za ta tři léta, co jsme
ho neviděli. Byl teď hubenější, bledší a taky se jinak oblékal
i mluvil. Hned ten den, co se vrátil, nám řekl, že se s
Josefem máme od nynějška zdržovat jen v té menší
kuchyni vzadu, protože jizbu bude potřebovat pro sebe.
Chtěl sice zřídit obývací pokoj nahoře z té nepoužívané
světničky, ale mladé paní se tolik zalíbila dolejší.
prostranná místnost, kde si zvykli sedat - hlavně ty bílé
dlaždice, velikánský roztopený krb, cínové talíře, příborník,
i ten psí pelech, že toho zařizování nechal, když
jí tohle k pohodlí stačilo.

Zalíbila se jí taky rodina, hlavně že má Hindley sestru.
Ze začátku si Kateřinu předcházela - brebentila s ní
a dováděla, hubičkovala jí a zahrnovala spoustou dárků.
Ale tenhle zápal brzy ochladl. Paní Earnshawová začala,
být nevrlá a z Hindleyho se vybarvoval tyran. Stačilo pár
slov, že jí Heathcliff není po chuti, a v Hindleym hned
ožilo všechno dřívější záští k němu. Vykázal Heathcliffa
z rodiny mezi čeledí, nedovolil mu, aby se účastnil kaplanova
vyučování, přidržoval ho k hrubé práci v hospodářství a
postaral se, aby se s chlapcem nakládalo jako
s kterýmkoli čeledínem.

Heathcliffovi to ponížení ze začátku tak moc nevadilo - Katka

s ním všechno probírala, co jí učil kaplan,
a venku byla pořád s ním, buď mu pomáhala, nebo si
hráli. Byli oba na nejlepší cestě zpustnout a zdivočet.
Mladému hospodáři bylo jedno, co dělají a jak se chovají,
jen když je neměl na očích. Nebyl by dbal ani na to, aby
chodili v neděli do kostela, ale Josef a kaplan mu tu
nedbalost pokaždé vytkli, když děti vynechaly pobožnost, a to
Hindleymu připomnělo, že má dát Heathcliffa seřezat
a Kateřina že má jít spát bez večeře. Ale přesto se ti dva
nejraději toulali po vřesovištích. Ráno utekli z domova,
zůstali venku celý den a pranic si potom z trestů nedělali.
Kaplan mohl uložit Kateřině nazpaměť, kolik kapitol
z bible chtěl, Josef si mohl o Heathcliffa třeba ruku
přerazit,
všechno marné, v tu chvíli, co byli zas spolu, na všechno
zapomněli - nanejvýš v tu chvíli, co připadli na nějakou
škaredou pomstu. Co já se potají naplakala, když jsem viděla,
jak jsou den ze dne otrlejší! A přitom jsem si netroufala
něco říct, abych neztratila tu trošku vlivu, co jsem
na ně ještě měla. Vždyť kromě mne neměli na světě přítelíčka!
Jednou v neděli večer je zase vyhnali z jizby,
že dělali rámus, nebo pro nějakou podobnou hloupost, a když
jsem je šla potom volat k večeři, nebyli k nalezení. Prohledali
jsme celý dům od sklepa až na půdu, hledali jsme
na dvoře, ve stájích - nikde nic. Nakonec Hindley, celý
rozvztekaný, nařídil, abychom zamkli domovní dveře,
a ať se nikdo neopovází vpustit je na noc dovnitř. Všichni
šli spát, jen já ne, nedalo mi to. Otevřela jsem okno,
a přestože pršelo, vyklonila jsem se ven, abych lépe slyšela.
Byla jsem rozhodnuta pustit je dovnitř, jestli přijdou - zákaz
nezákaz. Za nějakou chvíli jsem zaslechla
na cestě kroky a hned nato se u vrátek zakmitlo světýlko
z lucerny. Přehodila jsem si rychle přes hlavu šálu a pádila
dolů, aby nebouchali na dveře a nevzbudili pana
Earnshawa. Stál tam jen Heathcliff - poděsilo mě, že je
sám.

"

"Kde je slečna Kateřina?" vyhrkla jsem. "Snad se jí
něco nestalo?" "V Drozdově," povídá, "já bych tam byl
taky, ale oni neměli tu slušnost, aby mě pozvali." "No
počkej, ty dostaneš!" povídám zase já. "Ty nedáš pokoj,
dokud tě nadobro nevyženou, vid'?" A kde jste se, prosím tě,
vzali až v Drozdově?" "Všechno vám povím, Nelly,
ale napřed si musím sundat ty mokré hadry." Připomněla
jsem mu, aby jen pamatoval, že nesmíme probudit hospodáře.
Zatímco se převlékal a já čekala, abych mohla zhasnout svíčku,
začal vypravovat. "Z té prádelny jsme
s Katkou utekli - chtěli jsme se proběhnout po svém.
A když jsme zahlédli světlo z Drozdova, řekli jsme si, že
se tam skočíme podívat, jestli Lintonovic děti taky musí

mrznout v neděli večer někde po koutech a rodiče si zatím hoví u ohně, div se neupečou, a hodují, zpívají a jsou samý smích - co myslíte, Nelly? Myslíte, že taky musejí číst jenom samá kázání a že jim sluha pořád vtluoká náboženství do hlavy a za trest jim dává naučit se z bible celé sloupce jmen nazpaměť, když něco nevědí?" "To asi ne," řekla jsem mu na to. "To jsou jistě hodné děti a nikdo je nemusí takhle trestat. Vy si to děláte sami, když pořád zlobíte." "No, no, Nelly, s tímhle na mne nechod'te ! Vy víte moc dobře, jak to je," usadil mě. "Dali jsme si běh. odtud z Hůrky až k parku, bez zastávky - Katka to úplně projela, protože neměla boty. Musíte se, Nelly zítra po nich podívat do močálu. Podlezli jsme mezerou v živém plotu, nahmatali jsme cestičku k domu a zaujali, jsme stanoviště na květinovém záhonku pod oknem obývacího pokoje. Svítalo se tam a okenice byly otevřené a záclony zatažené jen napůl. Stoupli jsme si na podezdívku a přitiskli se k římse a tak jsme oba viděli dovnitř :

"Jé, to vám byla kráska! Nádherný salón, na podlaze červený koberec, křesla a stolky taky potažené červeně, strop;" celý bílý, zlatě orámovaný, a uprostřed na stříbrných řetězích takový obláček z křišťálových vloček a v něm se třepotaly plaménky svíčiček. A rodiče Lintonovi tam, nebyli, Edgar se sestrou měli ten pokoj celý pro sebe ! Ti, by měli být šťastní, co? My bychom si tam připadali jako v nebi. No, a víte, co tam ty vaše hodné dětičky dělaly? Isabela - té je asi jedenáct, o rok míň než Katce - se válela v koutě na zemi a vrískala, jako když jí na nože bere, a Edgar stál u krbu a fňukal. A na stole mezi nimi, seděl pudlík, třepal packou a ňafal - oni vám ho předtím ; div nepřetrhli, jak se o něho tahali! To jsme se dověděli , z toho, že to jeden druhému vyčítal. Vidíte je, pitomce!

Takhle se oni baví. Napřed se porvou o hromádku , chlupů a pak se dají do breku, a nikdo jí nechce. Byli nám k smíchu. A jak jsme těmi ubožáky zhýčkanými pohrdali !

Dovedete si představit, že by Kateřina něco , chtěla a já jí to nepřál a chtěl to mít sám? Nebo když jsme spolu, že bychom trávili čas každý v jiném koutě a ještě , k tomu ječeli, bulili a váleli se po zemi? Nakládají tu se mnou jako se psem, ale za nic na světě bych neměnil s Edgarem Lintonem na Drozdově - ani kdybych za to směl shodit Josefa z toho nejvyššího štítu na střeše nebo natřít celé průčelí Hindleyho krví !"

"Pst, pst !" okřikla jsem ho. "Ale ještě jsi mi nepověděl, proč tam Kateřina zůstala."

"No, my jsme se smáli nahlas. A ti Lintoni nás slyšeli a hnali se oba ke dveřím. Chvilku byli tiše a pak se dali do křiku - , Mami, mami ! Tati ! Mamí, pojd sem ! Tati, tatí!` Tak nějak vám vřeštěli. My začali vyluzovat putně mračí? Nebylo by radno čekat, až své zločinné sklony dokáže

také činem - má ,je neomylně vepsané na tváři
v zájmu veřejného blaha by ho měli pověsit už teď!' Přitáhl mě
ke světlu a paní Lintonová si nasadila brejle na
nos a s hrůzou si rukama zakryla tvář. "Ty jejich děti ,se
taky zbaběle přišouraly a Isabela zakňourala - ,Fuj, to je,
divous ! Zavři ho do sklepa, tati ! Edgare, víš, jak mi ta
cikánka chtěla hádat z ruky a pak mi ukradla ochočeného
bažanta? Že měla s sebou zrovna takového kluka?`
Co si mě tak prohlíželi, Katka přišla k sobě. Když
tohle slyšela, dala se do smíchu a Edgar Linton na ní zůstal
koukat, až se mu konečně rozbřesklo v hlavě, že jí zná.
"Víte, oni nás někdy vídají v kostele, jinak bychom se ani
neznali. "To je slečna Earnshawová ! pošeptal matce do
ucha. "Podívej se, jak jí Rek pokousal, krvácí jí noha.`
"Slečna Earnshawová? Co tě napadá!` prohlásila panička.
"Slečna Earnshawová by přece nechodila slídit
lidem po zahradách - s cikánem ! Ale máš pravdu vždyť, to dítě
je ve smutku ! Na mou duši ! Snad jí ten
pes nezmrzačil?`
"To je trestuhodná nedbalost od jejího bratra,` rozčiloval se
pan Linton a obrátil se ode mne ke Kateřině,
"Však si Shieders na něho stěžoval (Shieders byl ten,
kaplan, pane Lockwoode), že jí nechá vyrůstat jako,
neznaboha. Ale co ten kluk? Kde se tu s ní vzal? Počkat! Že to
bude ten pochybný chráněnc nebžtíka souseďa;
ten nalezenec z přístavu ! Vždyť, taky vypadá jako malý
Španěl nebo Američan nebo podobný pronárod.`
"Ano, uličník je to,` prohlásila stará paní, "ve slušné
rodině nemůže obstát. Všiml sis, jak sprostě mluví? je to,
Skandál, že to naše děti musely slyšet.`
Já hned spustil nanovo - ne, nezlobte se, Nelly ! "
a tak honem nařídili Robertovi, aby mě odvedl. Bez
Katky jsem se nechtěl hnout, ale lokaj mě odvedl do ,
zahrady, strčil mi do ruky lucernu, povídal, abych se
spolehl, že se pan Earnshaw dozví, jak jsem se tu zachoval,
a abych prý pádil rovnou domů. Pak za mnou přirazil dveře.
Záclony byly naštěstí pořád ještě povytažené - a tak
"sem znovu číhal, co bude. Kdyby Kateřina chtěla domů
a oni ji nechtěli pustit, chystal jsem se jim ty tabule
rozmlátit na cimpr campr. Ale ona si tam klidně seděla na
pohovce. Paní Lintonová jí sundala ten šedivý plášť, co
jsme si vypůjčili od dojičky, kroutila nad ní hlavou a nejspíš
jí domlouvala. To víte, Katka je slečna, s tou zacházeli jinak
než se mnou. Služka přinesla umyvadlo s teplou
vodou a umyla jí nohy. Pan Lintonjí připravil horké víno,
Isabela jí podala plnou mísu dortů a Edgar, ten stál o kus
dál a jen na ní čuměl. Pak jí vysušili vlasy a učesali jí že
má krásné vlasy, co? - obuli jí veliké trepky a posadili
jí do lenošky u krbu. Tak jsem tedy šel, když jí tam bylo
tak veselo. Krmila pudlíka i Reka - tomu vždycky stiskla

čumák, když žral. Lintonovi na ní mohli oči nechat víte, že je mají takové bledé, modré, jako voda, ale teď se vám v nich rozkřísila aspoň jiskra - to když se jim tam zrcadlila ta její kouzelná tvářička. Ti panáci na ní civěli s otevřenou pusou. Však ona taky stojí nebetyčně nad nimi, vidíte, Nelly? A vůbec nade všemi lidmi na světě." "No, nemysli si, že tentokrát z toho vyvázneš jenom s výpraskem," řekla jsem, upravila mu příkrývku a zhasla svíčku. "Ty si nechceš dát říct, Heathcliffe. Uvidíš, že pan Hindley to jen tak nenechá, vzpomeň si na má slova!" Bohužel na moje slova došlo. To neblahé dobrodružství Earnshawa rozlítilo. Ještě ke všemu si k nám druhý den zašel pan Linton a promluvil mladému pánovi do duše - jak to vede rodinu. A Hindleyho to tak dojalo, že konečně zakročil. Nedal Heathcliffa zpráskat, ale oznámil mu, že půjde okamžitě z domu, promluví-li ode dneška se slečnou Kateřinou jen slovíčko. Paní Earnshawová si zase předsevzala, že bude na švagrovou náležitě dohlížet, až se z Drozdova vrátí, a že na ní bude působit Istí místo nátlakem. Nátlakem by s ní byla stejně nic nesvedla.

KAPITOLA SEDMÁ

Katka zůstala na Drozdově pět neděl, až do vánoc Kotník se jí zatím úplně zahojil a nezpůsoby skoro vytratily. Mladá paní tam za ní často dojížděla a zahájila přitom svůj plán nápravy. Snažila se povzbudit její sebe úctu elegantním oblékáním a lichotkami, a Katka si dala říct. A když se jednoho dne vrátila, nebyla to už nespoutaná, prostovlasá divoška, nevrátila do domu jak vítr a nevrhla se nám kolem krku, jako by nás chtěla rozmačkat. Z pěkného černého poníka se snesla náramně, důstojná slečna v kloboučku s péry, který jí seděl na bohatém účesu ze samých zlatohnědých prstýnků, a v dlouhé jezdecké sukni, kterou musela oběma rukama přidržet, když vplouvala majestátně do dveří. Hindley jí pomoh, z poníka a zvolal se zalíbením: "No ne, Katko, z tebe je hotová krasavice ! Ani bych tě byl nepoznal, taková dáma!" Frantino, že se s ní Isabela Lintonová nemůže měřit?" "K Isabele byla příroda skoupější," řekla jeho žena. "Ale Katka, teď, musí dbát, aby zase nezdivočela. Elleno, pomozte slečně Kateřině odložit ! počkej, Katinko, ať si nepokazíš účes! - dovol, já ti ten klobouček odvážu." Svlékla jsem jí tu sukni a pod ní se zaskvěly nádherné kostkované hedvábné šaty; přitom vykoukly u kotníků. i bílé spodní kalhoty a naleštěné botky. A když se přihnali psi a bujně ji vítali, rozzářily se jí radostí oči, ale

úzkostlivě se jim přitom vyhýbala, jaký měla strach o tu svou parádu. Mně dala opatrnou pusku - zadělávala jsem právě na vánoční dort a byla jsem celá od mouky, takže nebylo radno mě objímat - a pak se začala rozhlížet, kde je Heathcliff.

Earnshawovi čekali s napětím na to shledání. Chtěli posoudit, jak dalece asi mohou doufat, že se jim podaří to kamarádství rozloučit.

Heathcliff se dlouho neukazoval. Co byla Kateřina pryč, pustl a zanedbával svůj zevnějšek daleko víc než předtím.

Nikdo kromě mne mu neprokázal ani tu službu, aby nad ním ohrnul nos, že je takový špindíra, a jen já ho napomínala, aby se aspoň jednou za týden umyl. V jeho věku si děti obyčejně na vodu a mýdlo moc nepotrpí. a tak se mu obličej a ruce černaly až hanba. Vlasy si samozřejmě nečesal a šaty - jak mohly vypadat, když je tři měsíce ani nesvlékl a pracoval v samém prachu a blátě ! No, a teď

vidí vcházet do domu takovou našlechtěnou slečinku, která se nese jako dáma, když očekával stejného divocha, jako byl sám. Tak zkrátka zalezl do kouta za lavici.

"Heathcliff tu není?" ptala se Katka a stahovala si rukavičky.

Jaké teď měla bílé ručky, když tak dlouho nic nedělala a nevytáhla z domu paty !

"Jen vylez, Heathcliffe," volal pan Hindley. Dělal mu dobře, že je Heathcliff v úzkých, a taky se mu hodilo, že ho může Katce předvést v tak ostudně zpustlé podobě. "Pojď, pojď, služebnictvo smí také slečnu Kateřinu přivítat."

Katka už kamaráda v jeho úkrytu zahlédla a rozběhla se k němu s otevřenou náručí. V okamžiku mu zlíbala celý obličej, pak se zarazila, ucouvla a vyprskla smíchem.

"Co se tak mračíš, ty mouřeníně? Na tebe je pohled ! Vždyť jsi směšný, když se tak škaredíš. To víš, já jsem teď měla na očích pořád jen Edgara a Isabelu. - No tak,

Heathcliffe, snad jsi na mne nezapomněl?"

Skoro to tak vypadalo. Heathcliff tu stál jako z kamene - teď se teprv zaškaredil, hanbou a z uražené pýchy.

"Podej slečně ruku, Heathcliffe !" řekl pan Earnshaw blahosklonně. "No tak, když ti to výslovně dovoluji !" Konečně se Heathcliffovi rozvázal jazyk. "Ne," povídá.

"Když jsem lidem pro smích, nemám tu co dělat."

A chtěl zase zmizet, ale slečna Katka ho chytila za ruku:

"Já jsem to tak nemyslela, Heathcliffe. Co na tom že jsem se zasmála? Proto mi nechceš ani ruku podat Proč se vztekáš? Vypadáš směšně, no. Ale to se dá přece spravit ! Jdi se umýt a učeš se ! Vždyť jsi špinavý až hrůza!

Zahleděla se starostlivě na jeho umouněné prsty, které držela v ruce, a pak na své šaty. Znepokojila se, když , viděla tu špínu, s jakou přišla do styku.

Heathcliff si toho pohledu všiml a vyškubl se jí. "Tak

na mne nesahej ! Ať jsem špinavý! Mně se to líbí, abys ,
věděla ! Já chci být špinavý, a zrovna !" A vyrazil z pokoje,
jako střelený, za všeobecného smíchu. Jen Kateřina zůstala
zaražená, protože pořád nemohla pochopit, proč se
tolik rozčílil, když dohromady nic neřekla.

Obsloužila jsem slečnu Katku ve své nové hodnosti
jako její komorná, dala jsem vánoční pečivo do trouby
rozdělala jsem v jízbě i v kuchyni pořádný oheň, aby to,
tam vypadalo útulně a slavnostně, a pak jsem seděla sama
v kuchyni a zpívala si vánoční koledy . Josef sice tvrdil,
že si vybírám jen samé veselé nápěvy, které podezřele,
zavánějí světskými písničkami, ale na to jsem se neohlížela.

Josef zalezl do své komůrky a tam se modlil,
Earnshawovi byli se slečnou v jízbě a bavili ji výstavou
všelijakých drobností, které jí nakoupili jako dárečky
pro Lintonovy děti, aby jim mohla oplatit jejich pozornost.

Lintonovi byli pozváni nazítří na návštěvu. Slíbili
přijít, ale s jednou podmínkou - paní Lintonová snažně
žádala, aby její dívka byla laskavě ušetřena styku s tím
hubatým klackem".

"

Byla jsem tedy v kuchyni sama. Těšilo mě, jak to tam
v teple krásně voní kořením, jak se pánve na stěnách
třpytí, jak hezky jsem naleštila a ověňčila jmelím hodiny
a nachystala na podnos stříbrné korbele na horké kořeněné
pivo. A ze všeho nejvíc jsem si zakládala na vzorně
vydrhnuté a umetené podlaze - to byla vždycky moje
největší chloubka, aby zářila čistotou jako padlý sníh.
A jak jsem si to všechno uznale prohlížela, vzpomněla
jsem si najednou na starého pana Earnshawa, jak o vánocích
vždycky přišel do kuchyně, když bylo takhle uklizeno,
jak mě pochválil, že jsem čiperná holčice, a vtiskl mi pokaždé
do ruky šilink jako dárek k vánocům. No a tohle
mi zas připomnělo, jak měl rád Heathcliffa a jak se trápil
obavami, aby jednou, až tady nebude, chlapce neodstrkovali. A
hned mi samozřejmě vytanulo, jak tu s tím chudákem teď
nakládají, a už mi najednou nebylo do zpěvu, ale
do pláče. A pak mě zas napadlo, že pláčem nic nespravím,
že bych se raději měla pokusit trochu mu ten těžký život
ulehčit. Vyšla jsem tedy na dvůr, abych se po něm podívala.

Nebyl daleko, našla jsem ho ve stáji. Hřebelcoval
lesklou srst toho nového poníka a krmil ostatní koně,
tak jako jindy.

Pospěš si, Heathcliffě !" řekla jsem mu. "V kuchyni

"

je příjemně, Josef je nahoře. Pospěš si, ať tě mohu dát
trochu do pořádku, než přijde slečna Katka ! Můžete si
tam po večeři sednout ke krbu, nikdo tam nebude, celý
večer budete mít pro sebe."

Heathcliff si hleděl práce a ani se neohlédl.

No tak pojd' už!" mluvila jsem do něho. "Mám tam pro vás pro každého celý dortík, aspoň něco, pojd', na obléknutí potřebuješ dobrou půlhodinku."

Čekala jsem pět minut, a když jsem se nedočkala odpovědi, vrátila jsem se do kuchyně. Kateřina večeřela s bratrem a švagrovou a já s Josefem. Byla to neutěšená večeře, kořeněná z jedné strany samými výtkami a z druhé šťavnatou uštěpačností. Dort i sýr přichystaný pro Heathcliffa zůstal na stole celou noc skřítkům na pospas.

Jako naschvál měl až do devíti hodin pořád co dělat a pak šel rovnou spát, beze slova, jako bubák. Katka byla dlouho vzhůru, dělala veliké přípravy na zítřek, aby důstojně přivítala nové kamarády - na toho starého si také vzpomněla, odskočila kvůli němu do kuchyně.

Když ho tam nenašla, zeptala se jen, co to s ním je, a hned zase odběhla. Druhý den Heathcliff brzy vstal, a protože byl svátek, šel trucovat do vřesovišť. Vrátil se, až když všichni odešli do kostela. Půst a rozjímání ho patrně přivedly na lepší myšlenky. Chvilí okolkoval, a když přemohl rozpaky, vyhrkl na mne :

"Nelly, dejte mě trochu do pořádku ! Já už se polepším !"

"Vždyť je taky na čase, Heathcliffe`, ` povídám mu.

"Víš, že to Kateřinu bolí, jak ses k ní zachoval? Ta lituje, že se vrátila! To vypadá docela, jako bys jí záviděl že si jí teď všichni víc hledí."

Že by měl Kateřině něco závidět, to Heathcliff nechápal , ale zato pro výtku, že jí způsobil bolest, měl živé porozumění.

"Ona vám řekla, že jí to bolí?" ptal se a tvářil se náramně vážně.

"Vždyť se dala do pláče, když slyšela, že jsi dnes zase odešel."

"Hm, já plakal včera. A měl jsem taky proč!"

"Já vím. Jako bys měl proč jít spát s prázdným žaludkem a srdcem plným pýchy. Pýcha předchází pád. Že ti není hanba, být takhle nedůtklivý! To ti ale povídám, ať jí hezky odprosíš, až přijde! Jdi k ní, dej jí pěknou pusku a řekni - ale to ty už budeš vědět, co jí máš říct. Jenom se, prosím tě, chovej přirozeně a nekoukej na ní, jako kdyby, to byl najednou někdo jiný, když má lepší šaty. Já teď musím dodělávat oběd, ale to víš, že si najdu chvíli a dám tě do parády! Edgar Linton bude vedle tebe vypadat jako titěra - mezi námi. Ty jsi přece mladší než on a přitom určitě větší a v ramenu dvakrát tak široký, uvidíš

Přepral bys ho jako nic. No řekni !"

Heathcliffovi se obličej na chvíli rozjasnil, ale pak, se mu zachmuřil znova. Povzdech si.

"Coje to platné, Nelly! Kdybych ho třeba dvacetkrát přepral, pořád bude hezčí než já. Proč já nejsem tak světlovlasý a růžový a proč nemám takové elegantní šaty a způsoby a proč nikdy nebudu tak bohatý? To bych

všecko chtěl."

"A to by ses chtěl taky pořád držet maminky za ruku a třást se, aby ti nenabili kluci z vesnice, a schovávat se celý den doma, když zaprší? Ale jdi, Heathcliffe, nebudeš přece zahazovat flintu do žita! Pojd' sem k zrcadlu, já ti povím, proč to všechno. Vidiš ty dvě rýhy mezi očima? Podívej se na obočí ! Je krásně husté, ale místo vyklenutých obloučků tam vidíš propadlou čáru. A co ta dvě zlá běsovská světýlka? Proč ta černá kukadla mhouříš, jako bys číhal na samé nepřátele, proč se bojíš rozevřít je a podívat se směle na svět? Načpak chceš mít všechno, co má Edgar? Stačí, když vyhladíš z čela ty nevraživé vrásky - a oči pořádně otevři a dívej se zpříma - ať tam místo zlých světýlek, místo podezřívání a pochybování září jen nevinnost a důvěra - nesmíš v nikom vidět nepřítele, dokud nemáš jistotu !

Vždyť ty se pomalu tváříš jako to zavilé psisko, které už nic lepšího na světě nečeká než kopance a nenávidí za to všechny lidi, nejenom člověka, který ho zkopal."

"Tak vidíte, že bych musel být Edgarem, abych měl modré nevinné oči a hladké čelo," řekl mi na to Heathcliff.

"Cožpak o to, já bych chtěl - ale chtít nestačí !"

"Stačí dobré srdce, chlapče, a budeš krásný, kdybys měl tvář třeba jako uhel černou," pokračovala jsem.

"Zlé srdce zohyzdí sebekrásnější obličej ještě víc, než kdybys byl od přírody nehezký. A teď se na sebe podívej, jak ti to sluší, když jsi umytý a učesaný a když se nemračíš.

No, není z tebe fešák? Tak vidíš, že jsem měla pravdu! Teď vypadáš skoro jako přestrojený princ. A vůbec kdoví - co jestli byl tvůj táta čínský císař a matka nějaká indická královna? Ti by si mohli, kdyby chtěli, koupit každý den takovou Větrnou hůrku i s Drozdovem. A zlotřilí námořníci tě v dětství unesli a zavezli do Anglie. Já na tvém místě, člověče, bych si usmyslila, že nepocházím z lečjakého rodu. A jak důstojně a mužně bych pak nesla ústrky takového ubohého zemánka, když bych si připomněla, kdo vlastně jsem."

Takhle jsem do něho mluvila a Heathcliffovi se přitom obličej vyjasňoval, až bylo milo se na něho podívat. Ale vtom se zvenčí ozvalo hrčení kol, nejprve na cestě a pak na dvoře, a bylo po besedě. Heathcliff se rozběhl k oknu a já ke dveřím. Z kočáru právě slézaly obě Lintonovy děti, zabalené až po uši do pláštíků a kožešin, a Earnshawovi seskakovali z koní - v zimě obyčejně do kostela jezdívali. Kateřina vzala děti za ruce, zavedla je do jizby a posadila ke krbu a tam jim brzy bledé tváře zružověly.

Odskočila jsem do kuchyně pro svého chráněnce, aby šel honem ukázat, že dovede být taky roztomilý, a on bezevšeho poslechl. Jenomže co čert nechtěl ! Když otvíral dveře do obývacího pokoje, Hindley je zrovna otvíral také,

ale z druhé strany, a tak se srazili. Hospodáře asi dopálilo , že je Heathcliff jako ze škatulky a přívětivě se usmíval anebo mu snad obzvlášť záleželo na tom, aby vyhověl žádosti paní Lintonové - zkrátka chlapce surově odstrčil . a nařídil vztekle Josefovi, aby si vzal toho kluka na starost, a nepouštěl ho do pokoje. Ať prý ho zavře přes oběd do své podkrovní komůrky . v kuchyni že zůstat nemůže, že tam jsou ovocné košíčky a on by se v nich rýpal, jen by ho na chvíli pustili z dohledu.

Mně to nedalo, abych se do toho nevmísila. "Takové věci Heathcliff přece nedělá, pane Hindley! Dopřejte mu ať taky. dostane něco z těch vánočních dobrot !"

"Dostane přes hlavu, jestli ho přistihnu tady dole!" rozkřikl se Hindley. "Marš odtud, ty pobudo, a celý den se mi tu neukazuj! Podívejme se, on si tu bude hrát na šviháka! Ale až já tě popadnu za frizúru, já ti ty kudrlinky natáhnu, abys je měl ještě delší !"

"Vždyť je má stejně dost dlouhé," omočil si mladý pán Edgar, který nakukoval ve dveřích. "Že je na hlavě unese! Vypadá jako hříbě, když mu ty žíně takhle padají do očí."

Nemyslel to nijak urážlivě, ale Heathcliff při své nezkrotné povaze nestrpěl od Edgara ani sebemenší jízlivost - už... tenkrát v něm asi tušil soka, a proto ho tak nenáviděl.

Popadl mísu s horkým jablečným pyréem , první, co mu přišlo do ruky - a vychrstl všechno Edgarovi do tváře a na krk. Na Edgarův nářek přiběhla do kuchyně Isabela, s Kateřinou. Pan Earnshaw se ihned pachatele zmocnil a dopravil ho nahoru do komůrky. Bezpochyby tam nešetřil námahou, aby zchladil Heathcliffovu horkokrevnost; protože se vrátil celý rudý a bez dechu. Já jsem chytlá utěrku na nádobí a ulevila jsem si tím, že jsem Edgarovi důkladně vytřela obličej - až moc důkladně ! - a řekla mu, že mu to-patří, proč se do toho pletl. Jeho sestra začala fňukat, že chce domů, a Katka tam stála zaražená a zrudlá hanbou - za všechny.

"Ty jsi na něho neměl mluvit," vyčítala panu Edgarovi, "když jsi viděl, že je rozčilený. Zkazil jsi celou návštěvu - on teď bude bit. " mně to může srdce utrhnout, když ho bijou. Nemohu ani obědvat. Proč jsi s ním mluvil, Edgare?"

"Já jsem s ním nemluvil," rozvzlykal se chlapec, vyklouzl mi z rukou a dokončil očištný obřad sám batistovým kapesníčkem. "Já jsem matince slíbil, že s ním slovo nepromluví, já jsem s ním vůbec nemluvil !"

"A neřvi, prosím tě," řekla mu Kateřina s opovržením, "vždyť tě nezabil. Nestačí ti, co jsi natropil? Ticho, bratr se vrací ! Přestaň, Isabelo ! Stalo se tobě něco?"

"Tak, to bychom měli, děti. " A teď ke stolu !" přihnal se Hindley bujaře. "To jsem si zacvičil s tím pacholkem,

až je mi z toho horko! Příklad si to s ním, chlapče, rozdej sám - uvidíš, jak ti pak bude chutnat oběd !"

Při pohledu na vábné hody zapomněly děti brzy na všechn rozruch. Vyhladověly po cestě, a tak se snadno upokojily - vždyť jim se konečně nic nestalo. Pan Earnshaw nakládal každému mohutné porce a jeho paní bavila hosty veselym hovorem. Obsluhovala jsem u stolu a stála jsem za jejím křeslem. Dotklo se mne, že Kateřina s tak lhostejným klidem, oči suché, okrajuje na talíři husí křídlo. "To dítě nemá kouska citu," pomyslíla jsem si. "Na svého nešťastného kamaráda si už ani nevzpomene. Nebyla bych to do ní řekla, že je tak sobecká." Ale ona zvedla vidličku k ústům a zas ji položila; tváře jí zčervenaly a z očí jí vytryskly slzy. Upustila vidličku na zem a rychle se shýbla pod ubrus, aby neviděli její pohnutí. Odvolala jsem v duchu předešlou domněnku. Vždyť to celé odpoledne se jí změnilo v očistec. Byla jako na trní, číhala stále na vhodnou příležitost, aby mohla uniknout do samoty, popřípadě se dostat k Heathcliffovi ", hospodář ho totiž zamkl, jak jsem zjistila, když jsem mu chtěla podstrčit něco ze slavnostního oběda.

Večer se u nás tančilo. Katka žadonila, aby ho pustili, že Isabela nemá tanečníka - všechno marné a tanečníka jsem musela z nouze dělat já. V kole jsme se rozjařili a zapomněli na všechno . a co teprve, když se dostavili muzikanti z Gimmertonu! Měli pěknou patnáctičlennou kapelu - trubku, pozoun, klarinety, fagoty, lesní rohy, violončello - a zpěváky. O vánocích chodí vyhrávat po lepších domech, kde jim dobře zaplatí. Byl pro nás vrcholný požitek; když přezpívali koledy, žádali jsme si ještě světské písničky, hodně veselé. Paní Earnshawová byla milovnice hudby, a tak zpěvu nebylo konce.

Kateřina měla hudbu taky ráda, ale prohlásila, že lepší poslech je na schodišti v patře, a vyšla potmě nahoru. Šla jsem za ní. Dole v jizbě zavřeli dveře - nikdo nás nepohřešil, co tam bylo lidí. V patře se ani nezastavila a stoupala dál až do podkroví k Heathcliffovu vězení. Volala jménem, ale on zatvrzele mlčel. Trvalo hezkou chvílku než ho pohnula k řeči. Dorozumívali se škvírou mezi prkny. Dopřála jsem jim, aby si, chudáci, nerušeně popovídali.

Teprve když se zpívání dole chýlilo ke konci a byl čas pomýšlet na občerstvení muzikantům, vylezla jsem po žebříku za Kateřinou, abych jí na to upozornila.

Jenže ona tam už nebyla - ozvala se mi zevnitř ! Ona se vám ta potvůrka protáhla vikířem na střechu a potom se jiným vikýřem dostala k Heathcliffovi. Co mi to dalo práce vylákat jí odtamtud ! A když se konečně objevila, vedla si Heathcliffa s sebou, a že prý ho mám vzít do kuchyně - Josefa totiž vypudily naše "pekelné orgie

někam do sousedství. Bránila jsem se, že nemohu takové úskoky podporovat, ale když on Heathcliff držel půst, vlastně od včerejšího odpoledne! Tak jsem zkrátka pak tentokrát zamhouřila oko, že pana Hindleyho takle podvádí, a vzala ho s sebou dolů. Prostřela jsem mu u křesla samé dobroty, ale on pro slabost ani nemohl jíst, a tak moje snaha přišla nazmar. Seděl zamlklý a zahloubaný, s lokty na kolenou a bradu v dlaních. Když jsem se ho optala, na co myslí, odpověděl vážným hlasem :

"Jak to Hindleymu jednou všecko oplatím. Mám dost času - hlavně aby se to podařilo. A aby mi zatím neumřel !"

"To je hanba, Heathcliffe!" zděsila jsem se. "Od toho je Pánbůh, aby trestal lidi za jejich hříchy. My přece máme odpouštět našim viníkům."

"Kdepak - Pánbůh by z toho neměl ten požitek jako já," odpověděl. "Jenom přijít na to pravé ! Nechte mě, ať si to promyslím ! Při tom mě přejde všechna bolest." No ale - tohle vás přece nemůže bavit, pane Lockwoode ! Jak jsem se tak mohla zapomenout ! Já tu tlachám a odvar zatím vystydl a vy už skoro spíte. Vždyť jsem to o Heathcliffovi mohla vypovědět několika slovy - aspoň to hlavní.

A milá hospodyně vstala a začala se se svým šitím sbírat k odchodu. Já jsem však neměl sílu hnout se od krbu, a na spánek ani pomyslení. "Nevstávejte, paní Deanová," zvolal jsem. "Poseďte ještě chvíli ! To je právě dobře, že jste zvolila široký tok vyprávění. To je můj styl - prosím, pokračujte stejným způsobem až do konce! Skoro všechny postavy, které jste uvedla do svého příběhu, vzbudily můj zájem, více méně."

"Vždyť už je jedenáct hodin!"

"To nic - nechodívám spát před půlnocí. Dost času v jednu nebo ve dvě, když nevstávám před desátou."

"Do desíti byste neměl vospávat. To vám uteče ta nejlepší část dne. Ranní ptáče dál doskáče - to nevíte?"

"Nu, snad - ale teď se ještě posaďte, paní Deanová! Už vidím, že se mi dnešní noc protáhne přes poledne. Z toho nachlazení se vyvine přinejmenším silná rýma."

"Musíme doufat v nejlepší, pane Lockwoode. Tak tedy - přeskočím asi tak tři roky. Po celou tu dobu se paní Earnshawová.. "

"Počkejte, to ne, nic takového! Dovedete si představit, jak je osamělému člověku, pozorujícímu z dlouhé chvíle kočku, která mu leží na koberci u nohou a olizuje pečlivě kotěti srst? Ten se do té práce tak vžije, že by ho vážně přivedlo z míry, kdyby kočka vynechala jedno ouško!"

"Pěkně líný člověk !"

"Ale kdež, právě naopak, až trapně činný ! Jako já, například, a zrovna teď. Chápete tedy, proč nesmíte nic

vynechávat. Víte, na co jsem přišel? Lidé v tomhle kraji se jeví oku pozorovatele ve srovnání s lidmi ve městech významněji, tak jako pavouk ve vězeňské kobce oproti pavouku ve vile - to jest z hlediska příslušných obyvatel.

Lze však rozdíl v poutavosti obou pavouků přičítat toliko zornému úhlu pozorovatele? Nikoli! Zdejší lid, jak jsem se přesvědčil, žije vskutku bytostnějším, svéráznějším životem, nelpí na konvenčním, pestrém a malicherném vnějšku. Jsem skoro ochoten připustit, že se tu naskytá i možnost lásky na celý život - já, prosím, jenž nikdy nevěřil, že by člověk vydržel milovat celý rok. Vyjádřil bych to takto : představte si milujícího v obou případech jako hladového člověka. Postavte před něho jediný pokrm a on se do něho pustí s veškerou chutí a bude vědět, že se najedl. Posadíte-li ho však k bohaté tabuli, prostřené lahůdkami francouzské kuchyně, nají se, možná, se stejným pocitem uspokojení - jenže každý jednotlivý chod zanechá v jeho žaludku i ve vzpomínce jen nepatrnou stopu."

"Jak to? My tu jsme přece docela normální lidé, jen až nás poznáte !" namítla paní Deanová, jež mému vykladu naslouchala s jistým podivem.

"Dovolte, milá přítelkyně," odpověděl jsem jí, "vy sama jste přesvědčivým dokladem, který vaše tvrzení vyvrací. Až na to, že se ve vaší mluvě občas vyskytují jadrné lidové obraty - ale tento nedostatek, prosím, není nijak závažný - nenalézám ve vašich projevech nic z toho, co odedávna považuji za charakteristické vlastnosti nižších společenských tříd. Vy si určitě všelicos víc promýšlíte, než bývá u služebnictva zvykem, vidíte? A víte proč? Protože zdejší kraj vám neposkytl možnost rozptylovat se rozmanitými, nicotnými povrchnostmi."

Paní Deanová se zasmála.

"V něčem máte pravdu . jsem taková rozvázná a rozšafná. Ale to není od těch kopců, pane Lockwoode, ani od toho, že mám kolem sebe rok co rok stejné tváře a stejné zvyky! Já prošla přísnou školou, od malička jen samé sebezapření, a to pak člověk zmoudří. A kromě toho jsem hodně četla, ani byste neřekl, co všechno. V téhle knihovně byste nenašel knihu, kterou jsem neměla v ruce a z každé jsem taky něco získala. Na ty přihrádky s řeckými a latinskými autory se nedívejte! ani na ty francouzské knihy!,ty jsem ovšem nečetla. Ale aspoň rozeznám, která je která, a to je snad dost na dceru chudého podruha. Promiňte, ale když si přejete, abych vám příběh na Větrné hůrce vypověděla po sousedsku důkladně, tak snad abych pokračovala. Nebudeme tedy přeskakovat ty tři roky. Začnu od následujícího léta - od léta 1778, před třiadvaceti roky."

KAPITOLA OSMÁ

Jednoho krásného červnového dne se zrána narodil můj první malý svěřenec, poslední potomek starobylého rodu Earnshawů. Sklízeli jsme právě seno na vzdálené louce a děvečka, která nám nosívala svačinu, přiběhla o hodinu dříve než jindy. Už zdaleka na mne po cestě volala.

"Máme děťátko ! Takové krásné ! Je to kluk jako buk.

Ale doktor říká, že paní nevydrží - má prý už dlouho souchotě. Povídal to panu Hidleymu, teď že už jí nemá co držet při životě a že zhasne do zimy. Musíte honem domů, Nelly! Máte tomu nemluvnětku dělat chůvu, dávat mu slazené mléko a opatrovat je ve dne v noci. Já vám tak závidím ! Budete mít chlapečka docela pro sebe, až tu paní nebude."

"Že by na tom byla tak špatně?" divila jsem se. Pustila jsem hrábě a začala si uvazovat klobouk.

"Už asi ano," odpovědělo děvče, "ale nedává na sobě nic znát a mluví tak, jako by se měla dočkat, až z chlapce bude mládenec. Je celá pryč radostí, no vždyť je to cvalík k pomilování! Já na jejím místě bych neumírala, stačilo by mi podívat se na kluka, a hned bych se uzdravila, navzdor doktorovi ! Ten vám mě tak dopálil ! Bába Archerová přinesla toho andílka pánovi dolů do jizby a pán se celý rozzářil , ale vtom přijde ten sejček. Ke mně a už skuhrá : ,Bohudík vám paní vydržela, Earnshawe, aby vám dala synáčka. Když jste si jí přivezl, hned mi bylo jasné, že nebude dlouho žít. A dnes vás musím varovat, že jí zima asi usmrtí. Jen žádné scény, neberte si to tolik k srdci ! Není jí pomoci. Měl jste si to ostatně rozvážit, než jste si vzal takovou útlou ženušku. ` "

A co na to řekl pán?" vyzvídala jsem.

"To víte, nectně mu spílal, ale já ho moc neposlouchala, hrnula jsem se, abych viděla děťátko," a znovu se o něm nadšeně rozpovídala. Já byla stejně splašená jako ona a letěla jsem domů celá divá, abych si v té radosti také přišla na své, ačkoli Hindleyho mi přitom bylo moc líto. Měl v srdci místo jen pro dvě modly, sebe a svou ženu. Obě hýčkal, druhou navíc zbožňoval. Neuměla jsem si představit, jak tu ztrátu snese.

Když jsme doběhly na Větrnou hůrku, stál Hindley ve dveřích; ptala jsem se po děťátku.

"Je čilé, div že už neběhá," odpověděl a pokusil se o veselý úsměv.

"A jak je paní?" osmělila jsem se. "Doktor prý povídal . . ."

"Dejte pokoj s doktorem!" skočil mi do řeči a zrudl.

"Frantině je dobře a do týdne bude úplně zdravá. Jdete k ní nahoru? Řekněte jí, že zas přijdu, ale ať slíbí, že nebude pořád mluvit! Musel jsem odejít, protože nechtěla být

zticha, a to nejde! Povězte jí, že pan Kenneth nařídil, aby se šetřila a nemluvila !"

Donesla jsem ten vzkaz paní Earnshawové. Ta byla v rozjařené náladě a odpověděla mi se smíchem: "Vždyť jsem tak moc neřekla, Elleno, a víte, že se mi tu dvakrát rozplakal a utekl? No tak mu vyříd'te, že přestanu mluvit, slibuju - ale ať si nemyslí, že se mu přestanu smát."

Chudáček ! Do posledního týdne před smrtí zůstala takhle veselá a její manžel zatvrzele, ba vztekle prohlašoval, že se jí den ke dni vrací zdraví. Kenneth ho sice upozorňoval, že v tomhle stadiu nemoci nejsou už léky k ničemu a lékařské návštěvy že mu jen zbytečně tahají peníze z kapsy, ale pán odsekl:

"Já vím, že je to zbytečné – žena je zdráva - nepotřebuje vaše návštěvy. Jakživa neměla souchotě. Měla jen horečku, tu přestála, teď už má tep pomalý a tváře tak chladné jako já."

Ženě vykládal totéž a ona mu snad věřila. Ale jednou večer, když se mu opírala o rameno a zrovna mu říkala, že na druhý den už vstane a bude chodit, přemohl jí kašel, nijak velký - on jí vzal do náručí, ona ho objala kolem krku, obličej se jí proměnil a byla mrtva.

Děvečka to prorokovala, že budu mít malého Haretona úplně na krku. Panu Earnshawovi stačilo, když byl synek zdravý a neobtěžoval ho pláčem. Sám propadl zoufalství jeho žal nebyl takový, aby mu nárek ulevil. Neplakal, nemodlil se, jen lál a rouhal se : proklínal boha i lidi a oddával

se bezuzdnému hýření. Služebnictvo dlouho nesneslo takové surové, svévolné počínání, a nakonec jsme mu zbyli jen já a Josef. Já neměla to srdce, opustit svěřence, a jak víte, vyrostla jsem s pánem v rodině skoro jako sestra a dovedla jsem mu odpouštět víc než kdo cizí. Josef zůstal proto, že se mohl napařovat před nájemci a podruhy, a jeho to vůbec vždycky táhlo tam, kde mohl kárat nepravosti.

Jak se pán choval a s kým se přátelil, to dávalo nepěkný příklad Heathcliffovi a Kateřině. S Heathcliffem jednal tak, že by to ze světce udělalo d'ábla. A vskutku to tenkrát vypadalo, že ten chlapec má v sobě cosi běsovského. S rozkoší pozoroval, jak Hindley zabředá do bahna stále hlouběji, bez naděje na záchranu. A přitom Heathcliff byl den ode dne surovější a zavilejší. Stěží bych vám vyličila, jaké to bylo u nás pekelné hnízdo. I ten kaplan k nám přestal docházet a každý slušný člověk se už bál nás navštěvovat - s výjimkou Edgara Lintona, který chodil za slečnou Katkou. V patnácti letech byla královničkou celého okolí, žádá se jí krásou nevyrovnala. A jak vám byla pyšná a umíněná! Přiznám se, že jsem jí pak už neměla moc v lásce, když dospěla, a často jsem si jí popudila, že jsem krotila její zpupnost. Ale aby na mne zanevřela, to ne ! Byla úžasně věrná lidem, které měla od malička ráda,

i ten Heathcliff si udržel její přízeň nezmenšenou, takže mladý Linton při všech svých přednostech neměl moc naděje, že na ní dokáže udělat hlubší dojem. Ale přece se pak stal mým pánem - už nežije - tady má viset podo biznu nad krbem. Dřív měl vedle sebe obrázek své paní, ale ten už tu není, jinak byste mohl vidět, jakou měla podobu.

Vidíte na něj dobře?

Paní Deanová posvítla svíčkou a já rozeznal obličej jemných rysů, velmi podobný mladé paní na Hůrce, ale zamýšlenější a přívětivější. Byl na něj líbezný pohled.

Dlouhé světlé vlasy se lehce kadeřily na spáncích, oči byly velké a vážné, všechno na něm až příliš úhledné. Nijak jsem se nedivil, že Kateřina Earnshawová mohla pro takového muže zapomenout na svého starého přítele. Zato jsem se divil, že on - ačli se jeho vzhled a jeho nitro shodovaly - mohl nalézt zalíbení v Kateřině Earnshawové, jak se jevila mně.

"

Hezoučký obrázek," přisvědčil jsem hospodyni. "Věrná podoba?"

"Ano," odpověděla, "ale on byl ještě hezčí, když trochu oživil - tohle je jeho obvyklý výraz, nebyla v něm žádná jiskra."

Od té doby, co Kateřina strávila těch pět neděl u Lintonových, udržovala s nimi známost. V jejich přítomnosti jí nic neponoukalo, aby ukazovala horší stránky své povahy, a dovedla si uvědomit, že hrubost není na místě, když jí přijímali s tak vybranou zdvořilostí. A tak se stalo, že nevědomky oklamala starého pána i paní svou nelíčenou vřelostí, a k tomu si získala obdiv Isabelin a srdce i duši jejího bratra. Tyhle úspěchy jí od počátku lichotily, protože byla nesmírně ctižádostivá, a svedly jí k určité obojakosti, i když záměrně nikoho šálit nechtěla. V Drozdově, kde slychala mluvit o Heathcliffovi jako o "sprostém klackovi", který je "horší než nemá tvář", asi dávala dobrý pozor, aby se nechovala jako on. Ale doma se jí do zdvořilosti nechtělo, byli by se jí jen smáli, a taky nekladla žádné meze své zvůli - tam by za to byla nesklidila chválu ani uznání.

Pan Edgar málokdy sebral tolik odvahy, aby navštěvoval rodinu na Větrné hůrce. Pověst, která šla o Earnshawovi, mu naháněla strach, vyhýbal se mu na sto honů, i když byl vždycky vítán tak zdvořile, jak jen to u nás šlo. sám hospodář se střežil nějak se ho dotknout. Vždyť věděl, proč k nim mladý pan Linton chodí, a když se nedovedl přimět, aby se choval přívětivě, aspoň se moc neukazoval. Spíše bych řekla, že tyhle návštěvy se přičily Kateřině. Nebyla prohnaná, neuměla si hrát na koketku, a bylo jí, proto nepříjemné, když se její dva přátelé u ní potkávali. Jestliže například Heathcliff ohrnoval nos nad Lintonem v jeho přítomnosti, nemohla se k němu připojit, jak to dělávala v Lintonově nepřítomnosti. A když zase Linton

zacházel štítivě s Heathcliffem, nemohla se k tomu stavět lhostejně, jako by se jí to netýkalo, když jejího kamaráda někdo snižuje. Mně to bývalo tak k smíchu, když zřejmě , nevěděla kudy kam a přitom chtěla přede mnou ten zmatek utajit, aby se v mých očích nezesměšnila. Tohle je škodolibost, já vím , ale když ona byla tak ješitná, že ani nebylo

možné jí litovat v takových nesnázích, dokud jí trápení trochu nezkrátilo. To potom spolkla pýchu a přicházela se mi zpovídat a svěřovat . vždyť, ale taky neměla živou duši, s kterou by se mohla poradit.

Jednou odpoledne pan Hindley odešel z domova a Heathcliff se na to spolehl a dopřál si volno. Bylo mu tehdy asi šestnáct. Nevypadal zle, a taky nebyl hloupý, ale jako naschvál se ukazoval v tak odpuzující podobě nemyslím jen zevnějšek, ale i povahu - že byste to dnes do něho neřekl. Za prvé ztratil tou dobou už všechny stopy své dobré výchovy z dětství . ustavičná těžká práce od rána do noci v něm umožnila někdejší touhu po vědění a lásku ke knihám a učení. Ztratil i ten pocit nadřazenosti, který v něm od dětství pěstoval svou přízní starý pan Earnshaw. Marně se namáhal vyrovnat se Kateřině v učení a nakonec se vzdal . bylo mu to ukrutně líto, i když na sobě nedal nic znát , ale to se pak vzdal jednou provždy. Když viděl, že musí zůstat pozadu, nedal se ničím přimět, aby udělal jediný krůček kupředu. A tomu duševnímu úpadku odpovídal i jeho vnější vzhled . navykl si klátivou chůzi a drzý pohled. Vrozenou uzavřenost tak přeháněl, že se to zvrhlo až v chorobnou nerudnost. Snad ho to dokonce ďábelsky těšilo, že u té hrstky blízkých lidí budí jen ošklivost místo úcty.

Kateřina s ním pořád ještě trávila všechny jeho volné chvíle po práci, ale on jí už neprojevoval svou náklonnost slovy. A taky zlostně a nedůtklivě uhýbal před jejími dětskými mazlivými důvěrnostmi, jako by si říkal, že na něho zbytečně plýtvá takovými důkazy přízně, když v něm přece nemůže nalézt opravdové zalíbení. No a tenkrát odpoledne, jak jsem řekla, jí přišel oznámit, že si udělá volno od práce. Pomáhala jsem zrovna slečně Kateřině při oblékání . ona totiž nepočítala s tím, že Heathcliffa napadne zahálet, a představovala si, že bude mít jizbu pro sebe. Asi nějak poslala vzkaz panu Edgarovi, že tu bratr nebude, a chystala se právě svého ctitele přivítat. "Katko, co budeš dělat odpoledne?" ptal se Heathcliff. "Půjdeš někam?"

"

Kam bych chodila? Prší."

"

Tak proč si bereš ty hedvábné šaty?" vyzval. "Má

"

někdo přijít?"

"Nevím, nemám tušení," zakoktala se milá slečinka.

"Ale co že ty nejsi na poli, Heathcliffe? Máme už hodinu po obědě, myslela jsem, že jsi pryč."

Ten mizera Hindley tu není, a to je vzácná příležitost," prohlásil chlapec. "Do práce mě dnes už nikdo nedostane. Zůstanu u tebe."

Ale Josef to na tebe poví. Radši běž !"

"Josef nakládá vápno na druhé straně Penistonské skály. Zdrží se tam do noci a nebude nic vědět."

Přiloudal se ke krbu a usadil se tam. Kateřina svažila čelo - viděla, že ho musí na nemilou situaci nějak připravit.

Totíž Edgar a Isabela Lintonovi něco říkali, že by mohli dnes odpoledne přijít," prohodila po chvíli mlčení.

"Ale když prší, ani je nečekám. Ovšem možná že přece přijdou, a pak by tě to tu nebavilo a ještě bys třeba dostal zbytečně vynadáno."

"Katko, vzkaž jim po Elleně, že nemáš kdy!" naléhal.

"Nevyháněj mě kvůli takovým přítelíčkům, vždyť jsou to nekňubové. Kdybych si na ně měl stěžovat : už jsem skoro chtěl, ale radši to neřeknu."

"Cože neřekneš?" vyjela na něho Kateřina, ale vypadala přitom rozpačitě. "Jděte, Nelly," osopila se zas na mne a vytrhla mi hlavu zpod rukou, "vždyť mi rozčesáváte lokýnky ! Dost, už mě nechte ! Na co si chceš, Haecliffe, stěžovat?"

"Na co? Podívej se tamhle na kalendář!" a ukázal na zarámovaný list na zdi u okna. "Spočítej si ty křížky, to jsou tvoje večery s Lintonovými. A ty tečky ukazují, kolikrát jsi byla se mnou. Vidiš to? Znamenám si to pravidelně."

"Vidím. Taková hloupost ! Myslíš, že mi na tom záleží?" odsekla mrzutě Kateřina. "Nač to děláš?"

"Abys viděla, že mně na tom záleží !" řekl Heathclif

"Copak musím vyseďávat ustavičně s tebou?" rozčilila se. "Co bych z toho měla? O čem ty dovedeš mluvit? S ným by byla lepší zábava ! Nebo s nemluvnětem !"

"Katko," zvolal zdrcený Heathcliff, "to jsem od tebe ještě neslyšel, že ti to nestačí, jak mluvím, a že nemáš ráda, mou společnost !"

"Jakápak společnost - s nemotorou a nemluvou!" dodala tišeji.

Heathclif vstal, ale neměl možnost se k tomu vyjádřit, protože v tu chvíli zazvučely na dláždění koňské podkovy. Po nesmělém zaklepaní vešel mladý Linton, všecek rozjařený z nenadálého pozvání. Kateřina si nemohla nevšimnout rozdílu mezi oběma svými přáteli, když jeden vcházel a druhý odcházel. Byl to asi takový protiklad, jako když se " přejde z neladné uhelné pahorkatiny do krásného zeleného údolí. A nejen vzhledem - i hlasem a chováním se nápadně lišili. Linton měl lahodný, klidný způsob řeči, vyslovoval tak trochu jako vy. Ne zhurta, jako my tu mluvíme,

jemněji.

"Snad nejdu příliš brzy?" zeptal se a podíval se úkosem na mne. Já začala leštit nádobí a uklízet zásuvky vzadu v příborníku.

"Ani ne," odpověděla Kateřina. "Nelly, co to tam děláte?"

Svou práci, slečno," odpověděla jsem. Pan Hindley "

mi totiž nařídil, abych vždycky dělala třetího, když pan Linton přijde na soukromou návštěvu.

Přistoupila ke mně a zezadu mi hněvivě šeptala do ucha: "Koukejte s tím hadrem zmizet! Když je tu návštěva, tak se v pokoji neuklízí a necídí, rozumíte? Služky se tu nemají co plést!"

Mně se ale hodí pracovat, když je pán pryč," odpověděla jsem nahlas. "Nemá rád, když se tu rozháním v jeho přítomnosti. Pan Edgar promine."

"Já taky nemám ráda, když se tu rozháníte v mé přítomnosti," rozkřikla se slečna. Nepustila hosta ani ke slovu, tak jí přivedl z míry ten výstup z Heathcliffem.

"Nezlobte se na mne, slečno Kateřino." Víc už jsem neřekla a jen jsem se horlivě věnovala práci.

Ona myslela, že na ní Edgar nevidí, a vytrhla mi utěrku z ruky. Štípala mě do paže, ale důkladně a nenávistně. Zaryla mi nehty do masa a stiskla. Jak jsem vám už řekla, neměla jsem jí ráda a dělalo mi dobře, když jsem mohla někdy zpražit její domýšlivost. a taky to pořádně bolelo. Jak tam tak klečím u příborníku, vyskočím a začnu ječet: "No ne, slečno, že se nestydíte mě týrat! Co mě štípáte? To si nedám líbit!"

"Ani jsem na vás nesáhla, osobo prolhaná!" křičela Katka, uši celé rudé, a v prstech jí to hrálo. neměla toho ještě dost. Nedovedla utajovat vztek, vždycky se v obličejí celá rozhořela.

A kde se vzalo tohle?" nedala jsem se a vystavila na odív modřinu na paži, abych jí usvědčila.

Podupávala nožkou, chvíli nevěděla, co počít, a pak se dala strhnout vnitřní zlobou a uhodila mě do tváře tak prudce, že mi vhrkly slzy do očí.

"Kateřino! Ale miláčku, Kateřino!" konejšil jí Linton, užaslý nad oběma hříchy - lží a krutostí, kterých se jeho bohyně dopustila.

"Zmizte odtud, Elleno!" opakovala a trásla se na celém těle.

Malý Hareton se batolil všude za mnou a seděl tam u mne na podlaze. Když uviděl moje slzy, rozbřečel se tam a se vzlykotem počal hubovat na "zlou tetu Katku". Tak na sebe chudák přivolal její hněv. Popadla ho za ramena, třepala jím, až úplně zesinal. Edgar jí neprozřetelně chytil za ruce, aby caparta ochránil. Ona hned vytrhla z

Edgarova sevření pravici a překvapený mládenec ucítil na tváři takový políček, že jej ani při nejlepší vůli nemohl pokládat za žert. Zděšeně ucouvl. Já jsem zdvihla Haretona do náručí a odnesla do kuchyně. Dveře jsem za sebou nechala otevřené, protože jsem byla zvědavá, jak se ti dva srovnají. Uražený host zamířil k místu, kde odložil klobouk .
byl bledý a rty se mu chvěly.

"Dobře ti tak," říkala jsem si v duchu. "Vezmi si z toho ponaučení a klid' se ! Máš štěstí, že ti na chvíličku ukázal svou pravou povahu."

"Kam jdeš?" vyslychala ho Kateřina a zastoupila mu cestu ke dveřím.

Uhnul a pokoušel se projít.

"Nikam nepůjdeš," křikla pánovitě.

"Nemohu jinak," řekl smutně.

"Nechod'!" naléhala a držela kliku. "Ještě nechod' Edgare, posad' se na chvíli, přece mě v takovém rozrušení neopustíš ! Trápila bych se celou noc, a pro tebe se trápit - to nechci!"

"Jak bych mohl zůstat, když jsi mě uhodila?" odmítal ji Linton.

Kateřina na to ani nehlesla.

"Ty jsi to zavinila, že se tě bojím a stydím se za tebe, pokračoval. "Vícekrát sem nepřijdu."

Oči se jí začaly lesknout a víčka zachvívat.

"A lhala jsi," dodal.

To není pravda!" bránila se a vrátila se jí řeč:

"

"Tak to nebylo ! A ty si jdi, když chceš . běž ! Mně je do pláče. Budu plakat - slyšíš! A budu z toho mít nemoc!

Sklesla na kolena, opřela se o křeslo, a rozplakala se usedavě. Edgarovi vytrvala jeho odhodlanost jenom do dvora, pak se začal rozmýšlet. Chtěla jsem ho posílit.

"Slečnaje hrozně náladová, mladý pane," zavolala jsem na něj. "Svéhlavá jako rozmazlené dítě. Jen jed'te domů, nebo se nám tu schválně rozstůně - na zlost !"

Ten slaboch se podíval po očku do okna. Kdepak by se mu bylo chtělo odejít - asi tolik jako kočce od přizabité myšky nebo nepohlčeného ptáčka. Marná sláva, pomyslela jsem si, tebe už nic nezachrání, neujdeš osudu, sám si

ho strojíš. A splnilo se to. Znenadání se obrátil, vběhl zas do domu a zavřel za sebou dveře. Za chvíli jsem jim šla ohlásit, že Earnshaw se vrátil domů zpitý pod obraz a hrozí udělat z celého stavení kůlničku na dříví . to byla jeho obvyklá nálada v takovém stavu. Poznala jsem na první pohled, že hádka je jen více sblížila - prolomila ohradu mladistvé ostýchavosti, pomohla jim odhodit masku strojeného přátelství a přiznat se k lásce.

Zpráva o příchodu pana Hindleyho ihned vypudila Lintona ven a na koně, Kateřinu nahoru do pokojíku. Já zase šla schovat malého Haretona a odstranit náboj

z pánovy brokovnice, protože v takovém nepřičetně zběsilém stavu si s ní rád pohrával a ohrožoval na životě každého, kdo ho popudil nebo i jen na sebe upozornil. Usoudila jsem, že bude dobře pušku předem zneškodnit, kdyby došlo k nejhoršímu a střílelo se.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Vešel s takovým klením a hulákáním, že to byla hrůza, poslouchat. Přistihl mě právě, když jsem cpala jeho synka do kredence. Hareton si už vypěstoval oprávněný strach, z jeho divošských projevů lásky i z jeho šílených výbuchů. vzteku, protože mu hrozilo, že ho otec buď k smrti umačká a udusí polibky, anebo jím mrští do ohně či třískne o zeď. Chudák radši ani necekl, ať jsem ho schovávala kam chtěla:

"Aha, už jsem vám na to přišel !" zahřměl Hindley a chňapl mě za kůži na šíji jako psa. "Blesky boží, vy jste se tu všichni spikli, že mi to děťátko zavraždíte ! Teď to začínám chápat, proč ho jakživ nevidím. Ať mě čert, vezme, Nelly, za to vám dám spolknout tenhle nůž!

"To není nic k smíchu, před chvílí jsem shodil Kennetha po hlavě do bažiny - jednoho či dva, to mi nic neudělá! "

Někoho tady musím zabít, jinak nebude pokoj !"

"Ale pane Hindley, ten nůž není dobrý na chuť, krájela°, jsem s ním slanečky," smála jsem se. "Pěkně vás prosím, nemohl byste mě radši zastřelit?"

"Mohl nemohl, pošlu vás k čertu, jak sám budu chtít." bouřil. "Podle zákona smí přece pán trestat nepořádek v domě, a tady je samá ohavnost spuštění. Otevřte hubu!" "

Držel nůž v ruce a špičku mi strkal mezi zuby, ale já se, nikdy moc nebála, když řádil. Odplivla jsem si a stála na svém, že nůž páchne a že ho polykat nebudu.

"No když myslíte," řekl a pustil mě. "Vlastně teď vidím, že to není Hareton, ale nějaký škaredý uličník. to byl omyl, Nelly, laskavě mi prominete ! Protože kdyby to byl Hareton, zasloužil by nasekat přes zadek, že neběží vítat tatínka. On zatím ječí, jako by si pro něj přišel bubák.

Mládě nevděčné, přístup blíže! Tak ty, synu nehodný, budeš klamat milujícího, zhrzeného otce? Nelly, co říkáte, neslušelo by klukovi, kdybych mu přistříhl uši? Pes je po tom divočejší, a já nemám rád krotké - dejte sem nůžky to bude vztekloun, to bude fešák! A vždyť je to pitomost, drzost je to, nechávat si uši. Člověk je už tak dost hodný osel, a ještě uši k tomu ! Tiše, tiše, děťátko. no, kdopak by plakal? Pojď sem, srdíčko, dej mi pusu ! Co, ty nechceš !

Hned mi dáš pusu, Haretone ! Setsakra, já chci pusu ! Panebože, zplodil jsem netvora! Na mou duši, já tomu spratkovi přerazím vaz!"

Ubohý Hareton ječel a kopal vši silou v otcově náručí

a dvojnásob se rozeřval, když ho Hindley vynesl po schodech a zdvihl nad zábradlí. Křičela jsem, že z toho dítě dostane psotník, jak se vyděsí, a běžela jsem mu na pomoc. Než jsem k nim doběhla, Hindley zaslechl zdola nějaký hřmot a naklonil se přes zábradlí. Už málem zapomněl, že něco drží v ruce. "Kdo to jde?" zavolal, protože slyšel čísi kroky dole u schodiště. Já jsem podle chůze poznala Heathcliffa a rovněž jsem se naklonila, abych mu dala znamení, že se radši nemá k tomu připlést. Tím jsem na vteřinu pustila Haretona z očí. Chlapec sebou škubl, vyklouzl otcí, který ho kloudně nedržel, a spadl.

Jen nás zamrazilo děsným leknutím, a už jsme viděli, že se chudáku klukovi nic nestalo. V pravou chvíli se totiž Heathcliff octl přímo pod ním, bezděky ho zachytil a postavil na nohy. Pak se podíval nahoru, aby zjistil, kdo tu nehodu zavínil. Představte si lakomce, který za pět šilinků prodá svůj výherní lístek a druhý den pozná, že na tom prodělal pět tisíc liber - nejinak se tvářil Heathcliff, když nad sebou spatřil stát pana Earnshawa. Obličej mluvil za něho - jak je zoufalý, že si sám překazil vytouženou pomstu. Stát se to někde potmě, věřím, že by byl zkusil svůj omyl napravit a rozbil by Haretonovi hlavu o schody. Ale takhle jsme všichni byli svědky, že mu zachránil život, a já už seběhla dolů a přitiskla drahého chráněnce k srdci.

Hindley šel za mnou pomaleji, vystřízlivěl a styděl se.

"Stejně je to vaše vina, Elleno," řekl. "Měla jste ho přede mnou schovat, měla jste mi ho vzít ! Neublížil si.

"Jestli si neublížil!" vzkřikla jsem dopáleně. "Moh se zabít ! Může z toho ještě zblbnout ! Já vím, že se jeho matka v hrobě obrací, jak s nim zacházíte ! Jste horší než pohan . je to vaše krev, a vy s ním takhle !"

Zkoušel hoča pohládit. Chlapec se tulil ke mně a vyplakával se z nepřestálého leknutí . ale sotva na něho otec jen prstem sáhl, spustil nanovo a hůř, řval a škubal sebou, jako by ho chytaly křeče.

"Nesahejte na něj !" bouřila jsem dál. "On vás nenávidí všichni vás nenávidíme - jen co je pravda! Máte pěknou domácnost, daleko jste to dopracoval !"

"To ještě uvidíte, Nelly, kam to dopracuju," zachechtal se ten pobloudilec . už se zas zatvrdil. "Zatím se klid'te i s tím klukem ! A ty, poslouvej, Heathcliffe, ty koukej zmizet, ať tě tu nevidím ! Dneska ti ještě daruju život , ledaže bych to tu podpálil - no, až jak se mi bude chtít."

Při těch slovech vzal z příborníku láhev brandy a nalil si do sklenice.

"Tak tohle ne," prosila jsem ho. "Pane Hindley, dejte si říct! Mějte ohled aspoň na to nešťastné dítě, když už nedbáte na sebe."

"Každý jiný mu poslouží líp než já," odpověděl.

"Tak mějte ohled na vlastní duši," volám úpěnlivě
a zkuším mu vytrhnout sklenici z ruky.

"I co vás nemá ! Naopak - s náramným potěšením,
ji pošlu do pekla - pánubohu na vztek," chechtal se rouhač.

"Srdečně se napijem na to věčné zatracení."

Obrátil do sebe sklenici a nevrle nás hnál pryč. Svůj
rozkaz doprovázel tak bohapustým spíláním, že na to ani
vzpomínat nechci.

"Škoda, že se nemůže na smrt uchlastat," řekl Heathcliff, když
za námi zapadly dveře, a ještě dodal jakoby ozvěnou pár nadávek.

"On by to rád dokázal, ale tělo se nedá.

Pan Kenneth by na to svou kobyly vsadil, že ten chlap
přežije kde koho z gimmertonské strany a uloží se do hrobu
až jako zpustlý dědek - ledaže ho postihne něco
nepředvídaného."

Zašla jsem do kuchyně a usedla, abych zkonejšila to
své jehňátko ke spánku. Heathcliff prošel kuchyní - myslila
jsem, že jde do chléva. Jenže pak se ukázalo, že pouze
obešel mou lavici a natáhl se na pryčnu ve vzdáleném
koutě a tiše tam ležel.

Kolébala jsem Haretona v náručí na klíně a zpívala
mu písničku, která začíná:

Byl pozdní večer, plakala děcka,
matka je pod drnem slyšela...

a tu slečna Katka nahlédla do dveří. Slyšela ovšem ten
rámus před chvílí až do svého pokoje. Zeptala se šeptem:

"Jste tu sama, Nelly?"

"Ano, slečinko."

Vešla a přistoupila ke krbu. Ohlédla jsem se zvědavě,
co mi chce. Vypadala rozrušeně a stísněně. Potevřela rty,
jako by chtěla promluvit, nabrala dechu, ale místo slov jí
unikl jen povzdech. Dala jsem se znovu do zpěvu - ještě
jsem jí neodpustila, jak se ke mně prve zachovala.

"Kde je Heathcliff?" přerušila mě.

"Asi šel po své práci, do stáje," odpověděla jsem.

A on mě neopravil, možná že dřímá. Následovalo
nové dlouhé mlčení - všimla jsem si, že Kateřině ukápl
pár slziček z lící na dlaždičky. Že by se styděla za své
ošklivé chování? To by skutečně bylo něco nového, říkala
jsem si . nu, ať se k tomu vyjádří sama, já jí pomáhat nebudu.

Ale kdepak ona ! Té bylo všechno jedno, starala se
jen o sebe.

"Ach bože," posteskla si konečně, "já jsem tak nešťastná."

To je smutné," poznamenala jsem. "Vám je vůbec

"

těžko vyhovět. Máte tolik přátel, starosti skoro žádné, a ještě
vám to není vhod."

"Nelly, mohu vám svěřit tajemství?" Klekla si ke mně
a podívala se na mne těma čarovnýma očima. Uměla

udělat takový kukuč, že člověka hned přešla zlost, i když se zlobil plným právem.

"Podle toho, jaké je," povídám.

"Hned vám to povím. Nedá mi to pokoje, musí to ven. Řekněte mi, co mám dělat! Edgar Linton mě požádal o ruku, a já mu dala odpověď: Než uslyšíte, jaká byla; musíte mi poradit, jaká měla být."

"Hled'te, slečno Kateřino," řekla jsem jí na to, "jakpak bych já to mohla vědět? Uvážíme-li teda, jak jste vyváděla, když tu dnes byl, bylo by určitě moudřejší ho odmítnout. Nabídku vám udělal až potom - tak musí být buď zabeđený, nebo střelený."

"Jestli se vám chce takhle mluvit, už se nic nedovíte" broukla rozmrzele. "Řekla jsem mu ano. Honem, Nelly, povězte mi, zdali jsem nechybila!"

"Vy jste mu řekla ano? Tak co se dál ptáte? Dala jste mu slovo, a to se nedá jen tak vzít zpátky."

"No dobře, ale povězte mi, co jsem měla udělat, ať to vím!" zvolala podrážděně. Mnula si nervózně ruce a kabonila se.

"Na to není lehká odpověď, napřed se musí uvážit moc věcí," zatvářila jsem se důležitě. "Za prvé a především: máte pana Edgara ráda?"

"Kdo by ho neměl rád? Samozřejmě že ano!"

A tu jsem jí začala zkoušet, jako z katechismu. Na dvaadvacetiletou dívku jsem nebyla nerozumná.

"Proč ho máte ráda, slečno?"

"To jsou mi otázky., Mám, a to stačí."

"Vůbec nestačí. Musíte mi vyložit proč."

"No, že je hezký a je s ním zábava."

Chyba," podotkla jsem.

Protože je mladý a příjemný."

Zase chyba."

"

A protože on mě má taky rád."

"

Ani to není zvláštní důvod."

"A bude bohatý, a mne to bude těšit, až se stanu největší dámou v celém kraji, a budu pyšná na takového muže."

"Nejhorší chyba. A co dál. teď mi řekněte, jak ho máte ráda!"

"Jak? No jak se lidé mají rádi. nežvaňte hlouposti, Nelly!"

"Žádné hlouposti - jen odpovídejte!"

"Abyste věděla - zbožňuju půdu, po které kráčí. a vzduch, který dýchá, a všechno, čeho se dotkne, a každé slovo, které řekne. Líbí se mi, jak vypadá a co dělá, líbí se mi on celý, od hlavy k patě. Prosím!"

"Dobře, a proč?"

"Vy už si ze mne děláte legraci, a to není od vás hezké. Já to nemyslím žertem," řekla slečna, zachmuřila se a odvrátila se k ohni.

"Já teprve ne, slečno Kateřino," odpověděla jsem.

"Říkáte, že ho máte ráda, protože je hezký, mladý, bohatý, zábavný a protože vás miluje. Tenhle váš poslední důvod ovšem nepadá na váhu. Bez jeho lásky byste se klidně obešla, ale bez těch ostatních předností sotva - necítila byste s ním, kdyby vás nevíml jak miloval."

"Samozřejmě. Nanejvýš bych k němu cítila soucit možná odpor, kdyby byl nehezký a neobratný."

"Ale takových hezkých, mladých a bohatých pánů je na světě víc . dokonce ještě hezčích a bohatších. Do všech se můžete zamilovat . tolik možností !"

"To by ale museli být tady. A tady nikdo takový není, jen Edgar."

"Časem třeba přijde. A pan Edgar taky nebude věčně hezký a mladý . a co kdyby jednou ani bohatý nebyl?"

"Teď ale je . co je mi po budoucnosti? Podívejte se, Nelly, nemluvte hloupě !"

"No, to je jiná. Když myslíte jen na přítomnost, tak si pro mne za mne vezměte pana Lintona."

"Já se vás o dovolení neprosím . jednoduše si ho vezmu a dost! Vy jste mi ale neodpověděla ,je to tak správně?"

"Správně, slečno. Když přitom nechcete myslet na budoucnost, jednala jste naprosto správně. A teď mi laskavě povězte, proč jste nešťastná. Váš pan bratr to přece uvítá a Edgarovi páni rodiče proti tomu jistě nebudou. Vyměníte neutěšený, zpustlý domov za elegantní a spořádaný. Vy pana Edgara milujete a on vás má taky rád. Všechno je na nejlepší cestě, nevidím nikde závadu. Tak kde to tedy vězí ?"

"Tady! " a tady!" odpověděla Kateřina, a přitom si položila jednu ruku na čelo a druhou na prsa. "Tam někde, co mám duši. Duše a srdce mi říkají, že nejednám správně."

"Hm, to je divné. Tomu nerozumím."

"Toje právě to tajemství. Vysvětlím vám to, ale nesmíte se mi posmívat. Neumím to vypovědět, ale když vám naznačím, co cítím, můžete si to aspoň představit."

Usadila se zas u mne. Vypadala teď docela jinak, smutně, vážně, a sepjaté ruce sejí chvěly.

"Nelly," zeptala se z ničeho nic po krátkém zamyšlení, "zdají se vám někdy divné sny?"

"No - tak občas," odpověděla jsem.

"Mně taky. Mívám někdy takové sny, kterých se pak už nemohu zbavit. Ovládají mé myšlenky, rozlévají se a mísí s nimi jako víno s vodou, zbarvují je po svém. Jako tenhle sen - budu vám ho vypravovat - ale žádný úsměv, Nelly, to vám povídám !"

"Nechte toho, slečno Kateřino!" přerušila jsem jí rázně.
"Člověku je už dost úzko z toho, jak tu žijem . máme se ještě děsit všelijakými přízraky a přeludy? Vzpamatujte se, prosím vás, smutek vám nesluší ! Podívejte se, jak Hareton hezky spinká. Toho netrápí zlé sny. Vždyť se tak roztomile usmívá ze spaní."

"Já vím, a jeho táta roztomile kleje ve svém brlohu. Pamatujete se na něho, že to taky býval takovýhle cvalík a vypadal jako nevinný andílek? "Nic naplat, Nelly, tomu snu neujdete. Nebude to dlouhé. A do veselosti bych se dnes marně nutila."

"Nechci nic slyšet! Nechci nic slyšet!" skočila jsem jí do řeči.

Měla jsem ze snů pověřivý strach . ještě teď na ně dám. A Katčina záдумčivost nevěstila nic dobrého . bála jsem se, aby nepřivolala nějakou děsnou pohromu.

Nebylo jí to po chuti, ale přestala s tím. Za chvíli začala znovu - z jiného konce.

"Víte, Nelly, mně by se těžko žilo v nebi."

"Vždyť vy se tam taky nedostanete," odpověděla jsem:
"Hříšné duše nemají v nebi co dělat - to dá rozum, že by se jim tam zle vedlo."

"To není proto. Mně se už jednou zdálo, že jsem v nebi."

"Slyšela jste přece, slečno Kateřino, že o snech nechci nic vědět ! Dobrou noc !" zakřikla jsem jí znova.

Ale ona se zasmála a nedovolila mi vstát.

"Tenhle je docela nevinný," uklidňovala mě. "Chtěla jsem vám jenom říct, že jsem se tam necítila doma.

Mohla jsem si oči vyplakat, jak se mi stýskalo po zemi, Andělé se tak urazili, že mě odtamtud shodili doprostřed vřesoviště nahoře nad Větrnou hůrkou. Když jsem se tam probudila, rozplakala jsem se samým štěstím. To je to celé moje tajemství . rozumíte už, proč jsem tak nešťastná?

Nebe pro mne není - a Edgar Linton taky ne. Kdyby ten bíďák Hindley nebyl z Heathcliffa udělal takového sprostého nádeníka, vůbec bych na Edgara ani nepomyslela. Ale

jak to teď je, Heathcliffa si vzít nemohu . to bych se znemožnila. A tak se nikdy nedozví, jak ho miluji. Ne že je tak krásný, ale protože v něm žiju daleko víc než sama v sobě. Naše duše, Nelly - těžko říct, co v nich je . ale jsou z jednoho kusu. Kdežto Linton a já - to je jako měsíční paprsek proti blesku, mráz proti ohni !"

Už chvíli předtím jsem zjistila, že je tam Heathcliff s námi. Ohlédla jsem se, když se za námi něco tiše pohnulo, a zahlédla jsem ho, jak vstal z lavice a neslyšně se vykradl ven. Vyslechl všechno až do té chvíle, kdy Kateřina prohlásila, že by se znemožnila, kdyby se za něho provdala. To mu stačilo . dál už nechtěl nic slyšet. Kateřina seděla na zemi, takže pro lenoch lavice na Heathcliffa neviděla. Neměla tušení, že tam byl, a také nepostřehla,

když odcházel. Já jsem ale sebou trhla a zarazila jí, aby byla zticha.

Proč?" ptala se a nejistě se rozhlédla kolem.

"

"Josef už je tu," jako na zavolanou k nám zvenčí dolehlo drkotání Josefovy káry po cestě. "Heathcliff sem asi přijde s ním. Skoro jako bych ho byla zaslechla za dveřmi."

"Za dveřmi nemohl nic slyšet. Jděte připravit večeři, Nelly, já vám zatím Haretona podržím. Až ostatní přijdou, pozvete mě, a já budu večeřet s vámi. Neměla bych klid, dokud se neujistím, že Heathcliff o tom všem nemá ani zdání. Ale moc bych se divila. "co myslíte? Ten přece ani neví, co je to láska."

"Tak? A pročpak - když vy to víte?" odpověděla jsem. "Co když on miluje vás? Dovedete si představit, jaké by to pro něho bylo neštěstí? Jakmile z vás bude paní Lintonová, Heathcliff přijde o jediného přítele, kterého na světě miluje. zkrátka o všechno! Myslíte vůbec na to, jak snesete rozloučení a jak bude jemu, až ho opustíte a on zůstane na světě sám a sám? Totiž abyste věděla, slečno Kateřino. . ."

"Já že opustím Heathcliffa? Co to povídáte?" vzkřikla, a na hlase jí bylo znát pobouření. "Rozloučení - jako by nás někdo mohl rozloučit! Dopadlo by to s ním jako s Milonem. Ne, co živa budu, od Heathcliffa se neodloučím, Elleno!" pro nikoho na světě. To se všichni Lintonové světa dřív propadnou do vlastní nicoty, nežli se já dobrovolně zřeknu Heathcliffa. Něco takového mi ani na mysl nepřišlo - tak si to vůbec nepředstavuji. Za tu cenu by přece nestálo za to být paní Lintonovou. Nic se mezi námi nezmění, zůstane pro mne vždycky vším, čím byl odjakživa. Edgar musí překonat odpor k němu, alespoň trpět ho bude. A on si dá říct, až pozná, jak mi na něm záleží. Já vám už rozumím, Nelly. Vy si myslíte, že jsem jen prachobyčejný sobec. A to vás nenapadlo, že by z nás byli žebráci, kdybych si Heathcliffa vzala? Zato když se provdám za Lintona, budu mít možnost Heathcliffovi pomáhat, aby nebyl vydán bratrovi na milost a nemilost a aby to někam přivedl."

"Za peníze vašeho manžela, slečno Kateřino? A co když v tomhle manžel nebude tak poddajný? Abyste se nepřepočítala! Já sice nemám právo posuzovat vaše jednání, ale řekla bych, že tohle je nejhorší ze všech těch důvodů, proč chcete být ženou mladého Lintona."

"Naopak," odporovala, "to je ten nejlepší. Ty ostatní důvody slouží jen k tomu, abych mohla uspokojit své záliby. a abych udělala Edgarovi radost. Ale tenhle důvod je v zájmu toho, kdo ve své bytosti obsáhne i mně, celou, a to i s mou slabostí pro Edgara. Neumím to vyjádřit ale přece každý máme nějakou představu, že náš život

přerůstá, nebo by měl přerůstat naši ohraničenou osobu. K čemu bych byla stvořena, kdybych měla zůstat uzavřena jen sama v sobě? Největší muka mého života byla muka, kterými trpěl Heathcliff . znala jsem je a prožívala je s ním od malička . podstatou života je mi on. Kdyby všechno ostatní propadlo zkáze a jen on tu zůstal, žila bych i já. kdyby tu ale zůstalo všechno ostatní a jen jeho stihl... zmar, svět by se mi proměnil v úplnou cizotu . neměla, bych tu co dělat. Moje láska k Lintonovi je jako list v lese - čas jí zeslabí, to vím, tak jako zima ochudí stromy...

Ale má láska k Heathcliffovi je jako ty věčné skály pod lesem . ne oku pro radost, ale podklad života. Heathcliff, Nelly! Stále, stále je v duchu se mnou . ne proto, že by se mi tolik líbil, já se ani sama sobě často nelíbím . ale protože sama moje bytost je on! Nemluvte proto ` víckrát o našem rozloučení ! Vidíte, že by to ani nešlo. vždyť ."

Zmlkla a zabořila obličej do záhybů mé sukně, ale já jsem se rázně odtáhla. Takové blouznění mě už dopálilo: "Slečno! Jestli vaše řečnění dává vůbec nějaký smysl, tak to tedy jenom dokazuje, že asi nemáte ponětí o povinnostech manželky - anebo že nemáte kouska cti a studu v těle. Prosím vás, nesvěřujte mi už žádné tajemství ! " není o co stát . a neslibuju, že bych mlčela." Tohle si ale necháte pro sebe?" zeptala se poplašeně.

"Já nic neslibuju," opakovala jsem.

Byla by ještě naléhala, ale Josefův příchod nám další řeč překazil. Kateřina se odklidila do kouta a vzala si Haretona na klín, zatímco já jsem vařila. Když jsem měla večeři hotovou, dostali jsme se s Josefem do sporu, kdo jí donese panu Hindleymu. A než jsme to rozřešili, jídlo vystydlo. Tak jsme se shodli na tom, že počkáme, až si řekne sám - nikdo si totiž netroufal chodit mu na oči po takových záchvatech samotářství, když trvaly delší dobu.

"A ten lajdák je ještě na poli? Coje to zas za rošťárnu? Kde se ulejívá?" ptal se Josef, když Heathcliffa nikde kolem neviděl.

"Já pro něho dojdu," řekla jsem. "Bude nejspíš ve stodole."

Vyšla jsem ven, volala, ale odnikud se mi neozýval. Tak jsem se vrátila do kuchyně a pošeptala Kateřině, že on bohužel vyslechl hodně z toho, co mi tu povídala, a že jsem ho zahlédla odcházet zrovna v tu chvíli, když si stěžovala, co z něho její bratr udělal. Vymrštila se leknutím, hodila Haretona na lavici a běžela hledat svého přítele sama . neměla ani čas si uvědomit, proč jí to tak vyděsilo a jak se mohla její zpověď Heathcliffa dotknout. Když se

dlouho nevracela, Josef byl pro to, abychom s jídlem nečekali.

Že prý je prokoukl - chtějí se vyhnout modlitbě, těm dvěma je prý vždycky moc dlouhá. A že není divu, když taková "banda hříšná nemá žádné móresy". A tak přidal tentokrát pro jejich blaho ještě zvláštní modlitbu před obvyklou prosbou za požehnání, která trvala zpravidla čtvrt hodiny, a po jídle chtěl obdobně protáhnout i díkůvzdání, ale vpadla mu do toho slečna s udýchaným rozkazem, aby honem běžel cestou dolů, a až vypátrá, kam se Heathcliff zatoulal, aby ho ihned přivedl zpět.

"Potřebuji s ním nutně mluvit, ještě teď večer, rozumíte?" povídala. "Branka je otevřená a on bůhví kde . byla jsem nahoře u ovčince a křičela jsem co jsem mohla na všechny strany, ale odnikud se mi neozýval."

Josef začal protestovat, ale s ní nebyly žerty. Když viděl, že s odmluvami nepochodí, narazil si s mrzutým huhláním na hlavu klobouk a šel. Kateřina zatím přecházela po kuchyni a mluvila rozčileně :

"Kde může být - kde jenom může být! Co jsem to všechno říkala, Nelly? Já si teď na nic nevzpomínám. Nebo se ho dotklo, že jsem ho odpoledne tak mrzutě odbyla? No tak, povězte mi, co zlého jsem řekla . čím jsem mu ublížila? Jen ať přijde! Jen ať probůh přijde!" "No, no, to je nějakého rámusu pro nic za nic," okřikla jsem jí, ale nahnáno jsem měla sama dost. "Stojí to vůbec za řeč? Copak je zapotřebí dělat hned poplach, když Heathcliff vyjde při měsíčku na vřesoviště? A co jestli je zalezlý někde na seníku a nechce s námi nic mít? Už to tak bude. No počkejte - však já ho tam vyslídím!"

Šla jsem znovu všechno prohledat, ale skončilo to zklamáním, a Josef se taky vrátil s nepořízenou.

"Ten kluk vyvádí čím dál, tím hůř," spustil už ve dveřích. "Branku nechal dokořán, slečnin poník vyběh, rozdupal obilí a pak utek až na louku. Hospodář mu to zejtra spočítá, však už je načase ! On má ještě svatou trpělivost . s tím hnízdem nepravostí tady - svatou trpělivost povídám. Jenže ona mu taky jednou dojde, a pak se "těšte - všichni, jak tu jste ! Dyť to volá do nebe . vy byste ho samými daremnostmi skorem připravili o rozum."

"Našel jste Heathcliffa, vy ťulpase?" zakřikla ho Kateřina.

"Hledal jste ho, jak jsem vám nařídila?"

"Koně jsem měl radši hledat," Josef na to, "to by bylo □; užitečnější. Jenže ono nešlo hledat nic, ani koně, ani člověka - dyť je tam tma jako v pytli ! Leda pískat - ale copak Heathcliff přiběhne na moje zapískání? Vám by se třeba spíš ozval."

Na letní dobu to byl neobyčejně temný večer - z mraků jen, jen zahřmít. Navrhla jsem, ať radši zůstaneme všichni sedět doma, nač se za ním pachtit, když ho stejně zažene pod střechu déšť, až spustí. Ale Kateřina si nedala

svůj strach rozmluvit. Přecházela sem tam od branky ke dveřím, v takovém napětí, že neměla nikde stání. Nakonec zaujala trvalé stanoviště na zídce, na straně obrácené.. k cestě, a zůstala tam přes všechny moje domluvy, ačkoliv hrom už burácel a velké kapky deště začaly dopadat kolem ní. Chvílemi volala, pak zas naslouchala, až se nakonec rozplakala. Žádné dítě, ani Hareton, si s ní nezahlavilo v brekotu, když jí to chytlo.

Ještě o půlnoci jsme se neodvážili jít spát a bouře se nad Větrnou hůrkou rozběhla v plné síle. Vichřice závodila s hromem - a buď vítr, nebo blesk rozštíply strom na rohu stavení, silná větev narazila na střechem a urazila kus komína z východní strany. Do ohniště v kuchyni se zřítily lavina z kamení a sazí. My mysleli, že mezi nás uhořelo - Josef padl na kolena a vzýval Pánaboha, aby jako za časů patriarchů Noema a Lota ušetřil nevinných a pomlátit jen bezbožníky. Já měla taky takovou předtuchu, že je to na nás boží soud. Podle mého zdání ten potrestaný Jonáš by mohl být pan Earnshaw, a tak jsem začloulala klikou u jeho pokoje, abych zjistila, zdali je naživu. Dal se slyšet hezky nahlas, a to takovými slovy, že náš děda zahalekal z plných plic, ať si jen Pánbůh nesplete ctnostné lidi jako on s hříšníky jako hospodář. Ale hřmění polevilo v čtvrtodince a nikomu se nic nestalo, jenom Katka promokla na kůži, protože tvrdošijně odmítala schovat se a stála v tom největším lijáku bez klobouku a bez šálu, až jí z vlasů a šatů crčelo. Konečně zašla dovnitř a celá promáčená si lehla na lavici, obrátila se tváří k opěradlu a zakryla si obličej dlaněmi. Copak je to, slečno?" řekla jsem a poklepala jí na rameno, "vy si chcete uhnat smrt? Víte, kolik je hodin? Půl jedné. Tak jen honem do postele ! Dnes už se toho bláznivého kluka nedočkáte. Zaběhl nejspíš do Gimmertonu a teď tam zůstane přes noc. Jistě má za to, že takhle pozdě nebude u nás už nikdo vzhůru - leda pan Hindley - a to si určitě rozmyslí, aby si dal otvírat dům od hospodáře." "Co vás vede, ten nedošel do Gimmertonu," prorokoval Josef. "Už to jinak není, než že zapadl v močále do díry a je po něm. Tohle dopuštění nepřišlo jen tak zbůhdarma .já na vašem místě, slečinko, bych si teď dal moc a moc pozor, třeba jste vy na řadě. Chvála bohu, všechno zléje pro něco dobré, jen když je člověk vyvolený jako beránek po pravici, a ne jako kozel po levici - přečtěte si o tom v Písmě svatém !"

A začal odříkávat různé texty s udáním kapitoly a verše, abychom je lépe našli.

Bylo marné prosit tu svéhlavou holku, aby vstala a převlékla si mokré šatstvo. Tak jsem jí tam nechala drkotat zuby a Josefa kázat a šla jsem uložit malého Haretona a sama si lehnout. Klouček už dávno tvrdě spal, jako buk.

všechno kolem klidně odpočívalo. Ještě jsem chvilku slyšela Josefa předčítat z bible, pak jsem zaslechla, jak pomalu šourá do své komůrky po žebříku, a už jsem nevěděla o ničem.

Ráno jsem přišla do kuchyně o něco později než jindy a při paprscích světla, které dopadalo škvírami v okenicích, jsem viděla, že slečna Kateřina sedí dosud u krbu. Světlo sem šlo otevřenými dveřmi z jizby, kde byly okenice zavřené. Hindley se už vynořil ze své samoty a stál teď u ohniště. Obličej měl ztrhaný a nevyspalý.

"Co ti je, Katko?" ptal se, když jsem vcházela. "Ty, vypadáš! "jako utopené kotě. Cos to dělala, děvče, že jsi tak bledá a celá mokrá?"

"Zmokla jsem," odpověděla na půl úst, "a je mi zima nic víc."

"Neposlucha je to," žalovala jsem, když jsem viděla, hospodář už skoro vystřízlivěl. "Včera v tom lijáku pro mokla na kůži a pak tu seděla takhle až do rána. Co jsem se do ní namluvila - všechno marné ! Nehnula se z místa.

Pan Earnshaw na nás zůstal koukat. "Až do rána A proč si nešla lehnout? Copak se bojí bouřky? Vždyť už je dávno po ní."

Nechtělo se nám žádné prozrazovat, že tu Heathcliff není, dokud to nevyjde samo najevo. Řekla jsem tedy, že nevím, co jí to napadlo , a ona neříkala nic. Ráno bylo svěží, chladné, a tak jsem otevřela okno dokořán.

Kuchyň se hned naplnila vůní květin ze zahrady, ale, Kateřina mě zlostně okřikla : "Zavřete to okno, Ellen! Já umírám hladu." Zuby jí cvakaly a choulila se ještě blíže k dohasínajícímu ohni.

"To bude nemoc," prohlásil Hindley, když jí sáhl na zápěstí. "Proto se jí asi nechtělo jít spát. To nám byl čert dlužen ! Já už žádnou nemoc v domě nechci ! Proč jsi prosím tě, běhala v dešti?"

"Za klukama, jako obvykle," zaskuhral Josef. Využil toho, že nám nebylo do řeči, aby pana Earnshawa popíchl svým jedovatým jazykem. "Já na vašem místě, hospodáři, já bych jim všem přibouch dveře před nosem, panstvo nepanstvo ! Jak vytáhnete paty, už se sem plíží Linton jako kocour. A slečna Nelly - taky pěkná ochechule ! - ta hlídá v kuchyni, až budete domů - vy do dveří, a Linton ze dveří. A pak si De zas milostslečna na frej. Co tomu říkáte, že se vám sestřička toulá po půlnoci v polích s tím parchantem mizerným cikánským heathcliffským? Vy jste si myslely, že na dálku nevidím, že jo? I kdepak, to se náramně pletete! Já ho viděl, Lintona, jak sem zapad a pak rychle vypad, a taky vás jsem viděl" (to platilo mně),

"vy couru jedna kuplířská, jak jste to hnala dovnitř jako splašená, jen zacvakaly podkovy pánova koně na cestě."

"Tak dost, dědku slídívá !" okřikla ho Kateřina. "Na

mne s takovou nechodte ! To byla čirá náhoda, Hindleyi, že se tu Edgar včera stavil. A pryč jsem ho poslala já . věděla jsem, že by ses mu nerad ukazoval, když jsi byl v takovém stavu."

"Hm - já vím, že mi lžeš, Katko," promluvil Hindley, "a ještě k tomu hloupě. Ale o Lintona teď nejde - byla jsi v noci s Heathcliffem? Mluv! Mluv pravdu! Neboj se, že mu tím uškodíš. Ne že bych ho přestal nenávidět, ale něco dobrého pro mne udělal, a tak už mi svědomí nedá, abych mu zlámal vaz. Raději ho pošlu z domu, hned teď . abych se náhodou nezapomněl. Pak se ale mějte všichni na pozoru, to vám povídám, když tu nebudu mít Heathcliffa, vynahradím si to na vás."

"Vždyť jsem Heathcliffa večer ani neviděla," rozeštkala se Kateřina. "A jestli ho vyženeš z domu, odejdu s ním. Ale k tomu možná ani nedojde - možná že už je pryč." Srdcelomný pláč jí tak přemohl, že jí dál nebylo nic rozumět.

Hindley ztropil děsnou bouři, počastoval jí spoustou opovržlivých nadávek a pak jí pohrozil, ať se okamžitě klidí do svého pokoje, nebo že bude mít proč brečet! Přiměla jsem jí, aby poslechla. Jak ale vyváděla, když jsme tam přišly, na to hned tak nezapomenu. Dostala jsem strach, že se snad zbláznila - prosila jsem Josefa, aby běžel pro doktora. No, a pak se potvrdilo, že opravdu fantazíruje .jen se na ní pan Kenneth podíval, hned prohlásil, že je to s ní vážné, že má zimnici. Pustil jí žilou a mně řekl, že se jí nesmí dávat nic než syrovátka a odvar z ovesných vloček a že jí mám hlídat, aby neskočila ze schodů nebo z okna. Pak zas šel, protože měl co dělat, aby obešel své nemocné .v téhle farnosti je to od domku k domku dobré tři míle.

Neříkám, že jsem byla zvlášť něžná ošetřovatelka, a Josef s hospodářem taky moc okolů nenadělali, a s naší pacientkou bylo těžké pořízení, v ničem si nechtěla dáti říct, ale nakonec z toho přece jen vyvázla. Stará paní Lintonová k nám ovšem přijela několikrát, hned se ujala velení .s každým se vadila a proháněla nás. A když Kateřina byla z nejhoršího venku, odvezla si jí do Drozdova . za to jsme jí byli moc vděční a všichni jsme si oddechli. Chudák stará paní ! - brzy měla proč téhle laskavosti litovat. Se starým pánem se oba od Kateřiny nakazili a zemřeli několik dní po sobě.

Tak se naše milostslečna zase vrátila a byla od té doby ještě nezkrotnější, útočnější a pánovitější. O Heathcliffovi jsme od toho bouřlivého večera neslyšeli. Jednou, v nešťastném okamžiku, když mě obzvlášť dopálila, jsem jí neprozřetelně vyčetla, že Heathcliffovo zmizení má na svědomí sama - ona také dobře věděla, kdo to zavinil. Od té doby na mne několik měsíců nepromluvila, kromě běžných

rozkazů. Josefa stihla podobná kletba - vyklopil jí beze všeho, co si o ní myslí, a začal jí číst levity jako malé holce. Ona se ale pokládala za dospělou a za naší velitelku, nehledíc k tomu, že po tak vážné nemoci čekala ode všech samé ohledy. Doktor nás totiž varoval, abychom jí raději neodporovali a hleděli jí ve všem vyhovět, a tak se dívala na každého, kdo si nechtěl dát všechno líbit a odmlouval, jako na vraha. Panu Earnshawovi a jeho kumpánům se vyhýbala. Jenže bratr, zastrašený Kennethovými výstrahami a jejími vzteklými výbuchy, které často hrozily skutečným záchvatem, povoloval jí teď ve všem, co si zámerala, jen aby nedráždil její prehlivost. Hověl až moc shovívavě jejím rozmarům, ne z bratrské lásky - pýcha v tom byla! Jemu na tom nesmírně záleželo, aby se jeho rodina povznesla sňatkem s potomkem Lintonů, a proto nechal sestře úplnou volnost, aby si z nás nadělala otroky - jen když on měl od ní svatý pokoj! Edgar Linton nebyl první ani poslední oběť zaslepené lásky - považoval se za nejšťastnějšího člověka pod sluncem toho dne, co jí vedl do gimmertonského kostelíku, tři roky potom, co jeho otec zemřel.

Já jsem pak také odešla z Větrné hůrky - proti své vůli, ale nedali jinak - musela jsem do Drozdova s ní. Haretonovi šlo už na pátý rok a zrovna jsem ho začala učit první písmenka. Bylo to smutné loučení, ale slzy paní Kateřiny zmohly víc než naše. Když jsem prohlásila, že zůstanu, a když poznala, že se mnou nic nesvede, spustila nářek před manželem a před bratrem. Manžel mi nabídl velkolepý plat; ten druhý mi poručil, abych se klidila, že tam žádnou ženskou nechce mít, když je dům teď bez paní. Haretona že si beztak vezme do parády kaplan. Co jiného mi zbývalo než poslechnout? Jen jsem panu Hindleymu řekla, že chce asi urychlit svou zkázu, když vyhání posledního slušného člověka z domu. Zlíbala jsem Haretona a dala sbohem. Od té doby jsme se neznali. Těžko si zvykám na to pomyšlení, že dnes ani neví, kdo je Ellena Deanová, a že byly doby, kdy jí znamenal celý svět a ona jemu.

Při těchto slovech zavadila má hospodyně pohledem o hodiny nad krbem a užasla, že minutová ručička ukazuje půl druhé. Nedala se už zdržet ani o vteřinu déle. Ani já, po pravdě řečeno, jsem nebyl proti tomu, aby se pokračování příběhu odložilo na jindy. Šla se oddat odpočinku a já jsem skoro dvě hodiny ještě rozjímal. Teď však musím sebrat veškerou odvahu, abych se zvedl a následoval jejího příkladu. Hlavu i údy mám bolestně malátné.

KAPITOLA DESÁTÁ

Báječný úvod do poustevnického života. Čtyři týdny utrpení, převrácení v posteli, stonání. A ty truchlivé vichřice, ta chmurná severní oblaka, ty nesjízdné cesty, ti neochotní venkovští lékaři ! A běda, taková nouze o pohled na nějakou lidskou tvář . a co horšího, ten zdrcující Kennethův náznak, abych se netěšil, že bych mohl před jarem vstát a chodit.

Pan Heathclif mě před nedávnem laskavě navštívil. Je to asi týden, co mi poslal pár tetřívků . jsou prý letos poslední. Mizera jeden, není tak docela bez viny na mém ochuravění, div že jsem mu to nevyčetl. Jenže jak bych se mohl pustit do člověka, který mi prokázal to dobrodiní, že si na hodinku sedl ke mně u postele a vybral si za předmět hovoru něco jiného než prášky a pilulky a náplasti a pijavice?

Teď zas je mi na chvíli snesitelně. Na čtení jsem ještě dost slabý, ale toužil bych po nějakém zajímavém vyrazení.

Což si zavolat paní Deanovou, aby mi dopovídala svůj příběh? Mám docela v paměti hlavní události, až kam dospěla. Ano, vzpomínám, že její hrdina utekl a tři léta se o něm nevědělo - hrdinka se vdala za jiného. Zazvoním - paní bude mít radost, že mě najde v tak přívětivé společenské náladě. Paní Deanová přišla.

"Ještě není čas na užívání - až za dvacet minut," prohlásila.

"To nic," odpověděl jsem. "Chtěl bych radši..."

"Prášky? Ty už se brát nebudou, povídal doktor!"

"Výborně ! A pusťte mě ke slovu ! Pěkně se tu posaďte !

Nerovnejte mi tady to procesí odporných lahviček.

Vytáhněte si pletení z kapsy - tak je to dobře . a teď mi dopovídejte všecko o panu Heathcliffovi . od toho bodu, kde jste posledně přestala, až do dneška! Tak co, vystudoval v Evropě a vrátil se jako pán? Nebo dostal kolejní stipendium někde v Anglii, nebo utekl do Ameriky a proslavil se vykořisťováním své nové vlasti? A nebo se vzmohl rychleji jako loupežník doma?"

"Možná, pane Lockwoode, že dělal od všeho trochu, ale tvrdit bych to nemohla. Už prve jsem vám řekla, že nevím, jak přišel k penězům. A taky nemám ponětí, jakým způsobem se zbavil té divošské nevědomosti, v které byl vychován. Ale když dovolíte, vyprávěla bych dál podle svého . jestli vás to ovšem baví a neunavuje. Je vám už líp?"

Mnohem."

To ráda slyším . . "

"Přestěhovala jsem paní Kateřinu i sebe do Drozdova a byla jsem příjemně překvapena, když se tam chovala mnohem líp, než jsem se odvažovala čekat. Pana Lintona měla na pohled až příliš ráda, i na jeho sestru se jen rozplývala. Ovšem oba si jí náramně předcházeli. Ne že by se

trn

shýbl k úponkům, ale úponky se přivinuly k trnu. Žádné vzájemné ústupky nebyly. ona stála nehnutě a ti druzí povolili. A jak by byla mohla projevovat zlobu a prchlivost, když se nesetkávala s odporem ani lhostejností? Povšimla jsem si, že se pan Edgar z hloubi duše bojí jí rozčilit.

Neukazoval to sice před ní, ale jak jsem si dovolila jí trochu ostřeji odseknout nebo jak se někdo ze služebnictva zamračil při jejím pánovitém rozkazu, hned bylo na pánovi vidět znepokojení - přísně sraštil brvy, a to přec kvůli sobě nikdy nedělal. Mnohokrát mě káral za mou hubatost.

Ani bodnutí nožem by ho prý tak nebolelo jako vidět, že se paní hněvá. Abych hodného pána netrápila, přemáhala jsem neútklivost. A tak asi půl roku se výbušné látky chovaly neškodně jako písek - neměly poblíž plamen, aby je přivedl k výbuchu. Kateřina mívala časem chvíle zasmušilosti a nemluvnosti, ale manžel se k nim stavěl šetrně a s tichým soucitem. Vykládal si je zesláblým tělesným stavem po nebezpečné nemoci, protože dřív jí takové záchvaty sklíčenosti netrápily. Jen u ní vysvitlo slunéčko, a rozzářil se vděčně i on. Dělal na mne dojem, že našli tajemství trvalého a rostoucího štěstí.

Ale to přešlo. Konečně člověk se nemůže věčně přemáhat, hodní a přející lidé jsou také jen sobci, jenže uznalejší. A když okolnosti ukázaly, že zájem jednoho ne na prvním místě v myšlenkách druhého, přišel konec. Jednou se vracím ze zahrady - byl takový pěkný večer v září, s těžkým košíkem načesaných jablek. Už byla tma měsíc se díval do dvora přes vysokou zeď a v koutě různých přístavků domu se míhaly nejasné stíny. Postavila jsem si náklad u kuchyňských dveří na schůdky a chvíli jsem odpočívala, abych pookřála v tom příjemném vlahém vzduchu. Tak tam stojím obrácena zády ke vchodu, a dívám se na měsíček, a tu najednou slyším za sebou hlas:

"Jste to vy, Nelly?"

Byl to hluboký hlas, mně cizí, ale když vyslovil moje jméno, bylo v tom přece jen cosi povědomého. Plná strachu se ohlédnu, kdo to mluví. Vždyť dveře byly zavřené. a nikoho jsem u nich neviděla, když jsem přicházela ke .. schůdkům. Na verandě se něco hnulo, popošla jsem blíž. a uzřela tam vysokého muže v tmavých šatech, s tmavým obličejem i vlasy. Opíral se o sloup dveří a sahal po závoře, jako by si sám chtěl otevřít. "Kdo by to byl?" uvažuju°.

"Pan Earnshaw? To ne, ten má docela jiný hlas."

"Už hodinu tu čekám," řekl ten člověk a já si ho nepřestala prohlížet. "Celou tu dobu je tu ticho jako v hrobě. Netroufal jsem si vejít. Vy jste na mne zapomněla?"

Podívejte se přece, vždyť mě znáte !"

Postoupil k světlu - líce měl snědé a zarostlé černým

plnovousem, zamračené čelo, oči zvláštní, hluboko vpadlé. Ty oči jsem znala.

"No ne !" vykřikla jsem a spráskla ruce úžasem. Nevěděla jsem, mám-li ho pokládat za zjevení z tohoto světa.

"No ne, vyjste se vrátil? Jste to vážně vy? Vážně?"

"Ano, já! Heathcliff!" odpověděl a vzhlédl ode mne vzhůru k oknům, která třpytivě odrážela měsíční pablesky, ale neukazovala žádné světlo zevnitř. "Je někdo doma? A kde je ona? Nelly, vy nemáte radost? Neplašte se tak! Je tady? Mluvte! Musím si promluvit s vaší paní, jenom pár slov. Jděte, řekněte jí, že s ní chce mluvit někdo z Gimmertonu !"

"Jak to na ní bude působit?" zvolala jsem. "Co si počne?"

Vždyť i já jsem z toho celá pryč . ona se zblázní.

Heathcliff zase u nás ! Ale tak změněný ! Mně to nejde do hlavy. Byl jste na vojně?"

"Jděte a vyříd'te, co jsem řekl!" přerušil mě netrpělivě.

"Ať už mám to peklo za sebou."

Nadzdvihl mi závoru a já vešla. Ale když jsem stála přede dveřmi salónku, kde seděl pan Linton s paní, nemohla jsem se odhodlat, abych vstoupila. Až když mě napadla výmluva, že se zeptám, neporoučejí-li rozsvítit svíčky, teprve jsem otevřela dveře.

Seděli spolu v okenním výklenku. Okenice byly rozevřeny podél postranních zdí a tak se jim otvíral výhled

přes koruny zahradních stromů a rozlehlý přírodní park na gimmertonské údolí, kde se dlouhý točitý pruh mlhy zvedal skoro až po hřebeny . "jistě jste si všiml, že za kaplí se vlévá pramének ze slatin do potoka, a ten se klikatí celou délkou údolí. Nad stříbřitou párou vyvstávala Větrná hůrka, ale starý dům nebylo vidět . sedí trochu níž na opačném svahu. Byl to úžasně poklidný obraz, ten pokoj, ti lidé v něm, ta krajina, na kterou se dívali. Nechtělo se mi vyřizovat vzkaz a málem bych jej byla zamlčela, když jsem se poptávala na to světlo. Ale pak se mi to zdálo trochu hloupé, vrátila jsem se a zahučela: "Milostpaní, někdo z Gimmertonu chce s vámi mluvit."

"Co chce?" tázala se paní Lintonová.

"Já se ho neptala."

"No dobře, Nelly. Shrňte záclony a přineste čaj ! Hned se vrátím."

Vyšla z pokoje. Pan Edgar se lhostejně zeptal, kdo to je

"Člověk, kterého paní jistě nečekala," povídám. "Ten Heathcliff, jestli se na něho ráčíte pamatovat - býval u pana Earnshawa."

"Cože, ten cikán - ten chasník?" zvolal. "Proč jste to nehlásila Kateřině?"

"Tiše, pane, nesmíte mu tak spílat," domlouvala jsem mu. "Paní by to moc mrzelo, kdyby vás tak slyšela

Vždyť jí to div srdce neutrhlo, když tenkrát zmizel ! Uvidíte, že to pro ní bude svátek, až se s ním shledá."

Pan Linton šel k oknu do dvora na druhé straně pokoje. Otevřel je a vyklonil se ven. Spatřil asi oba dole, neboť zavolal netrpělivě : "Nestůj tam, drahoušku ! Pozvi toho pána dovnitř, jestli je to někdo známý!" Za chvíli jsem slyšela klapnout závoru a Kateřina divoce vyběhla po schodech, celá udýchaná. Byla příliš rozrušená, než aby dala najevo radost, - spíše se podle jejího vzhledu mohlo soudit" na nějaké strašné neštěstí.

"Ach, Edgare, Edgare," zvolala přerývaně a objala ho kolem krku. "Edgare, miláčku ! Heathcliff se vrátil, je tady!" Tiskla ho, div ho neumačkala.

"No, no," okřikl jí manžel podrážděně, "a proto mě musíš škrtit? Nikdy jsem v něm neviděl něco tak vzácného. Neplaš se hned pro nic za nic !"

"Já vím, že jsi ho nikdy neměl rád," odpověděla a ztlumila výbuch své prudké radosti. "Ale kvůli mně se s ním shodneš, doufám. Smím ho pozvat nahoru?"

"Sem?" podívil se. "Do salónu?"
Kam jinam?"

Zatvářil se pohoršeně a podotkl, že Heathcliff by patřil spíš do kuchyně. Paní Lintonová na něho uštěpačně pohlédla, zpola v hněvu, zpola v posměchu nad jeho nedůtklivostí.

"Ne," usoudila po chvíli, "já v kuchyni sedět nemohu.

Elleno, prostřete tu dva stoly - jeden pro pána a slečnu Isabelu, ať je panstvo zvlášť, a druhý pro mne a Heathcliffa, protože jsme z nižšího rodu. Stačí ti to tak, drahoušku?

Nebo ti mám dát zatopit jinde? Jestli ano, vydej zatím rozkaz ! Já běžím pro hosta. To je tak úžasná radost, že se mi to snad jen zdá !"

Chtěla zas odkvapit, ale Edgar jí zadržel.

"Vy ho jděte pozvat dál," řekl mi, "a ty, Kateřino, zkus projevovat svou radost v mezích slušnosti ! Nemusí celá domácnost vědět, že vítáš zběhlého pohůnka jako bratra."

Seběhla jsem dolů a Heathcliff už stál u hlavního vchodu, zjevně se spoléhal, že bude pozván dovnitř. Šel za mnou bez zbytečných řečí a já jsem ho uvedla k pánovi a paní . podle zardělých tváří byli asi po vzrušené debatě. Ale panina líčka zahořela docela jiným citem, když její přítel vstoupil do dveří. Rozběhla se k němu, vzala ho za ruce a vedla ho k Lintonovi. Pak uchopila upjatého Lintona za ruku a vtiskla jí Heathcliffovi do dlaně.

Mne především udivila změna, která se s Heathcliffem udála . mohla jsem si ho jaksepatří prohlédnout ve světle ohně a svíček. Byl to teď statný, vysoký, urostlý muž . náš pán vedle něho vypadal jako útlý mladíček.

Držel se zpříma, podle toho se dalo usuzovat, že byl asi na vojně. V obličejí vypadal mnohem starší než pan

Linton a měl zralejší i výraznější rysy - dokonce inteligentní, po někdejší zaostalosti nebylo ani památky. Jen na urputném čele a v blýskavých černých očích se ještě zračila neúplně civilizovaná divokost, ale uměl jí držet na uzdě. A choval se vlastně důstojně, pranic už hrubě, ovšem do elegance mu cosi chybělo, byl příliš drsný. Náš pán nebyl překvapený o nic míň než já . chvilku byl na vahách, jak oslovit toho člověka, kterého právě nazval pohůnkem. Heathcliff pustil jeho drobnou ruku a měřil si ho chladným pohledem. Čekal, až se mu uráčí promluvit.

Konečně se pán odhodlal. "Posaďte se, prosím. Paní Lintonová se rozpomněla na staré časy a přimluvila se, abych vás srdečně přivítal. Já jí samozřejmě kdykoliv milerád vyhovím, je-li to něco, čím ji potěším."

"Já také," odpověděl Heathcliff, "zvláště když to něco zahrnuje mou přítomnost. Rád se tu nějakou hodinku pozdržím."

Posadil se naproti Kateřině, která z něho nespouštěla zrak, jako by se bála, že zmizí, kdyby pohlédla jinam. On k ní vzhlédl jen málokdy . občasný, letmý pohled mu ; stačil - a v tom se pokaždé zračila furiantská a nezastíraná radost, kterou pil z jejích očí. Rozpaky je netrápily - oddávali se oba jen společné radosti ze shledání. Jinak bylo panu Edgarovi. ten zbledl čirou zlostí, která vyvrcholila, když jeho choť vstala, přistoupila k Heathcliffovi, popadla ho znovu za ruce a rozesmála se jako ztřeštěná. "Zítřka si budu myslet, že se mi to jen zdálo!" zvolala.

"

Ani nebudu věřit, že jsem tě zas viděla, dotýkala se tě a mluvila s tebou ! Jdi, ty ukrutníku, tohle přivítání si nezasloužíš ! Tři roky jsi byl pryč , a nevzkázal jsi , ani sis na mne nevzpomněl !"

"Jistě častěji než ty na mne," řekl polohlasem. "Teprve , nedávno jsem slyšel, Katko, že ses vdala. Když jsem tu čekal dole na dvoře, rozhodl jsem se, co udělám : aspoň jednou tě zahlédnout, uvidět ti v očích údiv a v obličejí snad

zdvořilé potěšení . pak se vypořádat s Hindleym . a pak předejít zákon a sám se odpravit. Po tvém uvítání se všechny tyhle úmysly zhroutily, ale opovaž se hledět na vše, kolem mne jinak, až přijdu podruhé ! Ne, teď už se mne nezbavíš! Tak tebe to opravdu mrzelo, že jsem odešel? Však bylo, proč. Těžce jsem se rval s životem od té chvíle, co jsme se rozešli. Ale nesmíš mi to mít za zlé - já bojoval o tebe!" "Kateřino, pojď si sednout, prosím, než nám vystydne čaj ! přerušil ho Linton . nutil se do lhostejného tónu a náležitě zdvořilosti. "Pan Heathcliff má jistě dalekou cestu `za noclehem " nevím, kam jde " a já mám žízeň.

Kateřina zaujala své místo u čajové konvice a zazvonění přivolalo slečnu Isabelu. Já jsem jim přisunula židle a odešla z pokoje. Seděli u svačiny sotva deset minut.

Kateřina si čaj vůbec nenalila, nemohla jíst ani pít.

Edgar si rozlil čaj na talířek a stěží polkl sousto. Host se tenkrát nezdržel déle než hodinu. Ptala jsem se ho, když byl na odchodu, má-li namířeno do Gimmertonu.

"Ne, na Větrnou hůrku," odpověděl. "Pan Earnshaw mě pozval, když jsem ho dopoledne navštívil."

On navštívil pana Earnshawa! A pan Earnshaw ho pozval ! Tohle mi dlouho nedalo spát, když odešel. Vyklube se z něho ještě pokrytec? Vrátil se domů jen proto, aby tu skrytě osnoval nějaký úklad? V hloubi srdce mi něco říkalo, že k nám neměl chodit.

Kolem půlnoci mě paní Lintonová vytrhla z prvního spánku. Vklouzla ke mně do komůrky, posadila se mi na postel a zatahala mě za vlasy, aby mě vyburcovala.

"

Nechce se mi spát, Elleno," řekla na omluvu, "a potřebuji se z toho štěstí někomu vypovídat. Edgar se mračí,

protože mám radost z něčeho, co je mu cizí, - ústa

neotevře, a když, tak jenom k malicherným a hloupým poznámkám. Prý jsem bezohledná a sobecká, že je mi do řeči, když on by tak spal a je churavý. On je hned churavý, jak mu něco není vhod! Já jsem jen řekla pár pochvalných slov o Heathcliffovi, a on se div nerozplakal . buď ho rozbolela hlava, nebo žárlí. Tak jsem vstala a šla pryč."

"A nač vy před ním chválíte Heathcliffa?" namítla jsem.

"Už od dětství se neměli rádi a Heathcliff by taky nesnesl, kdyby slyšel vychvalovat jeho - to je přece lidské.

Nevnucujte ho panu Lintonovi, ledaže byste je chtěla zjevně znepřátelit!"

"Ale není to právě důkaz jeho slabosti?" trvala na svém.

"To já zas nejsem závistivá . mne to nebolí, že Isabela má zářivě plavé vlasy a bílou pleť a jemný vkus a že se v ní celá rodina shlíží. Vždyť i vy, Nelly, stojíte hned při ní, když se někdy neshodneme, a já hned ustoupím jako nějaká pošetilá matka, mazlím se s ní a uchlácholím jí do lepší nálady. Bratříčka to těší, když jsme spolu zadobře, a to zas těší mne. Jenže oni jsou oba stejní, jako rozmazlené děti, myslí si, že svět je tu pro jejich pohodlí. Já jim stále ustupuji, ale neškodilo by jim, tuším, kdyby je jednou někdo rádně vytrestal !"

"Nevěřte tomu, paní Lintonová," povídám jí.. "Oni ustupují vám. To by byl jinačí poprask! Vás to nic nestojí, vyhovět jejich drobným zálibám, když oni myslí jenom na to, aby všechno bylo po vašem. Ale jednou se třeba neshodnete pro něco, na čem bude vám i jim záležet stejně, a pak se ukáže, jestli ti slaboši a rozmazlenci podle vás - nedovedou být stejně tvrdohlaví jako vy.

"To se asi popereme na smrt, vidíte, Nelly?" zasmála se. "Ne, ne, já naprosto spoléhám na Lintonovu oddanost . kdybych ho chtěla zabít, nebránil by se." Radila jsem jí, aby si ho pro takovou oddanost tím " vážila.

"Také si ho vážím," odpověděla, "ale nemusel kňourat pro hlouposti, to je dětinské. Rozbrečí se mi, když, mu povídám, že si Heathcliff teď zaslouží úctu každého. a největší pán by si mohl pokládat za čest být jeho přítelem ! Mohl na to přijít sám a radostně Heathcliffa přivítat, z ohledu ke mně ! Zvyknout si na něho musí, tak ať to spolkne ochotně! To Heathcliff se choval skvěle, když uvážíme, jak by se byl mohl na Edgara zlobit."

"Jak se na to díváte, že šel spát na Větrnou hůrku?" zeptala jsem se. "Patrně se v každém směru polepšil a jak pravý křesťan podává ruku na usmířenou, kdejakému nepříteli."

To mi vysvětlil," odpověděla. "Bylo mi to divné stejně ,

"jako vám. On prý myslel, že tam ještě bydlíte, a šel se k vám poptat na mne. Josef to ohlásil Hindleymu a ten vyšel ven, a začal na něm vyzvídat, kde byl a co dělal, a nakonec ho pozval do domu. Několik lidí tam hrálo karty, Heathcliff se připojil a vyhrál na bratrovi něco peněz, ten viděl, že jich má Heathcliff plno, a pozval ho navečer zas a Heathcliff přijal. Hindley je moc ukvapený, nedovede si vybírat své známé s rozvahou . nenapadne ho, že by měl nedůvěřovat člověku, kterému těžce ublížil. Ale Heathcliff ujišťuje, že navázal styky se svým bývalým tyranem jen proto, aby se mohl ubytovat nedaleko Drozdova. Přílnul prý k tomu domu, kde jsme spolu bydlívali, a také doufá, že se tu budeme vídat častěji, než kdyby se usídlil v Gimmertonu. Za ubytování na Větrné hůrce hodlá štědře platit, a bratr je tak lakomý, že tu nabídku jistě přijme. Byl odjakživa na peníze jako čert, jenže mu vždycky proklouznou mezi prsty."

Pěkné prostředí pro mladého člověka!" řekla jsem.

"Nebojíte se, paní Lintonová, co z toho vzejde?"

"Nic zlého pro mého přítele," odpověděla. "Ten už si dovede poradit, kdyby mu hrozilo nebezpečí. Spíš bych se bála o Hindleyho, ale tomu už nemůže nic uškodit na duchu a já nedovolím, aby se mu ublížilo na těle. Po dnešním večeru jsem smířena s bohem i lidmi. Vždyť já jsem reptala proti prozřetelnosti . strašně, strašně jsem zkusila, Nelly! Kdyby ten můj člověk věděl, jak strašně, styděl by se reptat pro nic za nic, když moje trápení přestalo. □Vždyť jenom z laskavosti k němu jsem se snažila snášet to sama. kdybych byla vykřikovala tu bolest, co mě sžírala, bylo by ho to přimělo, aby toužil po vysvobození stejně horoucně jako já. Ale co na tom, už to přešlo

a já se mu za tu poctu mstít nechci . po téhle zkoušce jsem už ochotna snášet všechno. Nejposlednější tvor na světě mě smí uhodit do tváře, já mu nastavím druhou, a ještě ho odprosím, že jsem ho k tomu vydráždila. Na důkaz toho sejdu okamžitě smířit s Edgarem. Dobrou noc, jsem pravý anděl !"

V této samolibé náladě odešla a své předsevzetí zřejmě úspěšně splnila. Bylo to vidět hned ráno. Pan Linton se zřekl své rozmrzelosti , ačkoliv se pořád nedovedl přizpůsobit

Katčíně překypujícímu veselí . ba dokonce si netroufal něco namítat, když odpoledne vzala s sebou Isabelu na Větrnou hůrku. A ona mu to splácela tak líbeznou a láskyplnou něhou, že u nás bylo několik dní jako v ráji - v té zářivé, nerušené pohodě se slunilo nejen panstvo, ale i služebnictvo.

Heathcliff - měla bych mu teď říkat pan Heathcliff . měl teď do Drozdova volný přístup, ale zpočátku si počínal opatrně, jako by odhadoval, v jakém asi rozsahu hodlá pán domu jeho nevídané návštěvy snášet. Kateřina také nahlédla, že bude moudřejší mírnit se v projevech radosti, když ho vítala, a tak si Heathcliff ponenáhlu získal výsadu pravidelného hosta. Zůstalo mu hodně z tzv. úžasné sebevlády, kterou se vyznačoval jako chlapec, a ta mu pomohla držet na uzdě jakýkoli nevhodný projev citu. Pánův nepokoj na čas polevil; později sice propukl znovu, ale to bylo pro něco jiného.

Tím novým zdrojem starostí byla pohroma, které se nenadál . trpěný návštěvník vzbudil náhlý a bouřlivý zájem v Isabele Lintonové. Byla to taková roztomilá slečinka, osmnáctiletá; chování měla ještě trochu dětinské; ale jinak byla až dost vyvinutá - chytrá, citlivá a tak vznětlivá, když jí něco podráždilo. Bratr si na ní nějak zakládal, a proto se téhle nemožné náklonnosti zhrozil. Už sám sňatek s člověkem beze jména by byl ostudný, natož pak možnost, že by tomu chlapíkovi spadl do klína rodinný majetek, kdyby pán zemřel bez potomků ! Ale hlavně uměl pan Edgar prohlédnout Heathcliffovu pravou, tvář . věděl, že se změnil jen vzhledem, ale jeho nitro že se nezměnilo a změnit nemohlo. A to nitro ho děsilo, odpuzovalo, předem se bránil pomyšlení, že by měl takovému člověku Isabelu svěřit. Byl by se hrozil ještě víc, kdyby byl tušil, že její láska vznikla bez podnětu z druhé strany, že nebudí žádný ohlas v srdci toho člověka .pan Linton jí totiž od první chvíle, co o ní zvěděl, přičítal mylně Heathcliffově záłudnosti.

Všichni jsme už hezkou dobu pozorovali, že slečnu Lintonovou něco trápí a hryže. Byla stále mrzutější a protivnější, bez přestání si Kateřinu dobírala a vztekla jí . odsekávala, ač se přitom vydávala v nebezpečí, že vyčerpá její nevalnou trpělivost. Trochu jsme jí omlouvali ze

zdravotních důvodů . chřadla a usychala nám před očima. Až to jednoho dne vyšlo na světlo. Byla tenkrát obzvláště plná rozmarů, nechtěla snídat, hubovala, že jí, služebnictvo neposlouchá, že jí paní nenechá v domě na nic sáhnout, že jí Edgar zanedbává, že se nastydla z průvanu, když jsme jí navzdory nechali schválně vyhasnout v salóne oheň, a vynašla si kopu jiných, ještě malichernějších obvinění. To už jí paní Lintonová přísně nařídila, aby si šla lehnout, důkladně jí vyčinila a hrozila, že pošle pro doktora. Při zmínce o Kennethovi začala hned Isabela protestovat, že má zdraví v pořádku a že jenom Katčina nevlídnost jí tak rozrušuje.

"Co tě to napadlo, ty blázínku rozmazlený? Já že jsem nevlídná?" zvolala paní, zaražená tím nerozumným obviněním.

"Ty jsi nějaká pomatená. Kdy že jsem byla nevlídná, mluv !"

"Včera," vzlykala Isabela, "a teď zase."

Včera?" divila se švagrová. "Kdy to bylo?"

"Když jsme se procházeli po slatinách. Poslalas mě pryč, ať pryč si chodím kde chci, a sama ses bavila s panem Heathcliffem."

Takhle ty si vykládáš nevlídnost?" smála se Kateřina.

"

"To nemělo znamenat, že bys nám překážela, nám bylo jedno, jdeš-li s námi nebo ne. Myslela jsem jen, že Heathcliffovy řeči tě nemohou bavit."

Kdepak," plakala slečna, "chtěla ses mne zbavit, však

"

jsi dobře věděla, že chci být u vás !"

Má zdravý rozum?" obrátila se paní Lintonová ke

"

mně. "Hleď, Isabelo, zopakuj ti náš hovor slovo za slovem a ty mi pak řekni, co by tě na něm bylo okouzilo !"

Mně nezáleží na hovoru !" odpověděla Isabela. "Chtěla jsem jít "

Tak dál !" vybídlaji Kateřina, pozorujíc, že se jí nechce

"

dokončit větu.

S ním - a nedám se pořád odhánět !" rozkřikla se

"

Isabela podrážděně. "Ty jsi, Katko, jako pávice, každý se musí kořit jen tobě!"

"Ty jedna potvůrko opovážlivá!" zvolala překvapeně paní Lintonová. "Takové bláznovství nebudu brát vážně.

Přece nemůžeš chtít, aby se ti Heathcliff kořil, nemůžeš v něm vidět milého člověka! Jistě jsem ti dobře nerozuměla."

I dobře jsi rozuměla," stálo na svém to zaslepené děvče.

"

Miluji ho víc než ty Edgara, a on by mě snad taky miloval, kdybys mu nebránila."

"Pak bych nechtěla být na tvém místě za nic !" prohlásila

Kateřina důrazně. Myslela to asi vážně. "Nelly, pomozte mi vymluvit jí tuhle bláhovost! Vyložte jí, jaký Heathcliff je, zaostalec a divoch, nevzdělaný, nevychovaný, suchopár z kamení a bodláků. To bych zrovna tak mohla v zimě vyhodit tohohle kanárka z okna jako ti doporučit, abys věnovala srdce Heathcliffovi. Takové blouznění se ti mohlo v hlavě vylíhnout jen proto, že bohužel neznáš jeho pravou povahu, ty dětino, dej na má slova. A Nepředstavuj si, prosím tě, že pod drsným vzhledem tají, bezednou dobrotu a laskavost ! To není žádný nebroušený démant - žádná perla v hrubé mušli! Surovec je to, nelítostný vlk Nikdy mu neříkám ,Neubližuj tomu či onomu nepříteli, protože by to bylo nehezské, ukrutné ! Říkám, Neubližuj jim, protože mně se to nelíbí!' Tebe, Isabelo by rozmáčkl jako vrabčí vajíčko, kdybys ho omrzela. Věř , že nemůže mít v lásce nikoho z Lintonů - a přece by byl schopen vzít si tě pro peníze a nárok na dědictví. Začíná povážlivě propadat hrabivosti. Takhle tedy vypadá . a to ještě mluvím jako jeho přítelkyně . taková přítelkyně, že kdyby tě vážně chtěl ulovit, držela bych možná jazyk za zuby a nechala tě, ať se nachytáš." Slečna Lintonová hleděla na švagrovou pohoršeně.

"

Styd' se ! Styd' se !" vykřikovala zlostně. "To je mi milejší dvacet nepřátel než taková jedovatá přítelkyně."

"

Tak ty mi nevěříš?" řekla Kateřina. "Myslíš, že ze mne mluví nízké sobectví?"

"

Co jiného?" odseklají Isabela. "Jde z tebe hrůza."

"

Prosím !" zvolala Kateřina. "Přesvědč se sama, když, nedáš jinak! Už mlčím, s takovou drzou domýšlivostí se nedá debatovat."

"

A tohle sobectví já musím snášet," vzlykala Isabela, když paní Lintonová vyšla z pokoje. "Nikdo se mne tu nezastane, a ona mi teď vzala jedinou útěchu. Ale to byly samé pomluvy, že? Pan Heathcliff přece není běs - je to čestný člověk, a věrný proč by byl jinak na ní vzpomínal?"

"

Pust'te to z hlavy, slečno !" povídám jí. "Nevězí v něm nic dobrého, to není mládenec pro vás. Paní Lintonová mluvila bez obalu, ale popřít se to nedá. Ona do něho vidí hlouběji než já a každý jiný, a nevykreslila by ho hůř, než jaký je. Počestní lidé nepotřebují své skutky tajit. Z čeho žil? Jak přišel k penězům? Proč bydlí na Větrné hůrce, v domě člověka, který je mu solí v očích? S panem Hindleym to prý jde z kopce, co je Heathcliff u něho."

Vysedávají spolu po nocích, Hindley si půjčuje peníze na pozemky a ustavičně jen karbaní a pije, jak jsem slyšela sotva před týdnem. Řekl mi to Josef . potkala jsem ho v Gimmertonu . povídá mi: "Nelly, máme to u nás doma zvěřinec. Jednomu chlapovi div neusekli prsty, když se bránil, aby ho nepodřízli jako tele. Náš pán, na mou duši, ten se ani hrdelního soudu nebojí, a kdyby na soudné stolici seděli třeba Petr s Pavlem a Jan s Matoušem - on na ně kašle. Prý by jim ukázal, že na něho nestačí ! A ten mládenec Heathcliff, ten se povedl ! Ten je s čertem jedna ruka! Nevykládá vám, když přijde na návštěvu do Drozdova, jak si u nás žije? To máte tak, snídá se večer, a potom přijdou na řadu karty, chlast, při svíčkách a zavřených okenicích až druhý den do poledne. Pak se ten náš blázen uklidí do postele s klením a křikem, že si slušný člověk

musí studem uši zacpat. A ten druhý, ten lump, shrábne jeho peníze, nají se a vyspí a pak hurá k sousedovi, bavit se s jeho ženou. Jestli pak tuší paní Kateřina, že zlato jejího táty se hrne chlapovi do kapsy a syn jejího táty že ujíždí širokou cestou do pekel a Heathcliff si to žene před ním, aby mu zotvíral šraňky?' Tak prosím, slečno Lintonová Josef je starý lotr, ale lhář to není. A jestli mluví o Heathcliffově chování pravdu, přece byste takového člověka nechtěla za manžela? Ani by vás to nenapadlo!"

"Vy jste s nimi spolčena, Elleno," odpověděla. "Nebudu poslouchat vaše klevety. Jaká ve vás musí být zloba, když mi chcete namluvit, že na světě není štěstí !"

Kdo ví, jestli by jí ten rozmar byl přešel, kdyby jí byli nechali na pokoji, nebo jestli by si ho byla pěstovala trvale, - neměla čas na rozmyšlenou. Dalšího dne bylo v sousedním místě shromáždění soudců a můj pán byl povinen se zúčastnit. Protože pan Heathcliff počítal s jeho nepřítomností, dostavil se o něco dříve než obvykle.

Kateřina s Isabelou seděly v knihovně - hněvaly se, nemluvily spolu. Isabelu mrzela vlastní neopatrnost, že v chvilkovém záchvatu hněvu prozradila své tajné city.

Kateřina se po zralé úvaze na švagrovou doopravdy rozhněvala.

Smála se sice její opovázlivosti, ale byla pevně rozhodnuta, že jí to nedaruje. Když oknem viděla přicházet Heathcliffa, usmála se. Zametala jsem zrovna

u krbu a ten zlomyslný úsměv mi neušel. Isabela byla za brána do svých myšlenek nebo snad do knihy a zůstala sedět, dokud se neotevřely dveře. Pak by byla ráda unikla, kdyby to bývalo možné - ale bylo už pozdě.

"Jen pojď dál, jsme tady !" zvolala paní vesele a přistrčila mu křeslo k ohni. "Nám dvěma není do řeči a potřebujeme třetího, aby mezi námi prolomil led. Ty jsi zrovna ten pravý. Heathcliffe, s potěšením ti představuji osobu, která je do tebe blázen ještě víc než já. To máš radost, co.

Kdepak, Nelly ta to není, na tu se nedívej ! Tady moje chudinka švagrová nyje touhou, jak ji dojala tvá tělesná a duševní krása. Stačí, abys řekl slůvko, a můžeš se k Edgarovi přiženit. Nic, Isabelo, nikam neutečeš !" a s předstíranou škádlivostí zadržela zmatené děvče, které uraženo povstalo. "Málem jsme si kvůli tobě vjely do vlasů, Heathcliffe, ale nestačila jsem jí - překonala mě v projevech obdivu a oddanosti k tobě. Dala mi na srozuměnou, že bych měla mít tolik slušnosti a ustoupit své sokyni . to má jako

být ona ! " z cesty, aby tě mohla zasáhnout šípem lásky rovnou do srdce. Tím by si tě navždy podmanila a můj obraz by ti úplně vymizel z paměti."

"Kateřino!" pravila Isabela, která se důstojně ovládla. a nesnížila se k tomu, aby se pokoušela vytáhnout z jejího pevného sevření. "Buď tak laskava, drž se pravdy a nepomlouvěj mě ani žertem ! Pane Heathcliffe, požádejte prosím, svou přítelkyni, aby mě pustila ! Ona si neuvědomuje, že my dva nejsme staří známí, a co baví jí, mně je nevýslovně trapné."

Host neodpovídal; posadil se s lhostejným výrazem, .. jako by ho city, které vzbudil, v nejmenším nezajímaly. "Obrátila se tedy k své mučitelce a snažně jí šeptem žádala, aby jí nebránila odejít.

"Ale kdež," smála se paní Lintonová. "Já si nedám podruhé říkat pyšná pávice. Zůstaneš tady, a konec ! Heathcliffe, tebe to radostné překvapení nevzrušuje? Isabela by odpřísáhla, že Edgar mě zdaleka nezbožňuje tolik jako, ona tebe. Něco takového tu prohlašovala, Ellena mi to může dosvědčit. A od předvčerejší procházky se postí ze zármutku a vzteku, že jsem jí připravila o tvou společnost pod záminkou, že se pro ní nehodí."

To si špatně vykládáš," řekl Heathcliff a přesunul křeslo, aby na ně lépe viděl. "Teď aspoň po mé společnosti netouží."

A zahleděl se pevně na předmět hovoru jako na podivného, odporného živočicha - například indickou stonožku, kterou si člověk zvědavě prohlédne přes ošklivost, jakou v něm budí. Ubohá dívka to nemohla snést střídavě bledla a rudla a řasy se jí orosily slzami. Vší silou svých drobných prstíků se snažila uvolnit z pevného sevření, ale sotva odtrhla jeden Kateřinin prst, už jí paži sevřel druhý, a všechny najednou nezmohla. Použila tedy nehtů a Kateřině se ve chvílce objevil na ruce náramek z rudých pŕlměsíčků.

"Ty dračice!" zvolala paní Lintonová, pustila jí a bolestí potřepávala rukou. "Jdi už, proboha, ať tě nevidím ! To je ale hloupost - ukazovat mu, jaké máš drápy. Co si o tobě pomyslí? Jen se podívej, Heathcliffe, na ty dravčí spáry ! Musíš si dát pozor na oči !"

"Já bych jí je vytrhal z prstů, kdyby mě jen škrábla," odpověděl surově, když se za ní zavřely dveře. "Ale co tě to napadlo, Katko, že jsi tu holku tak trápila? Přece jsi nemluvila pravdu?!"

"Na mou duši, že ano. Ona se už tolik týdnů může pro tebe usoužit. Ještě dnes ráno po tobě šlela a na mne vychrlila salvu urážek, protože jsem jí vylíčila tvé špatné stránky v pravém světle, abych to její zbožňování trochu zchladila. Ale dál si toho už nevsímej, chtěla jsem jí vytrést za domýšlivost, nic víc ! Mám jí příliš ráda, milý Heathcliffe, abych ti ji nechala polapit a pozřít."

"Já zas ji mám příliš nerad, abych to zkoušel," řekl, "leďa snad po způsobu lidožroutů. To bys o nás slyšela pěkné věci, kdybych měl žít společně s takovou unyrou bledulí! Nejběžnější zábava by byla, že bych jí čas od času zmaloval bílou kůži všemi duhovými barvami a k modrým očím přidělal černé podlitiny , má je odporně podobné očím toho Lintona."

Roztomile podobné," poznamenala Kateřina. "Holubičí očička - andělská očička."

"Bude po bratrovi dědit, tuším?" otázal se Heathcliff po krátkém zamyšlení.

Doufejme, že ne," odvětila jeho přítelkyně. "Aspoň půl tuctu synovců jí předejde, dá-li pánbůh! Zatím si takové myšlenky nepřipouštěj - jsi velmi pohotový šilhat po statku svých bližních. Pamatuj, že statek tohoto bližního patří taky mně !"

"Kdyby patřil mně, byl by stejně tvůj !" řekl Heathcliff.

"A Isabela je snad hloupá, ale takový blázen přece jen není. Máš pravdu, nechme podobných řečí !"

Zanechali podobných řečí - Kateřina snad i myšlenek. On však si to během večera ještě několikrát připomněl. Mohla bych na to přísahat, protože jsem ho viděla, jak se pro sebe usmívá " nebo spíše ušklíbá " a jak se zlověstně zadumá, kdykoliv paní Lintonová vyšla z pokoje.

Rozhodla jsem se, že budu střežit každý jeho pohyb. Moje srdce vždycky stranilo spíše pánovi než Kateřině . a to právem, doufám, protože on byl vlídný, důvěřivý a čestný, kdežto ona - nu, nedalo by se říci, že byla jeho pravý opak, ale na nikoho a na nic se neohlížela, takže jsem moc nevěřila jejím pohnutkám a ještě méně schvalovala její city. Toužila jsem po nějaké události, která by odvedla pana Heathcliffa daleko od Větrné hůrky i Drozdova a nám vrátila tu pohodu, v jaké jsme žili před jeho příchodem. Jeho návštěvy mě děsily jako můra a pána asi také. Heathcliffův pobyt na Hůrce mě tížil tak, že se to nedá vypovědět. Měla jsem obavu, že Bůh zanechal naší zbloudilou ovečku jejím hříšným toulkám a že před ovčincem jí zastoupila cestu zlá šelma, která jen vyčkává času, aby se na ní vrhla a zadávila jí.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Když jsem tak o tom sama pro sebe přemýšlela, posedl mě občas náhlý strach a já si nasadila klobouk a vyšla se podívat, jak to na starém statku dopadá. Říkala jsem si v duchu, že je to má povinnost upozornit ho, jaké řeči o něm kolují. Pak jsem si ale připomněla, jak je ve své zhýralosti zatvrzelý, a zas jsem se vzdala naděje, že bych mu mohla prospět.

Couvla jsem před pomyšlením, že bych měla znovu vstoupit do toho smutného domu, a jak by mě s takovým poselstvím asi přijal.

Jednou jsem dospěla až k zahradní brance, zaskočila jsem si tam na cestě do Gimmertonu. Stalo se to asi v té době, o které zrovna vyprávím. Bylo mrazivé sluneční odpoledne, země byla holá, silnice do sucha ztvrdlá. Přišla jsem ke kamennému mezníku, kde ze silnice odbočuje cesta vlevo k slatinám; ten hrubý sloupek z pískovce tam má vytesáno na severní straně V. H., na východní G. a na jihozápadní D. a slouží za ukazatele k Větrné hůrce, k vesnici a k Drozdovu. Sluneční odlesk na šedinách starého sloupu mi připomínal léto. Nevím proč, ale najednou mi srdce přetévalo polozapomenutými dojmy z dětství.

S Hindleym jsme tu měli před dvaceti lety své oblíbené místočko. Dlouho jsem hleděla na ten omšelý kámen, a když jsem se sklonila a podívala se dolů, byla v něm při zemi jamka, stále ještě plná hlemýždích skořápek a kamínků, které jsme si tam rádi schovávali s jinými, méně odolnými hračkami. A tu jsem si představila živě jako ve skutečnosti kamaráda svých dětských let, jak sedí na uschlé trávě, sklání tmavovlasou hranatou hlavu a kouskem břídlíce vyhrabuje hlínu.

"Chudáček Hindley!" zvolala jsem bezděčně. Lekla jsem se. Na chvilku mě oklamal zrak a já měla přelud, dítě se ohlédlo a podívalo se mi do očí. V mžiku to zase zmizelo, ale mne najednou zachvátila neodolatelná touha! Si pospíšit k Větrné hůrce. Pověřivá předtucha mi našeptávala, abych se tomu popudu nevzpírala. Což jestli umřel, pomyslíla jsem si - nebo umírá? Snad je to předzvěst smrti. Čím blíž jsem přicházela k statku, tím jsem byla neklidnější, a když jsem zahlédla dům, roztrásla jsem se na celém těle. Přelud mě předešel - stál tam a díval se na mne brankou.

Takový byl aspoň můj první dojem, když jsem spatřila kučeravého hnědookého chlapce, který se tiskl opálenou tvářičkou k laťkoví dvířek. Pak jsem si uvědomila, že to musí být Hareton, můj malý Hareton, nemnoho změněný od té doby, co jsem ho tu před deseti měsíci zanechala.

"Požehnej pánbůh, miláčku!" zavolala jsem a ihned zapomněla na své bláhové strachy. "Já jsem Nelly, Haretone .

Nelly, tvá chůva!"

Ustoupil, aby se mohl rozpráhnout, a zdvihl veliký
oblázek.

"Přišla jsem na návštěvu k tatínkovi, Haretone," dodala jsem.

Z jeho chování jsem usoudila, že mě v duchu
nespojuje s tou Nelly, na kterou snad ještě vzpomíná .
ačli nezapomněl.

Rozpráhl se, aby hodil. Začala jsem ho konejšit vlídnými
slovy, ale to ho nezadrželo - kámen mě uhodil do
klobouku. Současně spustil hošík překotný proud nadávek - at'
už znal jejich význam nebo ne, ovládal je plynně
a vyslovoval je s náležitým důrazem. Dětské rysy se mu
přítom zkřivily ohyzdnou zlobou. Chápete, že mě to víc
zarmoutilo než rozhněvalo . bylo mi do pláče. Vytáhla
jsem z kapsy pomeranč a podávala mu ho na usmířenou.
Zaváhal a pak mi jej vytrhl z ruky, jako by se bál, že ho chci
jen navnadit a pak se mu vysmát. Ukázala jsem mu ještě
jeden; ale tak, aby na něj nedosáhl.

"Kdo tě to učí takhle pěkně mluvit, chlapečku?" vyptávala jsem
se. "Pan kaplan?"

"Hrom do kaplana, a do tebe taky ! Dej to sem !" odpověděl.

"Řekni mi, kdo tě to učí, a dostaneš pomeranč," povídám.

"Kdopak je tvůj učitel?"

Táta bubák !"

"A co tě učí táta?" vyptávala jsem se znova.

Chňapl po pomeranči, zdvihla jsem ruku výš. "Co se
učíš od táty?"

"Nic. Nechodit mu na oči. Táta má na mě vztek, protože mu
nadávám."

A to tě bubák učí tátovi nadávat?"

"No - to ne," zajíkl se.

"A kdo tedy.

Heathcliff."

Ptala jsem se ho, má-li pana Heathcliffa rád.

"Jo," prohlásil.

Chtěla jsem, aby mi řekl, proč ho má rád, ale vytáhla
jsem z něho jen tolik : "A já nevím. Protože oplácí tátovi,
jaký je táta na mě. Když mi táta vynadá, tak on vynadá
tátovi. Říká, že můžu dělat, co chci."

"A kaplan tě neučí číst a psát?" zeptala jsem se ještě.

"Ne, kaplan k nám nesmí ani páchnout, Heathcliff by
mu vyrazil všechny zuby."

Vložila jsem mu pomeranč do ruky a vzkázala jsem
po něm tatínkovi, že nějaká Nelly Deanová by s ním
chtěla mluvit a čeká u zahradních vrátek. Chlapec odešel
chodníčkem a vstoupil do domu, ale na prahu se místo
Hindleyho objevil Heathcliff. Já se otočila a vzala nohy
na ramena. Zastavila jsem se až u kamene na rozcestí,
vyčerpaná, jako by mě honili všichni čerti. Tohle se celkem
netýká slečny Isabely, ledaže mě to pobídlo, abych zůstala

bděle na stráži a za žádnou cenu nedopustila, aby jeho zhoubný vliv pronikl i do Drozdova. Musím paní Lintonové za každou cenu tohle potěšení zatrhnout, i kdyby z toho měla být nevím jaká bouřka, říkala jsem si.

Když přišel Heathcliff na další návštěvu, naše slečna sypala právě na dvoře holubům. Tři dni už se švagrovou nemluvila, ale taky se už neozývaly její mrzuté nářky a to byla pro nás velká úleva. Heathcliff neměl ve zvyku věnovat slečně Lintonové jedinou zbytečnou pozornost to mi bylo známo. Ale tentokrát, když jí uviděl, rozhlédl se z opatrnosti nejprve po všech oknech. Já jsem stála u okna v kuchyni, ale ustoupila jsem z dohledu. On pak, zamířil přes dvůr k ní a něco jí řekl, ona se zatvářila rozpačitě a byla by nejraději utekla. On jí zadržel , vzal jí

za

ruku. Odvrátila obličej - asi se jí na něco ptal a jí se nechtělo odpovědět. Znovu se hbitě ohlédl po domě a myslel, že ho nikdo nevidí lotr, opovážil se jí obejmout !

"I ty proradný Jidáši !" vyletělo mi z úst. "Ty jsi mi pěkný pokrytec ! Podvodníku jeden !"

"Komu to říkáte, Nelly?" ozval se těsně vedle mne hlas paní Kateřiny tak jsem se zakoukala na ty dva venku, že jsem si jejího příchodu nevšimla.

"Pěkného máte přítele!" dopálila jsem se. "Vidíte ho tam, toho úlisného darebáka? No, už nás zpozoroval , už jde sem. To jsem zvědavá, jak se z toho zodpoví, že se miliskuje se slečnou, když prý ji nemůže ani vystát tak vám to aspoň povídal."

Paní Lintonová zahlédla, jak se mu Isabela vytrhla a prchala do zahrady. Zanedlouho vstoupil Heathcliff do dveří. Nemohla jsem se udržet a trošičku jsem dala průchod svému rozhořčení, ale Kateřina mě hněvivě zakřikla a hrozila, že mě pošle pryč z kuchyně, opovážím-li se do toho drze mluvit.

"Vy si tu dovolujete, jako byste byla paní vy!" křičela.

"Potřebujete trochu zkrotnout. A co ty, Heathcliffe, že tu tropíš takové pohoršení? Už jsem ti řekla, abys dal Isabele pokoj ! Vezmi si to napříště k srdci ! A nebo tě mrzí, že k nám smíš chodit, a chceš, aby Linton před tebou zamykal?"

"Jen ať to zkusí, chraň ho pánbůh !" odpověděl ten mizera; v tu chvíli jsem ho mohla zabít. "Dejž mu pánbůh, ať je pořád mírný a trpělivý ! Den co den mám větší chuť ho poslat do nebička."

"Tiše !" zasykla Kateřina a přirazila kuchyňské dveře.

"Nezlob mě! Proč neposlechneš, když ti řeknu? Vlezla ti do cesty schválně?"

"Do toho ti nic není," zabručel. "Co bych jí nedal hubičku, když se jí to líbí? A co ty máš do toho co mluvit?"

Nejsem tvůj manžel, ty na mne žárlit nemusíš."

"Nežárlím na tebe, ale kvůli tobě," odpověděla paní.

"No, no, na mne se přece nebudeš mračit ! Jestli máš Isabelu rád, můžeš si jí vzít. Ale máš jí vážně rád? Řekni pravdu, Heathcliffě ! Prosím, nechceš odpovídat. Tak jí tedy rád nemáš !"

"A to by pan Linton dovolil, aby si jeho sestra vzala toho pána?" vložila jsem se do toho.

"Pan Linton by dovolil," řekla paní pevně.

"Nemusel by se obtěžovat," pravil Heathcliff, "já bych se bez jeho svolení obešel. Ale tobě bych, Katko, řekl rád pár slůvek do duše, když už jsme u toho. Uvědom si, že já dobře vím, jak d'ábelsky ses ke mně zachovala - d'ábelsky, slyšíš? A jestli si namlouváš, že jsem to všechno neprohlédl, jsi blázen. A jestli myslíš, že na mne platí medové řeči, jsi hloupá. A jestli si představuješ, že budu trpět a nebudu se mstít, ukážu ti, jak se mýlíš, a to brzy! Zatím vřelé díky, žes mi prozradila tajemství své švagrové ručím ti za to, že z něho vytěžím, co budu umět. A ty se nám do toho nemíchej !"

"Co je zas tohle za novou stránku tvé povahy?" užasla paní Lintonová. "Já že jsem se k tobě chovala d'ábelsky? A - a ty že se budeš mstít? Jak se budeš mstít, nevděčný hrubče? Co d'ábelského jsem ti udělala?"

"Tobě se mstít nebudu," odpověděl Heathcliff již méně divoce. "Mám jiný plán. Tyran smí deptat otroka, ale otrok se nesmí protivit - může jen drtit ty pod sebou. Můžeš mě třeba pro svou zábavu umučit k smrti, když se ti zlíbí - dovol mi jen, abych se trochu povyrazil stejným způsobem ! A přestaň se chovat urážlivě - pokud to dovedeš. Zbořila jsi mi můj zámek, tak mi aspoň nenabízej barabiznu a nechvástej se svou dobročinností, že mi ji doporučuješ k nastěhování ! Kdybych věřil, že mě opravdu chceš oženit s Isabelou, podřízil bych si krk.

"Podívejme se, on se zlobí, že na něho nežárlím," zvolala Kateřina. "No, podruhé ti jí nebudu nabízet za ženu . to by bylo jako nabízet dušičku satanovi. V tom jsi mu podobný, že tě blaží působit lidem utrpení. Tvoje, skutky to dokazují. Edgar se už vyléčil z mrzutosti, kterou dával najevo, když jsi k nám začal chodit, a já jsem našla i trochu klidu a míru - ale vydržíš ty nechat nás v klidu? Nedá ti to, abys nevyvolával různice. Prosím, Heathcliffě, můžeš se hádat s Edgarem a svádět jeho sestru , lepší způsob, jak se mi pomstít, sotva najdeš."

Zmlkli. Paní Lintonová se posadila k ohni, celá zardělá, a zamračená. Zloduch, který jí sloužíval, se ukázal neposlušným, nedovedla ho ovládnout ani zažehnat. Postavil se u krbu se založenýma rukama, zahloubán do zlých myšlenek. Takto jsem je zanechala a šla za pánem, který už byl zvědav, co Kateřinu tak dlouho zdržuje dole.

"Elleno," zeptal se, když jsem vešla, "nevíte, kde je "paní?"

"Vím, v kuchyni," odpověděla jsem. "Hrozně ji pohoršilo, jak se tu chová pan Heathcliff, a já si vážně taky, myslím, že je načase, aby se mu takovéhle návštěvy zatrhly. Všeho moc škodí, a kam to potom vede?" Teď jsem mu vypověděla, co se zběhlo na dvoře a jaká z toho vzešla hádka, aspoň v hlavních rysech, pokud bylo radno. Myslela jsem, že tím paní Lintonové nijak zvlášť neuškodím - jestli se pak hosta zastane, přitíží si ovšem sama. Edgar Linton mě stěží vyslechl až do konce. Už z jeho prvních slov bylo znát, že dobře ví, jaký má na tom všem jeho žena podíl.

To přestává všechno!" vyhrkl. "To je skandál, že se k němu chová jako k příteli a vnucuje mi jeho společnost! Elleno, zavolejte mi dva muže z čeledníku! Nestrpím, aby se Kateřina s tím hulvátem ještě hádala dost dlouho jsem hověl jejím rozmarům!"

Sešel dolů a nařídil sluhům, aby počkali na chodbě. Pak vstoupil do kuchyně a já za ním. Ti dva tam už zase byli v sobě - to jest paní Lintonová dorážela prudčeji než předtím a Heathcliff teď stál u okna, se svěšenou hlavou, jakoby celý zkroušený tím přívalem výčitek. Uviděl pána první a spěšně jí naznačil, aby zmlkla; zarazila se uprostřed řeči, když pochopila důvod jeho varování.

Copak je to?" oslovil jí Linton. "Přece se nesluší abys tu zůstávala, když si ten darebák dovolil mluvit s tebou takovým tónem! Trpíš mu to asi proto, že on ani jinak mluvit neumí - když ale ty jsi na jeho hrubosti už zvyklá, nechtěj, prosím, abych si na ně zvykal i já!"

To jsi poslouchal za dveřmi, Edgare?" otázala se paní vyzývavým tónem - lhostejně a pohrdavě zároveň.

Heathcliff, který při slovech pana Lintona zvedl hlavu, se při této otázce uštěpačně zasmál - asi schválně, aby odvedl pánovu pozornost k sobě. Zdařilo se mu to, ale Edgar mu nemínil udělat tu radost, aby se dal hněvem unést.

"Byl jsem k vám doposud shovívavý, pane Heathcliffe," řekl klidně. "Ne že bych snad neznal vaši podlou, bídnou povahu, ale říkal jsem si, že to není jen vaše vina - a když si Kateřina přála, abychom se s vámi stýkali jako dobří známí, bláhově jsem k tomu přivolil. Jenže vy šíříte kolem sebe mravní zhoubu, i toho nejpočestnějšího dovedete poskvřnit, a z toho důvodu - a abych předešel horším následkům - vám napříště zakazuji vstup do tohoto domu a žádám vás, abyste odtud okamžitě odešel. Opozdíte-li se o pouhé tři minuty, bude to odchod nedobrovolný a potupný."

Heathcliff si ho výsměšně změřil od hlavy až k patě.

"Katko, ten tvůj beránek pouští hrůzu jako nějaký býk," řekl. "Aby si, propána, nerozbil o mou pěst hlavu! Je mi nesmírně líto, pane Lintone, ale vy mi nestojíte za to, abych s vámi vymetl podlahu."

Pán se ohlédl po dveřích do chodby a pokynul mi, abych došla pro sluhy; nehodlal se s ním osobně pustit do křížku. Chtěla jsem příkaz provést, ale paní Lintonová něco vytušila a šla za mnou. Než jsem na ně mohla zavolat, vtáhla mě zpátky, přirazila dveře a zamkla je.

Jen poctivou hru !" řekla v odpověď na manželův překvapený a hněvivý pohled. "Nemáš-li odvahu pustit se do něho sám, omluv se, nebo si nech nařezat ! To tě naučí abys ze sebe nedělal většího hrdinu, než jsi. Nic, ten klíč raději spolknou, než bych ti ho dala. To mám za to, že jsem, k vám oběma byla tak laskavá - ustavičně shovívavá. k slabošství i zlobě - a co za to sklízím? Od obou jen ; slepou, k neuvěření hloupou nevděčnost! Zač? Že jsem hájila tebe a tvou rodinu, Edgare ! Teď bych si přála, aby tě Heathcliff zmlátil až do bezvědomí, když se opovažuješ tak nízce mě podezírat."

Nebylo třeba ani výprasku, aby se žádaný účinek na pána dostavil. Zkoušel vykroutit Kateřině klíč z ruky, a ona jej raději hodila do největšího žáru v krbu. nato pana Edgara roztrásl nervový záchvat a tváře mu smrtelně `... zbledly. Žádným úsilím nedovedl ovládnout přílišné vzrušení - žal a pokoření ho dočista zdolaly. Opřel se o lenoch židle a skryl obličej do dlaní.

"Panečku - za starých časů by sis takovou statečností vysloužil rytířské ostruhy !" zvolala paní Lintonová. "Jsme poraženi ! Poraženi ! Heathcliff se tě ani nedotkne - který pak král potáhne s armádou proti myšímu hnízdu? Neboj se, nic se ti nestane ! Kdepak beránek - ty bys měl mít ve znaku zaječí mimino !"

"Tos to chytla se svým ubrečeným rytířem, Katko," podotkl její přítel. "Všechna čest tvému vkusu ! A tomuhle ukoptěnému třasořítkovu jsi dala přednost přede mnou? Pěstí bych na něho nešel, ale s náramným potěšením bych ho nakopl. To tam pláče, nebo omdlévá strachy?"

Přistoupil k židli, o kterou se pan Linton opíral, a strčil do ní. Měl se radši držet v patřičné vzdálenosti . pán se náhle vzpřimil a udeřil ho pěstí do hrdla takovou silou, že slabšího muže by byl porazil. Heathcliff zůstal na chvíli jako omráčený a zatímco lapal po dechu, odešel pan Linton zadními dveřmi na dvůr a odtamtud k hlavnímu vchodu.

"Tak to je konec tvých návštěv," zvolala Kateřina. "Teď zmiz, dokud můžeš. Za chvíli ho tu budeš mít s párem pistolí a celým hloučkem pomocníků. Jestli nás opravdu vyslechl za dveřmi, nikdy ti nepromine. Špatně jsi mi to vyvedl, Heathcliff. Ale teď jdi - pospěš! Radši vidím v úzkých Edgara než tebe."

Odejít, když mně krk pálí od jeho rány?" zahřměl Heathcliff. "U všech ďasů, to ne ! Napřed mu zmáčknu žebra. jako shnilý oříšek, jinak odtud nejdu. Když si to

s ním nerozdám teď, tak ho jednou zabiju ! Jestli chceš,
aby zůstal naživu, pusť mě na něj !"

Tady ho nečekejte, vmísila jsem se do řeči a trochu
jsem si zalhala. "Venku jsou dva zahradníci s kočím.
Chcete se od nich dát vyhodit na silnici? Všichni mají
klacky a pán bude podle všeho dohlížet shora, jak vykonají
rozkaz."

Zahradníci a kočí tam vskutku byli, ale Linton šel s nimi.
Mířili už dvorem k nám. Heathcliff si to rozvážil a rozhodl
se, že se nebude pouštět do rvačky s třemi sloužícími . chopil
se pohrabáče, vyrazil zámek u kuchyňských
dveří a unikl, nežli se kroky přiblížily.

Paní Lintonová, hrozně rozčilená, mě vyzvala, abych
šla za ní nahoru. Neměla tušení o mém podílu na celé
té výtržnosti, a já jí to ovšem neprozradila.

Nelly, já se z toho zblázním!" křičela a zhroutila se na
pohovku. "Jako by mi v hlavě tlouklo tisíc kovářských
kladiv! Vyříd'te Isabele, ať se přede mnou neukazuje stejně je
všechn ten rámus kvůli ní ! Jestli mě ona či někdo
jiný ještě víc rozčilí, neručím za to, co provedu. A Nelly,
řekněte Edgarovi, jestli ho ještě večer uvidíte, že z toho asi
těžce onemocním. Kéž by to tak byla pravda! Hrozně mě
zarmoutil a vylekal. Ale teď ho postraším zas já! Jinak by
mohl přijít s novými nářky a hubováním já bych se jistě
pustila do něho a bůh suď, jak, by to skončilo. Řekněte
mu to, má zlatá Nelly, prosím vás! Víte přece, že za tohle
všechno já vůbec nemohu. Co ho to chytlo, že začal vyzvídat za
dveřmi? Heathcliff sice mluvil nehezky, když jste
odešla, ale já bych mu byla Isabelu brzy rozmluvila, a na
ostatním nezáleží. Teď je ale po všem, díky tomu pošetilci,
že chtěl mermomocí o sobě slyšet nepěkné řeči . některým
lidem to nedá, jako by byli posedlí i nebýt toho, mohlo
všechno dobře dopadnout. Vážně, když se na mne tak
nespravedlivě osopil - a já přece kvůli němu Heathcliffa
tak rozebrala, div jsem neochraptěla bylo mi už málem
jedno, co si ti dva udělají. Věděla jsem předem, ať ten
kravál dopadne jak chce, že nás to všechny sobě odcizí.
bůhví na jak dlouho. Dobrá, když nesmím mít Heathcliffa
za přítele, když chce být Edgar protivný a žárlivý, já jej,
utrápím - tím, že utrápím sebe. Aspoň se to všechno rychle"
skoncuje, jestli mě doženou k nejhoršímu. To si ale schová !
jako východisko ze zoufalství a Lintona na to raději předem
připravím. Dosud byl pokorný, bál se mne rozzlobit. Musíte mu
vyložit, že každá změna v jeho chování by byla
nebezpečná. Připomeňte mu mou vznětlivou povahu "
když jsem rozrušená, pak se neznám. Prosím vás, nedívejte se
tak unuděně! Nemůžete dát najevo trochu víc
starostlivosti o mne?"

Netečnost, s kterou jsem tyto vzkazy poslouchala, byla
jistě protivná, protože paní je mínila docela upřímně,

Ale já zas měla za to, že osoba, která už předem vypočítavě hledí využít svých záchvatů zlosti, mohla by je stejným, úsilím vůle trochu ovládnout, když na ní přijdou. Tak jsem nehodlala jejího manžela „postrašit“, jak se právě vyslovila, a přidávat mu starosti jen proto, abych posloužila jejímu sobectví. Neřekla jsem tedy pánovi nic, když jsem ho viděla přicházet k salóнку, ale dovolila jsem si zůstat za dveřmi, abych slyšela, zdali začne hádka nanovo

Pan Linton promluvil první.

"Nevstávej, Kateřino," řekl. V hlase mu neznělo hněv, jenom smutek a malomyslnost. "Nebudu tě dlouho obtěžovat. Nejdou se přít ani usmiřovat, chci jen vědět, zdali potom, co se dnes stalo, hodláš udržovat svůj blízký vztah k tomu."

"Ach, pro smilování," přerušila ho paní a zadupala; "pro smilování, nemluvme už o tom! Ty máš chladnou krev a nevíš, co je horečka. Ty máš v žilách led, ale ve mně se krev jen vaří a tvůj chlad mě dopaluje!"

"Hned se mne zbavíš, jen mi odpověz!" naléhal pan Linton. "Trvám na tom, a tvoje rozčilení mě neodradí. Poznal jsem, že se umíš s naprostým klidem ovládat, když chceš. Rozejdeš se navždy s Heathcliffem, anebo se rozejdeš se mnou? Není možné, abys držela současně s ním i se mnou, a já tě žádám o odpověď, koho si vybereš."

"A já tě žádám, abys mi dal pokoj," vykřikla Kateřina vztekle. "Bude to? Nevidíš, že jsem skoro bez sebe? Edgare, odejdi - jdi pryč!"

Zazvonila, až zvonek ochraptěl. Nepospíchala jsem s příchodem. Však by i svatému došla trpělivost s takovým neodpovědným, odporným vzteklounem. Ležela na pohovce, třískala hlavou do opěradla a skřípala zuby až šel strach, div že si je nerozdrtila na střepiny. Pan Linton

se na ní díval celý zkroušený a polekaný. Poslal mě pro vodu. Ona ze sebe nemohla vypravit ani slovo. Donesla jsem plnou sklenici, a když nechtěla pít, nastříkala jsem jí vodu do obličeje. Po chvíli se Kateřina natáhla, strnula a oči se jí obrátily v sloup. Bezkrevně zsinalé tváře nabyly mrtvolného vzhledu. Linton se vyděsil.

"Vůbec nic jí není," šeptla jsem. Nechtěla jsem, aby povolil, ale sama jsem měla nahnáno.

"Má na rtech krev," řekl rozechvěle.

"To je toho!" odsekla jsem. A prozradila jsem mu, že ještě před jeho příchodem mi vykládala, jak sehraje záchvat zuřivosti. Bezděky jsem to vykřikla nahlas a ona mne slyšela. Vyskočila, vlasy se jí rozpustily po ramenou, oči jí blýskaly, šlachy na krku a na pažích jí nepřírozeně vyvstaly. Už jsem počítala, že to přinejmenším odnesu zpřeráženými kostmi, ale ona mě jen bodla pronikavým pohledem a vyřítla se z místnosti. Pán mě poslal za ní - já

šla, ale jen k jejím dveřím. Dál mě nepustila, zamkla za sebou.

Protože druhý den ráno neráčila sejít k snídani, vyšla jsem se jí zeptat, mám-li jí něco donést. "Nic," odpověděla příkře. Stejnou otázku jsem opakovala při obědě a večeři a znovu druhý den ráno, a dostala jsem stejnou odpověď. Pan Linton zase trávil čas v knihovně a neptal se, co dělá paní. Měl s Isabelou asi hodinový rozhovor. Chtěl od ní patrně slyšet nějaký projev odporu k Heathcliffovým námluvám, jak by se bylo patřilo, ale z jejích vyhýbavých odpovědí si nemohl nic vybrat a tak svůj výslech s nepořízenou ukončil. Slavnostně však sestru varoval, že s ní ruší všechny příbuzenské styky, kdyby byla tak šílená a chtěla toho ničemného nápadníka povzbuzovat.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Slečna Lintonová bloudila parkem a zahradou, pořád zamklá a skoro pořád uslzená. Její bratr se uzavřel mezi knihami, do kterých se ani nepodíval - řekla bych, že se trápil nejasnou touhou, aby Kateřina projevila lítost nad svým jednáním a přišla ho dobrovolně odprosit a usmířit se ona zas vytrvale hladověla a nejspíš si myslela, že se Edgarovi steskem po ní svírá při každém jídle hrdlo a jen hrdost ho zdržuje, aby nespěchal vrhnout se jí k nohám.

Já si hleděla své práce a bylo mi jasné, že z celého Drozdova má jen jediný tvor všech pět pohromadě, a to jsem já. Nesnažila jsem se utěšovat slečnu nebo nějak domlouvat své paní, nedala jsem valně ani na to, že se pán souží a vzdychá - toužil slyšet o své choti aspoň zmínku, když tak dlouho nezaslechl její hlas. Schválně jsem je nechala, ať si dělají, co umějí - však oni se umoudří? Trvalo jim to; jen co je pravda, ale nakonec jsem se přece jen zaradovala, že snad začínají přicházet k rozumu aspoň to tak ze začátku vypadalo.

Třetí den totiž paní Lintonová odemkla dveře, a protože už spotřebovala všechnu vodu v karafě i ve džbánu, řekla si o čerstvosti a o trochu odvaru z ovesných vloček, že prý je jí na umření. To měl být asi nepřímý vzkaz pro Edgara já tomu ani za mák nevěřila, nechala jsem si to pro sebe a donesla jí nemaštěnou topinku s čajem.

S chutí se do toho pustila, pak se svalila na podušku, začala zatínat pěsti a naříkat. "Umřu, nikdo mě nepolituje, proč jsem vůbec jedla?" Pak za dlouhou chvíli bylo slyšet, jak šeptá : "A zrovna neumřu - to tak, ještě by měl radost on mě nemiluj ani by mne nepostrádal.

"Máte nějaké přání, prosím?" ptala jsem se a navenek jsem pořád zachovávala klid přes všechn její utrápený vzhled a podivné, přepjaté chování.

Co dělá ten necita?" povídala a odhrnula husté pocuchané vlasy z vyhublého obličej. "Má spavou nemoc nebo umřel?"

"Nic takového," odpověděla jsem, "jestli mluvíte o panu Lintonovi. Má se celkem dobře, jen se mi zdá, že čte víc než je zdrávo. Ustavičně leží v knihách, když nemá jinou společnost."

Nebyla bych takhle mluvila, kdybych byla tušila, jak to s ní doopravdy je. Já měla pořád za to, že svou nemoc značně přehání.

"Leží v knihách!" vykřikla celá divá. "A já tady umírám! Já tu napůl v hrobě! Propánaboha, copak neví, že mě to strhlo?" Vytřeštila oči na svůj obraz v zrcadle na protější zdi. "Tohleto je Kateřina Lintonová! A on myslí, že se jen tak zlobím snad že to hraju! Nemůžu mu vysvětlit, že je to pro mne věc života a smrti? Nelly, jestli už není pozdě, uvidíte, co udělám -jen co se dozvíj jak si to vlastně představuje! Rozhodnu se mezi dvěma možnostmi: buď se rovnou umořím hladem - jenže to by ho nevytrestalo, on má srdce jako kámen a nebo se seberu a odejdu z kraje. Řekněte mi o něm pravdu! Rozmyslete si to! Vážně na tom nemá nejmenší zájem, abych žila?"

Ale mladá paní," povídám, "pán přece nemá tušení, jak si to berete do hlavy. A určitě ho ani nenapadlo, že byste se chtěla mořit hladem."

Že ne? Tak mu povězte, že ano!" odsekla mi. "

"předložte mu to ! Řekněte mu to, jak vy to vidíte - řekněte, vy určitě věříte, že to udělám !"

"No ale nezapomeňte, paní Lintonová, že jste dnes trochu pojedla, a docela s chutí ! Uvidíte, jak vám zítra bude líp !"

"Kdybych jen věděla, že ho to zabije," skočila mi do řeči, "na místě se usmrtím. Tři děsné noci jsem ani oko nezamhouřila - a ta hrůza, Nelly – viděla jsem přízraky! Ale tak se mi zdá, že je vám to jedno. Toje zvláštní, myslila jsem, že vy jste tu všichni na sebe zlí a protivní, jenom mne musí mít každý rád! A stačí chvilka - všichni kolem jsou nepřátelé ! Oni, ti zdejší ! To mi nevymluvíte. Hrozně těžko by se umíralo, vidět kolem sebe ty ledové tváře! Isabela, poděšená a znechucená, bojí se přijít bylo by to nepříjemné, vidět Kateřinu zesnout! A Edgar stojí slavnostně u lůžka a čeká, kdy už bude konec, pak vznese děkovnou modlitbu k nebi za návrat klidu a míru do domu - a vrátí se ke svým knihám! Co si potřebuje číst v knihách, když já tu umírám? Nemá špetku slitování?"

Nemohla snést představu, kterou jsem jí nasadila do hlavy, že se pan Linton nedává vyrušit z filozofického klidu. Házela sebou, až si vystupňovala horečné blouznění do nepřičetnosti. Natrhla zuby polštář, pak se posadila celá rozpálená a chtěla, abych na ní otevřela okno. Měli

jsme tu vrcholnou zimu, od severozápadu silně foukalo, takj sem jí to vymlouvala. Hrozně mě znepokojilo, jak se jí rychle měnil výraz v obličejí a střídala nálada, vzpomněla jsem si na předešlou nemoc a lékařův příkaz, aby se jí neodporovalo. Ještě před chvilkou se vztekala, teď zase ani nepostřehla mou neposlušnost. Opřela se o loket a s dětinským potěšením vybírala peříčka z trhlín, které nadělala v polštáři, a řadila si je na pokrývce podle jejich původu. Mysl se jí zatoulala už zase jinam.

"Tohle je z krůty," šeptala si pro sebe, "a tohle z divoké kachny, a tohle je holubí. Aha, mám v polštáři holubí peří, tak proto jsem nemohla umřít! Nesmím zapomenout shodit je na zem, než si zas lehnu. A tohle je z bahenní slípky, a tohle - poznala bych je mezi tisíci - to je z čejky. Krásný pták - vždycky nad námi poletoval, když jsme se procházeli u slatin. Asi spěchal domů k hnízdečku. Tušil, že je déšť na spadnutí, mraky se hnaly už po kopcích. Tohle peříčko museli sebrat na vřesovisku, protože ptáčka nestřelili. Našli v zimě jeho hnízdo plné malých kostříček. Heathcliff nad ním nalíčil osidla a staří se báli přiblížit. Vynutila jsem pak z něho slib, že už nikdy nezastřelí čejku, a on poslechl. Ale, mám jich tu víc ! Nelly, že mi střílel moje

čejky ! Že jsou na peří stopy krve ! To se musí zjistit."

"Nehrajte si jako dítě," zahubovala jsem na ní, vyškubla jí polštář a obrátila ho trhlinami dospod, protože z něj tahala peří, co jí ruce stačily. "Ležte a spěte, vždyť blábolíte! Pěkně jste to tu zřídila! Létá tu peří jako sněhu.

Začala jsem pírkou posbírávat.

"Tak vás vidím, Nelly, jako starou babici," hovořila dál, jakoby ve snu. "Máte bělavé vlasy a ramena už shrbená." Moje postel je sluj trpaslíků pod Penistonskou skálou a vy tu sbíráte jejich kouzelné šípy, abyste nám uřkla dobytek. Jenže se tváříte, jako by to byly útržky vlny, protože se na vás dívám. K takovým koncům to s vámi dojde za padesát let já vím, že teď ještě ne! Já neblábolím, jen si nemyslete ! To bych doopravdy věřila, že jste scvrklá čarodějka a já že jsem skutečně pod Penistonskou skálou. Ale teď ne, já vím, že je večer, že jsme tady a máme na stole hořet dvě svíčky a ty se odrážejí na černé truhle."

"Jaká černá truhla? Kdepak je?" ptala jsem se.

U stěny je, jako vždycky," odpověděla. "Ale něco je na ní divného - je v ní vidět obličej !"

"Žádná truhla tu není, nikdá v tomhle pokoji nebyla. Sedla jsem si zas a poodhrnula záclonu, abych mohla na Kateřinu lépe vidět.

"Vy ten obličej nevidíte?" ptala se a upřeně hleděla do zrcadla.

Marné řeči, nemohla jsem jí to vysvětlit, že se dívá na vlastní obraz v zrcadle, tak jsem vstala a zakryla je

šátkem.

Schovává se tam pořád !" nedala pokoj. "A teď se hýbe. Čí to asi je? Snad nevykoukne, až mě tu necháte samotnou?"

Nelly, tady straší. Bojím se tu sama."

Vzala jsem jí za ruku a chlácholila jí, protože jí roztřáslly křečovitě záchvaty a pořád jen zírala na to zrcadlo.

"Nikdo tam není," domlouvala jsem jí. "To jste, paní Lintonová, vy sama! Přece se poznáte?"

"Já sama?" vyhrkla. "A hodiny zrovna bijí půlnoc!

Tak je to přece pravda ! Hrůza !"

Zaťala prsty do pokrývky a přetáhla si jí přes oči. Chtěla jsem se vyplížit ze dveří, abych přivolala jejího manžela, ale ječivý výkřik mě přivolal zpět - šátek sklouzl ze zrcadla.

"No tak, copak je to?" křikla jsem na ní. "Že se nestydíte, bát se ! Probud'te se, paní Lintonová ! To je přece zrcadlo a vidíte v něm sebe - a vedle vás jsem já !"

Všecka rozechvělá a popletená se mne držela jako klíště, ale zděšení jí pozvolna vymizelo z obličeje. Bledost vystřídala ruměncem zahanbení.

"Ach, a já myslila, že jsem doma," povzdychla si.

Zdálo se mi, že ležím ve své komůrce na Větrné hůrce.

Zatmělo se mi v hlavě, že jsem tak slabá, a nevědomky jsem vykřikla. Nikomu nic neříkejte, ale zůstaňte u mne ! bojím se usnout, straší mne sny!"

Pořádný spánek by vás postavil na nohy," odpověděla jsem jí, "a snad si z té nevolnosti vezmete ponaučení, abyste se víckrát nemožila hladem."

"Kdybych jen byla ve vlastní posteli v našem starém domě !" naříkala a spínala ruce. "Vít tam šumí v borovicích za okny. Chci pocítit jeho dech na sobě . fičí sem rovnou ze slatin - ať se ho aspoň nadýchnu !"

Abych jí ukonejšila, pootevřela jsem na okamžik okno.

Studený poryv zasvištěl dovnitř. Přibouchla jsem okno a vrátila se ke Kateřině. Ležela teď tichounce, s tváří celou mokrou od slz. Tělesné zhroucení jí vyčerpalo úplně i na duchu, a naše prudká Kateřina byla zesláblá jako dítě po záchvatu pláče.

Náhle trochu oživila a zeptala se : "Jak už je to dlouho, co se tu zavírám?"

Od pondělka večer," odpověděla jsem, "a teď je noc ze čtvrtka, vlastně už pátek ráno."

"Cože, ani týden ne?" zvolala. "Jen tak kratičce?"

"To je až dost dlouho, žít jen o studené vodě a zlosti !" poznamenala jsem.

"No, mně se to zdálo věčnost," spustila pochybovačně.

Určitě to bude déle ! Vzpomínám, jak jsme po té hádce byli v salóнку, Edgar byl tak protivně nesnesitelný, a já celá zoufalá jsem utekla sem. Sotva jsem zasunula závoru, zatmělo se mi před očima a skácela jsem se na podlahu.

Určitě jsem věděla, že dostanu záchvat nebo se zblázním,
jestli mě Edgar nepřestane trápit, ale jemu se to nedalo
vyložit. Jazyk už mě neposlouchal, mozek taky ne, a Edgar
snad neměl ponětí, jak je mi bídně zbývalo mi jen tolik,
sebevlády, abych utekla a nemusela slyšet jeho hlas. Než
se mi zas vrátil zrak i sluch, začalo se rozednívat, a
poslyšte,

Nelly, co mě napadlo a vracelo se pořád a pořád, až jsem
se bála, že mi přeskočilo. Jak tu ležím - hlavou u nohy
stolu - a jenom slabě zrakem rozeznávám okno jako světlejší
obdélník, myslila jsem, že to vyhlížím ze své
postele doma v dubovém přístěnku, a bylo mi teskno,
u srdce. Měla jsem velký žal, ale nemohla jsem si už v tom
probuzení vzpomenout jaký ! Přemítám a soužím se, co by
to jen mohlo být, ale věřte nevěřte, posledních sedm let
života mě úplně vypadlo z paměti. Na nic jsem si nemohla
vzpomenout -jako by to nebylo! Byla jsem malá holčička,
tatínka mi zrovna pochovali, a ten můj smutek byl z toho,
že mi Hindley zakázal stýkat se s Heathcliffem. Poprvé
mě uložili spát samotnou, a když jsem procitla z pozdní
dřímoty po proplakané noci, zdvihla jsem ruku a chtěla
odstrčit přepážku - a místo ní jsem nahmátla desku
stolu. Sáhla jsem dolů a dotkla se koberce. Tu se mi vrátila
paměť ! Nedávná úzkost se propadla do šíleného zoufalství.
Neumím ani povědět, proč jsem byla tak děsně nešťastná.
jistě to způsobila přechodná nepřítelost, jiný důvod
by to stěží vysvětlil. Ale když si představíte, že se cítím
jako dvanáctiletá - a najednou shledám, že jsem odloučena od
Větrné hůrky a všech dětských zvyklostí a od Heathcliffa,
který mi byl nade všecko na světě, a rázem se proměním v paní
Lintonovou, vládkyni na Drozdově a manželku cizího člověka -
na věčné časy vypuzenou, vyštvanou z místa, kde byl můj jediný
domov! To vám dá slabou
představu propasti, v které jsem se svíjela. Vrtěte si hlavou,
Nelly, jak chcete, vy taky jste pomáhala přivést mě z míry.
Měla jste Edgarovi domluvit ! ano, měla , aby mě nerozčiloval.
Ach, celá hořím ! Musím na vzduch ! Kdybych
se tak mohla vrátit do dětství - divočít, být otužilá, volná -
smát se bolestem a křivdám - a ne nad nimi zuřit!
Proč jsem se tak změnila? Proč se mi zpění krev do šíleného
varu pro pár slovíček? Jistě bych se zotavila, kdybych si
mohla vyběhnout do kopců na vřesoviště! Otevřete okno
dokořán - vzepřete je, ať zas nezaklapne ! Rychle !
hněte sebou !"
"To tak, abyste kvůli mně umřela na zápal plic !"
Nepřejete mi život, tak to je!" řekla zarputile. "Ale
já ještě nejsem bezvládná ! Otevřu si sama."
Vyklouzla z postele, a než jsem jí mohla zadržet, vrávoravě
přeběhla pokojem, rozevřela okno a vyklonila se ven.
Mrazivý vzduch jí fičel kolem ramenou jako svištění

nože, ale ona nedbala. Prosila jsem jí, aby toho nechala, a pak jsem jí zkoušela násilím odvléci. Ale brzy jsem poznala, že její síla v tom blouznivém stavu je větší než moje - byl to opravdový záchvat blouznění, o tom už nebylo pochyby podle toho, co mluvila a dělala ! Měsíc nesvítil a všechno pod námi bylo zatopeno temnou mlhou. Ani světélko nezablikalo z žádného domu široko daleko, a světla z Větrné hůrky nebylo už vůbec možné od nás zahlédnout, ale ona přece tvrdila, že je tam vidí se třpytit.

"Hled'te," křičela vzrušeně, "to je můj pokoj, jak tam svítí svíčka, - větve ji teď zastínily. Tu druhou svíčku má v komůrce Josef. Ten ale bdí pozdě do noci, že? Čeká, až se vrátím domů, aby po mně zamkl vrátka. To si ještě počká! Cesta je zlá a s těžkým srdcem se nejde dobře a musíme

jít kolem gimmertonského kostela. Kolikrát jsme tam spolu vzdorovali duchům -jeden druhého jsme pokoušeli, kdo se nebude bát jít na hřbitov a zavolat na mrtvé, aby se zjevili ! Jakpak, Heathcliffe, kdybych se teď s tebou vsadila, šel bys? Jestli ano, půjdu s tebou. Nechci tam ležet samotná. A kdyby mě pohřbili na sáhy hluboko a navršili nade mnou zříceniny kostela, neudrží mě tam, dokud nebudeš se mnou. Bez tebe nikdy!"

Odmlčela se a pak řekla s významným úsměvem : "On si to rozvažuje - radši prý mám přijít za ním! No dobře, ale pak mě veď jinou cestou, abych nemusila na hřbitov !

Nemáš naspěch? Jen to nech na mně víš, žes vždycky chodil za mnou !"

Uznala jsem, že bych jí marně vymlouvala ty blouznivé představy, a hmatala jsem kolem sebe, abych přes ní přehodila něco teplého a nemusila ji přitom pouštět z objetí - neodvažovala jsem se nechat jí volně stát u otevřeného okna. Tu jsem k svému zděšení uslyšela cvaknout kliku a vešel pan Linton. Teprve teď odcházel spát a cestou z knihovny zaslechl naše hlasy. Zvědavost nebo obava ho přivedly, aby se podíval, co se v tak pozdní hodinu děje.

"Prosím vás, pane," zavolala jsem na něj a přerušila tak výkřik, který mu unikl ze rtů leknutím z toho výjevu a mrazivého ovzduší pokoje, "ubohá paní je nemocná a nic na mne nedá. Nestačím jí sama uklidnit. Pojd'te, prosím, a přemluvte jí, aby si šla lehnout! Už se na ní nehněvejte - nedá si poradit, musí být po jejím!"

"Kateřina je nemocná?" vyhrkl a pospíšil k nám.

"Zavřete okno, Elleno ! Co se to -"

Nedořekl. Vytřeštěný obličej paní Lintonové ho tak poděsíl, že oněměl a jen zíral střídavě na ní a na mne ve strnulém úžasu.

"Ona se tu trápila," vysvětlovala jsem, "skoro nic nejedla, ale nestěžovala si. Nikoho z nás nepouštěla dovnitř , až teprve dnes večer - tak jsme vám nemohli hlásit, jak jí je. Sami jsme to nevěděli, ale nic to nebude !"

Tušila sem, že moje vysvětlení zní uboze. Pán se zamračil. "Ríkáte, že to nic nebude, Elleno !" pravil ostře.

"Ještě se mi podrobněji zodpovíte, proč jste mi všechno tajila." A vzal svou paní do náručí a úzkostlivě si jí prohlížel.

Zprvu se tvářila, že ho nepoznává - jako by byl jejímu pomatenému zraku neviditelný. Ale to blouznění nebylo trvalé. Odtrhla zrak od výhledu do noční tmy, ponenáhlu soustředila pozornost k němu a uvědomila si, kdo jí to drží.

"Ale ale, ty jsi přišel, Lintone?" řekla, ihned oživena zlostí. "Ty se mi tu ustavičně pleteš, když je tě nejmíň zapotřebí, ale když tu máš být, jsi pryč ! To zas bude plno nářků , už tě slyším předem ! Ale tím si mě neudržíš, odejdu ti domů tam do té úzké skrýše do místa odpočinku, které mě čeká, než přejde jaro. Víš, kde to je - ne mezi Lintonovými pod kostelní klenbou, ale pod širým nebem, u kamenného pomníčku. A ty si můžeš vybrat, chceš-li k nim nebo ke mně !"

"Kateřino, co to mluvíš?" polekal se pán. "Ty už vůbec nemyslíš na mne? Miluješ snad toho lotra Heathcliffa?"

"Mlč !" vykřikla paní Lintonová. "Už ani slovo ! Ještě jednou řekni to jméno, a rázem udělám všemu konec, skočím z okna! Teď mě držíš, ale k ničemu ti to není.

Než na mne sáhneš podruhé, moje duše se bude vznášet nad vysočinou. Nechci tě už, Edgare - to už je za mnou.

Vrať se ke svým knížkám ! Dobře, že v nich máš útěchu u mne jí nenajdeš !"

"Ona jen blouzní, pane," promluvila jsem do toho.

"Celý večer mluví beze smyslu. Ale když jí necháme v klidu a budem jí pěkně ošetřovat, zas jí to přejde.

Napříště si musíme dát pozor, abychom jí nerozčillovali."

"Nechte si svoje rady!" odsekl pan Linton. "Znáte povahu mé paní, a ještě jste mě proti ní popouzela.

A cože jste mě ani neupozornila, jak se jí vede poslední tři dny? Nemáte trochu citu ! Podívejte se na ní - ani několik měsíců nemoci by jí nemohlo takhle změnit!"

Začala jsem se bránit, protože to už přestávalo všechno, dát si vyhubovat za cizí vzteklost a umíněnost! "Já přece věděla, že paní Lintonová je prudká a pánovitá," bručela jsem, "ale kdo mohl tušit, že chcete její zlobu ještě podporovat? Nevěděla jsem, že mám přimhouřit oko nad panem Heathcliffem, abych se jí zalíbila. Jako věrná služebnice jsem konala povinnost a všechno vám pověděla - a takové odměny se dočkám za věrnou službu ! Ale příště si dám pozor na ústa. Shánějte si zprávy sám!"

"Příště, až začnete donášet, paní Deanová, poletíte ze služby," řekl.

"Aha, tak vy byste radši o ničem nic nevěděl, vid'te, pane Lintone?" bránila jsem se. "Heathcliff má vaše svolení, aby se chodil dvořit vaší paničce a navštěvoval jí,

jak jen vytáhnete paty z domu, a štvál jí proti vám!"
Kateřina byla sice pomatená, ale dovedla nám hbitě skočit do
hovoru.

"Aha, tak Nelly je ta zrádkyně!" rozkřikla se divoce.
"Nelly je má tajná nepřítelkyně ! Vy čarodějnice ! Tak vy
přece sbíráte kouzelné šípy, abyste nám ublížila ! Pusť
mě, já jí dám, až bude skučet a prosit o smilování!"

Šílená zuřivostjí vyšlehla z očí. Zoufale se chtěla vyrvat
Lintonovi z náručí. Nemínila jsem čekat, až se jí to podaří,
a prchla jsem z pokoje. Rozhodla jsem se na vlastní odpovědnost
přivolat lékařskou pomoc.

Když jsem procházela zahradou k silnici a šla podle
místa, kde je ve zdi hák na přivazování koní, spatřila
jsem, že tam sebou nepravidelně škube cosi bílého - docela
jinak, než kdyby se to houpalo větrem. Ač jsem měla
naspěch, zastavila jsem se, abych to vyšetřila už proto,
aby se mi později nezahnízdila v mysli představa, že jsem
viděla zjevení z onoho světa. Velké bylo moje překvapení
a zmatek, když jsem poznala " spíše hmatem nežli zrakem ", že
to visí na kapesníku Fifinka, lovecká fenka

slečny Isabely. Byla skoro v posledním tažení. Rychle
jsem chudinku odvázala a zdvihla jí přes zeď do zahrady.

Vždyť jsem jí večer viděla běžet za slečnou do ložnice .
jak se jen mohla dostat sem ven a který zlomyslný člověk
jí mohl tohle udělat? Když jsem odvažovala uzel od háku,
zdálo se mi, že jsem opětovně zaslechla dupot koňských
kopyt, cválajících v značné vzdálenosti. Ale tolik starostí
mi vířilo v hlavě, že jsem si to sotva uvědomila, ačkoliv to
byly nezvyklé zvuky v těch místech - a ve dvě hodiny
v noci !

Pan Kenneth našťěstí právě vycházel z domu na návštěvu k
nemocnému ve vsi, když jsem zabočila do jeho ulice,
a moje líčení nemoci paní Lintonové ho přimělo, aby
hned šel se mnou. Byl to prostý, neomalený člověk a netajil
se přesvědčením, že Kateřina druhý podobný záchvat
nepřežije, ledaže by se víc řídila jeho příkazy než doposud.

"Paní Deanová," řekl mi, "mám takový dojem, že to
není z nějaké obyčejné příčiny. Co se to děje u vás na
Drozdově? Divné věci tu slycháme. Statné děvče, plné života,
se nerozstůně pro nic za nic. Vůbec by neměla stonat takoví
lidé, když pak dostanou horečku nebo něco podobného, těžko se
z toho dostávají. Jak jí to začalo?"

Pán vám to poví," odpověděla jsem, "ale vy dobře
víte, jakou mají Earnshawové vzteklou povahu, a paní
Lintonová, ta je všecky strčí do kapsy! Řeknu vám jen
tolik, že to začalo hádkou. Z velkého rozčilení dostala
takový záchvat - aspoň to tak sama vykládá, protože
když jí to popadlo, utekla a zamkla se v pokoji. Od té
doby nic nechtěla jíst a teď chvílemi třeští a chvílemi je
jako omámená. Lidi kolem sebe poznává, ale hlavu má

plnou všelijakých divných výmyslů a šálení."
Pan Linton bude truchlit?" podotkl Kenneth tázavě.
Truchlit? Ten by se žalem zbláznil, kdyby se něco
stalo. Nepoplašte ho zbytečně !"

Varoval jsem ho, aby byl opatrný," řekl lékař, "a teď
musí nést následky, že nedal na moje výstrahy. Nepřátelil
se poslední dobou s tím Heathcliffem?"

Heathcliff často chodil do Drozdova," odpověděla
jsem, "ale spíše proto, že ho paní zná už od dětství, ne že
by pán stál o jeho společnost. Od nynějška si může uspořít
námahu dalších návštěv, vyšlo totiž najevo, že si drze
myslí na slečnu Lintonovou. Myslím, že ho už víckrát
u nás nepřijmou."

A slečně Lintonové je lhostejný?" dotazoval se lékař.
Mně se slečna nesvěřuje," odpověděla jsem zkrátka,
protože mě netěšilo o tom mluvit.

"To věřím, ona je tajnůstkářka," řekl a zavrtěl hlavou.
"Nechává si všechno pro sebe. Ale nemá kouska rozumu.
Slyšel jsem zaručenou zprávu, že včera večer - však to
byl krásný večer - chodila s Heathcliffem přes dvě hodiny
v parku za domem a on do ní mluvil, aby se už nevracela,
ale uprchla s ním na koni. A ještě něco jsem slyšel od
svého zpravodaje - Heathcliff se nedal jinak odbýt
a slečna mu musela dát čestné slovo, že přichystá všechno
k útěku na nejbližší další schůzku. Kdy to má být, není
známo, ale měla byste upozornit pana Lintona, aby dobře
hlídal."

Ta zpráva ve mně vzbudila novou hrůzu. Předběhla
jsem Kennetha a většinu cesty domů jsem utíkala. Psík
stále ještě kňučel v zahradě. Otevřela jsem mu vrátka,
ale místo aby se rozběhl k domovním dveřím, pobíhal
sem tam a čenichal v trávě. Byl by utekl na silnici, ale já
ho chytla a odnesla dovnitř. Vystoupila jsem nahoru
a nahlédla do Isabelina pokoje. Moje podezření se potvrdilo -
byl prázdný. Kdybych byla přišla o několik hodin
dříve, snad by jí byla před tím neuváženým krokem zastavila
nemoc paní Lintonové. Ale co se teď dalo dělat?

Snad by je mohl ještě někdo dohonit, kdyby okamžitě
vyrazil. Ale já to být nemohla, a bála jsem se vzbouřit
lidi a způsobit poplach v celé domácnosti. Nejhorší bylo,
jak to ohlásit pánovi. Vždyť byl celý rozrušený už jednou
pohromou a neměl sílu snést ještě nový zármutek. Co se

dalo jiného počít než držet jazyk za zuby a nechat
to všechno být, ať se děje co děje? Zatím se dostavil

Kenneth a já se násilně přinutila do klidnějšího výrazu
a šla ho ohlásit. Kateřina ležela v neklidném spánku manželovi
se podařilo zkonejšit její třetění. Teď se skláněl
nad jejím polštářem a sledoval každé hnutí a změnu v jejích
bolestně stažených rysech.

Lékař prohlédl nemocnou a utěšil pána, že všechno

dobře dopadne, zachováme-li kolem ní naprostý a nerušený klid.

Mně pak naznačil, že není taková obava ze smrti, jako spíše z trvalého zatemnění rozumu.

Tu noc jsem oko nezamhouřila, a pan Linton rovněž ne. Ani jsme si nešli lehnout a ostatní služebnictvo bylo vzhůru dávno před obvyklou hodinou, chodilo domem po špičkách a šeptalo si spolu, když jeden druhého potkal při práci. Všichni byli na nohou, jen slečna Isabela ne, a začali si o ní vyměňovat poznámky, jaký má tvrdý spánek. Její bratr se též poptával, zdali vstala. Nemohl se jí dočkat a mrzelo

ho, že jí tak málo záleží na nemocné švagrové. Třásla jsem se strachem, aby mě pro ní neposlal, ale zůstala jsem ušetřena trapné úlohy, abych přišla první se zprávou o jejím útěku. Jedna ze služebných, bezmyšlenkovitá dívka, kterou poslali časně ráno pro něco do Gimmertonu, se vrátila uštvaná, s otevřenými ústy a vyběhla nahoru do pokoje s pokřikem :

"Jejda,jejda! Tojsou věci! Pane, pane, naše slečna ." Nedělej kravál !" okřikla jsem jí spěšně, dopálena jejími hlučnými způsoby.

"Mluvte tišeji, Mary ! co se děje?" ptal se pan Linton. Stalo se něco slečně?"

"Je pryč, je pryč ! Ten Heathcliff ji unesl !" lapalo děvče po dechu.

To není pravda !" zvolal Linton a vyskočil v rozrušení.

"To není možné, co jste si to vzpomněla? Paní Deanová, jděte jí vyhledat ! To je neuvěřitelné - nemožnost !"

Odvedl služebnou za dveře a znovu jí vyslyšel, odkud má tu zprávu.

"Ted' jsem na silnici potkala hochu, co od nás vozí mlíko," koktala, "a ten se mne ptá, jestli je u nás na Drozdově poprask. Já myslela, že to má být jako kvůli tomu, že paní stůně, tak povídám, že jo ! A on povídá : "No, a kdo jel za nima?" Já na něj vyvalila oči, tak on viděl, že nic nevím, a vyložil mi, že nějaký pán s dámou se zastavili u kovářny dvě míle za Gimmertonem, něco po půlnoci, a dali přibít jednomu koni podkovu. No a kovářovic holka byla zvědavá, kdo to je, tak vstala a šla se na ně podívat . poznala je oba. Viděla, jak ten mužský - to byl jasně Heathcliff, u toho není možná mýlka - dal tátovi do ruky zlat'ák za práci. Dáma měla do obličeje kapuci, ale chtěla se napít vody, a jak pila, kapuce jí spadla a holka jí dobře viděla. Pak jeli dál od vesnice, Heathcliff držel oboje otěže a uháněli tryskem, jak to jen po rozbláčené silnici šlo. Holka tátovi nic neřekla, ale ráno to roznášela po celém Gimmertonu."

Běžela jsem se podívat, jen tak na oko, do Isabelina pokoje a potvrdila, co říkala služebná. Pan Linton se znovu posadil k lůžku a po mém návratu jen zvedl hlavu

a vyčetl pravdu z mého sklíčeného výrazu. Sklopil zas oči bez jediného příkazu, ba bez jediného slůvka.
"Nedá se něco dělat - pronásledovat je a přivést je zpátky?" zeptala jsem se. "Co si máme počít?"
Opustila nás, protože sama chtěla," odpověděl pán.
"Měla plnou volnost odejít, kamkoliv se jí zlíbí. Nemluvte mi již o ní ! Napříště je mi sestrou jen podle jména ! ne že bych se jí zřekl, ale ona se zřekla mne."
Víc se o tom nemluvalo. Nepoptával se po ní, nevyslovil její, jméno jedině mi poručil, abych za ní poslala všechno, co bylo v domě jejího, do nového příbytku, až se dovím, kde to, je.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Dva měsíce byli uprchlíci nezvěstní a za ty dva měsíce paní Lintonová prodělala a překonala nejhorší nápor nemoci – hlavničky, jak se jí říká. Matka nemohla jedináčka ošetřovat obětavěji než pan Edgar svou ženu. Ve dne v noci nad ní bděl a trpělivě snášel všechna příkoří, která si na něj vymýšlel její otřesený rozum a popudlivý rozmar.
Kenneth mu sice předpověděl, že žena, kterou vyrval hrobu, přinese mu za odměnu jenom další ustavičnou starost a úzkost že vlastně obětoval svou sílu a zdraví na záchranu pouhé lidské trosky, ale on nevěděl co počít radostí a vděčností, když Kateřina podle lékařského výroku byla mimo nebezpečí života. Hodinu za hodinou u ní vyesedával, pozoroval její pomalé tělesné uzdravování a živil své překotné naděje šalebnou domněnkou, že i její mysl se vrátí do správné rovnováhy a Kateřina bude zase ve své kůži.

Až teprve začátkem března dalšího roku mohla vyjít z pokoje. Ten den ráno jí pan Linton položil na polštář hrst zlatých šafránů. Hned při probuzení je zahlédla a na očích - však se už dlouho nezajiskřily radostí - ji bylo vidět, jak jí to těší, že může květy sevřít do dlaně.

"To bývá první jarní kvítí u nás na Větrné hůrce," řekla. "Připomínají mi vlažný vítr při oblevě, hřejivé slunko a tající sněh. Edgare, to už vane jižní vítr a sněh je pryč ze strání?"

Sněh tady dole už roztál, miláčku," těšil jí manžel, a na celém hřebenu vysočiny vidím jen dvě bílá místa.

Nebe je modré, skřivánci zpívají, potoky a strouhy přetékají vodou. Loni na jaře v tehle čas jsem si tolik přál, Kateřino, abych tě měl doma u sebe, a dnes bych tě zas rád měl tam vysoko v kopcích. Vzduch je tak příjemný, věřím, že by tě uzdravil !"

"Tam nahoru pojedu už jen jednou," řekla nemocná, "ale ty se tam se mnou rozloučíš a já zůstanu navždy! Za rok na jaře budeš zas toužit, abys mě měl doma

u sebe, a vzpomeneš, oč jsi byl dnes šťastnější."

Linton vyplýval na ní nejněžnější polibky a snažil se jí povzbudit nejlaskavějšími slovy, ale ona se jen nepřítomně dívala na květy a nechávala si netečně kapat slzy z řas a stékat po tvářích. Věděli jsme, že se její stav skutečně zlepšil, a usoudili jsme proto, že takovou sklíčenost působí dlouhé upoutání na jedno místo a že by se to dalo zlepšit změnou prostředí. Pán mi řekl, abych zatopila v salóne, opuštěném již řadu týdnů, a abych přistrčila lenošku k oknu na slunce. Pak snesl Kateřinu dolů a ona tu dlouhou dobu seděla v příjemném světle a teple. Jak jsme očekávali, skutečně pookřála mezi známými věcmi kolem sebe, které jí nepřipomínaly smutné prostředí její nemoci. K večeru už byla značně unavená, ale ničím se nedala přimět, aby se vrátila do postele. Musela jsem jí zatím ustlat na pohovce v pokoji, kde měla ležet, nežli jí přichystáme novou ložnici. Aby se jí ušetřila námaha stoupání do schodů, ubytovali jsme jí tam, kde vy teď spíte, protože to bylo v stejném poschodí se salóne. Brzy se tak sebrala, že mohla s Edgarovou pomocí přecházet z místnosti do místnosti. Však jsem si říkala, že by se měla uzdravit při takovém hýčkání ! Bylo si toho přát z dvojnásobného důvodu na jejím životě závisel i nový život. Těšili jsme se nadějí, že zakrátko narozením dědice srdce pana Lintona pookřeje a jeho statek ujde zálusku cizince.

Měla bych dodat, že Isabela asi šest neděl po útěku poslala bratrovi stručné oznámení o svém sňatku s Heathcliffem. Bylo zdánlivě suché a chladné, ale pod ním byla tužkou připsána jakási omluva a prosba za vzpomínku a odpuštění, jestliže se ho její čin dotkl, - nemohla prý tehdy jednat jinak, a co se stalo, nelze teď odčinit. Pokud vím, Linton jí na to neodpověděl, a asi za čtrnáct dní jsem od ní dostala dlouhé psaní a bylo prapodivné na novomanželku, která sotva vyšla z líbánek. Přečtu vám je. Mám je dosud schované. Každá památka na mrtvé je nám vzácná, zvláště, když jsme je měli rádi zaživa.

Milá Elleno (tak to začíná), včera jsem přijela na Větrnou hůrku a poprvé se doslechla, že Kateřina byla a stále je těžce nemocná. Asi se jí nedá psát a bratr je buď příliš rozhněván, nebo zarmoucen, aby odpověděl na můj předešlý dopis. Ale někomu se svěřit musím, a nikdo jiný mi nezbyvá než Vy. Povězte Edgarovi, že bych dala celý svět za to, abych ho mohla zase spatřit, a že se moje srdce vrátilo do Drozdova hned druhý den potom, co jsem odtud odjela. Ano, moje srdce překypuje láskou k Edgarovi a Kateřině a je celé u Vás, ale osobně za ním přijít nemohu (tato slova byla podtržena) ! Ať mě tedy nečekají a vyloží si to, jak dovedou - jenom ať to mylně nepřičítají mé neochotě nebo vlažnému citu !

Další v tomto dopise je, Elleno, jenom pro Vás. Chci

se Vás zeptat na dvojí věc. První otázka je: jak se Vám podařilo zachovat si přirozený lidský cit za tu dobu, co jste žila na Větrné hůrce? Nevidím, že by ho tu se mnou někdo sdílel.

Druhá otázka má pro mne velký význam, a je taková: je na pana Heathcliffovi vůbec něco lidského? jestliže ano, je to šílenec? A jestliže ne, je to běs? Nebudu vysvětlovat, proč se tak ptám, ale chtěla bych od Vás slyšet vysvětlení, koho jsem si to vlastně vzala - až se totiž někdy přijdete na mne podívat, a to musíte, Elleno, co nejdřív ! Nepište, ale přijďte a přineste mi vzkaz od Edgara !
A teď Vám povím, jak mě přivítali v novém domově, v takovém světle se musím dívat na Větrnou hůrku !
Nedostatek osobního pohodlí a podobné věci jsou mi jen rozptýlením neobtěžují mne vůbec, leda v té chvíli, kdy se mi vnucují. Radostí bych jásala a tančila, kdyby nepohodlí bylo všechno, co mě souží, a ostatní se ukázalo jen příšerným snem.

Za Drozdovem zapadalo slunce, když jsme přijeli k slatinám, podle toho jsem odhadla, že je šest hodin. Pak se můj spolucestující ještě půlhodinku pozdržel, aby se vynadával na sad, zahradu, a patrně i Drozdov sám co nejdůkladněji, takže bylo tma, když jsme konečně slézali s koní na dlážděném dvoře Větrné hůrky a Váš starý druh ve službě nás vyšel přivítat. Provedl to zdvořile, jak jen uměl. Nejdřív mi posvítil do obličeje. Zle zašilhal, ohrnul ret a ukázal mi záda. Pak odvedl oba koně do stáje a vrátil se, aby zamkl branku, jako bychom bydlili v nějakém starém hradě.

Heathcliff se s ním pozdržel na kus řeči a já jsem vešla do kuchyně - nevzhledné špinavé díry! Jistě byste jí nepoznala, jak se změnila od té doby, co jste jí měla ve správě. U ohniště stál zanedbaný chlapec silných údů, ale v špinavých hadrech, ústy a očima připomínal Kateřinu.

"Tohle je tedy Edgarův synovec," uvažovala jsem, "a podle toho i můj. Musím mu podat ruku, samozřejmě - musím ho i políbit. Není nad to, získat si dobrou vůli od samého začátku."

Přistoupila jsem k němu a mínila ho vzít za buclatou pěstičku.

Dobrý den, chlapče !"

Odpověděl mi hatmatilkou, které jsem nerozuměla. Budeme spolu dobře vycházet, vid', Haretone !" byl můj další pokus o rozhovor.

Odměnou za tu snahu jsem sklidila nadávky a hrozbu, že na mne pošle Rafa, jestli neodprejsknu" !

"Rafe, hopla !" zavolal ten lotřík a z pelechu v koutě přivolal nečistokrevného buldoka. "Tak co, zmizíte odtud?" ptal se velitelsky.

Z obavy o život jsem musela uposlechnout. Couvla

jsem za dveře, abych vyčkala, než přijdou ostatní. Pana Heathcliffa nebylo nikde vidět, a když jsem šla za Josefem do stáje a požádala ho, aby mě doprovodil dovnitř, podíval se na mne, ohrnul nos, něco si pro sebe vrčel a pak odpověděl

"Mi, mi, mi! Takové kňourání a hihňání, jak tomu má křesťanský člověk rozumět? Co mi to povídáte?"

"Povídám, abyste mě uvedl do domu!" křičela jsem, domnívající se, že je hluchý, ale stejně rozezlena nad jeho hrubostí.

"Co vás vede, já tu mám práci," odpověděl a dělal si svoje, jen přitom žvýkal svou hranatou čelistí a s opovržlivou povýšeností si měřil můj oblek a obličej (oblek se mu zdál asi příliš parádní, ale obličej jistě tak zkroušený, jak si jen mohl přát!).

Šla jsem kolem domu a vrátky se dostala k jiným dveřím, na které jsem si dovolila zaklepat v naději, že se v nich objeví někdo zdvořilejší z čeledi.

Po krátkém a napjatém očekávání mi otevřel vysoký, vyzábělý muž, bez nákrčníku a též jinak neupravený - skoro mu nebylo vidět do obličeje pro hřivu rozčuchaných vlasů, spadajících na ramena. I jeho oči mi připomínaly Kateřinu, ale jen jako stín podoby - všechna krása v nich byla zmařena.

Co tu pohlédáváte?" ptal se stroze. "Kdo jste?"

"Jmenovala jsem se dřív Isabela Lintonová a nevidíme se poprvé, pane Earnshawe," odpověděla jsem. "Nedávno jsem se provdala za pana Heathcliffa a on mě sem přivedl - doufám, že s vaším svolením."

"On se vrátil, ano?" otázal se poustevník a cenil zuby jako hladový vlk.

"Ano, právě jsme přijeli, ale nechal mě stát před dveřmi do kuchyně, a když jsem chtěla jít dál, byl tam na stráží váš chlapec a vypudil mě za pomoci buldoka."

"Štěstí, že ten pekelný lotr stál v slově," zavrčel můj příští hostitel a zkoumavě se zahleděl do tmy za mnou v očekávání, že uvidí Heathcliffa. Pak se zabral do samomluvy plné proklínání a hrozeb, co by byl udělal, kdyby ho ten ďábel" byl podvedl.

Litovala jsem, že jsem se pokusila o vchod druhými dveřmi, a skoro jsem zamýšlela zmizet, než ho ten záchvat spílání přejde. Ale nemohla jsem svůj úmysl provést, protože mi náhle poručil, abych vešla, a přirazil i zamkl za mnou dveře. Velký pokoj uvnitř nebyl osvětlen, ale hořel tam pořádný oheň. Podlaha již úplně zešedla a cínové nádoby, kdysi lesklé, které tak vábilo můj zrak za dětských let, sdílelo s ostatním zařízením stejnou matnost špíny a prachu. Poprosila jsem, zdali bych mohla zavolat služebnou a dát se uvést do své ložnice. Pan Earnshaw to neráčil vzít na vědomí. Přecházel sem tam s rukama v kapsách a zřejmě na mne docela zapomněl. Byl tak duchem nepřítomen a v

náladě tak málo lidumilné, že jsem se bála
znovu ho na sebe upozornit.

Dovedete si představit, Elleno, že mi nebylo nijak
radostně, když jsem tak seděla u nehostinného krbu .
ne sice sama, ale hůř než sama - a vzpomínala jsem, že
sotva čtyři míle odtud leží můj milý domov a v něm jediní
lidé na světě, které mám ráda. Místo čtyř mil nás mohl
právě tak dělit Atlantský oceán, vzdálenost byla stejně
nepřeklenutelná ! Uvažovala jsem, ke komu se uchýlit pro
útěchu, a všechno moje trápení bledlo před tím jediným,
"ale ne abyste to řekla Edgarovi nebo Kateřině " před tím
zoufalým vědomím, že se nenajde nikdo, kdo by chtěl nebo
mohl mě ochránit před Heathcliffem. Skoro jsem se
těšila na útulek na Větrné hůrce v domnění, že tam aspoň
nebudu bydlet s Heathcliffem sama. Jenže on znal lidi,
k nimž jsme se měli přistěhovat, a nepotřeboval se obávat
jejich zasahování.

Seděla jsem tam v myšlenkách dlouhou, bezútěšnou
dobu hodiny odbíjely osmou, pak devátou, a můj společník
stále chodil sem tam, s hlavou schýlenou na prsa a pohřížen v
úplné mlčení, až na to, že mu chvílemi unikl
povzdech nebo trpký výkřik. Dávala jsem pozor, zdali
neuslyším v domě ženský hlas, a přitom jsem se poddávala
bolestným výčítkám a hrozivým předtuchám, jež nakonec
vybuchly nepotlačitelným vzlykotem a pláčem. Ani jsem
si neuvědomovala, jak tu bez ostychu naříkám, až se
Earnshaw znenadání přede mnou zastavil a překvapeně
si mne začal prohlížet. Využila jsem jeho obnovené pozornosti
a poprosila jsem :

"Cesta mě tak unavila, ráda bych šla spát. Kde máte
nějakou služebnou? Řekněte mi, kde jí mám hledat, když
ona nevyhledá mne?"

Žádnou služku nemáme," odpověděl. "Poslužte si
sama! "

A kde tedy budu spát?' zaštkala jsem. Únava a zármutek mě tak
sklíčily, že jsem přestala dbát o vlastní důstojnost.

"Josef vám ukáže Heathcliffův pokoj," řekl. "Otevřte
tam ty dveře, najdete ho tam."

Chtěla jsem Earnshawa uposlechnout, ale pojednou
mě zadržel a dodal podivným tónem:

"Prosím vás, zamkněte se tam a zastrčte závoru ! nezapomeňte!"

"Dobře," řekla jsem, "ale k čemu to?" Neradovala jsem
se z pomýšlení, že se mám sama uvěznit s Heathcliffem.

"Hleďte," odpověděl a vytáhl zpod vesty podivně vypracovanou
pistolí, která měla u hlavně přidělán sklápěcí
nůž s ostřím na obou stranách. "Není tohle velký pokušitel
pro člověka na pokraji zoufalství? Nedovedu se ubránit,
abych nevyšel každou noc k jeho dveřím a nestiskl kliku.
Jestli jednou najdu odemknuto, je s ním konec ! Zkousím
to noc jak noc, třebaže si těsně předtím uvádím stovku

důvodů, abych tam nechodil , jako by nějaký bés chtěl zkřížit moji vůli a štvát mě k vraždě. Běsovi se nedá vzdorovat věčně až přijde Heathcliffův čas, ani kůry andělské ho nezachrání!"

Se zájmem jsem si tu zbraň prohlédla. Šílená myšlenka mě napadla : jakou moc by mi to dalo, kdybych měla něco takového! Vzala jsem mu jí z ruky a sáhla na ostří. Překvapilo ho, jaký cit vyjadřovala moje tvář v tom kritickém okamžiku - nikoli hrůzu, ale chtivost ! Žárlivě mi vytrhl pistoli z ruky, sklapl nůž a zastrčil zbraň do původního úkrytu.

Pro mne za mne mu to povězte !" řekl. "Můžete ho třeba varovat a střežit ho. Už asi víte od dřívějšíka, jaký vztahje mezi ním a mnou - aspoň pozoruji, že se nedivíte nebezpečí, které ho ohrožuje."

Co vám Heathcliff udělal?" domlouvala jsem mu. "Čím vám ublížil, že si zasloužil takovou děsnou nenávisť? Nebylo by rozumnější ho vyhostit z domu?"

"Ne," zařval Earnshaw, "ať ho ani nenapadne utíkat . to by byla jeho jistá smrt ! Nepřemlouvejte ho k odchodu, nebo jste vražednice! Mám přijít o všechno, bez naděje na odvetu? Má být z Haretona žebrák? Hrom a peklo ! všechno musím dostat zpátky ! a jeho peníze navíc ! a k tomu jeho krev ! A černé peklo ať pohltí jeho duši ! Bude pak desetkrát černější, až uhostí takového návštěvníka !"

Vy jste mě, Elleno, poučila o zvycích svého bývalého pána. Je zřejmé na pomezí šílenství , aspoň se mi tak, jevil včera večer! Třásla jsem se hrůzou v jeho blízkosti a proti němu se mi zdálo sluhovo hrubiánské mrzoutství ještě poměrně snesitelné. Pán se vrátil k svému zasmušilému přecházení a já jsem zdvihla závoru a unikla do kuchyně.

Josef se tam hrbil u ohně a hleděl do velkého kotlíku, visícího nad ohněm. vedle byla na lavici dřevěná miska s ovesnými vločkami. Obsah kotlíku právě začínal vřít a Josef sahal rukou do misky. Uhodla jsem, že chystá večeři pro všechny, a protože jsem měla hlad, chtěla jsem, aby to aspoň bylo k jídlu. Zavolala jsem na něj ostře : "Já tu kaši uvařím sama !" a odsunula jsem misku z jeho dosahu. Pak jsem začala odkládat klobouk a jezdecký převlek. "Pan Earnshaw mi naznačil, abych se obsloužila sama," ohlásila jsem Josefovi, "tak to udělám ! Nebudu mezi vámi vystupovat jako dáma, to bych mohla hlady umřít !"

"Propánaboha," zabublal stařík, usedl a začal si dlaněmi hladit nohy v hrubých punčochách od kolenou po kotníky.

"Zas už mi bude někdo nový poroučet? Jen jsem si zvykl na dva pány, a už abych měl nad sebou taky paničku? Tak to nic, to je načase dát výpověď! Kdepak jsem si mohl myslet, čeho se dočkám , že se budu jednou stěhovat ze starého domova , ale už to tak asi bude !"

Nevšímalala jsem si jeho protestů a pustila se hbitě do

práce. S povzdechem jsem si připomněla doby, kdy taková činnost mi bývala jen zábavou, ale raději jsem tu vzpomínku rychle zaplašila. Drásalo mě vědomí zašlého štěstí, a čím bolestněji se mi vtíralo do mysli, tím čileji kroužila má měchačka a rychleji se sypaly hrsti vloček do vody. Josef pozoroval můj kuchařský styl s rostoucím pohoršením.

"No jo," pokřikoval, "dneska ti, Haretone, nebude chutnat večeře, budeš mít v kaši knedlíky jako bachory! No, už zas ! Že už to tam nehodíte všecko i s miskou ! Jen do toho, cákněte tam se vším, ať je to hotovo! Cák, cák, proražte kotlík, ať máme škodu !"

Připouštím, že kaše byla dost tuhá, když jsem jí rozdělovala do misek - stály tam čtyři. Ze spíže přinesli džbáněk čerstvého mléka, jehož se hned zmocnil Haretone. Začal z něho pít, až mu mléko přetékal z roztažených úst. Nechtěla jsem to trpět a žádala jsem, aby se mu odlilo do hrnku, já že po něm znečištěný nápoj pít nebudu! Cynický stařík se ráčil nesmírně pohoršit nad takovou štítivostí a nepřestal mě ujišťovat, že "to dítě není ani o chlup horší" než já a že je "zdravé jako řípa" ! Nemohl pochopit, jak si někdo může počínat tak přemrštěně. Zatím ten malý nevyčválanec srkal dál, slintal do džbánu a drze se na mne uškleboval.

"Budu večeřet," ohlásila jsem. "Nemáte tu místnost, které se říká jídelna?"

"Jídelna?" opakoval po mně jako ozvěna. "Ne, o jídelně bych nevěděl. Jestli vás to mrzí u nás, máte tu pána.

A jestli vás to mrzí u pána, buďte u nás!"

"Půjdu tedy nahoru," odvětila jsem. "Ukažte mi můj pokoj !"

Položila jsem si misku na podnos a šla jsem si sama nalít trochu mléka. Děda povstal s náramným huhláním a šel přede mnou po schodech. Vystoupili jsme do podkrovní. Zotvíral na chodbě několik dveří, které jsme míjeli, a nakukoval dovnitř.

"Tady máte pokoj," řekl konečně a rozevřel zkroucenou prkennou veřej. "Tady máte dost pohodlí na sněžení trošky kaše. Tamhle ten pytel v koutě je celkem čistý, ale jestli se tam bojíte sednout, prostřete si přes něj kapesník, ať se vám neumaže ta hedvábná paráda!"

Pokoj" byla jakási komora, silně páchnoucí sladkem a zrním. Kolem dokola stály narovnané plné pytle a uprostřed byl rozsáhlý prázdný prostor.

"Prosím vás, člověče, tady se přece nedá spát!" obrátila jsem se na něho hněvivě. "Doveďte mě k mé ložnici !"

"Lóžnici?" protahoval posměšně. "Jiné lóžnice už tu nejsou tamhle je moje!" ukázal do druhé komory, která se lišila od první jenom tím, že zdi nebyly tak obstaveny a v koutě stála velká nízká postel s modrou prošívanou pokrývkou.

"Do vaší mi nic není," odsekla jsem. "Nebudete mi povídat, že pan Heathcliff bydlí v podstřeší?"

"Jo tak, vy chcete pokoj pana Heathcliffa?" vyhrkl, jako by ho to bylo teprve napadlo. "To jste mohla říct hned, a já si mohl ušetřit práci a říct vám rovnou, že se tam nesmí. On se tam zamyká, a jiného dovnitř nepustí!"

"Máte tu pěkný dům, Josefe," neubránila jsem se poznámce, "a milé lidi v něm ! Toho dne, kdy jsem s nimi spojila svůj život, propadla jsem asi nejvyššímu stupni šílenství, jaké na světě existuje. Ale o to teď nejde místností je tu víc! Prosím vás, pospěšte si a uveďte mě někam!"

Na tu prosbu mi nedal odpověď, jen zarputile dupal dolů po dřevěných schodech a zastavil se u jednoho pokoje . Podle jeho gesta a podle lepšího zařízení jsem usoudila, že je to jejich nejlepší. Byl tam koberec, slušný, ale vzorek úplně zašel nánosem prachu. Krb byl ověšen prostříhovaným papírem, který se rozpadal. Ozdobná dubová postel měla bohaté nachové závěsy z dosti drahé látky a s moderním řešením; zřejmě ale utrpěly hrubým zacházením . obruby vytrhané z kroužků splývaly dolů v obloucích a železná tyč, na níž teď jen částečně visely, byla na jedné straně prohnutá dolů, takže se závěs vlácel po zemi. I židle byly poškozeny, některé značně, a v dřevěném vykládání stěn zely hluboké rýhy. Sbírala jsem odvahu, abych se odhodlala vejít a usídlit se tam, když tu můj bláznivý průvodce ohlásil : "Tendle je pánův." Večeře mi zatím vychladla, chuť k jídlu zmizela a trpělivost přešla. Poručila jsem mu, aby mi okamžitě našel místnost k obývání a lůžko ke spaní.

Co vás čerti berou?" zanaříkal pobožný kmet.

"Pomoz pámbu ! Pámbu nás netrestej ! Hrom do všeho, kam už byste nechtěla vlézt, vy protivná, ukňouraná fifleno? Už jste proslídila všechno, co tu je, jen Haretonovu komůrku ne! V celém domě už není ani jeden kumbál na lehnutí."

Tak mě to popudilo, že jsem mrštila podnosem i večeří na podlahu, usedla jsem na schod, opřela hlavu do dlaní a rozplakala jsem se.

"Ech, ech !" zahekal Josef. "To se vám povedlo, slečinko ! Jeje, až se pán natáhne přes ty střepy, to bude kravál, to něco uslyšíte ! Vy splašená hříšnice, vy byste zasloužila nedostat jíst ode dneška do vánoc - to by vás naučilo pohazovat ze vzteku boží dary ! Ale to bych se divil, kdybyste tu měla řídit moc dlouho ! Myslíte, že vám bude Heathcliff takové panské způsoby trpět? Jen až vás nachytá, to budete koukat ! To budete koukat !"

A s dalším vzteklým hubováním zalezl opět dolů do svého brlohu; odnesl i svíčku. Zůstala jsem potmě. Po svém pošetilém výbuchu jsem začala uvažovat a brzy jsem pochopila, že musím spolknout svou hrdost, potlačit hněv a přičinit se

o odstranění jeho následků. Neočekávaná pomoc se mi dostavila v podobě Rafa, ve kterém jsem teď rozeznala potomka našeho starého Reka; byl jako štěně u nás na Drozdově a můj otec ho daroval panu Hindleymu. Tuším, že mě poznal - aspoň mi vrazil čenichem do obličeje na pozdrav a pak se hned pustil do kaše. Já jsem zatím sbírala po hmatu schod od schodu rozházené střepey a otírala jsem kapesníkem zábradlí postříkané mlékem. Sotva jsme s tou prací byli hotovi, zaslechla jsem zdola z chodby Earnshawovy kroky. Můj pomocník stáhl ocas a přikrčil se ke zdi, já jsem se ukryla do nejbližších dveří. Pes neměl to štěstí, aby se pánovi vyhnul - poznala jsem to podle hluku těla padajícího ze schodů a dlouhého žalostného kňučení. Mně se vedlo lépe. Minul mne, vešel do pokoje a zavřel za sebou. Hned nato přišel Josef s Haretonem, uložit ho ke spaní. Skrýš, do které jsem se uchýlila, byla Haretonova komůrka, a dědek řekl, když mě tam našel:

"Teď se můžete uvelebit i se svou pýchou dole v jizbě. Je tam prázdno, budeteji mít pro sebe, i se Satanášem . do třetice všeho zlého!"

Ráda jsem poslechla jeho vybídnutí, a sotva jsem sklesla do lenošky u krbu, již se mi zavřely oči a usnula jsem. Můj spánek byl hluboký a sladký, bohužel však příliš krátký. Vzbudil mě pan Heathcliff; přišel domů a svým vlídným způsobem se mne otázel, co tam dělám. Vysvětlila jsem mu, proč tak pozdě vysedávám - protože mi odnesl klíč od našeho pokoje v kapse. To slovo náš ho urazilo do krve. Začal klít, že můj není a nikdy nebude a že on by radši - Ale nebudu opakovat jeho výrazy ani popisovat jeho hrubiánství; je důmyslný a vynalézavý ve snaze, jak by se mi zhnusil. Někdy nad ním tolik žasnu, až to otupuje můj strach, a přece věřte, že ani tygr nebo jedovatá zmije by ve mně nemohly vzbudit větší hrůzu než on. Pověděl mi o Kateřině nemoci a obvinil bratra, že on je toho příčinou. Sliboval přitom, že budu trpět místo Edgara, dokud se nevymstí na něm.

Nenávidím ho - jsem mučednice - jaký jsem to byla blázen! Ale nikomu na Drozdově o tom ani slova!
Čekám Vás denně - nezklamte mě!
Isabela

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Jen jsem si to psaní přeříkala, letěla jsem k pánovi a hlásila mu, že jeho sestra přijela na Větrnou hůrku a poslala mi dopis vyjadřující zármutek nad stavem paní Lintonové, vroucí přání vidět bratra a také žádost, aby jí po mně zaslal co nejdřív nějaký náznak svého odpuštění. Odpuštění?" podivil se Linton. "Nemám jí co odpouštět,

Elleno. Můžete odpoledne zajít na Větrnou hůrku, chcete-li, a vyřídíte sestře, že se nehněvám, ale rmoutím, že jsem jí ztratil zvláště když vím, že šťastna nebude. Je ovšem vyloučeno, abych šel za ní – rozešli jsme se navždy. Jestliže mi chce skutečně prokázat nějakou laskavost, ať přemluví svého ničemného manžela, aby se vystěhoval z Anglie."

"A nenapíšete jí ani kratičký vzkaz?" prosila jsem ho úpěnlivě.

"Ne," odpověděl, "to je zbytečné. Moje styky s Heathcliffovou rodinou i jeho s mou se omezí na nejmenší míru.

Prostě nebudou."

Chladnost pana Edgara mě velmi sklíčila a celou cestu z Drozdova jsem si lámala hlavu, jak trochu zaobalím jeho slova, až je budu opakovat, a jak šetrně vysvětlím jeho neochotu napsat Isabele aspoň pár řádek pro útěchu.

Isabela mě jistě čekala už od rána. Když jsem přicházela chodníčkem v zahradě, spatřila jsem jí vyhlížet za oknem a zamávala jsem na ní, ale ona ucouvla, jako by se bála, že jí někdo přistihne. Vešla jsem bez zaklepání. Ještě jsem neviděla něco tak trapně zpustlého, jako byl pohled na jizbu kdysi tak útulnou. To kdybych já byla na místě mladé paní, byla bych aspoň zametla u krbu a otřela stoly. Ale ona už taky podlehla nakažlivé zanedbanosti, která vládla kolem ní. Tvářičky měla pobledlé a povadlé, vlasy nezkažené - několik pramenů jí splihle viselo, ostatní měla nedbale stočené kolem hlavy. Šaty vypadaly, jako by v nich byla spala. Hindley tam nebyl. U stolu seděl pan Heathcliff a probíral se nějakými papíry ze své tobolky, ale když jsem vešla, vstal, docela vlídně se zeptal, jak se mi vede, a nabídl mi židli. On ze všeho jediný tam vypadal slušně - řekla bych, že se změnil k nepoznání. Jako by si byli po tom všem vyměnili svá postavení - on by byl na každého cizího působil dojem rozeného pána, kdežto jeho manželka vypadala jako obyčejná coura. Radostně mě přivítala a natahovala ruku po vytouženém dopise. Zavrtěla jsem hlavou. Nechtěla tomu rozumět, ale přistoupila se mnou k truhle, kam jsem si šla odložit klobouk, a šeptem mi domlouvala, abych jí bez průtahů předala, co jsem jí přinesla.

Heathcliff tušil smysl jejího počínání a řekl :

"Jestli něco Isabele nesete - patrně ano, vidíte? "klidně jí to dejte ! Nemusíte s tím dělat tajnosti, my mezi sebou tajnosti nemáme."

"Jenže já nic nenesu," odpověděla jsem, raději jsem vyklopila pravdu hned. "Pán vzkazuje sestře, aby teď od něho nečekala dopis ani návštěvu. Dává vás, milostpaní, pěkně pozdravovat, přeje vám všeho štěstí a odpouští vám, " v čem jste ho zarmoutila, ale domnívá se, že tím by měly přestat všechny další styky mezi jeho rodinou a zdejší, protože by to k ničemu dobrému nevedlo."

Paní Heathcliffové se trochu zachvěl ret; šla si sednout znovu k oknu. Její manžel si stoupl před krbem vedle mne a počal se vyptávat na Kateřinu. Pověděla jsem mu o jejím stavu, kolik jsem uznala za vhodné, ale on ze mne podrobným výslechem vymámil skoro všechno, jak k tomu onemocnění došlo. Po zásluze jsem na Kateřinu zahubovala, že si to všechno zavinila sama, a nakonec jsem vyslovila naději, že se pan Heathcliff zachová po příkladu pana Lintona a nadobro se přestane vměšovat do jeho rodinných věcí.

Paní Lintonové je už trochu líp," řekla jsem mu, "ale už nikdy nebude tak zdráva, jak bývala. Sotva vyvázla životem, a jestli jí máte jen trošku rád, nechod'te jí víckrát do cesty! Měl byste se vůbec z Anglie vystěhovat! A abyste toho nějak neželel, řeknu vám, že dnešní Kateřina Lintonová se už vůbec nepodobá vaší bývalé přítelkyni Kateřině Earnshawové - asi tak jako já se nepodobám vaší mladé paní.

Vzhledem se náramně změnila a ještě víc povahou. A kdo k ní teď zůstal trvale připoután, udrží si náklonnost k ní, jen když si bude připomínat, jaká byla dřív a když bude mít dost útrpnosti a smyslu pro povinnost." "To je docela možné," poznamenal Heathcliff s nuceným klidem.

"Docela možné, že vašeho pána k ní poutá jen útrpnost a smysl pro povinnost. A vy si představujete, že já nechám Kateřinu na pospas jeho útrpnosti a smyslu pro povinnost? A chcete srovnávat jeho cit ke Kateřině s mým? Než vás pustím odtud, musím od vás dostat slib, že mi s ní zprostředkujete schůzku. Mluvit s ní budu - s vaším souhlasem nebo bez něho. Tak co?"

Nesmí to být, pane Heathcliffe," prohlásila jsem. "A nebude - s mou pomocí nikdy! Ještě jedna taková srážka mezi vámi a pánem by jí úplně zabila."

Tomu se dá s vaší pomocí zabránit," vedl svou, "ale kdyby k tomu přece jen mělo dojít - kdyby jí měl sebedůvěra ztrpčovat život -, na mou věru, pak bych neváhal jít do krajnosti! Škoda, že mi upřímně nepovíte, zdali by Kateřina nad jeho ztrátou skutečně truchlila jedině tahle obava mě ještě zdržuje. Tady vidíte rozdíl mezi jeho city a mými! Kdyby on byl na mém místě a já na jeho, ruku bych na něho nevztáhl - třebaže ho tak nenávidím, že mi život zhořkl jako žluč. Vy tomu nevěříte, co? Já bych jí nezbraňoval přátelit se s ním, dokud by o jeho přátelství stála. V tu chvíli, kdy by se ho nabažila, vyrval bych mu srdce z těla a vysál krev! Ale do té chvíle . a jestli mi nevěříte, pak mě neznáte - do té chvíle bych radši umíral v ustavičných mukách, než abych mu zkrivil jediný vlas!"

"A přece byste se neostýchal zničit všechny naděje na její uzdravení," přerušila jsem ho, jen abyste se k ní znovu vetřel a pletl jí hlavu! Ona už na vás šťastně zapomněla, a vy jí chcete uvrhnout do nových zmatků

a nesvárů."

"Myslíte, že na mne šťastně zapomněla?" řekl. "Nezapomněla, Nelly, však vy to dobře víte ! Vy víte tak jako já, že za každou myšlenku na Lintona jich připadá tisíc na mne. Jen v nejbídnějších chvílích života jsem o tom zapochyboval. Ještě když jsem se loni vracel do těchhle míst, strašilo mi to v hlavě, ale teď bych to musel slyšet z jejích vlastních úst, abych té hrozná pochybnosti znovu podlehl. A pak by Linton nic neznamenal, ani Hindley, ani všechny moje někdejší sny. Celý můj další život by se vešel do dvou slov " smrt a peklo ! Kdybych jí ztratil, je mi život peklem. A přece jsem býval tak bláhový a nějakou dobu jsem si namlouval, že láska Edgara Lintona jí je dražší než moje. I kdyby ji to vyžle milovalo celou bytostí, za osmdesát let by nemohlo procítit tolik ,jako já za den. A Kateřina má srdce tak hluboké jako já spíše se dobře vejde do koňského žlabu, než by stačil on pro sebe zabrat všechnu její schopnost lásky. Nesmysl ! Má ho ráda o něco víc než svého , psa nebo koně. Kde by se v něm vzalo to, co Kateřina miluje ve mně? Ona ho nemůže milovat, když v něm nic není !"

"Kateřina a Edgar se milují, jak jen se dva lidé mohou milovat," vykřikla Isabela, jako by náhle oživila. "Nikdo ať si nedovoluje o nich takhle mluvit! Nečekej, že budeš bratra urážet, a já se neozvu !"

"Tebe tvůj bratr taky úžasně miluje, vid'?" prohodil Heathcliff pohrdlivě. "S náramně lehkým srdcem tě nechal protloukat se světem, jak umíš !"

"On nemá tušení, co musím trpět," odpověděla. "To jsem mu neprozradila."

"Tak něco jsi mu přece prozradila ! Psala jsi mu !"

"Jenom oznámení sňatku - tos viděl."

"A pak už nic?"

Nic."

Mladá paní se opravdu žalostně změnila," podotkla jsem. "Je vidět, že v tomhle manželství někdo neoplývá citem. Hádala bych kdo, ale radši to neřeknu."

"Já bych hádal, že ona," řekl Heathcliff. "Zvrhla se " vyklubala se z ní coura. Úžasně brzy jí přešla touha se mi zalíbit. Věřte tomu nebo ne, už ráno po svatbě se rozbřečela, že chce domů. Ale to nic, tady líp zdomácní, když na sebe nebude moc držet, a na to už dohlédnu, aby mi nelajdala venku a nedělala ostudu."

"Ale pane Heathcliffe," domlouvala jsem mu, "považte, že vaše choť je zvyklá, aby o ní pečovali a obsluhovali jí . byla přece vychována jako jediná dcera, které, každý dělal, co jí na očích viděl. Musíte jí zjednat služebnou, aby jí udržovala věci v pořádku, a musíte se k ní pěkně chovat. O panu Edgarovi si říkejte, co chcete, ale o jeho sestře nelze pochybovat, že má vřelé srdce, jinak by nebyla opustila

pohodlí a blahobyt a přátele z domova a nezahrabala se s vámi v takové divočině."

Opustila domov ze zaslepenosti," odpověděl.

"Vykreslila si mě jako reka z románu a čekala od mého rytířského zbožňování, že s ní budu mít bezmeznou trpělivost. Skoro se na

ní nemohu dívat jako na tvora se zdravým rozumem, protože si tak zarputile vytvářela fantastickou představu o mé povaze a jednala podle nesprávných dojmů, na kterých lpěla. Ale tuším, že mě konečně začíná poznávat. Už na mne přestala špulit pusou, už jí přešly ty hloupoučké úsměvy, které mě dřív tak dopalovaly, i ta pošetilá neschopnost brát mě vážně, když jí říkám po lopatě, co si o ní myslím a jak je zaslepená, že mě ještě nepoznala. Dalo jí to práci, pochopit, že ji nemiluju. Neuvěřitelná bystrost! Už jsem málem přestával věřit, že jí to dokážu vtlouct do hlavy. Ale pořád ještě jí to nepřešlo do krve, vždyť mi dnes ráno začala vykládat jako převratný objev, že se mi konečně podařilo vzbudit u ní nenávisť. To tedy byla herkulovská práce, věřte mi!

To bych si oddechl, kdyby se mi skutečně povedla. Jen abych ti mohl věřit, Isabelo! Je to zaručené, že mě nenávidíš? Když tě nechám půl dne samotnou, nepřilezeš za mnou s nářky a mazlením? Víte, Elleno, ona by chtěla, abych si před vámi hrál na zamilovaného - představte si tu ránu pro její ješitnost, že pravda vyšla najevo! Ale jen ať se to ví, že všechno zamilování bylo na její straně, já jsem jí nikdy nic nenamlouval. Nemůže mi vyčíst, že bych jí byl klamal sebemenší vlídností. Jen jsme vyšli z Drozdova, první, co u mě viděla udělat, bylo, že jsem oběsil jejího pejsánka. A když za něj prosila, první, co ode mne slyšela, bylo, že bych nejradši oběsil každého z jejího okruhu lidí, kromě jediné výjimky - nejspíš tu výjimku vztahovala na sebe. Ale žádná surovost jí nemohla odpudit má k ní asi vrozený obdiv, jen když se její vzácné osůbce nic nestane. No řekněte, může být propastnější hloupost, už docela na pomezí duševní poruchy, než když si taková žalostná, otrocká, nicotná čubička vezme do hlavy, že bych jí já mohl milovat? Nelly, vyříd'te pánovi, že jsem jakživ nepoznal něco tak ubožáckého, jako je ona! Samotným

Lintonům dělá ostudu! Někdy si na ní už nic nového nedokážu vymyslet a musím přestat zkoušet, co všechno snese, aby nakonec přecejem hanebně přilezla po kolenou. Ovšem taky mu povězte, aby se jeho bratrské a soudcovské srdce neplašilo já se přísně držím v mezích zákona! Dávám si dobrý pozor, abych jí nedal nejmenší záminku k žádosti o rozvod. Vždyť ona by se ani neprosila, aby nás někdo rozdvojoval! Kdyby ovšem chtěla jít, já jí nebráním nechť k její přítomnosti mi docela vyváží všechen požitek, který mám, když jí trápím."

"Pane Heathcliffe," povídám mu, "vy mluvíte nepřičetně. Vaše

paní určitě musí myslet, že jste šílenec, a jenom proto vás ještě snáší. Ale když jste jí teď řekl, že může jít, bezpochyby použije vašeho dovolení. Jistěže vás tak neočaroval, paní Heathcliffová, abyste u něho zůstávala z vlastní vůle!"

"Nedejte si nic namluvit, Elleno!" řekla Isabela a v očích jí hněvivě blýsklo při jejím výrazu se nedalo pochybovat, že se manželovi dokonale podařilo vzbudit u ní odpor. "Nedávejte víru jedinému jeho slovu! Je to pekelný lhář! Zrůda, ne člověk! Neříká mi poprvé, že smím odejít. Zkusila jsem to jednou, ale víckrát to už neudělám. Slibte mi jen, Elleno, že nebudete opakovat ani slůvko z jeho ohavných řečí bratrovi nebo Kateřině! Ať se tváří, jak chce, jeho cílem je doštvát Edgara k zoufalství prý si mne vzal úmyslně, aby ho dostal do své moci ale nedostane! dřív umřu! Já mám jen tu naději, jen tu prosbu, aby jednou zapomněl na svou ďábelskou opatrnost a zabil mne. Nejvyšší štěstí, jaké si dovedu představit, je umřít nebo se dožít jeho smrti."

"Tak už je toho dost!" zarazil jí Heathcliff. "Nelly, kdyby vás volali za svědkyni k soudu, pamatujte si, co tu povídala! A dobře si všimněte, jaké dělá obličej - není už daleko toho stavu, který se mi docela hodí. Zkrátka, Isabelo, ty jsi teď neschopna být svéprávná, a já jako tvůj zákonný ochránce si tě musím podržet v opatrování, i když se mi taková povinnost přičí. Jdi nahoru, potřebuji něco říci Elleně mezi čtyřma očima! Kam to jdeš? Nahoru, povídám! Tudyhle se chodí nahoru, děťátko!" Chytil jí a vyrazil jí z pokoje. Vrátil se s tlumeným sykotem:

"Jen žádný soucit, jen žádný soucit! Svíjejte se, červi, nejradši bych z vás vymačkal vnitřnosti! Cit? To je, jako když se prořezává zub - čím víc to bolí, tím víc na něj koušu."

"Máte vy vůbec ponětí, co je to cit?" povídám mu a honem si nasazuju klobouk. "Měl jste kdy pro někoho špetku citu?"

Sundejte to!" poručil mi, když viděl, že se mám k odchodu. "Ještě nejdete. Tak se podívejte, Nelly, ať po dobrém

nebo po zlém, musíte mi pomoci v mém plánu. Chci mluvit s Kateřinou, a to bez průtahů. Přisahám, že nemám nic špatného v úmyslu. Nehodlám tropit výtržnosti, ani dráždit nebo urážet pana Lintona. Chci jen slyšet z jejích úst, jak se jí daří a proč se rozstala, a zeptám se jí, zdali

bych pro ní mohl něco udělat. Minulou noc jsem byl v Drozdově a čekal tam na zahradě šest hodin. Dnes večer tam půjdu zas. A tak tam budu číhat noc co noc a den co den, až se mi podaří vniknout dovnitř. Jestli mě zastihne

Edgar Linton, bez rozmýšlení ho srazím k zemi - dostane svoje, aby se ani nehnul, pokud tam budu. Postaví-li se mi do cesty sluhové, zastraším je těmihle pistolemi. Nebylo by výhodnější, kdybych se s nimi ani s pánem utkat nemusel? "

"To byste lehko mohla zařídít. Dám vám znamení, až, přijdu, a vy mi můžete nepozorovaně otevřít, až bude paní sama, a hlídat, dokud neodejdu. Svědomí budete mít čisté - zabráníte neštěstí."

Zaříkala jsem se, že se neproviním v domě svého zaměstnavatele takovými zrádnými úklady, a vyčítala jsem mu

krutost a sobeckost, chce-li připravovat paní Lintonovou o duševní rovnováhu jen pro své uspokojení. "Nejvšednější příhoda jí bolestně rozruší, každý nerv v ní jen hraje.

Zaručeně by to překvapení nesnesla. Prosím vás, už toho nechte, nebo musím pánovi povědět, k čemu se chystáte a on už bude vědět, jak zajistit svůj dům a rodinu před takovou opovážlivou dotěrností!"

"Tak tedy si já zajistím vás, ženská!" křikl Heathcliff .

"Do zítřka ráno z Větrné hůrky neodejdete ! To jsou řeči, že by to Kateřina nesnesla. A polekat jí přece nechci musíte jí na to připravit ! zeptáte se jí, jestli mi dovolí přijít. Říkáte, že ani nevysloví moje jméno a nikdo je před ní nevyslovuje? A před kým by o mně mluvila, když já jsem zakázaný postrach v domě? Myslí si o vás, že všechno donášíte jejímu manželovi. Být mezi vámi je pro ní peklo, to si dovedu představit. Už to její mlčení ukazuje líp než slova, jak jí asi je ! Prý je často neklidná a úzkostlivá tomu říkáte duševní rovnováha? A že se jí rozum zamlžuje - jakpak ne, k čertu, v takovém strašném osamocení? A ten vyšetpalý nekňuba ji ošetřuje z povinnosti

a útrpnosti ! Ze soucitu a milosrdenství ! Spíše by mohl zasadit

doubek do květináče a myslet, že mu vyroste, než očekávat, že z mělké hlíny jeho péče se dá načerpat síla k životu. Vyříd'me si to hned. " chcete tu zůstat a mám si já

probojovat cestu ke Kateřině proti Lintonovi i jeho lokajům?

Anebo mi chcete být přítelkyní jako dosud a uděláte, co na vás žádám? Rozhodněte se, protože nemá smysl, abych vyčkával jedinou minutu, kdybyste zůstala tak zarputile neochotná !"

To víte, pane Lockwoode, vymlouvala jsem mu to a naříkala, padesátkrát jsem mu to naprosto odmítla, ale

nakonec mě přece donutil povolit. Slíbila jsem mu, že od něho donesu pro paní dopis, a kdyby svolila, dám mu zprávu, až se pan Linton příště vzdálí z domu. Pak že Heathcliff může přijít a dostat se dovnitř, jak umí já doma už budu a ostatní služebnictvo se také odklidí.

Udělala jsem dobře či špatně? Bohužel asi špatně, ale co jiného mi zbývalo? Myslila jsem, že takhle svou povolností aspoň předejdu nové srážce, a taky jsem doufala, že by to mohlo přivodit šťastný obrat v Kateřinině duševní

chorobě . a ještě jsem si vzpomněla, jak si pan Edgar přísně zakázal každé donášení a tak jsem si vymlouvala všechny svoje starosti a dušovala jsem se zas a zas, že tahle zrada důvěry, jestli se to vůbec dá tak přísně brát, bude dočista poslední. Ale tak jako tak byla moje zpáteční cesta smutnější než cesta tam a moc pochybností mi projelo hlavou, než jsem se odhodlala dát ten ..dopis paní

Lintonové.

"Ale už je tu Kenneth ! Sejdu dolů a povím mu, jak se vám ulevilo. Moje povídání je na dlouhé lokte, jak se u nás říká, a vystačí vás zabavit ještě na další dlouhé dopoledne."

Na dlouhé lokte a na jedno brdo, zauvažoval jsem, když ta dobrá žena odešla přivítat lékaře - a ne právě toho rázu, jaký by odpovídal mým představám vyrazení. Ale budiž jí to přáno! Z trpkých bylinek paní Deanové si aspoň vyvařím užitečný lektvar především ochranu před kouzly, která vyzařují z jasných očí Kateřiny Heathcliffové. Byl bych to v pěkné bryndě, kdybych té osůbce věnoval srdce a pak se ukázalo, že dcera je opakováním matky!

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Zase prchl týden - o sedm dní jsem se přiblížil jaru a zdraví. Mezitím jsem už vyslechl celý příběh o svém sousedu, ovšem na několikrát, když si hospodyně právě našla chvílku volna od důležitějšího zaměstnání. Povím to dál jejími slovy, jenže zhuštěně. Ona celkem umí hezky vypravovat, ani já bych to nedokázal lépe! Ten večer - tak pokračovala - ten večer po návštěvě na Větrné hůrce jsem měla jistotu, že pan Heathcliff číhá někde nablízku - zrovna jako bych ho viděla na vlastní oči. Střežila jsem se vyjít z domu, protože jsem měla jeho dopis ještě v kapse a nechtělo se mi zakusit nový nátlak a vyhrožování. Už jsem se rozhodla, že Kateřině dřív psaní nedám, dokud pán někam neodjede . nemohla jsem přece tušit, jak bude ta zpráva účinkovat.

Proto uplynuly tři dny a psaní jsem ještě nedoručila. Čtvrtý den byla neděle, členové domácnosti jeli do kostela a já nesla paní dopis do pokoje. Sice tu nechali se mnou sluhu, aby mi pomáhal hlídat dům, a obyčejně jsme zamykali vrata po čas pobožnosti; ale ten den bylo venku tak teplo a příjemně, že jsem nechala vrata dokořán, abych mohla splnit slib. Věděla jsem, kdo určitě přijde, a řekla jsem proto sluhovi, že paní by ráda pomeranče, ať pro ně dojde do vesnice , zítra že zaplatíme! Odběhl, a já šla nahoru.

Paní Lintonová seděla jako obvykle ve výklenku otevřeného okna. Měla bílé volné šaty a lehkou šálu přes

ramena. Dlouhé husté vlasy jí přistříhli, když se rozstonala, a teď je nosila prostě sčesané a přirozeně zvlněné podél spánků až na ramena. Na vzhled se změnila, jak jsem řekla Heathcliffovi, ale když se takhle zklidnila, dodávala jí ta změna nadpozemské krásy. Místo žáru měla teď v očích takový něžný, blouznivý stesk, jako by se už ani nedívala na své okolí, ale někam dál, mnohem dál - kamsi do jiného světa ! A pak ten bledý obličej, ten už sice nebyl tak vpadlý, když zase trochu zesílila, ale měl podivný výraz, který prozrazoval její duševní stav i chorobnou příčinu jejího utrpení a budil tím větší účast a dojetí. Nemohli jsme se ubránit tušení , aspoň já ne, a snad žádný, kdo jí spatřil, že všechny příznaky jejího uzdravování jsou jen zdánlivé a že její případ je beznadějný.

Na okenní římsce měla před sebou rozevřenou knihu a lehounký vítr občas zašelel v listech. Asi jí tam připravil Linton, protože ona se vůbec nezabavovala četbou ani jiným zaměstnáním, a on vynaložil leckdy celé hodiny, aby ženu přivábil k nějaké činnosti, která jí dřív těšila. Kateřina pozorovala jeho snahu a v jasnějších chvílích jí snášela klidně, nanejvýš dávala najevo občasným přitlumeným povzdechem, jak jí to zbytečně unavuje, a nakonec manžela odradila přesmutným úsměvem a polibkem.

Jindy se jen mrzutě otočila a skryla tvář do dlaní, nebo ho i vztekle odstrčila a on se varoval jí obtěžovat, protože to zřejmě nebylo k ničemu.

V gimmertonské kapli ještě vyzváněli a z údolí sem konejšivě zaléhalo veselé zurčení potůčku. Byla to milá náhrada za šumící letní listí, které teprve mělo vypučet . když se stromoví pokrylo listím, přehlušilo kolem Drozdova zvuk vody. Ale na Větrné hůrce jej bývalo slyšet vždy jen po velké oblevě nebo po době vytrvalých dešťů za klidného počasí, a na Větrnou hůrku Kateřina asi při tom zvuku myslila ačli vůbec , co slyšela nebo myslila. Dívala se tím neurčitým, roztržitým pohledem, jak jsem o tom mluvila. Nezdálo se, že by vnímala pozemské věci zrakem nebo sluchem.

"Paní Lintonová, máte tu psaní," řekla jsem a vtiskla jí je do ruky svěřené v klín. "Přečtete si je hned, někdo čeká na odpověď! Mám rozlomit pečeť?"

"Ano," odpověděla s pohledem stále upřeným do prázdna. Otevřela jsem psaní , bylo kratičké. "Prosím, čtěte!" vybídla jsem jí. Odtáhla ruku a psaní spadlo. Zdvihla jsem je a položila jí je do klína. Pak jsem čekala, až se jí zlíbí pohledět dolů, ale ona se nehýbala, a když jsem se toho nemohla dočkat, nakonec povídám :

"Mám vám to přečíst, prosím? Je to od pana Heathcliffa." Viděla jsem zachvění, nejistý záblesk vzpomínky a snahu srovnat si to všechno v hlavě. Vzala psaní a dělala, jako když čte. Když došla k podpisu, povzdechla si. Já ale

přece poznala, že nechápe smysl, protože jsem se jí ptala, jak odpoví, a ona jen ukázala na to jméno a zahleděla se na mne zasmušile a zvědavě.

"Ano, rád by si s vámi promluvil," vyložila jsem jí to protože zřejmě potřebovala tlumočnicka. "Je právě v zahradě a netrpělivě čeká, jakou mu přinesu odpověď."

Při těch slovech vidím, jak ten velký pes, co se povaloval pod oknem na sluníčku v trávě, vztyčuje uši, jako by chtěl zaštekát, ale zas je klopí a vrtí ocasem na uvítanou člověku, který mu není cizí. Paní Lintonová se naklonila kupředu a poslouchala se zatajeným dechem. V příští minutě se ozvaly kroky dole v síni. Otevřený dům byl přílišným pokušením - Heathcliff neodolal a vstoupil. Nejspíš myslel, že se mi nechce splnit slib, a raději se odhodlal spolehnout na vlastní smělost. Kateřina se napjatě a toužebně dívala ke vchodu z chodby. Heathcliff nemohl hned najít pravé dveře a ona mi pokynula, abych ho přivedla, ale on zatím našel cestu, ještě než jsem došla ke dveřím, a skokem byl u Kateřiny a sevřel jí v objetí.

Několik minut nepromluvil a nepustil jí. Za tu chvíli jí zahrnul tolika polibky, kolik snad nerozdal za celý dřívější život. Ale má paní ho políbila první a nemohla jsem nevidět, že on pro strašnou trýzeň jí sotva může hledět do očí. Na první pohled poznal totéž, co já, že není naděje na vyléčení, že má smrt vepsanou ve tváři.

"Katko moje ! Ty můj živote ! Jak to mám snášet?" vyhrkl tónem netajeného zoufalství. A zahleděl se na ní tak úzkostně, až jsem čekala, že mu ten pohled vžene slzy do očí. Ale oči jen žehly bolestí, neroztály:

"A co má být?" nato Kateřina. Oddálila se od něho a odpověděla na jeho pohled zamračením : její nálada se točila v proměnlivých rozmarech jako větrná korouhvička.

"Usoužili jste mě, Heathcliffe, ty a Edgar.

A teď ke mně chodíte proto naříkat, jako byste vy byli k politování. Já vás litovat nebudu, to ne ! Ubili jste mě, a nijak

vás to neotrásl, tuším. Jak jsi statný, Heathcliffe! Kolik let ještě hodláš žít, až tu nebudu?"

Heathcliff klečel na koleně, když jí objímal. Teď se pokoušel vstát, ale ona mu vjela rukou do vlasů a přidržela ho u sebe.

"Kdybych tě tak pořád mohla držet, dokud oba neumřeme," pravila trpce. "Bylo by mi jedno, jak trpíš. Ať si trpíš, proč bys netrpěl? Nemusím jen já. Zapomeneš na mne? Budeš šťastný, až budu pod drnem? Řekneš si za dvacet let: "To je hrob Kateřiny Earnshawové. Kdysi jsem jí miloval a její ztráta mě bolela, ale to už je pryč. Od té doby jsem miloval leckterou jinou - moje děti jsou mi dražší než ona, a na smrtelné posteli se nebudu radovat, že jdu k ní . bude mi líto, že je musím opustit ! Řekneš

si to tak, Heathcliffe?"

"Netrap mě, nebo se zblázním jako ty!" rozkřikl se.

Vyprostil si hlavu a skřípal zuby.

Nezúčastněnému pozorovateli skýtali ti dva zvláštní a hrůznou podívanou. Nebylo divu, že se Kateřině mohlo zdát nebe vyhnanstvím, pokud by se smrtelným tělem neodvrhla i svou povahu. V jejím výrazu, v zbledlé líci, bezkrevných rtech a sršících zracích byla divoká pomstychtivost, a v zařatých prstech ještě svírala vytrženou hrst

vlasů, za něž ho prve držela. Rovněž její druh, když se zvedal opřen o jednu ruku, sevřel jí druhou rukou paži . a tak nepřiměřená její útlosti byla všechna něžnost, které byl schopen, že když její paži pustil, zůstaly na bezbarvé kůži čtyři otisky modřin.

"Jako by tě ďábel posedl, že se mnou takhle mluvíš, když už máš smrt před očima!" obořil se na ní vztekle. "Nechápeš, že se mi tvá slova vpálí do paměti a budou se propalovat stále hlouběji, až mi odejdeš? Vědomě lžeš, když říkáš, že jsem tě zabil, a taky víš dobře, že dokud žiju, myslím víc na tebe než na sebe. Nestačí ti, ďábelský sobče, že se tu budu svíjet v pekelných mukách, až ty budeš odpočívat v pokoji a"

"Já nebudu odpočívat v pokoji," zalkala Kateřina.

Prudké, nepravidelné bušení srdce, které jí bilo v návalu vzrušení až viditelně slyšitelné, jí znovu připomnělo, jak je tělesně vyčerpaná. Chvíli se odmlčela, dokud záchvat nepřestal, a pak pokračovala mírněji :

"Nepřeji ti větší trýzeň, Heathcliffe, než jakou mám sama. Toužím jen po tom, abychom se už nikdy nerozloučili. A kdyby tě snad něco z mých řečí ve vzpomínce trápilo, pomysli, že já stejně trpím pod zemí, a pro lásku

ke mně mi odpusť ! Pojď sem a klekni si zas u mne ! Tys mi jakživ neublížil. A kdyby ses chtěl hněvat, bude to pro mne horší vzpomínka než moje zlá slova pro tebe. Pojď sem zas ke mně, pojď!"

Heathcliff k ní přistoupil zezadu a naklonil se přes její opěradlo, ale ne tak blízko, aby mu mohla vidět do tváře, zsinalé bolestí. Pootočila se, aby na něho viděla. On to nesnesl, odstoupil ke krbu a zůstal tam mlčky stát zády k nám. Paní Lintonová se za ním dívala podezíravě, každý jeho pohyb v ní vzbuzoval nějaké nové vzrušení. Po chvíli si ho tak prohlížela a pak mě oslovila tónem milostného zklamání.

"Tak vidíte, Nelly, nezměkne ani na chvíličku, i kdyby mě to mohlo zachránit před smrtí. Taková je ta jeho láska ! A co na tom? Tohle není můj Heathcliff. Toho svého nepřestanu milovat a vezmu si ho s sebou - mám ho v duši. Vždyť nejvíc ze všeho mě vlastně mrzí to moje sešlé vězení ! Už mě unavilo být v něm zavřená. Chci

odtud, do jiného, nádherného světa, přebývat v něm věčně - nejenom ho matně vídat clonou slz a toužit po něm za zdmi bolavého srdce, ale žít v něm a s ním. Vy si myslíte, Nelly, že jste silnější a šťastnější než já .jste zdravá

a statná, proto mě litujete , ale to, je všechno zdání. Brzy se to změní a pak budu litovat já vás! Budu nezměrně vysoko a daleko od vás všech. Jen to je mi divné, proč on nechce být u mne," šeptala si pro sebe. "Já myslila, Heathcliffe, žeš to sám chtěl. Drahý, teď se mi nesmíš mračit ! Pojď ke mně, Heathcliffe !"

Ve svém vzrušení vstala a opírala se o křeslo. Na její dychtivou výzvu se k ní obrátil s výrazem krajního zoufalství. V zamžených očích mu vášnivě zablesklo, hrud' se křečovitě vzdouvala. Okamžik tak stáli od sebe a pak jsem ani nepostřehla, jak se dostali k sobě . Kateřina se vymrštila, on jí zachytil a semkli se v tak drtivém objetí, až jsem myslila, že paní z toho nevyvázne životem. Vypadalo to, že je v bezvědomí. Vrhla se s ní do nejbližšího křesla, a když jsem chvatně přikročila se podívat, zdali neomdlela, zavrčel a cenil na mne zuby jako vzteklý pes a žárlivě jí tiskl k sobě. Bylo mi, jako bych v něm ani neviděla lidského tvora když jsem na něho mluvila, vůbec mi nerozuměl.

A tak jsem celá zmatená ustoupila a mlčela.

Za chvíli se mi ulevilo, když se Kateřina pohnula.

Vztáhla ruku, aby ho objala kolem krku a přitáhla mu hlavu k sobě, tvář k tváři. On jí tiskl a oplátkou jí zasypával

zběsilými polibky.

"Ted jsem poznal," vyčítal jí, "jak jsi - zlá a falešná!

Proč jsi mě zavrhla? Proč jsi, Katko, zradila vlastní srdce? Nic tě nebudu těšit. Všechno si zaslouhuješ. Ty sama ses zabila. Jen si mě líbej a plač, vynuť ze mne polibky a slzy co z nich budeš mít? Smutek a zmar! Milovala jsi mne - proč tedy, jakým právem jsi mě opustila? Jakým právem odpověz ! Snad pro tu mizernou slabůstku pro Lintona? Vždyť ani bída, hanba, smrt - nic, co by na nás mohl seslat bůh či ďábel, nic by nás bylo nerozloučilo. A tys to udělala sama, z vlastní vůle. Já jsem tě netrýznil, sama ses utýrala a tím jsi utýrala i mne ! Že jsem statný? Tím hůř pro mne, copak chci žít? Jaký to bude život, až ty - bože, chtěla ty bys žít a mít duši pohřbenou v hrobě?"

"Nech mě, nech mě !" vzlykala Kateřina. "Snad jsem chybila, ale za to umírám. Nestačí to? Tys mě také opustil, a já ti to nevyčítám. Odpouštím ti. I ty odpusť mně !"

Těžko odpouštět, když se dívám na ty oči, svírám ty vyhublé paže," odpověděl. "Líbej mě, ale neukazuj mi oči ! Cos udělala mně, to ti odpustím. Svou vražednici míluju.

ale tvou? Jak bych mohl?"

Odmlčeli se - v těsném objetí skrývali tváře před vlastními pohledy a smáčeli je vzájemnými slzami. Aspoň myslím, že pláč byl oboustranný: v tak velké chvíli sám Heathcliff dovedl plakat.

Já už zatím byla jako na trní. Odpoledne pokročilo, sluha, kterého jsem odeslala, se vrátil z pochůzky, a pokud se dalo vidět v záři zapadajícího slunce nad údolím, vyhrnul se z portálu gimmertonské kaple proud

lidí.

"Pobožnost skončila," ohlásila jsem. "Do půl hodinky tu bude pán."

Heathcliff zoufale zaklel a přitiskl si Kateřinu těsněji ona se ani nehnula.

Zanedlouho jsem viděla, jak se blíží skupina služebnictva cestou ke kuchyňskému křídlu. Pan Linton šel kousek za nimi. Sám si otevřel vrátka a zvolna si vykračoval k nám - patrně se těšil z krásného odpoledne, které dýchalo teplem jako v létě.

"Už je tady!" zvolala jsem. "Proboha, pospěšte si! Na hlavních schodech nikoho nepotkáte. Rychle ven a schovejte se za stromy, dokud nebude ve dveřích!"

"Katko, musím jít." A Heathcliff se pokoušel vyváznout z jejího náručí. "Ale jen smrt mi zabrání, abych tě ještě jednou neviděl, než půjdeš spát. Nehnu se dál než na pár kroků od tvého okna."

"Nesmíš!" odpověděla a svírala ho, co jí síly stačily.

"Nikam nepůjdeš - slyšíš!"

"Na hodinku," prosil ji úpěnlivě.

Aní na minutu!"

"Ale když musím! Linton tu bude v okamžení," naléhal znepokojený vetřelec.

Chtěl vstát, aby jí donutil rozevřít semknuté prsty, ale ona se ho držela pevně jako klíště a lapala po dechu.

V tváři se jí zračilo šílené odhodlání.

"Ne!" sípala. "Nechod', nechod'! Je to naposled! Edgar nám neublíží. Umřu, Heathcliffe, umřu!"

Hrom do chlapa, už je tu!" vzkřikl Heathcliff a sklesl nazpět do křesla. "Tiše, miláčku! Tiše, tiše, Kateřino, zůstanu u tebe. Ať si mě třeba zastřelí, aspoň vydechnu duši s požehnáním na rtech!"

A už se zas tiskli k sobě. Slyšela jsem pána stoupat po schodech a po čele mi stékal chladný pot. Byla jsem bez sebe.

Co jí posloucháte, vždyť blouzní!" křičela jsem rozzlobeně. "Neví, co mluví! Chcete jí zničit, protože z toho

nemá rozum, co dělá? Vstaňte honem! Ještě je čas - utíkejte!

Tohle je ďábelské dílo - nejhorší ze všeho, co jste spáchal. Teď je po všem, jsme ztraceni - pán, paní i já."

Lomila jsem rukama a hořekovala. Pan Linton zrychlil

krok, když slyšel můj křik. V tom rozčilení mě aspoň potěšilo, že Kateřina spustila bezvládně paže a svésila hlavu.

"Mdloby nebo smrt," pomyslela jsem si. "Dobře tak! Ať je radši po ní, než aby živořila jako břemeno a trápení pro nás všechny!"

Edgar se vrhl na nezvaného hosta, zbledlý úžasem a zlostí. Nevím, co by byl udělal, ale Heathcliff ho nečekaně zarazil tím, že mu vložil to zdánlivě neživé tělo do náručí.

"Hleďte," řekl, "máte-li trochu svědomí, ujměte se nejdřív jí ! Pak mluvte se mnou !"

Odešel vedle do salónu a posadil se tam. Pan Linton si mě přibral na pomoc a s velkou námahou, až když jsme vyčerpali všemožné prostředky, dokázali jsme jí přivést k sobě. Jenže byla jako proměněná, vzdychala, sténala a nikoho nepoznávala. Edgar v úzkosti o ní zapomněl na jejího nenáviděného přítele. Zato já ne. Při nejbližší příležitosti jsem vyšla za ním a snažně ho prosila, aby odešel. Ujistila jsem ho, že Kateřině je už, lépe a že mu ráno vzkázu, jak přestála noc.

Nevzpírám se jít z domu," odpověděl, "ale zůstanu v zahradě, á vy, Eleno, ať zítra stojíte v slově ! Budu tamhle pod modřínou. Nezapomeňte ! Nebo vás přijdu znovu navštívit, ať tu Linton je nebo ne !"

Vyslal rychlý pohled do pootevřených" dveří pokoje, a když se přesvědčil o pravdivosti mých zpráv, zbavil konečně dům své neblahé přítomnosti.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Tu noc kolem dvanácti se narodila Kateřina, kterou jste poznal na Větrné hůrce, sedmiměsíční nedonošeňátko, a dvě hodiny nato zemřela její matka. Nenabyla už jasného vědomí , nesháněla se po Heathcliffovi a nepoznávala Edgara. Manžel nesl svojí ztrátu těžko, to se nedá vyprávět !

Teprve později se ukázalo, jak hluboko se mu ten žal vryl do duše. Podle mého názoru mu ještě dodalo, že zůstal bez dědice. Sama jsem toho želela, když jsem se skláněla nad slaboučkou sirotou, a v duchu jsem lála starému Lintonovi, že statek zajistil vlastní dceři , ačkoli to bylo docela pochopitelné - takže se nedostane dceři synově.

Však to ubožátko bylo nevídaný přírůstek! V prvních hodinách po narození se mohla k smrti uplatkat, a nikdo si jí nevšímal. Později jsme jí to zanedbání vynahrazovali, ale na počátku života byla zhola opuštěná,jako asi bude na konci.

Druhý den se venku rozesmálo slunce. Ranní světlo dopadalo ztlumeně okenicemi do tichého pokoje a ozářilo lůžko zesnulé jemným, mírným jasem. Edgar Linton měl hlavu položenou na polštáři a oči zavřené. Jeho mladé

sličné rysy byly skoro stejně smrtelně bledé jako tvář těla, ležícího vedle, - skoro stejně strnulé. Jeho klid však svědčil o zmučeném vyčerpání, jejím dokonalém míru. Čelo měla hladké, víčka zavřená, na rtech skoro úsměv anděl z nebe nemohl být krásnější než ona. I já jsem pocítila ten nekonečný klid, v kterém tu ležela, nikdy mi nebylo v duši posvátněji, než když jsem hleděla na ten nezkalený obraz božského míru. Bezděky jsem si opakovala slova, která vyřkla ještě před několika hodinami : "Tak nezměrně vysoko a daleko od nás všech - ! Ať je duchem ještě na zemi nebo už v nebi, přebývá u boha !"

Snad je to nějaké moje podivínství, ale málokdy mi bývá tak krásně, jako když bdím u zesnulého, - nesmím ovšem tu povinnost se mnou sdílet nějaký rozervaný nebo zdrcený pozůstalý. Pak vidím před sebou mír, který nemůže porušit země ani peklo, a cítím jistotu nekonečného a nezkaleného přežití ve věčnosti, kam zesnulý vstoupil. Tam najde život bezmezného trvání, láska odezvu a radost naplnění. Tehdy jsem pochopila, kolik sobectví je i v lásce pana Lintona, když tolik želí Katčina blaženého vysvobození. Pravda, mohlo se pochybovat, zdali si nakonec zasloužila to útočiště míru po životě plném rozmarů a vznětlivosti. Ale taková pochybnost mohla, přijít jen po chladné úvaze, nikoli v sousedství její tělesné schránky. Z té vyzařoval pokojný mír, který mi připadal jako záruka, že i ta duše, co v ní přebývala, dosáhla stejného klidu. "Myslíte, pane Lockwoode, že takoví lidé dojdou na onom světě štěstí? Co bych za to dala, kdybych znala odpověď!"

Nemínil jsem odpovědět na otázku paní Deanové, která se mi zdála trochu kacírská. Ona pokračovala Když se rozpomeneme na dřívější život Kateřiny Lintonové, stěží nás to opravňuje věřit v její posmrtné štěstí.

Ale to ponechme jejímu stvořiteli ! .

Pán asi spal, a tak jsem se brzy po východu slunce vyplížila z pokoje a vyšla na čistý svěží vzduch. Čeled' myslila, že jsem šla setřást ospalost po nočním bdění, ale ve skutečnosti jsem chtěla mluvit s panem Heathcliffem.

Jestli se tam skrýval mezi modřínů celou noc, nemohl postřehnout ten poplach na Drozdově, ledaže snad zaslechl koňský cval, když se vypravil posel do Gimmertonu.

Kdyby byl stál blíže, mohlo mu prozradit přebíhání se světlou a otvírání i zavírání domovních dveří, že se v domě něco stalo. Hledala jsem ho a bála jsem se ho najít. Tu strašnou zprávu se dovědět musí, říkala jsem si, ale už abych to měla za sebou ! Jak to provedu, neměla jsem tušení.

Skutečně tam byl -jen o pár kroků hlouběji v sadě. Opíral se o starý jasan, klobouk neměl, vlasy mu promočila rosa sražená na pučících haluzích a odkapávající všude kolem něho. Jistě tu stál dlouho bez hnutí, protože sotva tři kroky

od něho poskakoval sem tam párek kosů, kteří si horlivě stavěli hnízdo a nevšimli si ho víc než kusu dřeva. Když jsem se přiblížila, uletěli. Heathcliff se na mne podíval a promluvil :

"Je mrtva! Nemusíte mi nic říkat, vím to stejně. Dejte pryč ten kapesník ! neskuhrejte mi tu ! Hrom do vás všech, vaše slzy jí k ničemu nejsou !"

Plakala jsem pro ní i pro něho. Někdy tak cítíme s povahami, které nemají cit ani k sobě, ani k jiným. Už při prvním pohledu na jeho obličej jsem tušila, že o tom neštěstí ví ; ale tu mě napadla bláhová myšlenka, že se pokořil v srdci a modlí se, protože upíral zrak na zem a rty se mu pohybovaly.

"Ano, mrtvá," odpověděla jsem, potlačila pláč a osušila tváře. Odešla do nebe, doufám. Snad se tam s ní jednou setkáme, jestli si vezmeme ponaučení a přejdeme z cest zlých na cesty dobré."

"Ona si taky vzala ponaučení?" pokusil se Heathcliff o úšklebek. "Zesnula jako světice? No tak, vyložte mi, jak to bylo ! Jak ?"

Pokoušel se vyslovit její jméno, ale nedokázal to. Stiskl rty a mlčky zápasil s trýzní svého nitra. Můj soucit odmítal neúchylným, zuřivým pohledem. "Jak zemřela?" vynutil konečně ze sebe - a přes všechnu svojí otrlost nepohrdl oporou stromu, protože po tom duševním boji se ještě bezděčně třásl po celém těle.

"Nešťastníku," pomyslíla jsem si, "vždyť ty máš touhy a city jako každý jiný! Proč je tak úzkostlivě skrýváš? Vzdorem nezaslepíš boha. Jen ho vyzýváš, aby tě drtil ranami, dokud z tebe nevykřeše volání pokory."

Nahlas jsem odpověděla: "Tichounce jako jehňátko. Povzdychla si, protáhla se jako dítě, když se probouzí, a znovu se ponořila do spánku. Ještě pět minut poté jsem nahmátla, jak jí srdce slabounce zabušilo. Dál už nic."

"A - po mně nevolala?" ptal se váhavě, jako v hrůze před odpovědí, kterou by nesnesl slyšet.

"Už nebyla vůbec při smyslech a nikoho nepoznávala, když jste odešel. Teď se krásně usmívá, jak tam leží . její poslední myšlenky se zatoulaly do bezstarostných dnů dětství. Život jí skončil krásným snem. Kéž se probudí stejně šťastně na onom světě !"

"Kéž se probudí v mukách !" křičel Heathcliff strašným hlasem, dupal nohama a chroptěl v náhlém výbuchu nezvládnutelného vzteku. "Ta lhářka, lhářka až do posledního dechu ! Kde je teď? Tam ne - v nebi také ne zaníknout nemohla - tak kde? Ty, ty jsi říkala, že je ti

lhostejné moje utrpení! Tak já se zas modlím jedinou modlitbu - a budu ji opakovat, dokud mi jazyk neztuhne - Kateřino, Kateřino, dokud já žiju, neodpočívej v pokoji ! Řeklas, že jsem tě zabil - tak mě straš !

Zavražděný přece strašivá vraha ! Duchové přece obcházel
po zemi ! Bud' se mnou navždycky ! vezmi na sebe jakou
chceš podobu ! dožehň mě k šílenství ! Jenom mě nenechávej v
téhle propasti, kde tě nemohu najít ! Ach bože, to
se nedá vypovědět slovy. **Nemohu žít, odešel mi život !**
Nemohu žít, odešla mi duše !"

Udeřil týlem do sukovitého kmene, pozdvihl zrak a zavyl, ne už
jako člověk, ale jako divá šelma, k smrti
rozlícená ranami tesáků a oštěpů. Viděla jsem na kůře
stromu různé krvavé skvrny, také ruce i čelo měl rozedřené .
patrně ten výjev, který jsem tu zastala, byl jen
pokračováním dřívějších nočních křečí. Ani to ve mně
nebudilo soucit, spíše odpor, ale přece jsem ho nechtěla
jen tak zhora opustit. Ale když se natolik probral, aby
si mne všiml, jak tu čekám, zahřměl, abych šla. A já šla.
Bylo nad mou sílu ho potěšit nebo jen uklidnit.

Pohřeb paní Lintonové byl určen na pátek po jejím
úmrtí a do toho dne zůstala její rakev vystavena ve velkém
salóň, otevřena, obsypána květinami a vonným listím.
Zde trávil dny i noci na stráž Linton, ani oka nezamhouřil,
zatímco venku - ale to nevěděl nikdo než já - zůstával aspoň
celé noci Heathcliff, stejně neschopen spánku.

Nebyla jsem s ním ve spojení, ale nemohla jsem netušit jeho
záměr, že přijde dovnitř, bude-li možno. V úterý večer,
už po soumraku, když úplné vyčerpání přimělo pána na
pár hodin usnout, šla jsem tam otevřít okno. Heathcliffova
vytrvalost mě pohnula, abych mu poskytla příležitost
dát poslední sbohem tělesné schránce zbožňované ženy.
Vyutil té příležitosti opatrně a kratičce - tak obezřele
že se neprozradil nejmenším šramotem. Sama bych byla
nepoznala, že tam vnikl, nebýt toho, že byl poodhrnut
závoj z mrtvé tváře a že jsem našla na podlaze pramének
světých vlasů, svázaný stříbrnou nití. Při bližším
prohlédnutí jsem poznala, že vlasy byly vyňaty z medailónku,
který měla Kateřina na hrdle na řetízku. Heathcliff jej
otevřel, vyhodil, co tam bylo skryto, a nahradil to pramenem
svých černých vlasů. Svinula jsem obě kadeře a vložila
je do medailónku zpět.

Pan Earnshaw byl ovšem zván, aby doprovodil ostatky
své sestry ke hrobu. Neomluvil se, ani nepřišel, takže
průvod truchlících se kromě manžela skládal jedině z nájemců a
služebnictva. Isabela pozvána nebyla.

K úžasu vesničanů nepohřbili Kateřinu v kapli pod
tesanou náhrobní deskou Lintonů ani venku vedle hrobek
jejího příbuzenstva. Vykopali jí hrob na zeleném svahu
v koutě hřbitova, kde je zeď tak nízká, že jí rašelinová
prst' skoro zanesla a ze slatiny jí porostlo borůvčí s vřesem.

Dnes na tom místě odpočívá i její manžel. Oba rovy
značí prostý náhrobek v hlavách a hrubý šedý kámen
v nohou.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Od toho pátku nebyl už do konce měsíce jediný pěkný den. Ještě večer se počasí obrátilo, vítr se od jihu stočil na severovýchod a přinesl nám nejprve déšť, pak plískanici se sněhem. Nazítří nebylo stopy po tom, že jsme tu měli tři týdny letní teplo - petrklíče a krokusy zmizely pod sněhovými návějemi, skřivánci utichli, rozpuklé lístečky na stromech pomrzly a zčernaly. Den se vlekl zachmuřeně, mrazivě, bezútěšně. Pán se zavřel v pracovně a já jsem se ujala opuštěného salónku a upravila si jej na dětský pokoj. Sedím tam s plačícím robátkem, o nic větším než panenka, houpám je na klíně a dívám se přitom, jak tiché vločky přilétají s větrem a pomalu zalepují nekryté okna a tu se za mnou otevřely dveře a vběhla nějaká osoba! Prudce oddychovala a smála se nahlas. V tu chvíli mě to víc dopálilo, než udivilo. Myslila jsem, že je to některá služebná,

a křikla jsem na ní :

"Ticho ! Co blázníte? Aby vás tak slyšel pan Linton !" Nezlobte se," odvětil mi známý hlas, "ale Edgar už jistě leží, a já jinak nemohu."

S těmi slovy postoupila ke krbu. Lapala po dechu a tiskla si rukou bok.

Utíkám celou cestu od Větrné hůrky," začala po chvíli. "Místy jsem až letěla, a to byste nespočetala, kolikrát jsem se natáhla. Všechno mě bolí ! Vysvětlím vám, jak to bylo, až budu trochu schopná slova. Teď jenom buďte tak hodná a dejte zapřahat, ať mě odvezou kočárem zas dál do Gimmertonu ! A řekněte služebné, ať mi ze skříně vyloží trochu šatstva!"

Ten vetřelec byla paní Heathcliffová. Do smíchu jí věru být nemuselo. Sníh a vodají promáčely vlasy spadlé na ramena. Oblečena byla do někdejších dívčích šatů, které se ještě tak hodily k jejímu věku, méně již k jejímu stavu - byly vystřižené a s krátkými rukávy. Na hlavě a na krku nic ! Promoklé šaty byly z tenkého hedvábí a lepily se jí na tělo, nohy jí kryly jen tenké střepečky. K tomu si představte tržnou ránu pod uchem, kterou jen chlad uchránil před hojným krvácením, bledý obličej celý poškrábaný a pohmožděný, tělo klesající únavou - a pochopíte, že jsem se po prvním leknutí nijak neuklidnila, když jsem si jí důkladněji prohlédla.

"Mladá paní," povídám jí, "ani se nehnu a nic nebudu poslouchat, dokud se úplně nepřevléknete do suchého. A teď navečer nikam do Gimmertonu nepojedete, zbytečně by se zapřahalo !"

"A pojedu!" odpověděla. "Nebo půjdu pěšky. Ale ráda se pořádně obléknu. A - au, vidíte, jak mi krev teče za krk? V teple to bolí."

Nenechala na sebe ani sáhnout, dokud jsem nevyplnila

její příkazy; nejprve se musel vyburcovat kočí a služebná poslat k balení nutného šatstva, než mi Isabela dovolila obvázat ránu a pomáhat s převlékáním.

"A teď, Elleno," řekla, když jsem skončila a posadila ji do křesla u ohně s šálkem čaje v ruce, "přisedněte ke mně a uložte někam Kateřinino děťátko ! je na ně smutný pohled ! Nemyslete si, že netruchlím pro Kateřinu, protože jsem se tak bláznivě chechtala, když jsem přišla! Však jsem se pro ní dost naplakala . ano, víc než leckdo z těch, kdo mají příčinu pro ní truchlit. Rozešly jsme se v nevědu, jak víte, a to si nikdy neodpustím. Zato s ním, s tím surovcem, soucit nemám. Podejte mi pohrabáč ! Tohle je poslední věc, co tu od něho mám ." a stáhla si s prstu zlatý prsten a hodila jej na podlahu. "Rozbiju ho na kusy," a s dětinským vzdorem třískala do prstenu. A pak ho spálím !" a vzala pošramocený kroužek a hodila jej, do žhavého uhlí. "Prosím! Jestli si mě odvede zpátky, musí mi koupit nový. Byl by schopen přijít si pro mne, jen aby pohněval Edgara. Bojím se tu zůstat, protože takové darebáctví by ho snadno mohlo napadnout. A vlastně ani Edgar nebyl zvláště vlídný, co myslíte? Radši ho nebudu prosit o příspěví, nechci mu působit další starosti. Jen z nouze tu hledám přístřeší, našťestí vím, že mu nepřijdu do cesty. Jinak bych byla jen zaběhla do kuchyně, omyla si obličej, ohřála se, vyžádala si od vás, co potřebuju, a zase bych odešla .To je jedno kam, jen když z dosahu toho proklatce, toho vtěleného běsa! Ó já, ten zuřil ! Kdyby mě tak byl chytil! Škoda, že se mu Earnshaw nevyrovná silou; to bych nebyla utíkala a počkala bych, až Heathcliffa rozmlátí.

Jenže se mu to nepovedlo."

"Ne tak zhurta, mladá paní," přerušila jsem jí, "nebo si strhnete šátek, co jsem vám uvázala, a rána vám začne znova krváčet! Vypijte si čaj, oddychněte si a přestaňte se smát ! Smích v tomhle domě není na místě, a vašemu stavu taky nesluší."

To je určitě pravda," podotkla. "Jen si poslechněte to dítě, ustavičně vám tu pláče. Dejte je někam z doslechu aspoň na hodinku, déle se tu stejně nezdržím."

Zazvonila jsem a svěřila jsem dítě služebné. Pak jsem se začala vyptávat, co jí dohnalo k útěku z Větrné hůrky v takový nečas a kam hodlá jít, když nechce zůstat u nás.

"Což o to, já bych zůstat chtěla - i měla. Už jen kvůli tomu, abych potěšila Edgara a starala se mu o děťátko. A konečně Drozdov je můj opravdový domov. Ale věřte, on by mě tu nenechal! Jakpak on by snesl, že já se tu pěkně zotavuju na těle i na duchu? Stačilo by mu pomyslení, že se nám dobře daří a už by nám to hleděl otrávit.

Ne; aspoň tohle potěšení mám, že vím, jak jsem mu protivná. Strašně ho dráždí, když mě jen vidí nebo slyší pozoruji, že se mu rysy obličeje bezděčně sešklebí nenávisť,

jak se mu jen přiblížím. Ten jeho původní odpor ještě posiluje vědomí, že já mu zaslouženě splácím stejnou záští.

A podle toho usuzuji, že by mě vůbec nestíhal po Anglii, kdyby se mi podařilo někam uniknout a skrýt se. Proto musím daleko, co nejdál. Už jsem se vyléčila z dřívějšího přání, aby mě zabil - ať se radši zabije sám ! Mou lásku úplně zahubil, aspoň mám klid! Ještě si vzpomenu, jak jsem ho milovala - ještě si trochu umím představit, jak bych ho mohla milovat, kdyby ale ne, ne ! I kdyby mě zbožňoval, jeho ďábelská povaha by přece jen někde prokoukla. Kateřina měla příšerně zvrácený vkus, že ho tolik vyvyšovala, když ho tak dobře znala. Ty netvore, kdyby tak bylo možno tě vyhladit z vesmíru i z mé paměti !"

"Mlčte, mlčte, vždyť je to přece člověk!" kárala jsem ji. "Mějte cit, jsou ještě horší muži !"

"Není to člověk," odvětila, "a nezaslouží si nejmenší cit. Dala jsem mu srdce, on je vzal, utýral je a hodil mi je zpátky. City jdou ze srdce, Elleno, a když mi srdce roztránil, necítím už nic. Nelituji ho, i kdyby celý život pronařikal a nadosmrti ronil krvavé slzy pro Kateřinu.

Ne a ne, na mou duši !" A tu se Isabela sama dala do pláče, ale okamžitě si vytřela vláhu z očí a mluvila dál :
"Ptáte se, co mě konečně dohnalo k útěku? Nezbyvalo mi nic jiného, protože se mi podařilo vybičovat jeho vztek, že zdaleka přesáhl jeho obvyklou škodolibost víte, ono je snadné praštit člověka přes hlavu, ale napínat mu pomalíčku nervy na skřípec, to vyžaduje velkou chladnokrevnost

! Rozzuřil se na mne tolik, že zapomněl na svou proslulou ďábelskou obezřetnost a div nespáchal násilnou vraždu. To byla rozkoš, že jsem ho dokázala tak rozzuřit! Tím pocitem rozkoše oživil ve mně pud sebezáchovy, a já jsem se osvobodila ! Ať už se mi pomstí jak chce, jestli mu ještě někdy padnu do rukou !

Včera, jak víte, měl jít pan Earnshaw na pohřeb.

Proto se držel, aby zůstal střízlivý " střízlivý na své poměry , ne jako obvykle, kdy chodil spát nepříčetný v šest ráno a vstával opilý ve dvanáct. Následkem toho se ráno probudil v mizerné náladě, vhodné tak pro sebevraha; dokostela ho to netáhlo o nic víc než k muzice. Sedl si tedy místo toho ke krbu a lil do sebe borovičku či brandy po sklenicích.

Heathcliff - nechce se mi to jméno hnusem ani vyslovit - se nedal vidět v domě od minulé neděle. Nevím, jestli ho živili andělé a nebo jeho podsvětní příbuzenstvo, ale u nás nejedl už málem týden. Přišel vždy domů za svítání, a rovnou do svého pokoje ! Tam se zamkl , aby snad někdo nezatoužil po jeho společnosti. Ustavičně se tam modlil jako nějaký sektář, jenže místo božstva vzýval jenom prach a popel, a pokud se obracel k bohu, nějak divně si ho pletl se svým černým zploditelem. Sotva skončil

tu rouhavou pobožnost - trvala obvykle, dokud neochraptěl a hlas mu neuvízl v krku, už zase pádil pryč, přímo do Drozdova. Je mi divné, že Edgar nezavolal strážníka a nedal ho sebrat. Já sama jsem sice truchlila pro Kateřinu, ale nemohla jsem si pomoci takové chvíle oddechu od hanebné poroby se mi zdály úplnými svátky.

Už jsem se tak uklidnila, že jsem dovedla bez pláče poslouchat Josefovo věčné kázání a neplížila se po domě jako bázlivý zloděj podle svého dřívějšího zvyku. Asi se divíte, že mě žvásty takového Josefa mohly dohnat k slzám, ale když on s Haretonem jsou odporní společníci! To už je lépe sedat s Hindleym a poslouchat jeho ztřeštěné řeči než být s ‚mladým pánem‘ a tím nechutným dědkem, jeho věrným nohsledem. Ovšem, když je Heathcliff doma, často mi nezbývá než vyhledat jejich společnost v kuchyni, nechci-li třet o hladu někde ve vlhkém pustém pokoji. Ale když Heathcliff odchází z domu, jako v tomhle týdnu, přistrčím si židličku a stůl stranou k ohništi a vůbec si nevšímám, jak se baví pan Earnshaw, a on zas mi nemluví do toho, co dělám já. Teď je klidnější, než býval, pokud ho někdo nerozčilí je zasmušilejší a skleslejší, méně vzteklý. Josef tvrdí, že se pán přerodil " prý mu bůh sežehl srdce a spasil ho, jako by plamenem. Z čeho Josef soudí na pánovu změnu k lepšímu, je mi záhadné; ostatně, co je mi do toho?

Včera jsem seděla večer ve svém koutku a četla si starých knížkách až skoro do půlnoci. Bylo mi teskno, že mám jít spát, když venku fičí divoká vánice a myšlenky mi stále utíkají na hřbitov k tomu čerstvému rovu. Bála jsem se pozdvihnout zrak od stránek knihy, aby se mi nevtírala místo nich ta smutná představa. Hindley seděl proti mně a opíral si hlavu o dlaně - možná že přemítal o stejné věci. Přestal pít, dokud mu zbývalo trochu rozumu, a dvě tři hodiny se už nepohnul ani nepromluvil.

V celém domě se ozývalo jen skučení vichřice, která chvíli co chvíli zalomcovala okny, slabounký praskot žhavého uhlí a občasné skřípnutí klíštěk, když jsem ustříhla na svíčke dlouhý knot. Hareton a Josef asi tvrdě spali. Smutno mi bylo, tak smutno, a já při čtení vzdychala, protože se mi zdálo, že všechno potěšení zmizelo ze světa a nikdy se nevrátí.

Bolestné ticho pojednou přetrhlo vrznutím kuchyňské závory;

Heathcliff se vracel ze své hlídky dříve než jindy, asi že vypukla ta vánice. Dveře byly zavřeny a slyšeli jsme ho obcházet dům, aby vešel předním vchodem. Vstala jsem a ze rtů mi unikl nestřežený výraz toho, co mi prošlo hlavou. To zaujalo mého společníka, který se dosud díval ke dveřím, ale teď se obrátil a vzhlédl ke mně.

"Nechám ho tam chvíli mrznout,` navrhl. Co říkáte?"

"Pro mne za mne ho tam nechte třeba do rána,` přisvědčila

jsem. "Beze všeho! Zamkněte na klíč a zastrčte závory!"

Earnshaw to vykonal, ještě než se jeho spolubydlící dostal k hlavnímu vchodu. Pak si přitáhl židli naproti mně ke stolu, naklonil se přes stůl ke mně a hleděl mi pátravě do očí, najde-li v nich pochopení pro palčivou nenávist, sálající z jeho zraku. Plné pochopení najít nemohl, protože vypadal a patrně i cítil vražednicky, ale postřehl toho dost, aby se odvážil těchto slov :

"My dva si potřebujeme s tím člověkem, co je venku, vyrovnat velký účet. Kdybychom nebyli zbabělci, jeden jako druhý, mohli bychom se k tomu spojit. Jste takový slaboch, jako váš bratr? Chcete všechno snášet až do konce bez jediného pokusu o odplatu?"

"Toho snášení už mám dost," prohlásila jsem, ale vítala bych jen takovou odplatu, která by mi ještě nepřítížila. Zrada a násilí jsou dvousečné zbraně - kdo k nim sáhne, pořeže víc sebe než nepřítele.

"Zrada a násilí jsou spravedlivý trest za zradu a násilí," zvolal Hindley. Paní "Heathcliffová, nic na vás nechci, jenom tu sed'te, ani se nehýbejte, ani nemukejte! Uděláte mi to kvůli? Máte přece stejný zájem jako já, aby se to už jednou tomu lotrovi zatrhl. Vždyť vás sám odpraví, jestli ho nepřelstíte a mne zničí ! Hrom do chlapa, on si tu mlátí do dveří, jako by tu byl už pánem ! Slibte mi, že zůstanete zticha, a než začnou odbíjet hodiny , je za tři minuty jedna - jste svobodný člověk!"

Vytáhl z náprsní kapsy tu zvláštní zbraň, kterou jsem vám v dopise popsala, a chtěl sfouknout svíčku. Ale já mu ji vytrhla a chytila jsem ho za loket.

"Nebudu zticha," řekla jsem. "Ani se ho nedotknete! Nechte dveře zavřené a uklidněte se!"

"Nic takového! Pevně jsem se rozhodl, a udělám to, bůh je mi svědkem!" křičel ten zoufalec. "Vám prokážu službu, ať chcete, či nechcete, a Haretonovi zjednám právo. A zbytečně nepřemýšlejte, jak mě chránit před zákonem! K čemu, Kateřina, je mrtvá! Nikomu nezpůsobím bolest, nikomu hanbu, i kdybych se na místě podřezal. Je čas všemu udělat konec!"

Bývalo by stejně marné potýkat se s medvědem nebo rozumovat s šilencem. Zbývalo mi jen běžet k oknu a varovat jeho vyhlédnutou oběť, jaký osud jí čeká.

"Radši si dnes hledej nocleh jinde!" zavolala jsem takřka vítězně. "Pan Earnshaw má sto chutí tě zastřelit, jestli sem mermomocí polezeš."

"A ty mi radši otevři dveře, ty -" odpověděl mi jemným oslovením, které ani nebudu opakovat.

"Já se do toho plést nebudu," odsekla jsem. "Když se ti chce, pojď dál a dej se zastřelit! Já tě varovala."

S těmi slovy jsem zabouchla okno a vrátila se na své sedátko u krbu. Neplýtvala jsem přetvářkou, abych nějak

předstírala velkou obavu z nebezpečí, které mu hrozilo. Earnshaw mě vztekle proklínal, protože prý toho lotra stále miluji, a nadával mi nejhoršími jmény za mou otrockou povahu. A já zas uvažovala v skrytu srdce, a nijak mě proto nehryzlo svědomí - jaké by to bylo vysvobození pro něho, kdyby ho Heathcliff zbavil všeho trápení, a jaké by to bylo vysvobození pro mne, kdyby on Heathcliffa poslal na pravé místo. Tak jsem se tu obírala podobnými úvahami, a vtom rána! - celé křídlo okna vyrazil ten vetřelec na podlahu a vstrčil hrozivě dovnitř ten smolný obličej. Mříže byly dost těsně u sebe, takže se rameny již neprotáhl, a já se smála v domnění, že jsem před ním bezpečná. Vlasy i šaty měl samý sníh a ze tmy blýskal ostrými lidožroutskými zuby, které cenil vztekem a z pocitu mrazu.

"Otevři mi, Isabelo, nebo uvidíš!" řádl "jak to o něm říkal Josef.

"To bych zavinila vraždu," odvětila jsem. "Pan Hindley tu obchází s nožem a nabitou pistolí.

"Otevři mi z kuchyně!"

"Hindley tam bude dřív než ty," odpovídám. "Ostatně, jak velká je ta tvoje láska, když nevydržíš trochu vánice? Dokud pěkně svítí měsíček, jako v létě, nechával jsi nás klidně spát, ale jen trochu zafíčí a vrátí se mráz, už se běžíš schovat! Na tvém místě, Heathcliffe, bych se schoulila u jejího hrobu a zdechla tam jako věrný pes. Teď už tě přece nemůže těšit svět, tak nač žiješ? Vyložil jsi mi zřetelně, že Kateřina byla jediné tvoje potěšení na zemi.

Nechápu, proč bys jí chtěl přežít."

"Aha, tady je," zařval Hindley a hnál se k otvoru v okně.

"Jestli prostrčím ruku ven, musím ho trefit.

Teď si o mně pomyslete, Elleno, že jsem opravdu špatná, ale nesudte mě, nevíte, co jsem všechno prožila! Za nic na světě bych nechtěla být činnou spoluviničí při pokusu vraždy, ani kdyby šlo o jeho život. Ale v duchu jsem si nemohla nepřát jeho smrt! Byla jsem tedy strašně zklamaná a všechna hrůza z následků mých vyzývavých řečí mě mučila zcela zbytečně, protože Heathcliff skočil po Earnshawově zbrani a vykroutil mu jí z ruky.

Prach vybuchl, nůž sklapl a zasekl se vlastníkovi do zápěstí. Heathcliff mu nůž vší silou vytrhl, takže přitom protal ještě další maso, a zastrčil zkrvavenou zbraň do kapsy. Pak vzal kámen, rozbil příčku mezi dvěma okny a skočil dovnitř. Jeho nepřítel klesl v bezvědomí pro strašnou bolest a ztrátu krve, která mu stříkala z žil proudem. Surový útočník ho zkopal, pošlapal a několikrát mu udeřil hlavou o dlaždice. Jednou rukou mě přitom držel, abych nemohla běžet pro Josefa. Asi ho to stálo nadlidské přemáhání, aby Hindleyho neodpravil docela. Konečně ustal, když mu došel dech, a odvedl tělo málem už bezduché na

lavici. Tam utrl Earnshawovi rukáv od kabátu a s bezohlednou hrubostí mu obvázal ránu; klel a odplivoval si při tom ošetření stejně prudce, jako předtím svou oběť kopal. Já se tak octla na svobodě a bez odkladu jsem spěchala pro starého sluhu. Když mu konečně došel do hlavy smysl mého chvatného vypravování, rozběhl se dolů a sípal, jak bral schody po dvou:

Co z toho bude? Co z toho bude?"

"Abys věděl, co z toho bude!" zahřměl Heathcliff.

"Tvůj pán se zbláznil, a jestli brzo nepojde, dám ho zavřít do blázince. A hrome, co že jsi mi zamkl před nosem? Nevřč tam, ty bezzubý hafane, žádné huhlání! Sem pojď, já po něm poklízet nebudu! Tu krev tady umej - a pozor, ať ti nechytne od svíčky, je prosáklá kořalkou!"

"Jo tak vy jste ho tu vraždil!" zanařikal Josef a pozdvihl oči i dlaně hrůzou k nebi. "A to se podívejme! Jak to může Pánbůh -"

Heathcliff ho srazil na kolena doprostřed krve a hodil mu utěrku. Ale Josef se neměl k vytírání a místo toho začal se sepjatýma rukama pronášet modlitbu plnou tak podivných rčení, že jsem se neudržela smíchem. Byla jsem v takové náladě, že už mnou nic nehnulo. měla jsem šibeniční humor.

"A, na tebe jsem zapomněl, prohlásil můj tyran.

"Ty to uklidíš. Klekni! Ty zmije, budeš se s ním spolčovat proti mně? Tady si to odpracuj!"

Zatřásl mnou, až mi zuby cvakaly, a mrštil mnou vedle Josefa. Ten se nedal rušit v modlitbě, a když jí dořikal, povstal a hlásil, že jde rovnou do Drozdova. Že pan Linton je sudí, a kdyby mu žena třeba padesátkrát umřela, tohle je povinen vyšetřit. Nechtěl si to dát vymluvit, takže Heathcliff považoval za potřebné mě přinutit, abych vlastními ústy zopakovala všechno, co se tu událo. Stál nade mnou a nenávisť z něho jen sršela, když jsem svědčila neochotným odpovídáním na jeho otázky. Dalo velkou práci přesvědčit starce, že Heathcliff nebyl prvním útočníkem, zvláště když jsem nechala každou odpověď ze sebe tahat. Brzy ho však přesvědčil pan Earnshaw sám, že ještě žije; Josef ho pospíšil léčit dávkou alkoholu, jehož působením hospodář nabyt zase vědomí a schopnosti pohybu. Heathcliff poznal, že jeho protivník nemá tušení, jak se s ním jednalo, když byl v mdlobách. vynadal mu tedy bláznivých opilců, prohlásil, že mu zatím promine jeho hanebné chování, a poradil mu, aby si šel lehnout. Po této blahosklonné radě se vzdálil, k mé velké radosti, a Hindley se uložil na dlaždicích před krbem. Já odešla do svého pokoje celá udivená, že jsem tak lehko vyvázla.

Dnes po ránu jsem sešla dolů, bylo asi půl hodinky před polednem. Pan Earnshaw seděl u ohně zsinálý, jako

by už měl smrt na jazyku, a ten jeho zloduch, zrovna tak
příšerně ztrhaný, stál proti němu a opíral se o krb. Neměli
se k jídlu. Já čekala, až na stole všechno vystydlo, ale pak
jsem se dala do oběda sama. Nic mi nebralo zdravou chuť
a neubránila jsem se pocitu uspokojení a povýšenosti,
když jsem občas po očku pohlédla na své zamklé společníky a
uvědomila si, že já mám svědomí čisté. Po jídle
jsem si dovolila neobvyklou smělost, usadila jsem se u ohniště
! Obešla jsem Earnshawovo křeslo a přiklekla jsem
v koutě vedle něho.

Heathclif na mne ani nepohlédl. Já se na něho dívala
zdola a nenuceně si prohlížela jeho rysy, jako by byl
z kamene. Čelo, které jsem kdysi považovala za tak
mužné a teď se mi jeví tak ďábelské, měl jakoby zastíněno
hustým mrakem. Baziliščí oči měl skoro vyhaslé od
nevyspání, možná i od pláče, protože řasy mu ještě vlhly.

Rty bez obvyklého divošského úšklebku nesly pečet
nevýslovného žalu. Být to někdo jiný, zakryla bych si
zrak před pohledem na takový smutek. Ale že to byl on,
měla jsem jen radost ! Je to sice nehezské, vysmívat se
padlému nepříteli, ale tentokrát jsem neodolala, abych ho
ještě nepopíchl - jeho slabá chvíle mi dávala jedinečnou příležitost, kdy jsem mu mohla s
rozkoší odplatit zlým za zlé."

ta "Hanba, hanba, mladá paní," kárala jsem jí. "Jako
byste byla v životě nečetla bibli ! Když pánbůh navštěvuje
soužením vaše nepřátele, to by vám mohlo stačit.
Jen zloba a zpupnost by chtěla k božím trestům
přidávat lidské!"

"V zásadě bych s vámi souhlasila, Elleno," přisvědčila,
"ale jaký trest na Heathclifa by mě mohl uspokojit,
kdybych já přitom zůstala stranou? Kéž by radši trpěl.
méně, jen kdybych já mu to způsobila a on to věděl!
Má u mne velký dluh. Jen pod jednou podmínkou bych mu
snad odpustila - kdyby mi splatil oko za oko, zub za zub.
Za každou způsobenou bolest ať trpí stejnou bolestí, ať
klesne tak hluboko jako já! On první ubližoval, ať
první prosí o slitování, a pak - pak snad, Elleno, budu
maličko milosrdná. Ale vidím, že pomsta na něm je nemožná, a
proto nemohu ani odpustit.. No a Hindley měl
žízeň, já mu podala sklenici vody a ptala se ho, jak mu je.
"Mizerně, radši bych pošel," odpověděl. "Nemluvim ani
o ruce, ale každý kousek těla mě bolí; jako bych se byl rval
s houfem d'asů."

"A není divu," podotkla jsem. "Dokud žila Kateřina,
prohlašovala, že vás ochrání před ublížením na těle. To
mělo znamenat, že určitá osoba se neopovážila na vás
sáhnout, aby Kateřinu nepohněvala. Ještě že mrtví skutečně
nevstávají z hrobu, jinak mohl její duch včera něco
pěkného vidět ! Nemáte pohmožděny a rány na prsou
a na rukou?"

"Ani nevím," odpověděl. "Proč? Snad se neopovážil mě uhodit, když jsem padl?"

Uhodit? Šlapal po vás a kopal vás a mlátil vás. o zem," šeptala jsem. "A tekly mu sliny z úst, jak se do vás chtěl zakousnout. Vždyť je to jen zpola člověk. snad ani zpola ne, jinak učiněný ďábel!"

Pan Earnshaw sledoval můj pohled a zadíval se do tváře našemu společnému nepříteli, který byl tak pohroužen do svého smutku, že si ničeho kolem sebe nevšímal. Čím déle tak strnule stál, tím černější výraz se mu jevil na obličeji.

"Kéž mi dá pánbůh sílu, abych ho ještě v poslední chvíli života zaškrtil, a s radostí půjdu do pekla!" nařikal vztekloun Hindley a křečovitě se snažil povstat. Sklesl však zoufale nazpět s vědomím, že na takový útok mu nestačí síly.

"Už je dost na tom, že připravil o život jednoho z vašeho rodu," řekla jsem nahlas. "V Drozdově, ví každý" že nebýt pana Heathclifla, vaše sestra mohla dnes žít. Ale koneckonců máte to lepší, když vás nenávidí, než aby vás miloval. Když si vzpomenu, jak jsme byli šťastni, jak byla šťastná Kateřina, než on se objevil, proklínala bych ten Osudný den."

Heathcliff si pravděpodobně uvědomoval jen pravdu toho, co bylo řečeno, méně již zášti mluvčího. Snad to k němu aspoň trochu proniklo, protože jsem viděla, jak mu začaly kapat slzy do popela a dech se mu těžce dral z prsou. Podívala jsem se mu rovnou do očí a výsměšně se zachechtala. V těch jeho začazených pekelných škvírách to na okamžik šlehlo plamenem, ale ďábelský duch, který odtud obvykle vyhlížel, byl tak zamlžený a zarosený, že jsem se odvážila zavzdorovat mu novým úšklebkem.

Vstaň a jdi mi z očí!" promluvil ten bolestín.

"Aspoň se mi zdálo, že něco takového řekl, ačkoliv ho bylo sotva slyšet.

No promiň!" odsekla jsem, "ale já jsem taky měla ráda Kateřinu a její bratr potřebuje ošetření, které mu ochotně poskytnu. Teď, když je mrtvá, vidím jí v Hindleyovi. on má úplně její oči, to bys mohl vidět sám, kdybys mu byl na nich nenadělal modřiny, jak jsi mi je chtěl vydlobat.

A také má její -"

"Pryč, ženská pitomá, než tě rozdupu!" zařval a pokročil ke mně, takže jsem honem couvla.

"Ale což o to," dráždila jsem ho dál, připravena k útěku, "kdyby ti Kateřina byla věřila a vyměnila svoje příjmení za to směšné, odporné a nechutné pojmenování paní Heathclifová, byl bys jí za chvíli podobně zmaloval. Jenže ona by nebyla tak schliple snášela tvé sprosté jednání - ta by ti náležitě vysvětlila, co si o tobě myslí!"

Dělilo mě od něho opěradlo lavice a tělo pana Hindleyho. Nesnažil se tedy po mě drapnout, ale chytil ze stolu

jídelní nůž a hodil jím po mně. Zasáhl mě pod uchem a přerušil mě vprostřed řeči. Vytrhla jsem nůž, skočila ke dveřím a křikla jsem ještě větu, která ho doufám ranila hlouběji než jeho nůž mne. Ještě jsem zahlédla, jak se vyřítil za mnou, ale Hindley mu podrazil nohy a oba se v křížku svalili před krbem. Na útěku přes kuchyň jsem zavolala na Josefa, aby běžel pánovi na pomoc, porazila jsem ve dveřích Haretona, který zkoušel oběsit na lenochu židle všechna čerstvě narozená štěňata, a šťastna jako duše vysvobozená z očištěnce jsem pádila, skákala a letěla srázem dolů. Cesta mi byla příliš křivolaká a já si to namířila rovnou přes slatiny, padala jsem přes hráze a brodila se močálem, zkrátka jsem se hnala k spásnému majáku, k světlům na Drozdově. A věřte, že se radši dám odsoudit na věčnost do horoucích pekel, než abych prožila jedinou další noc pod krovem Větrné hůrky."

Isabela skončila a dopila čaj. Pak vstala a požádala mě, abych jí nasadila klobouk a ovinula kolem krku teplou šálu, kterou jsem sehnala. Nechtěla ani slyšet, aby si ještě hodinku odpočinula, ale vystoupila na židli, políbila Edgarovu a Kateřininu podobiznu, stejným způsobem se rozžehkala se mnou a seběhla ke kočáru, doprovázena Fifinkou, která divoce hafala radostí, že má zase svou paní.

Kočár se rozjel a my viděli Isabelu naposled, už se do našeho kraje nevrátila! Ale s panem Lintonem si později pravidelně dopisovala, když se poplach utišil. Našla si tuším nový útulek na jihu, kdesi u Londýna. Tam se jí několik měsíců po útěku narodil syn a dostal při křtu jméno Linton. Hned od počátku, jak psala, byl nevrlý a stonavý.

Pan Heathcliff mě jednou potkal ve vsi a vyzvídal, kde Isabela žije. Neřekla jsem mu to. On nato, že je mu to celkem jedno, ale jen ať prý si dá pozor a nevrátí se k bratrovi - u toho že by ji nenechal, i kdyby si jí měl vzít zas k sobě. Ačkoliv jsem mu nic neprozradila, dověděl se od někoho jiného z čeledi, kde je a že má dítě. Přesto jí neobtěžoval a za tu shovívavost asi vděčila tomu, že jí nesnášel. Když mě viděl, leckdy se poptával po dítěti. Já mu prvně řekla chlapcovo jméno, a on se jen kysele usmál a řekl: "To asi chtějí, abych ho taky nenáviděl!"

"Asi by chtěli, abyste na něj vůbec zapomněl."

Nic nezapomenu," řekl. "Až budu chtít, dojdu si pro něj. Na to se spolehněte!"

Ale než se tak stalo, matka bohudík umřela - asi třináct let po úmrtí Kateřiny, když Lintonu Heathcliffovi bylo málo přes dvanáct.

Druhý den po Isabelině neočekávané návštěvě jsem neměla možnost s pánem mluvit vyhýbal se hovoru a nic ho nezajímalo. Když mi konečně dopřál sluchu, velmi ho potěšilo, že sestra odešla od muže, kterého nenáviděl tak silně, že bylo napodiv, kde se to v jeho mírné povaze bralo. Měl k Heathcliffovi odpor skutečně hluboký

a nesmiřitelný, radši ani nechodil nikam, kde by ho mohl potkat nebo slyšet o něm mluvit. Tohle, navíc k jeho smutku, ho proměnilo v dokonalého poustevníka. Vzdal se soudcovského úřadu, přestal i chodit do kostela, vesnici se vyhýbal zásadně a trávil život v naprosté odloučenosti uvnitř svého parku a domovních pozemků, leda když se samotářsky toulal po ladech nebo navštěvoval hrob své choti, ale i to zpravidla večer a časně ráno, kdy nepotkával jiné chodce. Byl však příliš dobrý člověk, aby vydržel být trvale nešťastný. On se nemodlil za to, aby ho obcházel Kateřinin duch ! Čas mu přinesl pocit smíření a zádumčivost, která byla bohatší než radost průměrných smrtelníků. Vzpomínal na ženu s něžnou, vroucí láskou a s nadějí na posmrtné shledání v lepším světě, kam se podle něho zajisté odebrala.

Měl i pozemskou útěchu a radost. Jak jsem říkala, několik dní si málem ani nevšímal drobného potomka zesnulé choti, ale ten jeho chlad roztál brzy jako dubnový sníh, a nežli se robátko naučilo zabroukat jediné slůvko nebo zavravorat jediným krůčkem, již bylo neomezeným vládcem v jeho srdci. Dostalo jméno Kateřina, ale on nikdy neoslovil dítě plným jménem , kdežto paní Kateřině nikdy jméno nezkracoval, asi proto, že kratší tvar si oblíbil Heathcliff. Pro pana Lintona byla holčička vždy jen Katkou : tím se mu odlišovala od matky a zároveň jí připomínala. Měl Katku rád ani ne proto, že byla jeho dcerou, ale proto, že byla dcerou Kateřininou.

Srovnávala jsem si ho s Hindleyem Earnshawem, a ne a ne pochopit, proč se vyvinuli za podobných okolností tak odlišně. Jeden jako druhý byl přece zamilovaný manžel a milující otec - jak to, že se nedali stejnou cestou, ať už lepší či zlou? Ovšem Hindley tak jsem si to vysvětlovala - i se svou lepší hlavou se ukázal horším a slabším člověkem. Když jeho loď uvízla na skále, kapitán opustil své místo a posádka se pak už nesnažila nic zachraňovat, propadla nekázni a zmatku, a ubohá loď měla odzvoněno. Naopak Linton osvědčil nezlomnou pevnost věrné a čestné duše . oddal se do vůle boží a bůh ho potěšil. Jeden zoufal, druhý doufal . sami si zvolili svůj úděl a musili v něm pak setrvat, takový byl nad nimi spravedlivý soud ! Ale vy už se nějak ošíváte při mém kázáníčku, pane Lockwoode. Já vím, vy z toho umíte vyvodit lepší poučení než já - nebo si to aspoň o sobě myslíte, takže to vyjde nastejno. No a s panem Earnshawem to skončilo, jak se dalo čekat. Umřel zanedlouho po sestře, ani ne za půl roku. My na Drozdově jsme neměli valné tušení, že to s ním jde tak rychle z kopce. První a jediná zpráva o tom se mi donesla, když už mě zvali na pohřeb. Pan Kenneth to přišel ohlásit našemu pánovi.

"No tak, Nelly," povídá mi - vjel na koni do dvora a bylo příliš časně ráno, takže ve mně hned hrklo strachem z nějaké zlé zprávy - "budeme oba nosit smutek. Kdo myslíte, že se nám zas odporoučel?"

Kdo?" ptám se celá polekaná.

"Hádejte!" řekl. Slezl s koně a uvázal otěž na hák u dveří. "A začněte žmoulat cípek zástěry, budete ho potřebovat na slzičky!"

"Snad ne pan Heathcliff?" zvolala jsem.

"Jděte ! Pro toho byste plakala?" divil se doktor.

"Kdepak, Heathcliff je tuhý pořízek, jen kypí zdravím . ted' jdu od něho. Začíná tloustnout, co ztratil lepší po- " lovičku."

"Tak kdo je to, pane Kennethe," vyptávala jsem se netrpělivě. "Inu, Hindley Earnshaw! Hindley, váš vrstevník z dětství a můj darebný kumpán, ačkoliv poslední dobou

se z něho stal náramný divoch i na můj vkus! No prosím . já to věděl, že budeme cedit vodu. Ale utěšte se, umřel, jak si jen mohl přát , zlitý pod obraz ! Chudák, bude mi chybět.

Člověk musí žet starého kamaráda, i když s ním šili všichni čerti - provedl mi všelijakou lumpárnu ! Bylo mu sotva sedmadvacet - váš věk, Nelly! Kdo by to řekl, že jste se narodili v stejném roce !"

Přiznám se, že mi to dalo větší ránu než smrt paní Lintonové - dávné vzpomínky mi vyvstaly v paměti.

Sedla jsem na schůdky u verandy a plakala jako pro vlastního bratra. Pana Kennetha jsem poprosila, aby se dal uvést k pánovi jinou služebnou. Nemohla jsem se ubránit otázce : "Sešel přirozenou smrtí?" Dělej co dělej, tahle myšlenka se mi ustavičně vtírala a nedala se odbýt, až jsem si umínila požádat o dovolení, abych mohla jít na Větrnou hůrku a pomáhat při poslední službě mrtvému. Pan Linton se velmi vzpěchoval dát mi svolení, ale já mu horlivě domlouvala, aby si představil, jak je tam zesnulý opuštěn, a že můj bývalý pán a kamarád z dětství má přední nárok na moje služby. Taky jsem mu připomněla, že osiřelý Hareton je synovec jeho ženy a nemá žádného bližšího příbuzného . proto by mu pan Linton měl být poručíkem a je vůbec povinen vyšetřit, kolik z majetku ještě zbylo a co má na Hůrce nadále pohledávat švagr Heathcliff. Pan. Linton byl tenkrát úplně neschopen něco takového zařizovat, ale poručil mi, abych si promluvila s jeho právním zástupcem, a nakonec mě přece pustil na Hůrku. Měli s Earnshawem stejného advokáta, tak u toho jsem se zastavila v Gimmertonu a požádala ho, aby šel se mnou. On zavrtěl hlavou a radil nechat Heathcliffa na pokoji. Po pravdě řečeno, je prý na tom Hareton hůř než žebrák.

Otec se prodlužil," vykládal mi, "na statku je hypotéka, a přímému dědici nezbývá nic a musí být hezky

pokorný, aby s ním věřitel měl trošku slitování."
Šla jsem na Větrnou hůrku a vysvětlila, že chci dohlédnout,
aby se všechno řádně připravilo k pohřbu.

Josef, který vypadal dost zarmouceně, mě rád přivítal.
Pan Heathcliff řekl, že nevidí, nač bych tu byla, ale když
už jsem přišla, ať teda zůstanu a chystám pohřeb.
"Správně by měli toho blázna zahrabat na křížovatce,"
povídal, "a to bez velkých cavyků. Včera odpoledne
jsem od něho jen na moment poodešel, a už přede mnou
zatarasil oboje dveře ve světnici a přes noc se svévolně upil
k smrti. Ráno jsme vyrazili dveře, protože jsme ho tu
slyšeli chroptět jako zvíře; a našli jsme ho bez vlády
tady na lavici. Kdyby z něho tahali kůži na řemeny, nebyl
by se probudil ! Poslal jsem pro Kennetha, ale než přišel,
to hovado zatím zdechlo. Byl už mrtvý, studený a ztuhlý.
Uznáte, že se víc nedalo dělat."

Starý sluha to sice celkem potvrdil, ale zaskuhral
k tomu : "Že on nešel radši pro doktora sám ! Já bych
byl pána uměl líp vzkřísit. Ten ještě nebyl mrtvý moc mu k
tomu chybělo!"

Trvala jsem na tom, že musí mít důstojný pohřeb. Pan
Heathcliff řekl, abych i to zařídila podle svého a jen abych
pamatovala, že výlohy jdou z jeho kapsy. Zachovával
tvrdý, lhostejný vzhled, který nesvědčil ani o radosti, ani
o smutku. Dalo-li se z toho na něco usuzovat, vypadalo to
jako otrlá spokojenost z úspěšně vykonaného obtížného
díla. Skutečně jsem jednou zahlédla v jeho tváři cosi jako
vítězný pohled; to bylo, když vynášeli rakev z domu.
Přitom se pokrytecky tvářil jako zarmoucený pozůstalý,
ale než se připojil s Haretonem k smutečnímu průvodu,
vyzdvihl si nešťastné dítě na stůl a zašeptal se zvláštní
jízlivostí : "Teď jsi můj, chlapečku ! Uvidíme, jestli i
tenhle strůmek poroste křivě, když ho bude ohýbat stejný vítr!"
Nic netušícího chlapce bavila taková řeč a začal hravě
tahat Heathcliffa za vousy a popleskávat ho po tváři.
Ale já uhodla smysl a řekla jsem ostře : "Dovolte, chlapec
půjde se mnou do Drozdova. Vy na něj nemáte vůbec
žádný nárok."

"To říká Linton?" ptal se.

"Tak jest - poručil mi, abych ho přivedla."

"O to se hádat nebudeme," řekl ten mizera. "Ale
zrovna by mě těšilo vzít do ruky výchovu nějakého mláděte.

Vyříd'te proto pánovi, že kdyby mi chtěl brát tohohle
kluka, musí mi vrátit mého syna. Neříkám, že pustím
Haretona jen tak lehko, ale toho druhého dostanu, kdybyste se
stavěli na hlavu ! Jen mu to hezky vyříd'te !"

Taková výhrůžka nám stačila svázat ruce. Když jsem
se vrátila, zopakovala jsem Edgaru Lintonovi hlavní
body naší rozmluvy. On už měl předem o Haretona malý
zájem a teď teprve se nepokoušel zakročit. A i kdyby se byl

chtěl o něho brát, beztak by to bylo k ničemu nevedlo. Tím se stal dřívější host pánem na Větrné hůrce. Uvázal se v držení a dokázal advokátovi a ten to zas dokázal panu Lintonovi, že Earnshaw zadlužil svůj statek hypotékou do poslední pídě půdy, aby získal peníze pro svou hráčskou vášeň, a že on, Heathcliff, je věřitelem. Hareton, který měl být prvním statkářem v kraji, upadl takto do naprosté závislosti na úhlavním nepříteli svého otce a žije dnes ve vlastním domě jako neplacený pacholek. Nemůže si zjednat právo, protože nemá jediného zastávce a netuší ani, jaká se mu stala křivda.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Dvanáct let, co prošlo po té smutné době, patřilo k nešťastnějším v mém životě . pokračovala paní Deanová ve vyprávění a jediné větší starosti jsem měla, když naše slečinka bývala nemocná; tomu neujdou děti chudých ani bohatých. Jinak po slabých začátcích prvního půlroku se nám začala dařit, a než dvakrát rozkvetl vřes nad hrobem paní Lintonové, uměla běhat a po svém způsobu žvatlat. Bylo to roztomilé děvčátko, jako sluníčko v našem šerém domě ! I v obličeji byla kráska, měla hezké tmavé oči Earnshawů, ale světlou pleť a drobné rysy Lintonů, k tomu zlaté kadeřavé vlásy. Živá nálada v ní jen hrála, ale nebyla divoch; mírnilo jí laskavé srdíčko, až přespříliš citlivé. Matku mi připomínala tím, jak silně dovedla přilnout k lidem, ale jinak se jí povahou nepodobala . byla tichá a jemná jako holubička, měla zvonivý hlásek a snivý pohled, v hněvu se nevztekala, v lásce nebouřila, ale milovala hluboce a něžně. Ovšem je třeba uznat, že měla i chyby jako protiváhu dobrých vlastností, hlavně sklon k prostofekosti a vzdorovitosti, který je častý u zhýčkaných dětí, ať hodných či zlostných. Když jí někdo ze služebnictva popudil, to hned bylo : "Já to povím tatíčkovi!" A když jí otec napomenul třeba jen pohledem, mohlo jí to srdce utrhnout, a přitom jí sotva řekl křivé slovo ! Vzal si její výchovu plně na starost a proměnil učení v zábavu. Naštěstí byla pro svou zvědavost a bystrost dobrou žačkou. Učila se horlivě a rychle a dělala svému učiteli čest.

Až do třinácti let nevyšla sama mimo park. Málokdy se stalo, že jí pan Linton vzal s sebou na nějakou míli cesty ven, ale nikomu jí nesvěřoval. Gimmerton jí byl prázdným jménem a kromě domovského dvora byla kaple jedinou budovou, kolem které šla nebo do které vkročila. Větrná hůrka s panem Heathcliffem pro ní neexistovala. Vyrůstala z ní úplná poustevnice a zdánlivě ji to nijak netížilo. Jen tak občas, když se rozhlížela

z okna dětské komůrky do širokého kraje, říkala:
"Jak dlouho si ještě počkám, Elleno, než si budu smět
udělat výlet na tamhlety vrchy? Copak je asi vidět za nimi
na druhé straně - moře?"

"Ba ne, slečno Katko," odpovídala jsem, "stejně kopce
a zase kopce, nic jinšího!"

"A ty skály tam jsou jako ze zlata! Jaké to je, když
člověk stojí docela u nich?"

Příkrý sráz Penistonských skal jí obzvláště vábil .
nejvíc, když na jejich vrcholky zářilo zapadající slunce
a ostatní krajina tonula ve stínu. Vysvětlila jsem jí, že jsou
to holé útesy kamene, kde i v trhlinách se uchytí sotva
trochu země, již by se vyživilo pár zakrslých stromků.
"A proč se tak dlouho lesknou, když u nás je už tma?"
"Protože jsou mnohem výš položené než zdejší kopečky.
Jsou tak vysoké a příkré, že byste na ně nevylezla,"
odrazovala jsem jí. "Na zimu vždycky zbělí mrazem dřív, než
mráz dojde k nám, a ještě v plném létě jsem tam viděla
sníh v černé kotlině na severovýchodním svahu."

"Jé, tak vy už jste tam byla?" zvolala radostně. "To já
tam taky vylezu, až budu velká. Zná to tam i tatínek?"

"Tatínek by vám řekl, slečno, že to nestojí za tu dlouhou
cestu," spěšně jsem jí krotila. "Zdejší lada jsou mnohem
hezčí na procházky a náš parkje nejhezčí místo na světě."

"Jenže park už znám, a hory neznám," broukala pro
sebe. "A jak by mě těšilo rozhlédnout se z té nejvyšší
špičky - jednou se tam rozjedu na Mince!" Minka byl
její poník.

Jedna služka prořekla něco o Jeskyni skřítků, a to jí
docela popletlo hlavu. Nedala jinak, než že se jí to přání
musí splnit. Pan Linton od ní neměl chvíli pokoj a musel,
jí slíbit, že jí ten výlet dovolí, až bude starší. Ale slečna
Kateřina si počítala věk na měsíce a každou chvíli se
vyptávala: "Už jsem dost velká, abych mohla na Penistonské
skály?" Ovšem cesta k nim vedla kolem Větrné
hůrky. A to Edgara tak odpuzovalo, že neustále odpovídal:
"Ještě ne, srdíčko, ještě ne!"

Jak jsem vám povídala, paní Heathcliffová žila ještě
dvanáct let po svém útěku od manžela. Lintonovi vůbec
mívali křehkou tělesnou schránku, a Edgar i jeho sestra
se zdaleka netěšili tomu robustnímu zdraví, jaké vidáte
u zdejších lidí. Nač vlastně stonala, přesně nevím, ale
hádala bych, že umřeli oba na stejné úbyte - začne to
mírnými horečkami a dlouho se s tím marně zápolí, až
pak to jde rychle ke konci. Psala bratrovi, že po čtyřměsíční
nemoci tuší, kam to s ní spěje, a úpěnlivě ho prosila, aby
k ní přijel, může-li. Že by s ním ráda různé věci domluvila,
chtěla by mu dát poslední sbohem a svěřit mu osobně malého
Lintona. Má prý naději, že Linton zůstane nerušeně
u Edgara, jako zůstával u ní; jeho otec tak si aspoň

namlouvala - určitě nebude mít zájem o hocha, který by mu působil jen výdaje za stravu a vychování. Pan Edgar ani na okamžik neváhal a rozjel se za ní, jak si přála. Jinak se nerad hnul z domova, ať ho zval kdo chtěl, ale tentokrát letěl jako na křídlech. Svěřil mi Kateřinu zvláště na starost po dobu své nepřítomnosti a znovu a znovu mi kladl na srdce, abych s ní nechodila mimo park. Ani ve snu ho nenapadlo, že by si mohla vyrazit bez doprovodu ! Zdržel se na cestě tři neděle. Prvních pár dní moje svěřenka vysedávala v koutě knihovny a byla tak skleslá, že jí nebylo do čtení ani do hraní. V takové trpné náladě mi nedělala valné starosti. Ale tohle období pak vystřídala netrpělivost a podrážděný rozmar. Já měla příliš práce, abych pořád běhala zdola nahoru jí bavit , taky už jsem měla svoje léta - a vymyslela jsem si tedy plán, jak by se zabavila sama. Posílala jsem jí na vycházky a na vyjížděky v hranicích naší obory a po návratu jsem vždycky trpělivě vyslechla, když zeširoka líčila svoje skutečná i vymyšlená dobrodružství.

Léto se rozzářilo v plné kráse a Katce se tolik zalíbily samotářské potulky, že se často zdržovala pod širým nebem od snídaň až po svačinu; večery jí potom sotva stačily na vyprávění báječných příhod. Nebála jsem se, že by mohla překročit hranice, protože branky byly zpravidla zavřeny, a i kdyby byly bývaly dokořán, spoléhala jsem, že se samotná neodváží dál. Bohužel má důvěřivost nebyla na místě. Jednou ráno k osmé hodině ke mně Katka přišla a hlásila, že dnes bude dělat arabského kupce a pocestuje s karavanou přes poušť. Ať prý jí dám s sebou hodně zásob pro ní i pro zvířata, totiž koně a tři velbloudy (jejich roli museli hrát jeden velký ohař a párek křepeláků).

Zabalila jsem jí plno dobrot do košíku a přivázala jej po straně k sedlu, a ona vesele nasedla. Vypadala jako šotek v tom širokém klobouku a průhledném závoji, který jí chránil-před červencovým sluncem. Odklusala s rozjařeným smíchem a mávnutím ruky odbyla mou opatrnou radu, aby nehnala poníka tryskem a moc dlouho se nezdržela.

Přišla doba svačiny, a náš nezvedenec tu ještě nebyl.

Jeden člen výpravy se vrátil - starý lovecký pes, který už měl rád svůj klid. Ale Katka, poník a křepeláci nebyli k nalezení. Posílala jsem lidi vyhlížet je tím směrem, oním směrem, ale nic, a konečně jsem se vydala hledat sama.

Na rozhraní našeho panství potkám dělníka, spravoval tam plot. Ptám se ho, zdali neviděl naši slečnu.

"Ráno jsem jí viděl," povídá mi. "Dala si ode mne uříznout lískový prut a pak hnala poníka skokem přes plot, tam, co je trochu nižší, a cvalem pryč !"

Pomyslíte si, jak mi bylo, když jsem to slyšela! Hned mi svítilo, že se rozjela k Penistonským skalám. "Jestli se jí něco stane !" vykřikla jsem. Prolezla jsem dírou

v plotě, kterou ten muž spravoval, a zamířila jsem k silnici.

Pádila jsem, jako by mě štvali, míle ubíhala za mílí, až konečně ze zatačky jsem dohlédla na Větrnou hůrku, ale Kateřina nikde - daleko široko ani stopy po ní ! A ty skály jsou jistě asi půl druhé míle za dvorem pana Heathcliffa, to dělá aspoň čtyři míle od Drozdova. Popadl mě strach, že padne soumrak, než tam dojdu. "A co jestli někam lezla a spadla," lekám se, "mohla se zabít nebo si něco zlámat !" Byla jsem strachem bez sebe. Rozběhla jsem se k Hůrce, a to mně vám spadl kámen ze srdce - pod oknem si tam hoví

Kája - to byl ten náš divočejší křepelák! Ano, ale má opuchlou hlavu a do krve rozdrásané ucho ! Vrazím do vrátek, běžím ke dveřím a buším na ně jako vzteklá. Přišla mi otevřít taková ženská - moje známá z Gimmertonu byla tu ve službě od smrti pana Hindleyho.

"Aha," povídá, "vy si jdete pro slečinku. Buďte klidná, nic se jí nestalo. Zaplať pánbů za to, že jste to vy, a ne hospodář !"

Pan Heathcliff není doma?" ptám se celá bez dechu z toho leknutí a chvatu.

"I to to, je pryč, i s Josefem. Hned tak brzy tu nebudou. Pojd'te dál a odpočiňte si chvílku !"

Vstoupila jsem a našla ve světnici tu svou zbloudilou ovečku. Kolébala se před krbem v houpací židličce, na které sedávala její matka, když byla malá. Klobouk si pověsila na věšák a udělala si tu pohodlí jako doma.

V nejlepším náladě se tu smála a žvatlala s Haretonem. Ten vyrostl v statného osmnáctiletého mladíka - a teď na ní mohl oči nechat zvědavostí a údivem, jak jí pusa jela v jednom kuse a co měla otázek a řečí, z kterých pochopil sotva polovičku.

Zatvářila jsem se hrozivě, abych skryla svou radost.

"No ne, slečna je tady! No počkejte, tohle je váš poslední výlet, dokud se nevrátí tatínek. Víckrát vás nepustím z domu, darebo darebná !"

"A jejej, Ellena," zajásala Katka. Vyskočila a běžela ke mně. "To vám toho budu večer povídat ! A jak to, že jste mě našla? Už jste tu někdy byla?"

"Klobouk na hlavu, a domů !" poručila jsem. "Moc se na vás zlobím, slečno Katko. To jste provedla něco ošklivého. Zbytečně ohrnujete nos a natahujete moldánky, tím nic nespravíte. Co jsem se vás po kraji nahledala! Když si pomyslím, jak mě pan Linton varoval, abych vás nikam nepouštěla - a vy mi takhle upláchnete ! To ukazuje, jaká jste lstivá a falešná - po tomhle vám nikdo nebude chtít věřit!"

Hned obrátila. "Co jsem udělala?" spustila nářek:

"Tatínek mi nic nezakazoval. On mě hubovat nebude, to jenom vy, Elleno, se pořád vadíte."

"Honem domů !" opakuju. "Pojd'te sem, uvážu vám

klobouk. Tak jen žádné vzdory ! Styďte se ! Je vám třináct;
a chováte se jako malé dítě."

Tohle plísňení na sebe přivolala Katka tím, že si strhla
klobouk z hlavy a uhnula, abych na ní nedosáhla.

"Ale paní Deanová," pletla se do toho služebná, "nemusíte na
děvenku tak hartusit. To my jsme ji tu zdrželi, .
ona se u nás nechtěla stavět, bála se, že budete mít starost.
Hareton se nabídl, že jí vyprovodí, a já mu to schvalovala .
cesta přes kopce nestojí za nic."

Za těch řečí tu Hareton okouněl s rukama v kapsách
a nevěděl rozpaků co mluvit. Ale tvářil se, jako by ho můj
příchod netěšil.

"Jak dlouho budu čekat?" houkla jsem, protože mě
dopálilo, jak ta služebná do toho mluví. Za pár minut
bude tma jako v pytli. Kde máte poníka, slečno? A kde
je váš Fénix? Jestli si nepospíšíte, nechám vás tady.

Dělejte, jak chcete !"

"Poník je na dvoře," odpověděla, "a Fénix je zavřený
za dveřmi. Je pokousaný a Kája taky. Všechno jsem vám
chtěla vypovědět, ale vy jste nabručená a není s vámi
řeč."

Zdvihla jsem klobouk a přikročila k ní, abych jí ho
nasadila. Ale Katka viděla, že tamější lidi jsou při ní,
a začala mi znovu uhýbat a hopkovat po světlici. Když
jsem jí pronásledovala, uklouzla mi jako myška za nábytkem a
prolézala pod ním, až jsem tou marnou honbou byla
pro smích. Hareton i služebná se chechtali a Katka s nimi.

Byla čím dál drzejší, až jsem na ní křikla, dopálena na
nejvyšší míru:

"Kdybyste věděla, slečno Katko, čím je to dům, pospíchala
byste z něho, co by vám nohy stačily !"

"Jak to, copak nepatří tvému otci?" zeptala se Haretona.

"Ne," odpověděl. Koukal se zarytě do země a stydlivě
se začervenal. Nevydržel se jí dívat do očí, ačkoliv právě
oči měli oba velmi podobné.

A komu teda? Tvému pánu?"

Zarděl se ještě víc do ruda, tentokrát zlostí, zahučel
něco vzteklého a obrátil se k nám zády.

"Kdo je tu pán?" vyzvídala na mně všetečka. "On
pořád říkal náš dům a naši, a najednou prý to nepatří
jeho tatínkovi ! Když tu slouží, proč mi neříká slečno?

To se přece patří, ne?"

Při těch dětinských výkladech se Hareton zachmuřil
I jako bouřkový mrak. Bez řečí jsem žvanilkou jak se patří
zacroutil a konečně se mi podařilo jí vypravit k odchodu.

"A ty mi přiveď poníka !" nařídila svému nepoznanému
bratranci, jako by to byl nějaký čeledín ze stájí na
Drozdově. "Můžeš mě doprovodit. Ukážeš mi, kde se rojí
bludičky nad močálem, a budeš mi povídat o těch
skřetech, jak jim říkáš. Ale hni sebou ! Co tu trčíš? Přiveď

poníka, povídám !"
Tobě mám sloužit? Nakašlu ti!" zavrčel mládenec.
Cože uděláš?" žasla Kateřina.
"Nakašlu ti, ukecaná jezinko !"
"Vidíte, slečno Katko, jakou jste si našla pěknou společnost!"
musela jsem zakročít. "Ten umí krásně mluvit
s dámou. Neodpovídejte mu, prosím vás ! A pojd'te, vyhledáme si
Minku samy, ať už jsme odtud pryč!"
"Ale Elleno, že on se nestydí mi nadávat?" zvolala
ustrnulá zděšením, neschopná pohybu. "Copak mě nemusí
poslouchat, když poručím? Ty ošklivý, počkej, já to
na tebe povím tatínkovi. Abys věděl !"
Hareton se toho zřejmě nelekl. A to jí tak pohoršilo,
až jí slzy vyhrkly z očí. "Vy mi přivedete poníka," obrátila
se na služebnou, "a hned mi pusťte ven psa!"
"Pomalinku, slečno," odvětila oslovená. "Zdvořilost
vás nic nestojí. Tamhle pan Hareton není sice zrovna syn
našeho pána, ale aspoň je váš bratranec - a mně za to
nikdo neplatí, abych vám sloužila."
"Tohleto, a můj bratranec?" zasmála se nafoukaně
Katka.
"Jistě že," odseklají karatelka.
"Elleno, ať mi neříkají takové hlouposti !" utíkala se ke
mně v nejistotě. "Tatíček mi přiveze bratrance z Londýna,
můj bratranec je mladý pán. Ale tenhle -" nedořekla
a rozplakala se hrůzou při pouhé myšlence, že by měla mít
takového klacka v příbuzenstvu.
Tak jen ticho!" konejšila jsem jí. "Člověk může mít
bratrance hromadu, a všelijakých, slečno Katko, a nic
mu to nemusí vadit. Když jsou protivní a nevychovaní,
nemusí se s nimi přátelit."
Ale on není - on nemůže být můj bratranec," lkala
Katka. Čím dál víc jí to pomyšlení rozčilovalo a utekla
se před ním do mé náruče.
Velmi mě mrzely ty Kateřininy důvěrnosti se služebnou.
Nepochybovala jsem, že služebná prozradí panu Heathcliffovi, co
jí Katka svěřila o příchodu mladého Lintona.
A stejně jsem tušila, že první otázka, kterou začne Katka
na otci vyzvídat po jeho návratu, se bude týkat jejího
příbuzenství s tím nevychovancem, o kterém se dověděla
od služebné. Zatím už Haretona přešla zlost nad tím, že byl
pokládán za čeledína, - snad ho dojal dívčin zármutek.
Sám jí přivedl poníka až ke dveřím a sáhl do boudy pro
pěkné štěňátko teriéra a vložil jí je do dlaně. K tomu jí
řekl, ať nebulí, on že prý to tak zle nemyslel. Katka
zastavila svoje lamento, ohlédla se zděšeně a vyjeveně po
chlupci, a spustila nanovo.
Musila jsem se pousmát tomu, jak se jí chudák ošklivil !
Byl to přece statný a urostlý mládenec, vzhledný v obličeji,
silák kypící zdravím! Oblečený byl ovšem tak, jak to odpovídalo

denní robotě na poli a večerním toulkám po ladech, kde číhal na králíky a všechno ostatní, co se dalo ulovit. Přesto se mi zdálo, že z jeho výrazu bylo lze vyčíst lepší nadání, než jaké mívával jeho otec. V chlapcově duši bylo všelicos dobře rostlého, ale toť se ví, ztrácelo se to v přebujelém pleveli. I tak se dalo soudit na žírnou půdu, která by

za příznivějších podmínek mohla skýtat hojnou úrodu. Pan Heathcliff, řekla bych, mu tělesně neubližoval, protože chlapec svou nebojácností ho asi nedráždil k surovostem takového rázu. Heathcliffa těšilo spíše trýznit bázlivce a slabochy, a takovým Hareton v jeho očích nebyl. Spíše projevoval Heathcliff svou zlovolnost tím, že chlapce nechal zpustnout - nedal ho učit číst a psát : nikdy ho nekáral pro žádný špatný návyk, leda takový, který by jemu, Heathcliffovi, byl na obtíž; nikdy chlapce nepobídl k jedinému krůčku na cestě ctnosti, ani ho nevaroval jediným napomenutím před neřestmi. A říkalo se, že ho značně taky zkazil Josef, když mu v dětství ve všem nadržoval, lichotil mu a rozmazloval ho, protože v něm viděl hlavu staré rodiny. Jako kdysi obviňoval nedospělou Kateřinu Earnshawovou a Heathcliffa, že svou "nevycválaností" (jak tomu říkal) rozčilují pána do nepřičetnosti a nutí ho hledat útěchu v opilství, tak nyní zas přičítal všechnu vinu za Haretonovy nedostatky tomu, kdo ho připravil o majetek. Když chlapec klel, Josef ho neokřikl , ba ani jindy; ať se choval sebedarebněji. Josefa totiž zjevně těšilo, když ho viděl tropit nejhorší nepřístojnosti . uznával, že je hoch na šikmé ploše a jeho duše propadá věčnému zatracení, ale konejšil se tím, že si to za něj odnese Heathcliff . Haretonova zkáza padne na jeho hlavu, v tom byla velká útěcha ! Josef vštípil Haretonovi pýchu na vlastní jméno a rod. Jenom strach zabránil starému sluhovi, aby nepopouzel chlapce k odporu proti nynějšímu majiteli Větrné hůrky; strach z majitele se u něho stupňoval až k pověrečnému děsu, a proto omezoval svoje výlevy na šeptané narážky a nejasná proroctví trestů shůry. Nepředstírám, že jsem byla dobře obeznámena s poměry na Větrné hůrce - mluvím podle doslechu, sama jsem zahlédla jen sem tam něco. Vesničané tvrdili, že pan Heathcliff je ras a krutě ždíme své nájemce, ale uvnitř v domě bylo znát zase bývalou úpravnost a péči ženské ruky. Nehlučely tu již výtržnosti, které tu bývaly běžné za Hindleyova panování. Hospodář byl příliš mrzutý, aby stál o nějakou kamarádskou společnost, ať dobrou či špatnou a takový je dodnes !

No ale, trochu jsem uvázla s vypravováním. Slečna Katka odmítla přijmout štěně na usmířenou a chtěla svoje psy, Fénixe a Káju. Ti se přicourali se svěřenou hlavou, nohy táhli .za sebou, a tak jsme se všichni vydali na zpáteční

cestu, každý jinak ztrápený. Stěží jsem ze slečinky vytáhla, jak strávila den - většinu toho jsem se mohla domyslet sama. Cíl její cesty byly Penistonské skály a došla bez únavy až ke vrátkům dvora na Hůrce. Odtamtud vyrazil Hareton se psí družinou, která se vrhla na Katčin doprovod.

Nastala pěkná rvačka, než se vlastníkům podařilo psy od sebe odtrhnout; tak došlo k seznámení. Kateřina vypověděla Haretonovi všechno o tom, kdo je a kam jede; dala si od něho ukázat cestu a nakonec na něm vyloudila, aby jí doprovodil. On jí zasvětil do tajemství Jeskyně skřítků a spousty jiných záhadných míst - ale protože jsem upadla v nemilost, nebylo mi dopřáno zvědět, co všechno zajímavého tam spatřila. Vyrozuměla jsem jenom, že dobrá shoda mezi ní a průvodcem se porušila teprve tehdy, když ho urážlivě oslovila jako sluhu a Heathcliffova hospodyně jí urážlivě označila za Haretonovu sestřenicí. Také jeho mluva se jí bolestně dotkla ona, která byla pro každého na Drozdově "miláčkem", "drahouškem", "princeznicí" a "andílkem", dočkala se potupné urážky od cizího člověka ! Nemohla to pochopit, a stálo mě to dost práce, než jsem jí přiměla ke slibu, že nebude žalovat tatínkovi. Vysvětlila jsem jí, jak nepříznivě hledí na všechny členy domácnosti z Větrné hůrky a jak by ho mrzelo, kdyby se dověděl, že tam byla. Ale hlavně jsem jí kladla na srdce, že kdyby otci prozradila, jak málo jsem dbala jeho příkazů, strašně by se rozhněval a snad mě i propustil. Toho se Katka zalekla kvůli mně. Slíbila mi, co jsem chtěla, a stála v slově. Když to vezmete kolem a kolem, byla to moc hodná děvenka.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Psaní s černou ořízkou nám ohlásilo den pánova návratu.

Isabela umřela a pán psal, abych dceruše pořídila smutek a jeho mladému synovci přichystala pokoj se vším potřebným. Kateřina se plašila radostí, že zas uvítá tatínka, a oddávala se nejnadšenějším úvahám o nesčetných přednostech, jež bude mít její "opravdový" bratránek. Přišel večer, kdy jsme je měli čekat. Od časného rána Katka pořád něco kutila a potom naparáděna v nových černých šatech - hlouběji se jí smutek za zemřelou tetu nedotkl, děvenky malé - mě ustavičně trápila, abychom jim šly spolu naproti naší oborou.

"Linton je zrovna o šest měsíců mladší než já," švitořila, když jsme se pomalu loudaly ve stínu stromů přes kopečky a dolíky v mechovém pažitě. "To bude zábava, mít s kým si hrát ! Teta Isabela poslala tatíčkovi kadeř jeho vlásků . má je světlejší než já, jako len, a stejně jemné jako já! Schovávám si je ve skleněné krabičce; často si říkám, že bych toho chlapečka ráda viděla. A teď mi ho přiveze

tatínek, můj zlatý milý tatínek ! Já jsem tak šťastná pojd'te,
Elleno, poběžíme !"

Rozběhla se a vrátila se, a znovu se rozběhla to se tolikrát opakovalo, než jí moje odměřené kroky dohonily u vrátek. Tam se usadila na travnatý svah u pěšiny, ale kdepak by ona dovedla trpělivě čekat ! Nemožnost chvilku nevydržela na místě.

"Těm to trvá!" stěžovala si. "Ale podívejte, na silnici se zvedá prach - už jedou? Nejedou. Kdy už přijedou? A pojd'me jim kousek naproti, Elleno, kousíček. "Ten půl míle, ano? Řekněte ano! Tam k těm břízám u zatáčky!" Rázně jsem řekla ne ! Až konečně měla po trápení přijížděl kočár. Katka zavýskla a počala horlivě mávat; jakmile se v okně objevila hlava jejího otce. Vystoupil, skoro stejně rozradostněn jako ona, a hezkou chvíli to trvalo, než si povšimli někoho jiného kromě sebe. Zatímco se mazlili, nahlédla jsem do vozu, abych uvítala Lintona. Spal tam v koutě, zabalený do kožichu, jako bychom byli uprostřed zimy ! Bledý, útlý chlapeček, nic klukovského na něm, a tak se podobal strýci, našemu pánovi, že by ho mohli považovat za jeho mladšího bratříčka. Ale v obličeji vypadal mrzutě a chorobně, což ovšem o Edgaru Lintonovi neplatilo. Ten mě zahlédl, jak se na chlapce dívám - podal mi ruku a řekl mi, abych zavřela dveře

kočáru a nechala hoča spát, cesta ho unavila.

Katka by se byla ráda na bratránka aspoň podívala, ale otec jí vyzval, aby šla s ním. Šli parkem a já jsem běžela napřed, abych připravila na jejich příchod služebnictvo.

"Podívej se, miláčku !" řekl pan Linton Katce, když vůz zastavil u schodů před domovními dveřmi, "tvůj bratránek není tak silný a veselý jako ty. Pamatuj, že mu teprve nedávno umřela maminka, a nečekej proto, že si s tebou hned bude hrát a probíhat se ! A neobtěžuj ho spoustou řečí aspoň dnes večer mu přej trochu klidu, ano?"

"Ano, ovšem, tatínku," odpovídala Katka, "ale ráda bych si ho prohlédla, jak vypadá, a on pořád nechce vykouknout."

Ze stojícího vozu strýc vynesl a postavil chlapce, který se tím probudil.

"Lintone, tady máš sestřenku Katku," řekl a spojil jim ruky. "Má tě už ráda, tak se snaž neplakat, abys jí nezarmoutil! Zkus se trochu utěšit, cesta je u konce a teď můžeš odpočívat a bavit se, jak ti libo."

"Rád bych si lehl," řekl chlapec a ucouvl před Katčíným uvítáním. Sáhl si prsty do očí, aby setřel nové slzičky.

"No tak, no tak, buď hodný chlapeček!" zašeptala jsem mu do ucha a vedla ho dovnitř. "Ještě jí také rozpláčeš - vidíš, jakou jí děláš lítost!"

At' už to bylo z lítosti nebo ne, Katka se zakabonila stejně jako on a chytla se za ruku tatínka. Všichni tři vešli do domu a po schodech do knihovny, kde bylo prostřeno ke svačině. Odebrala jsem Lintonovi čepici a kožíšek a posadila jsem ho na židli ke stolu. Jen si sedl, hned se dal zas do pláče. Pán se ptal, co mu je.

"Židle mě tlačí," naříkal.

"Tak si sedni na pohovku, a Ellena ti tam čaj přinese," konejšil ho strýc trpělivě.

Dovedla jsem si představit, co se po cestě natrápil s tím rozmarným, neduživým svěřencem. Linton se odploužil k pohovce a lehl si na ní. Katka si k němu přinesla stoličku a šálek s čajem. Chvilí byla zticha, ale dlouho to nevydržela. těšila se na bratrance jako na novou hračku a nedala si to vzít. Začala ho hladit po vláscích, líbat ho na tvářinku a dávala mu srkat čaj z talířku jako děťátku. To se mu líbilo, protože byl opravdu rozmazlený jako děťátko utřel si oči a chabě se usmál.

"Bude to dobré, Elleno," řekl mi pán, když je chvíli pozoroval, "docela dobré, jestli nám tu zůstane. Ve společnosti dítěte stejného věku z něho bude docela jiný hoch. Bude mít nové zájmy, a s vůlí přijde i síla!"

"Hm, ale jestli nám zůstane!" dumala jsem pro sebe a zmocnila se mne obava, že na to není velká naděje. A co bude potom, jak ten slabý drobeček vydrží na Větrné hůrce? To bude výchova a život mezi otcem a Haretonem! A nebyli jsme dlouho v nejistotě přišlo to dřív, než jsme mohli tušit. Jen jsem po svačině odvedla děti do jejich pokojíků a uložila Lintona spát, nepustil mě dřív od sebe a pak jsem se ještě vrátila dolů a rozsvěcela svíčku pro pana Edgara do ložnice, a už tu byla služka z kuchyně a hlásila mi, že Heathcliffův sluha Josef je u dveří a chce mluvit s pánem!

Nejdřív se ho zeptám, co chce," povídám celá vyděšená. "To je nápad, vyrušovat lidi, zrovna když se vrátí z dlouhé cesty! Pán ho určitě nepřijme."

Sotva jsem domluvila, Josef už vlezl do kuchyně a přišel za námi do síně. Měl na sobě nedělní šaty a nejsvátečnější .. výraz v kyselém obličejí, v levici klobouk, v pravici hůl, a začal si otírat boty o rohožku.

"Dobrý večer, Josefe," povídám chladně. "Copak nám nesete tak pozdě k večeru?"

"Jdu k panu Lintonovi," nafoukl se a nade mnou jen mávl rukou.

"Pan Linton už jde spát a nemá kdy vás poslouchat. leda jestli máte vyřídit něco důležitého," prohlásila jsem.

"Jen se tu posaďte a povězte to mně!"

"Kudy se k němu jde?" trval na svém a začal se pátravě dívat po řadě zavřených dveří.

Viděla jsem, že stejně odmítne moje zprostředkování,

a tak jsem neochotně vyšla nahoru do knihovny, ohlásila jsem nevíтанou návštěvu a radila jsem, aby odkázal Josefa , na zítřek. Ale pan Linton už mi to nestačil schválit, protože Josef se vecpal do místnosti v patách za mnou, postavil se sedícímu pánovi před stůl, sevřel v obou dlaních rukojeť hole, o kterou se opíral, a rozkřikl se, jako by předvídal,

odpor :

"Heathcliff mě posílá pro syna, bez něho mu nesmím na oči !"

Edgar Linton nebyl chvíli mocen slova a obličej se mu zastřel nevýslovným smutkem. Bylo mu líto chlapce už jen pro něho samého, ale když si nadto připamatoval Isabeliny naděje a strachy, její úzkost o synáčka, její prosby, aby se ho ujal, sevřelo se mu srdce bolestí. Zmateně uvažoval, jak by chlapce ochránil, ale žádné východisko. Jakmile by ukázal o chlapce zájem, otec by ho požadoval ještě důtklivěji. Nezbyvalo než ho oželet. Ale aspoň ze spánku ho vyrušit nechtěl.

"Řekněte panu Heathcliffovi," pronesl suše, "že mu pošlu syna na Větrnou hůrku zítra. Po cestě spí a je tak unavený, že by tam nedošel. Vyřídíte pánovi také, že hoch má otřesené zdraví a že jeho matka si přála, aby zůstal v mém poručnictví !"

"To zas ne," houkl Josef pánovitě a bouchl koncem hole do podlahy, "to ne, na to my nedáme ! Heathcliff se neptá, co chce klukova máma a co chcete vy, on chce mít svého kluka, a dost! A já mám kluka přivést, abyste jako věděl !"

"Dnes už ne!" odpověděl Linton ostře. "Seberte se a ven ! Vyřídíte pánovi, co jsem vám řekl ! Elleno, vyved'te ho ven ! Jděte !"

Popostrčil prskajícího dědka ke dveřím, vyrazil ho z pokoje a zavřel dveře.

No počkejte!" hulákal Josef na pomalém ústupu. "Počkejte zítra! On si na vás došlápne sám, a uvidíme, jestli jeho zkusíte vyhodit!"

KAPITOLA DVACÁTÁ

Pan Linton se chtěl vyhnout nebezpečí, že se ta hrozba splní, a nařídil mi, abych časně ráno posadila hocha na Kateřinina poníka a dovedla ho na Větrnou hůrku. K tomu dodal: "Jeho osud, ať dobrý či zlý, se nám napříště vymyká z rukou. Proto nic Kateřině neříkejte, kam zmizel ! Přátelit se s ním stejně nemůže, ať tedy radši neví, že bydlí v sousedství jinak by jí to nedalo a chtěla by ho zas vidět na Větrné hůrce ! Řekněte jí zkrátka, že si ho otec najednou vyžádal a že jsme ho tedy nemohli zdržovat !"

Linton velmi nerad vstával z postele v pět hodin a bylo mu divné, že se musí znovu vydat na cestu. Aby to

lépe snesl, vyložila jsem mu, že půjde na čas k svému otci, panu Heathcliffovi, který se už na něho tolik těší, že ho ani nechce nechat, aby si po včerejší jízdě ještě trochu odpočinul.

K otci?" tázal se ve velkém zmatku. "Maminka nic neříkala, že mám tatínka. Kde bydlí? Já chci být u strýčka."
"Bydlí jen kousek cesty od nás, zrovna tamhle za kopci," domlouvala jsem mu. "Až se trochu seberete, bude to pro vás maličkost udělat si k nám výlet. A buďte rád, že můžete domů a uvidíte tatínka! Hezky ho mějte rád, jako jste měl rád maminku, a pak se mu taky zalíbíte!"

"Ale proč mi o něm nikdo nepověděl?" divil se Linton.

"Proč nebydlel s maminkou jako jiní rodiče?"

Musel hospodařit u nás na severu," odpověděla jsem,

"a vaše maminka zase kvůli zdraví bydlela na jihu."

"A jak to, že se maminka o něm slovem nezmínila?"

Často mi povídala o strýčkovi, toho jsem si už dávno zamiloval z vyprávění. Jak můžu mít rád tatínka? Vždyť ho neznám!"

No přece všechny děti mají rády rodiče," chlácholila jsem ho. "Vaše maminka si třeba myslila, že by se vám po něm stýskalo, kdyby o něm povídala. Ale teď s chutí vstávat, ráno je tak hezky! Lepší je hodinku si zajezdit než to prospat."

"Ona taky pojede s námi? Ta holčička, co jsem jí včera viděl?"

"Dnes ne," odpověděla jsem.

"A co strýček?"

"Taky ne. Doprovodím vás já."

Linton si znova lehl na polštář a zamračil se.

"Já bez strýčka nepojedu," vykřikl, když se mu to rozleželo. "Kdoví kam byste mě zavezla!"

Rozmlouvala jsem mu to, že je ošklivé, když nechce k tatínkovi. Ale hoch se tvrdošíjně vzpouzel, abych ho oblékla, až jsem musila zavolat na pomoc pána, abychom ho nějak vylákali z postele. Konečně jsme ho ubožáčka vypravili s různým klamným ujišťováním, že si pro něho brzy dojdeme, že ho pan Edgar s Katkou navštíví, a mnoho podobných slibů, stejně neoprávněných, které jsem si vymyslela a po celou cestu chvíli co chvíli opakovala.

Ponenáhlu se jeho sklíčenost rozptýlovala vlivem čistého vzduchu vonícího vřesem, jasné slunečné pohody a mírného Minčina klusu. Začal se s živým zájmem vyptávat na svůj nový domov a jeho obyvatele.

"Je na Větrné hůrce stejně hezky jako v Drozdově?"

ptal se a naposled se ohlédl po údolí, odkud stoupal lehký opar mlhy a houstl do obláček na modrém obzoru.

"No Hůrka je menší než Drozdov a není tak zarostlá stromovím, ale máte z ní krásnou vyhlídku do kraje.

Vzduch vám tam bude líp svědčit, je suchý a svěží.

Možná že zprvu se vám bude dům zdát starý a tmavý, ale je to solidní stavení, druhé nejlepší v kraji. Na vřesovištích jsou nádherné procházky. Hareton Earnshaw – to jejiný bratranec slečny Katky, z jiné strany, a tedy vzdáleně i váš ten vám ukáže všechna útulná zákoutí a vy se tam můžete třeba uvelebit s knížkou někde v zelené dolině. a jindy vás zase vezme tatínek na procházku - on si rád vyrazí výše do kopců."

A jaký je můj tatínek?" ptal se hoch. "Také tak mladý a hezký jako strýček?"

"Mladý asi stejně, ale má vlasy i oči černé a dívá se přísněji. Vůbec je větší a hřmotnější. Snad se vám ze začátku nebude zdát tak hodný a vlídný - to už je takový jeho způsob. Ale řeknu vám, chovejte se k němu srdečně a upřímně, a on vás bude mít samo sebou radši než deset strýčků, vždyť jste jeho vlastní dítě !"

"Vlasy i oči černé?" přemítal Linton. "To po něm nemám ! Tak mu asi nejsem podobný !"

"Moc ne," povídám, a v duchu si říkám : "Ani za mák !" Soucitně jsem se zahleděla na jeho útlu postavičku, bílou pleť a velké unylé oči, které měl po mamince bez sebemenší jiskřičky její živosti, leda když mu v nich blýsklo chorobnou nedůtklivostí.

"Ale je to zvláštní, že se ještě nikdy nepřijel podívat na mne a na maminku!" řekl tiše. "Viděl mě vůbec? Jestli ano, to jsem musel být hodně maličký. už se na něho nepamatuju."

"Hled'te, mladý pane, tři sta mil je už pořádná dálka " zamlouvala jsem to, "a deset let se vám zdá věčnost, ale dospělým to rychle uběhne. Pan Heathcliff se možná rok co rok chystal, že k vám v létě zajede, ale nikdy mu to nevyšlo, až bylo pozdě. Radši to nerozmazávejte zbytečnými otázkami, jenom byste ho podráždil!"

Na zbytek cesty se hošík ponořil do vlastních úvah, dokud jsme nezastavili před zahradními vrátky Větrné hůrky. Byla jsem zvědavá, jaký na to bude dělat obličej. Vážně a pozorně si prohlížel tesané ozdoby portálu, stísněná okna s mřížovými tabulemi, rozlezlé angreštové keře a přihrbené borovice, a pak zavrtěl hlavou; zvenčí se mu jeho nový domov vůbec nezdál ! Byl ale rozumný a nestěžoval si předem řeba se uvnitř mohlo čekat něco lepšího. Zatímco se neměl k tomu, aby slezl z koně, šla jsem napřed otevřít. Bylo půl sedmé, domácí se právě nasnidali, služka sklízela a utírala stůl. Josef stál u pánovy židle a něco mu vykládal o zchromeném koni. Hareton se chystal na seno.

"Tak jen dál, Nelly !" řekl Heathcliff, když mě spatřil. "Už jsem si myslel, že mi nezbude, než abych si k vám došel sám a vyzvedl si, co mi patří. Máte to s sebou? Ukažte, podíváme se, co s tím !"

Vstal a vykročil ze dveří. Hareton a Josef se zvědavě hrnuli za ním. Chudinka Linton se po nich ustrašeně rozhlédl.

"No teda," pronesl Josef, když skončil zevrubnou prohlídku, "ten drozdovský vás napálil, hospodáři, a posílá vám místo kluka holčičku."

Heathcliff, který upřeným pohledem uvedl syna do zimničního rozechvění, se opovržlivě rozchechtal.

"Panečku, to je krasavec! To je milý droboučký tvoreček!" zvolal. "Co mu to dávali jíst, Nelly? Plže a kysela?"

No to aby mě čert vzal, vypadá to hůř, než jsem čekal. a dost ví, že jsem si moc nesliboval. "

Vyzvala jsem rozechvělého a ulekaného chlapce, aby sesedl a šel dovnitř. On ani zplna nerozuměl, co otec říká a jestli vůbec mluví o něm - ba ještě si nechtěl ani připustit myšlenku, že ten hrubý a uštěpačný člověk je skutečně jeho

otec. Držel se mne jako klíště a trásl se na celém těle, a když se Heathcliff usadil a vyzval ho "pojď ke mně!", zabořil mi do rukávu obličej a rozplakal se.

"Ale, ale," řekl Heathcliff, vztáhl ruku a nešetrným smýknutím si ho přitáhl mezi kolena. Pak ho vzal za bradu a nadzdvihl mu hlavu. "Tak jen žádné hlouposti! Nikdo ti nic nedělá, Lintone - jmenuješ se Linton, ano? Celá maminka! Co vlastně máš po mně, ty nedomrlé kuře?"

Shodil chlapci čepici, shrnul mu dozadu hustě plavé kučery, ohmatal mu slabounké paže a prstíky a Linton přitom přestal plakat a upřel na něho velké modré oči.

Ztrápený si teď prohlížel svého tyрана.

"Ty mě neznáš?" zeptal se Heathcliff, když se přesvědčil, že hoch má ruce i nohy stejně vychrtlé a chabé.

"Ne," řekl Linton s vytřeštěným pohledem.

"Ale slyšels už o mně, ano?"

"Ne," opakoval hoch.

"Že ne? To je ale ostuda, že ti máma nevstúpila synovskou úctu ke mně! Tak abys věděl, jsi můj syn, a basta! Tvá máma byla potvora, že ti zatajila, jakého máš tátu. Moc se mi tu neošivej, a cože se červenáš a No aspoň je znát, že máš trochu krve v těle. Bud' hodný kluk, a uvidíš, že spolu vyjdeme. Nelly, jestli jste unavená, sedněte si u nás, " a jestli ne, můžete jít domů. Jak vás znám, ráda byste tomu nekňubovi na Drozdově vyžvanila všechno, co tu vidíte a slyšíte. Ale zbytečně byste na nás zevlovala, stejně se nedočkáte, jak si to všechno zařídíme."

"A co má být, pane Heathcliff?" povídám. "Doufejme, že budete na chlapce hodný, jinak vám dlouho nevydrží. Pamatujte, že je to na širém světě jediný z vašeho rodu, jiného si už sotva pořídíte."

Budu na něho až moc hodný, jen se nebojte," zachechtal se Heathcliff. "Ale nikomu jinému nestrpím, aby si ho

předcházel. Žárlím na jeho přízeň, a musím jí mít celou pro sebe. A abych s tou laskavostí začal, Josefe, leť a přines mu něco k snídani! Haretone, ty tele jedno pitomé, hybaj do práce ! Tak tak, Nelly," dodal, když Josef s Haretonem odešli, "můj syn je příští dědic toho vašeho Drozdova, a proto mi nesmí umřít nebo aspoň potuď ne, dokud nemám zaručeno, že po něm dědím Drozdov já! A vůbec, on je můj, a já už čekám na to potěšení, až můj potomek bude panovat na jejich statku můj syn bude najímat jejich děti, aby za mzdu pracovaly na půdě vlastních předků. To jediné pomyšlení mi pomáhá snášet toho spratka , sám o sobě se mi protiví, nenávidím ho pro vzpomínky, které ve mně budí. Ale to pomyšlení rozhoduje! Nemá se u mne čeho bát, budu ho chovat jako v bavlnce, sám váš pán se nedokáže líp starat o svoje dítě. Dal jsem mu krásně zařídit pokoj v patře. Obstaral jsem učitele - třikrát týdně sem bude dojíždět dvacet mil, aby ho učil, co hoch sám bude chtít. Haretonovi jsem poručil, aby ho ve všem poslouchal. Zkrátka jsem zařídil všecko, aby tu v něm každý viděl mladého pána a svého nadřízeného. Smutná věc je, že kluk dohromady nestojí za ty všechny okolky. Jestli jsem si přál, aby se mi něco na světě vydařilo, měl to být můj syn chtěl jsem být na něho zaslouženě pyšný - a tohle ukňourané vyžle s tvarohovou pletí mě zle zklamalo."

Při téhle řeči se vrátil Josef s miskou mléka a ovesné kaše a postavil jí před Lintona. Ten se v tom nevábším pokrmu chvíli nimral, pak se znechuceně odvrátil a prohlásil, že se to nedá jíst. Věděla jsem, že starý sluha pánovi mnoho nezadá v opovržení k tomu chlapci, až na to, že si své city musí nechávat pro sebe . Heathcliff zřejmě rozhodl, že se podřízení budou chovat k jeho synovi se vší úctou.

"Nedá jíst?" opakoval Josef. Udiveně se podíval na Lintona a ztlumil hlas k úplnému šepotu, aby pán neslyšel. "Dyť jsem mladého pana Haretona živil od malička jen takovou kaší, a jak mu chutnala ! Tak co by nechutnala vám?"

"Já to jíst nebudu," odsekl Linton. "Odneste to!" Nakvašený Josef popadl misku a běžel nám jí ukázat.

"Je na té bryndě něco špatného?" řekl a strčil kaši Heathcliffovi až pod nos.

"Co by bylo?" divil se Heathcliff.

"No tak," řekl Josef, "a náš princ povídá, že to nejí. Však se to dalo čekat. Jeho máma byla zrovna taková ta nechtěla ani kousnout do našeho chleba, že prý jsme zaseli žito špinavýma rukama !"

"Nemluvte mi o jeho matce!" rozhněval se pán. "Když to nejí, dejte mu něco jiného, a konec řečí! Co se mu dává k snídani, Nelly?"

Navrhla jsem svařené mléko nebo čaj, a hospodyně

dostala příkaz, aby to donesla. "No vida," uvažovala jsem, "otcovo sobectví ještě půjde chlapci k duhu. Heathcliff poznal, že je hošík slaboučký a že se s ním musí opatrně. Pan Edgar rád uslyší, jaký rozmar zase Heathcliffa posedl." Teď jsem už neměla další záminku, proč se tu zdržovat, a vyplížila jsem se ze dveří, právě když Linton bázně odrazil neomalené pokusy ovčáckého psa o spřátelení. Ale měl se stále na pozoru, abych ho neošidila, protože když jsem přivírala dveře, zaslechla jsem zoufalý křik a opakované volání :

"Nenechávejte mě tu ! Já tady nebudu, já tady nebudu !"

Pak se závora zdvihla a zase zaklapla - asi ho zadrželi, aby neběžel za mnou. Nasedla jsem na Minku a pobídla ji do klusu. Tak skončilo mé krátké opatrovnictví.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVÁ

Ten den bylo s Katkou těžké pořízení - probudila se v báječné náladě a hned se sháněla po bratranci, ale když jí řekli, že odjel, to bylo pláče a nářku! Edgar sám se musel do toho vložit a konejšit ji, že bratrance přivede zpátky, dodal však výhradu : "Jestli to půjde !" A na to byly skrovné vyhlídky. Slib Katku jakž takž upokojil, ale větší útěchou byl čas. Nepřestala se co chvíli otce vyptávat, kdy se Linton vrátí - ale než se s ním znovu setkala, jeho rysy jí tak vybledly v paměti, že ho nepoznala.

Při nákupech v Gimmertonu jsem potkávala hospodyně z Větrné hůrky a vždycky jsem se jí ptávala, jak se daří mladému pánovi. Nikdy ho totiž nebylo vidět, žil stejně samotářsky jako Kateřina. Z odpovědí jsem vyrozuměla, že chlapec ustavičně churaví a je obtížný pacient. Prý je panu Heathcliffovi čím dál protivnější, ačkoliv ten se celkem snaží nedávat mu to najevo. Obzvláště nesnáší zvuk chlapcova hlasu a nevydrží s ním být delší dobu pohromadě v jedné místnosti. Vůbec mají spolu málo řečí - Linton se přes den učí a večer vylíná v malém pokojíku, kterému se teď říká salónek, a nebo tam leží celý den v posteli, protože má každou chvíli kašel, rýmu, ujímání nebo jiný neduh.

"Zkrátka je to tichošlápek k pohledání," dodala ta žena. "A jak se o sebe bojí! To vám je řečí, když večer někdy zapomenou dovést okno, že prý by z nočního chladu mohl mít smrt ! A hned se mu musí topit, i kdyby vprostřed léta bylo! A Josefovo kouření je pravý jed. A pořád musí dostávat cukroví a lahůdky. A ustavičně mlíko - věčně mlíko ! Že my ostatní ho dostáváme v zimě po kapičkách, to je panáčkovi jedno. Tak se vám tam povaluje v křesle u krbu, topinky musí mít pořád čerstvé, a nějaký ten odvar nebo šťávu si přihřívá v hrníčku, aby si měl čeho líznout ! A když ho přijde Hareton

z dobráctví trochu pobavit , on Hareton není zlý, jen trochu klackovitý . věřte, že za chvíli se dají do sebe, jeden kleje a druhý brečí. Leckdy si tak říkám, že by pán měl vlastně radost, kdyby Earnshaw zmaloval kluka namodro , ale ovšem nemůže dát na syna dopustit. Ostatně to pán o něm ani neví, jak se pořád hýčká a pořád z něčeho kurýruje, jinak by ho snad vztekem vyrazil ze dveří. Ale pán se radši nechce zlobit, teď už ani do salónku nevkročí, a když náhodou začne Linton otravovat v jizbě a pán je při tom, hned ho žene pryč do poschodí."

Dovedla jsem si podle takových řečí představit, že v necitelném prostředí se vyvinul z mladého Heathcliffa nezřízený sobec, ačli takový nebýval od dřívějšíka. Není divu, že jsem se o něho přestala zajímat, ale přece jsem neztrácela soucit s jeho osudem a litovala jsem, že nemohl zůstat u nás. Pan Edgar si i nadále vyžadoval o něm zprávy, asi na něho hodně vzpomínal. Byl by ho taky rád viděl, i kdyby to mělo vést k mrzutostem, a jednou chtěl, abych vyzvěděla na hospodyni, jestli hoch někdy přijde do vesnice. Pověděla mi, že tam přijel na koni jenom dvakrát, s otcem, a pokaždé že prý ho to porazilo na několik dní. Ta hospodyně pak dala výpověď, jestli se nemýlím, asi dvě léta potom, co přišel na Větrnou hůrku, a vzali si nějakou jinou, kterou neznám - ta je tam dodnes.

Nám na Drozdově plynul čas nerušeně jako dřív, až bylo Kateřině šestnáct. Její narozeniny se nikdy neslavily, protože to byl současně úmrtní den zesnulé paní. Pan Linton se vždycky na celý ten den zahrabal do knihovny a vyšel až za soumraku na gimmertonský hřbitov, odkud se leckdy vracíval po půlnoci. Kateřina se musila zabavit, jak uměla. Tenkrát bylo na dvacátého března krásné jarní počasí a jakmile se otec vytratil, naše slečna sešla dolů vystrojená na procházku a řekla, že má dovoleno jít se mnou až na pomezí slatin - pan Linton že nic nenamítá, nezajdeme-li daleko a vrátíme-li se do hodiny.

"Tak si pospěšte, Elleno," vybízela mne, "já vím, kam mám namířeno. Najednom místě se usadilo hejno tetřivků, musím se podívat, jestli tam hnízdí."

"No to asi bude hodně daleko," zapochybovala jsem, "ti přece nehnízdí jen tak na kraji slatin!"

"Není to daleko," odporovala. "Viděla jsem je s tatínkem, byli jsme jen kousíček od nich."

Dál jsem si s tím nelámala hlavu; nasadila jsem klobouk a šla. Katka poskakovala přede mnou, vracela se ke mně a zas vybíhala kupředu jako mladý chrt. Také já jsem byla plná radosti - slyšela jsem skřivánky zpívat zblízka zdaleka, těšila jsem se z teplého sluníčka, a hlavně jsem se dívala na ní, svého mazlíčka a miláčka, jak se jí čechrají zlaté kadeře, jak se jí zardívají tvářičky do ruměnce hebkého

a jemného jako květ divoké růžičky a oči jí svítí nezkalenou slastí. Bylo to tenkrát šťastné děvčátko, pravý anděl ! Její neštěstí, že byla tak všetečná.

Takjak, slečno?" povídám. "Kde máte ty své tetřívky?"

"

Už bychom měly být u nich, nechaly jsme plot obory daleko za sebou."

"Ještě trochu dál - jen o kousíček dál, Elleno," pobíze-la mě opět a opět. "Vylezte tady na ten svah, přelezte ten kopeček, a než budete na druhé straně, už něco vyplaším !"

Ale bylo tu tolik svahů a kopečků k vylézání a přelézání, že mě to konečně unavilo, a já prohlásila, že je načase obrátit a zamířit nazpět. Musila jsem na ní křičet, protože mě o hodně předběhla. Ale buď neslyšela, nebo nedbala. zkrátka běžela pořád dál a mně nezbyvalo než se plahočit za ní. Pojednou mi zmizela v dolíku, a než jsem ji dostihla, to už jsme byli o dvě míle blíže Větrné hůrce než domovu. Zahlédla jsem, jak jí zastavili dva muži .
v jednom jsem poznávala Heathcliffa.

Přistihli Katku, když vybírala hnízdo, a ne-li to, tedy aspoň plašila ptactvo. Okolí Hůrky patřilo k Heathcliffovým pozemkům a on jí obvinil z pytláčení.

"Vždyť jsem nic nebrala - ani tu vajíčka nejsou," bránila se Katka a na dotvrzení ukazovala prázdné dlaně; spěchal jsem jí na pomoc. "Nic jsem nechtěla vzít, jenom se podívat na vajíčka. Tatínek říkal, že jich bude v hnízdech plno !"

Heathcliff na mne mrkl se škodolibým úsměvem, aby mi dal najevo, že nás zná, a proto s námi nemá žádné dobré úmysly. Zeptal se Katky, kdože je ten tatínek?

"Pan Linton z Drozdova," odpověděla. "Hned jsem věděla, že mě neznáte, jinak byste se mnou tak nemluvil !"

"Aha, vy myslíte, že před vaším tatínkem se tu všechno klaní, co?"

A kdopak jste vy?" prohlížela si zvědavě mluvčího.

"

"Tamtoho druhého jsem už viděla. Je to váš syn?"

Ukázala na druhého muže - byl to Hareton, silnější a urostlejší, nikoli však půvabnější nebo ušlechtlejší.

"Slečno Katko," přerušila jsem je, "už to budou tři hodiny, co jsme venku. Nejvyšší čas jít domů !"

Ne ten chlap není můj syn," vyřadil mě Heathcliff

"

z hovoru. "Ale mám syna, a toho už taky znáte. Vaše chuva sice spěchá, ale já myslím, že by vám oběma jen prospělo, kdybyste si chvilku odpočinuly. Nechcete se stavit u mne doma? Stačí jen obejít ten vršek a jsme tam.

Dojdete dřív domů, když budete odpočaté, a my vás srdečně uvítáme u nás."

Pošeptala jsem Kateřině, aby to kvůli mně nepřijímala,

že je to naprosto nevhodné. "A proč?" odpověděla mi nahlas, "nohy mě bolí, jak jsem běžela, a tráva je plná rosy - tady si sednout nemohu. Pojďme, Ellen! Vždyť říká, že se známe s jeho synem! Nejspíš se mýlí, ale já už tuším, kde asi bydlí - v tom dvoře, kde jsem se zastavila na zpáteční cestě z Penistonských skal. Je to tak?"

"Správně," vpadlí do řeči Heathcliff. "Nelly, nemluvte nám do toho! Slečnu to pobaví, když se k nám na chvíli podívá. Hareton, jdi se slečnou napřed! Vy půjdete se mnou, Nelly!"

"Ne, nikam se nepůjde!" křičela jsem a hleděla se mu vyškubnout, protože mě chytil za ruku. Ale Kateřina se už tryskem rozběhla kolem kopečku a blížila se k brance. Společník, kterého jí Heathcliff přidělil, se nijak nesnažil ji dohonit - uhnul do úvozu a zmizel.

"Pane Heathcliffe, to jste neměl dělat," protestovala jsem. "Však vy víte, že z toho nevzejde nic dobrého! Ona tam uvidí Lintona a všechno poví otcí, jen co se vrátíme. Já si to pak odnesu."

To právě chci, aby viděla Lintona," odpověděl. "Teprve posledních pár dní vypadá trochu k světu . málokdy

stojí za podíváním. A slečnu brzo přemluvíme, aby držela jazyk za zuby. Nikomu to nebude na škodu."

"To si dovedu představit! Její otec mi nikdy neodpustí, že jsem jí nechala vkročit do vašeho domu. A já mám sama tušení, že máte něco zlého v úmyslu, když jí zvete."

"Já mám jen poctivé úmysly a všechny vám je povím. Aby se totiž bratranec a sestřenice do sebe zamilovali a vzali se! Vidíte, jak jsem šlechetný k vašemu pánu. Jeho žába nemá naději na dědictví, a kdyby vyhověla mému přání, má budoucnost zajištěnou - bude dědičkou společně s Lintonem."

Nač to?" odpověděla jsem. "Kdyby Linton umřel a jeho život je stejně na vážkách - Kateřina by dědila tak jako tak."

"To zas ne," řekl. "V poslední vůli není žádná doložka v její prospěch. Jeho majetek by nakonec připadl mně. Ale abych předešel všechny spory, přeji si jejich sňatek a jsem pevně rozhodnut, že ho uskutečním."

"A já jsem zas pevně rozhodnutá, že vícrát se s ní k vašemu domu nepřiblížím," odsekla jsem mu. Došli jsme právě k brance, kde na nás Katka čekala.

Heathcliff mi řekl, abych byla zticha, šel cestičkou napřed a spěšně nám odemkl dveře. Naše slečna si ho několikrát změřila pohledem, jako by se ještě rádně nerozmyslela, jak ho posuzovat. Ale on se na ní usmál, když se jejich pohledy setkaly, a vlídně jí oslovil - a já hlupák jsem se domnívala, že vzpomínka na její matku ho snad obměkčí, aby jí neubližoval. Před krbem stál

Linton. Právě se vrátil z procházky v polích, protože měl ještě na hlavě čepici a volal na Josefa, aby mu přinesl suché boty. Hodně se vytáhl na svůj věk - teprve mu mělo být za pár měsíců šestnáct. V obličejí byl pořád hezký, barvu měl lepší a oči jiskrnější, než jak jsem si ho pamatovala jenže to bylo přechodné zdání, vykouzlené chvílí na zdravém vzduchu a pěkném sluníčku.

No kdopak to asi je?" obrátil se Heathcliff ke Katce.

"

Poznáte ho?"

"

Váš syn?" řekla pochybovačně a střídavě si je prohlížela.

Tak tak!" ujistil jí. "Ale neviděla jste ho už dřív?"

"

Vzpomeňte si! Ach, vy máte krátkou paměť! Lintone, nepamatuješ se na sestřenku, co jsi jí pořád chtěl vidět?

Nedal a nedal jsi nám pokoj kvůli ní."

"Ale ne, tohle že je Linton?" zvolala Katka a celá vzplála radostným překvapením. "Ten malý Linton?"

A teď už je větší než já ! Ty jsi Linton?"

Hoch to potvrdil. Přistoupili k sobě a Katka ho vřele políbila. S údivem hleděli oba na změnu, kterou v jejich vzhledu způsobil čas. Kateřina dorostla dnešní výšky, měla postavu pěkně vyplněnou, ale štíhlou, pružnou jako ocelové pero, a celá jen zářila zdravím a energií. Linton měl křehký vzhled a unavené pohyby a v těle byl neobyčejně slabý, ale jakýsi půvab dával zapomenout na jeho nedostatky a získával mu sympatie. Když mnohokrát zpečetili polibky oboustrannou radost, jeho sestřenka se obrátila k Heathcliffovi, který stál u dveří a dělil svou pozornost mezi podívanou dovnitř a výhledem navenek, předstíral totiž, že se dívá ven, a stranou pozoroval, co se děje uvnitř.

Tak vyjste můj strýček !" zvolala a natáhla se na špičky,

"

aby ho příbuzensky pozdravila. "Hned mě něco k vám táhlo, i když jste se zprvu tak zlobil. Proč k nám nechodíte s Lintonem na návštěvu? To je zvláštní, bydlíme tolik let v blízkém sousedství a ani se u nás na Drozdově nezastavíte!

Pročpak jste takový?"

"Než jste se narodila, užil jsem Drozdova až dost.

Ale no tak - ! Dejte s tím pokoj ! Jestli už musíte rozdávat hubičky, pamatujte na Lintona pro mne je jich škoda."

"Darebná Elleno, zlá Elleno," žalovala Kateřina a vrhla se zas

na mne s hloupými polibky. "Pročpak jste mě sem nechtěla pustit? Ale od nynějška chodím na Hůrku každé dopoledne . dovolíte, strýčku? A někdy s sebou vezmu tatínka. Že nás rád uvítáte!"

"Samo sebou," ušklíbl se strýček - měl co dělat, aby zakryl hlubokou nechuť k oběma hlášeným návštěvníkům. "Jen ještě něco," poznamenal na adresu dívčinu.

"Nechce se mi do toho, ale řeknu to radši rovnou. Pan Linton má na mne spadeno. Jedenkrát jsme se nekřesťansky v hněvu pohádali - je to sice dávno, ale jestli mu prozradíte, že jste tu dnes byla, překazí vám další návštěvy dočista. Proto mu nesmíte o tom nic říkat, ledaže byste neměla zájem o bratrance a nechtěla ho už vidět. Chodit k nám můžete, když chcete, ale doma ani slovo!"

"Proč jste se nepohodli?" vyptávala se Kateřina.

"Nebyl jsem mu dost bohatý na ženicha jeho sestry," odpověděl, "a mrzelo ho, že jsem si jí přece vzal proti jeho vůli. To ho řalo do živého, je pyšný! Nikdy mi to neodpustí!"

"To není správné," mínila Katka, jednou mu to povím. Ale mně a Lintonovi do vašich sporů nic není. Nebudu sem tedy chodit, ale ať on chodí do Drozdova!"

"Takovou dálku?" zahučel bratranec. "Čtyři míle cesty? To by mě strhalo! Ne, ať k nám slečna Lintonová zajde někdy sama! Každý den to být nemusí, ale tak jednou dvakrát týdně!"

Otec vrhl na syna zlostný a opovržlivý pohled.

"Skoro mám strach, Nelly, že má snaha vyjde naprázdno. Slečna Lintonová, jak jí nazývá ten nekňuba,

ho brzy prokoukne a pošle ho k vodě. Hareton, ten by se k ní měl jinak! Víte, že stokrát denně lituju, že mým synem není Hareton, i když je tak zaostalý? Kdyby byl z jiné rodiny, než je, mohl jsem ho mít docela rád. Takhle není nebezpečí, že by se v něm slečna zhlídla. Ale jestli se to moje vyžle nebude mít k světu, přece jen sázím na Haretona proti němu. Odhadujeme, že tu vydrží tak do osmnácti. sakra, to je nemehlo, on si tu suší boty a na ní se vůbec nepodívá!" Lintone!"

"Co je, tati?" ozval se hoch.

"Nemáš, co bys tu kolem sestřence ukázal? Třeba králíky nebo lasičí noru? Proved' jí zahradou, než se přezuješ, a vezmi jí do stáje, ať vidí tvého koně!"

"A nechtěla by slečna radši posedět tady?" zakňoural Linton. Z jeho tónu bylo zřejmé, že se mu nechce ani hnout.

"Ani nevím," odpověděla, ale pohled, který vrhla ke dveřím, jasně svědčil, že by se radši probíhala.

Linton však zůstal dřepět, a ještě si přisedl k ohni. Heathcliff vstal, vyšel do kuchyně a odtud do dvora a volal po Haretonovi. Ten se odněkud ozval a za chvíli tu byli oba. Mladý muž se právě umyl, bylo to vidět podle tváří vydrhnutých doruda a mokrých vlasů.

"A teď se vás něco zeptám já, strýčku," vzpomněla si Kateřina. Přišlo jí na mysl, co slyšela od hospodyně.

"Tenhle přece není můj bratranec, že?"
"Ale ano," přisvědčil Heathcliff, "synovec vaší matky.
Vám se nelíbí?" Kateřina se ošklibla.
Švarný mládenec přece !" domlouval jí Heathcliff.
"

Ta prostořeká žába si stoupla na špičky a pošeptala cosi panu Heathcliffovi do ucha. Ten se dal do smíchu a Hareton zrudl do krvava . všimla jsem si, že je náramně citlivý, ve všem podezírá nějaký posměch a určitě má tušení o své méněcennosti. Ale jeho pán, či poručník, ho usmířil slovy :

"Podívejme se, náš Hareton ještě u slečny vyhraje!
Ona říká, že prý jsi - jakpak to bylo? No něco moc pochvalného ! Heleď, ty jí doprovodíš po hospodářství.
A chovej se jako lepší člověk, rozumíš? Žádná sprostá slova

nepodřekni se! Ne abys jí okukoval, když to někdo vidí!
A když se na tebe dívá, nečum a koukej radši jinam!
Když s ní mluvíš, nedrmol a nestrkej ruce do kapes ! Běž a bav jí, jak nejlíp umíš !"

Ohlédl se po dvojici mladých lidí, když přešli pod oknem. Earnshaw hleděl na opačnou stranu než Kateřina a prohlížel si známé okolí, jako by mu bylo nové a cizí.
Kateřina za ním občas po očku mrkla, ale bez valného obdivu. Pak si sama hledala něco k zabavení. Vesele hopkovala a prozpěvovala si, aby nahradila chybějící hovor.
To jsem mu zašil hubu !" liboval si Heathcliff. "Teď"

se neodváží ani ceknout. Vzpomínáte si, Nelly, jaký jsem býval v jeho věku - vlastně o něco mladší, přesně řečeno?
Ani já jsem nemohl vypadat tak hloupě , tak přitrouble, jak říkává Josef!"

"Ještě hůř jste vypadal," podotkl jsem, "protože navíc ještě zlomyslně."

"Dělá mi radost," uvažoval Heathcliff nahlas. "Splňuje všechno, co jsem od něho čekal. Kdyby byl tupý od narození, neměl bych z jeho zblbnutí poloviční potěšení, jako mám ! Ale on nebyl tupý - umím si dokonale představit, jak muje, protože jsem to prožíval sám na sobě. Například teď vím přesně, co trpí - a toje teprve na začátku, ještě toho zkusí víc ! Jakživ se nevymotá ze své žalostné zaostalosti a nevědomosti! Držím ho v ní pevně, hůř, než jeho mizerný táta držel mne! Výsledek je tady, on je ještě pyšný na svoje hulvátství. Jenom zvířecká stránka na člověku mu imponuje, tím ostatním pohrdá jako hloupou slabostí, a k tomu jsem ho vychoval já ! Co říkáte, nebyl by i Hindley pyšný na syna, kdyby ho teď mohl vidět? Skoro jako já na toho svého. Jenže je rozdíl mezi těmi dvěma kluky jeden je zablácené zlato, po kterém se šlape jako po dlažebním kameni, druhý je vyleštěný cín, nastrčený

jako padělek panského stříbra! Ten můj nemá nejmenší vlastní hodnotu, a přece to se svým náskokem dotáhne daleko, až kam ho, moulu, postrčím. Ten jeho syn měl výborné vlastnosti, a jsou k ničemu - dočista zmařené ! Já nemám čeho želet. Nad čím on by splakal, to vím na světě já jediný. A největší zábava je, že Hareton je takový pitomec a má mě rád. Musí se uznat, že v tomhle jsem Hindleyho trumfl. Kdyby ten lotr chtěl vstát z mrtvých a proklínat mě, že křivdím sirotkovi, dopálený sirotek by ho hnal zpátky, ať se neopovažuje urážet jeho jediného dobrodince na světě !"

Heathcliff se pekelně řehtal při té myšlence. Neodpovídala jsem - bylo jasné, že žádnou odpověď nečeká.

Zatím náš mladistvý společník, který seděl daleko od nás a neslyšel, co se mluví, se začal netrpělivě vrtět - patrně ho mrzelo, že ze strachu před troškou námahy si odepřel potěšení z Katčiny společnosti. Otec zpozoroval, jak chlapec neklidně bloudí pohledem k oknu a rukou nerozhodně sahá po čepici.

"Vstaň, kůže líná!" pobídl ho jakoby dobrosrdečně.

"Běž za nimi, dohoniš je na rohu u včelína."

Linton sebral síly a odlepil se od teplého krbu. Okno bylo pootevřeno, a když hoch vycházel ven, zaslechla jsem Katku, jak se ptá svého dosavadního, málo společenského průvodce, co značí nápis nade dveřmi. Hareton se koukl nahoru a podrbl se na hlavě jako opravdický venkovský balík.

"Asi nějaké povídání," prohlásil. "To se nedá číst."

"Jakpak se nedá číst?" pohoršila se Kateřina. "Vždyť je to anglicky, já to přečtu! Ptám se jenom, proč to tamje?"

Linton se k tomu zahihňal - první projev veselí, který jsme od něho slyšeli.

"On nezná písmenka," vysvětloval sestřence. "Věřila byste, že může být na světě takový obrovský ťulpas?"

"Má to tady všechno v pořádku?" zajímala se slečna Katuška docela vážně. "Nevynechává mu to? Dvakrát jsem se ho na něco ptala, a pokaždé civěl, jako by mi nerozuměl. Já aspoň stěží rozumím, když on mluví."

Linton se znovu pochechtával a dělal výsměšné posuňky na Haretona, který opravdu v tu chvíli vypadal, jako by byl mdlého rozumu.

"Ale nic mu neschází, jenom je líný, vid', Earnshawe !" popichoval ho. "Sestřenka myslí, že jsi slabomyslný. To máš z toho, když kašeš na čtení a knihy, jak jim říkáš."

Všimla jste si, Kateřino, jakou má hroznou horáckou výslovnost?"

/226/

Na co sem k čertu pleteš knihy?" zavrčel Hareton,

"

který se tolik neostýchal když odpovídal druhovi, na

kterého byl zvyklý. Chtěl se asi o tom více rozpovídat, ale Katka s Lintonem vypukli v hlučné veselí; moje splašená slečinka byla ráda, že si může z Haretonovy zvláštní mluvy učinit terč zábavy.

"Co sem do toho pleteš čerta?" vysmíval se Linton.

"Copak ti tatínek neříkal, že nemáš mluvit sprostě? A ty jen otevřeš hubu, a už ti z ní vyletí nějaká sprost'árna! Chovej se přece způsobně jako já, no, chovej se jako lepší člověk!"

"Tvoje štěstí, že nejsi pořádný kluk, jsi slabší než holka, jinak bych tebou praštil o zem v tu ránu, ty vyžle!" mstil se slovně ten rozhněvaný neotesanec, již na ústupu. Obličej mu hořel vztekem a hanbou, protože těžce snášel urážky, ale nevěděl, jak se proti nim bránit.

Pan Heathcliff také slyšel jejich řeči a usmál se, když Haretona vypudili, ale hned nato se podíval s obzvláštní nechutí na tu prostořekou dvojici, která štěbetala ve dveřích. Linton docela jinak oživil, když vykládal o Haretonových nedostacích a vzpomínal na jeho různé ostudy. Dívku zas bavilo jeho škodolibé špičkování a neuvážila, že prozrazuje nepěknou povahu. Pocítila jsem k Lintonovi spíše odpor než soustrast a začala poněkud omlouvat jeho otce, který ho tak nízko cenil.

Pozdržely jsme se do odpoledne, dřív jsem nemohla Katku z Hůrky dostat, ale naštěstí pán nevyšel z pokoje a nepovšiml si naší dlouhé nepřítomnosti. Cestou domů jsem se snažila Katce vysvětlit, mezi jaké lidi zapadla. Ale ona si vzala do hlavy, že mám proti nim samé předsudky. "Já vím, Elleno, vy jste zkrátka při tatínkovi. Jste zaujatá, to je vidět, jinak byste mě nebyla celá léta šidila pohádkou, že Linton žije daleko od nás. Moc se na vás zlobím, abyste věděla, ale mám takovou radost, že vám to zatím odpustím. Jen mí nesmíte nic mluvit proti strýčkovi - je to můj strýček, rozumíte? A tatínkovi vyhubuju, že s ním není zadobře."

A tak jí pusa jela, až jsem zanechala všech pokusů,

/227/

abych jí ten omyl vymluvila. Ten večer se o své návštěvě nezmínila, protože se s panem Lintonem už neviděli. Druhý den to všechno vyšlo najevo, velkou radost jsem z toho neměla, ale nakonec jsem se utěšila, že ten těžký úkol, poučit a varovat Katku, se mu přece podaří lépe než mně. Bohužel se neměl k tomu, aby jí přesvědčivě vyložil, proč nechce, aby se stýkala s lidmi z Větrné hůrky, kdežto Kateřina zas potřebovala slyšet dobré důvody, než uznala, že by se její rozmazlenosti mohly klást nějaké meze.

"Tatíčku," zvolala, sotva ho ráno pozdravila, "hádej, koho jsem včera potkala na procházce po ladech? Vidíš

tatínku, jak ses lekl ! To máš asi špatné svědomí, vid' ?
Potkala jsem - ale poslouchej to po pořádku, abys věděl,
jak jsem na tvou faleš přišla ! I ta Ellena držela s tebou a
nestyděla se přitom dělat, jako když mě lituje, a dobře
věděla, jak se pořád těším, a pořád marně, kdy se mi
vrátí Linton !"

Podala věrnou zprávu o naší procházce, a co z toho
vzešlo. Můj pán mlčel, dokud neskončila - jen se na mne
občas vyčítavě podíval. Pak si jí přitáhl k sobě a káravě
jí řekl, že ona přece nezná důvod, proč jí tajil Lintonův
pobyt v blízkém sousedství ! Copak si myslí, že by jí otec
mohl odepřít nějakou radost, pokud by jí nebyla ke škodě ?

"Ano, protože nemáš rád pana Heathcliffa," odvětila.

"Podle tebe, Katko, jsem tedy takový, že víc dbám
na sebe než na tebe?" řekl vyčítavě. "Ne, důvod není
ten, že nemám rád Heathcliffa, ale naopak, Heathcliff
nenávidí mne ? ,je to ďábelský potměšilec, který s rozkoší
přivede do neštěstí a zkázy každého, koho nenávidí,
naskytne-li se mu příležitost. Věděl jsem, že nemůžeš udržovat
známost s bratrancem a vyhnout se přitom styku
s panem Heathcliffem - věděl jsem také, že kvůli mně
bude proti tobě nepřátelsky zaujatý. A tak pro tvoje
dobro, a pro nic jiného, jsem to zařídil, abyste se s Lintonem
nesešli. Hodlal jsem ti to jednou vysvětlit, až
budeš starší, a lituji, že jsem to odkládal."

"Ale tatíčku, pan Heathcliff se choval docela přátel/228/
sky," namítala Kateřina, nijak nepřesvědčená. "A on
neměl nic proti tomu, abychom se přátelili s Lintonem.
Říkal, že je smím navštívit, kdy budu chtít. "jenom prý
ti to nemám vyradit, protože ses s ním pohádal a nemůžeš
mu odpustit, že si vzal tetu Isabelu. A vidím, že opravdu
nechceš odpustit - vina je na tvé straně! On aspoň nás
nechá se přátelit, a ty ne !"

Pán poznal, že dceři nestačí jeho pouhé slovo, aby
uvěřila v strýcovu zlou povahu, vypověděl jí tedy stručně,
jak se Heathcliff choval k Isabele a zmocnil se Větrné
hůrky. Nedovedl se o tom šířit - i těch několik slov oživilo
v něm všechnu tu hrůzu a zášť, kterou v nitru cítil k dávnému
nepříteli již od smrti paní Lintonové. "Mohla žít ,nebýt
jeho!" taková byla jeho trpká úvaha a v jeho očích
byl Heathcliff vrah. Slečna Katka se ovšem v životě nesetkala
se špatností - její vlastní chyby, neposlušnost,
zaujatost, hněvivost - se do toho nedaly počítat, protože je
zavinila jen horká krev a bezmyšlenkovitost, a Katku mrzely
ještě též den, kdy se jich dopustila. Užasla proto nad
černou duší, která mohla tajně celá léta osnovat pomstu
a vypočítavě strojit úklady bezjediné výčitky svědomí. Takový
nový pohled do hlubin lidské zkaženosti jí hluboce
pohoršil a poděsil . o něčem podobném jakživa neslyšela
a nechtla, neuměla si to dosud ani představit ! Pan Edgar

soudil, že je zbytečné to dále rozvádět. Dodal jen :
"Napříště pochopíš, dceruško, proč chci, aby ses vyhýbala tomu
domu a rodině. Teď si zas jdi po práci nebo
zábavě, a už na to nemysli!"

Katka políbila otce a podle denního pořádku zasedla
na pár hodin k učení. Pak ho doprovázela po oboře a celý
den plynul jako obvykle. Ale když se večer odebrala do své
ložnice a já jí šla posloužit při svlékání, našla jsem jí
uplakanou klečet u postele.

"Hanba, že se nestydíte plakat jako dítě !" pokárala
jsem jí. "Kdyby vás někdy potkal opravdický zármutek,
nestálo by vám za to cedit slzičky kvůli malé mrzutosti !
Na vás ještě nepadl ani stín vážné bolesti, slečno Katko !
Představte si na okamžik, že bychom vám oba umřeli,

/229/

já i pán, a vy zůstala sama na světě -jak by vám pak bylo?
Srovnejte si dnešní zklamání s nějakým skutečným neštěstím, a
buďte vděčna za ty drahé lidi, které máte - nemusíte bažít po
jiných !"

"Vždyť já nepláču pro sebe, Elleno," odpověděla, "ale
pro něho ! Těšil se, že ho zítra navštívím, a bude čekat
marně. To bude zklamání!"

"Hlouposti, myslíte, že vás má plnou hlavu jako vy
jeho? Copak tam nemá pro vyražení Haretona? Anijeden
člověk ze sta by nebrečel pro ztraceného příbuzného,
kterého viděl sotva dvakrát, pokaždé na kousek odpůldne !
Linton si domyslí, jak to u nás dopadá, a pustí vás z hlavy."

"A nemohla bych mu poslat aspoň lístek, že nemůžu
přijít a proč?" řekla a povstala. "Přitom bych mu poslala
ty knížky, co jsem mu slíbila půjčit: On nemá zdaleka
tolik pěkných knih jako já a moc se na ně těšil, když jsem
mu vykládala, jak je to zajímavé čtení. Smím, Elleno?"
Nesmíte ! Naprosto ne !" odmítla jsem rozhodně. "On

"

by vám zas odepsal a jakživo by to nebralo konce. Ne,
slečno Katko, tu známost musíte úplně přerušit. Tatínek si
to přeje, a já dohlédnu, aby se tak stalo!"

Přece takové malé psaníčko -" škemrala s prosebným

"

pohledem.

Tiše!" zakřikla jsem jí. "Nebudeme si nic začínat

"

s psaníčky. Vlezte do postele !"

Změřila mě jizlivým pohledem, tak darebným, že se
mi nechtělo jí dát pusu na dobrou noc. Přikryla jsem jí
a zavřela u ní dveře. Zlobila jsem se na ní, ale už na
schodech mě to přešlo. Nehlučně jsem se vrátila, a vida!
Slečinka místo v posteli je u stolu, před sebou prázdný
papír, v ruce tužku, kterou honem provinile schovává,
když vejdu do pokoje!

"Jen si pište, Kateřino," povídám, "on vám nikdo to psaní nedoručí. A teď se zhasíná!"

Zamáčkla jsem plamen svíčky dusítkem a přitom od ní sklidila plesnutí přes ruku a mrzutou výčitku: "Vy nepřející!" Zabouchla za mnou dveře a zamkla se.

Opustila jsem jí ve vzteklé a vzpurné náladě, jakou už
/230/

dávno neměla. Samozřejmě že dopis dokončila, odnesl jí ho na danou adresu mlékař z vesnice - ale to jsem se doslechla až později. Míjely týdny a Katce se vrátila nálada, zvykla si

však něco nového - strašně ráda se skrývala v různých koutech o samotě, četla tam, a když jsem se k ní znenadání přiblížila, trhla sebou a zacláněla knihu zřejmě aby ji přede mnou schovala. Někdy jsem zahlédla, že jí z knihy vyčuhuje jiný papír. Taky teď měla ve zvyku časně ráno chodit do přízemku a lelkovat po kuchyni, jako by na něco čekala. Kromě toho trávila celé hodiny v knihovně nad zásuvkou, která jí patřila v sekretáři. Než odtamtud odešla, vždy ji pečlivě zamkla a klíč vytáhla.

Když se jednou probírala obsahem zásuvky, nakoukla jsem dovnitř. Až donedávna tam bývaly její hračky a tretky - teď je vystřídala spousta přeložených papírů. Zvědavost a podezření mi nedaly pokoj, umínila jsem si, že se na ty její záhadné poklady podívám. V noci, když byl vzduch čistý - pán se slečnou odešli už dávno nahoru probrala jsem všechny své klíče z domácnosti a snadno jsem mezi nimi našla jeden, který se hodil do zámku v zásuvce. Otevřela jsem jí, vysypala její obsah do zástěry a odnesla s sebou do komůrky, abych si ho v klidu prohlédla.

Sice jsem to už dávno tušila, ale přec mě znovu překvapilo, když jsem v té spouště papíru zjistila samé dopisy od Lintona - psal jí skoro každý den a byly to zřejmě odpovědi na korespondenci od ní. Ty podle data starší byly rozpačité a krátké, ale ponenáhlu se rozvíjely v obšírná milostná vyznání. Jistěže pošetilá, jak při pisatelově mládí ani nijak nešlo, ale s občasnými projevy, které

jako by pocházely z nějaké zkušenější hlavy! Některá psaní mě překvapila podivnou směsí horování a bezvýraznosti.

začínala s plamenným citem a končila slohem strojeně květnatým, jaký by slušel nanejvýš školáčkovi, který sní o neskutečném mlhavém ideálu ženy. Jestli tohle Katku uspokojovalo, nemám zdání. Ale na mne to dělalo dojem prázdného žvanění. Pročetla jsem si jich pár na ukázkou, pak jsem je zavázala do šátku a uložila stranou. Prázdnou zásuvku jsem zamkla.

/231/

Podle svého zvyku slečna časně ráno vstala a běžela dolů do kuchyně. Viděla jsem, jak zamířila ke dveřím, když přicházel jistý chlapec. Zatímco mu děvečka nalévala

mléko do konve, slečna mu zastrčila něco do kapsy a něco z ní vytáhla. Nadešla jsem poslíčkovi zahradou a vypadla na něho ze zálohy. Udatně sice bránil svěřené poselství, až jsme společně rozlili mléko, ale já jsem zvítězila - psaníčko jsem mu vyrvala a pohrozila mu vážnými následky, jestli nedá pokoj a nepospíší si domů. Skryta za zdí jsem si pak přečetla Katčín citový výlev. Bylo to prostší a dojemnější skládání než dopisy Lintonovy - moc milé a moc pošetilé ! Vrtělajsem nad tím hlavou a vrátila se v zamýšlení do domu. Ten den přšelo a Katka se nemohla zabavit potulkou v sadě. Když měla dost ranního učení, šla se tedy potěšit ke své zásuvce. Její otec seděl u stolu a četl, a já jsem si schválně vynašla práci na potrhaném lemu záclony u okna, ale nespouštěla jsem Kateřinu z očí. Co udělala? Řekla jen "Ach !" Ale ta změna v její tváři, dosud tak šťastné ! Představte si ptáčka, který se vrátí do hnízda, kde před chvílí zanechal plno cvrlikajících mlád'at, a najde je vypleněné! Představte si jeho nesmírné zoufalství, jeho žalostný pokřik a třepetání křídly - a máte slabou představu, co vyjadřovalo to jediné "ach!" Pan Linton vzhlédl, co se děje.

"Copak je, miláčku, stalo se ti něco?"

Z pohledu i hlasu poznala, že onjejí poklad nevytloupl.

"Nic, tatíčku," vydechla. "Elleno, Elleno, odveďte mě nahoru, není mi dobře !"

Vyhověla jsem jejímu přání a doprovodila jí do jejího pokoje.

"Elleno, vy je máte !" začala okamžitě, jakmile jsme se u ní zavřely. Padla na kolena. "Prosím vás, prosím, vraťte mi je, já už to víckrát neudělám ! Neříkejte to tatíčkovi! Neví to ještě? Elleno, vid'te, že jste nežalovala! Byla jsem strašně neposlušná, ale opravdu to už neudělám !"

Zachovala jsem důstojnou vážnost a vyzvala jí, aby vstala.

/232/

"Tak tak, slečno Kateřino," obořila jsem se na ní. Pěkně vyvádíte, můžete se stydět ! Moc hezký brak si "

to čtete ve volných chvílích, tisknout by se to mohlo ! Copak si pomyslí pán, až mu to předložím? Ještě jsem mu nic neukázala, ale nečekejte, že budu chránit vaše směšné tajnosti. Hanba, to vy jste ho navedla, aby začal psát takové ubohosti, jemu samému byjistě ani ve snu nenapadlo s tím začít !"

"Já nezačala, já ne -" vzlykala Katka usedavě. "Já jsem se nechtěla zamilovat, to až on -"

"Zamilovat!" pronesla jsem tak opovržlivě, jak jen to bylo možné. "Zamilovat ! To jsou ale řeči ! To jako bych se já zamilovala do mlynáře, který k nám přijde jednou za rok odkoupit obilí ! Kdopak se kdy zamiloval do člověka, kterého

viděl dvakrát v životě, dohromady na čtyři hodiny?
Dětské povídačky! Hned tojdu hlásit pánovi do knihovny -
uvidíme, co řekne tatínek vašemu zamilování !"
Skočila po svých drahocenných dopisech, ale já je
zdvihla vysoko nad hlavu. Tu začala zoufale a ztřeštěně
prosit, abych je radši spálila - abych s nimi udělala
cokoliv - jen abych je neukazovala. Mně bylo víc do
smíchu než do přísnosti, protože jsem v tom všem viděla
jen dívčíješitnost, a konečně jsem se dala trochu obměkčit.

Zeptal jsem se jí:

"Když tedy všechno spálím, slíbíte mi na svou duši,
že už si s ním nevyměníte žádné dopisy, žádné knihy protože
jste mu posílala i knihy - žádné ustřižené vlasy,
prstýnky, hračky?"

"My si neposíláme hračky !" zvolala Kateřina. Pýcha
u ní nabyla vrchu nad ostychem.

"Zkrátka už vůbec nic, slečno !" usadila jsem jí. "To
mi slíbíte, nebo jdu !"

"Slibuji, Elleno," plakala a zadržela mě za sukni.

"Jen je hod'te do ohně, prosím vás pěkně!"

Ale sotva jsem začala prohrabovat oharky v krbu, aby
se rozhořely, nemohla snést tu bolestnou oběť. Snažně
prosila, aby si směla aspoň jedno dvě psaní ponechat.

Lístiček na památku po Lintonovi ! Elleno !"

"

/233/

Rozvázala jsem šátek a počala jsem z jednoho kraje
listy vytahovat a házet je na oheň. Plamen vyšlehl do
komína.

Aspoňjeden si nechám, vy zlobo zlá!" zaječela a sáhla

"

do plamenů. V popálených prstech držela pár ohořelých
lístků.

"Výborně - aspoň budu mít co ukázat pánovi !" prohlásil jsem,
setřásla ostatní listy zpět do uzlíku a zamířila
znova ke dveřím.

Kateřina hodila zčernalé papíry do ohně a pokynula mi,
ať dokončím zápalnou oběť. Stalo se. Prohrábla jsem u
obyčejně volila, když mívala skleslou náladu , a to bylo
vždy, kdykoli se panu Edgarovi přitížilo. On to sice nedá/235/
val najevo, ale Katka i já jsme to poznaly podle toho, že byl
zamlklejší a v tváři zachmuřenější. Katka kráčela zvolna
a netečně , žádné pobíhání a hopkování jako jindy .
ačkoliv mrazivý vítr pobádal k rychlejšímu pohybu. Díval jsem
se na ní po očku a chvílemi postřehla, jak zvedá
ruku a otírá si tvář. Rozhlédla jsem se kolem, čím bych jí
mohla rozptýlit. Po jedné straně cesty stoupal rozervaný
sráz, kde se nejistě uchytily lískové keře a zakrslé duby
s vyčnívajícími kořeny. Prst' se tam stále sesouvala a duby
se prudkými vichřicemi zohýbaly skorem do ležata. V létě

si slečna Kateřina zvláště oblíbila šplhání po těch zkroucených kmenech : sedávala a houpala se ve větvích hezky vysoko nad cestou. V duchujsem se těšila z její svižnosti a dětinské veselé nálady , ovšem považoval jsem za svou povinnost vždycky jí vyplísnit, kdykoliv jsem jí tak vysoko přistihla, ale zas ne tolik, aby si myslela, že musí slézt dolů.

Dovedla si tak hovět třeba od oběda do svačiny v hnízdečku z větví, kolébaném svěžími vánky, a nedělat nic, jen si prozpěvovat písničky, které jsem jí v dětství naučila, nebo se dívat, jak uhníždění ptáci krmí mláďata a učí je poletovat.

Tak se tam vznášela se zavřenýma očima, půl v zasnění, půl v zamyšlení, nevýslovně šťastna. Podívejte se, slečno!" upozornila jsem jí na jamku

pod kořeny jednoho sukovitého stromu. "Zima dá na sebe ještě čekat. Vidíte tamten kvíteček? Vydržel nám tu poslední ze spousty zvonečků, a přece v červnu pokrývaly všechny svahy jako fialová mlha! Nechcete si tam vylézt a utrhnout ho pro tatínka?"

Katka dlouho pohlížela na osamělý kvítek, chvějící se i v tom závětří dolíku, a konečně se přiměla k odpovědi: "Ne, nechci mu zkracovat život. ☐Že vypadá teskně, co myslíte, Elleno?"

"To ano," poznamenal jsem, "aje celý uvadlý a zkřehlý jako vy. Nemáte v tvářích kapku krve. Pojděte, vezmeme se za ruce a trochu se proběhneme ! Uvidíte, že vám stačím, když jste tak usouzená !"

"Ne, ne," odmítala mě a ploužila se dál sama. Občas se zastavila a zadupala nad polštářkem mechu nebo cho/236/ máčem zežloutlé trávy nebo skupinou hub, vystrkujících jasně oranžové hlavičky mezi nánosy hnědého listí. Přitom se tváří odvracela a znovu a znovu si k ní tiskla ruku.

"Kateřino, zlatíčko, proč pláčete?" Přistoupil jsem k ní a objal jí rukou kolem ramenou. "Snad byste se netrápila, že má tatínek kašel? Jen když to není nic horšího!"

Nepotlačovala již slzy. Vzlykání jí přerývalo dech.

"Určitě to je něco horšího," naříkala. "A co si počnu, až mě opustíte vy i tatínek a já tu zůstanu sama? Nikdy nezapomenu, jak jste mi to jednou řekla, Elleno . ustavičně mi to zní v uších. Jak se můj život změní, jak bude svět pustý, až tatínek umře a vy umřete !"

Kdopak ví, jestli vy neumřete dřív?" zakřikla jsem jí.

Nemáte předpovídat neštěstí ! Doufejme, že uteče mnoho

let, než někdo z nás sejde ze světa . pán je mladý a já jsem v nejlepším věku, sotva pětáctýřicet ! Moje máma se dočkala osmdesátky, a jaká byla řečná až do konce! Kdyby pan Linton vydržel do šedesáti, tak má před sebou více let

života, než kolik čítáte vy, slečno ! Není to pošetilé,
opлакávat neštěstí dvacet let předem?"

Ale teta Isabela byla mladší než tatínek," namítala

"

Kateřina a vzhlížela ke mně v bojácné naději, že jí i to
nějak vymluvím.

"Teta Isabela neměla k obsluze vás a mne," odpověděla jsem. "A
neměla zdaleka tak šťastný život jako pán

" neměla z čeho se těšit jako on. Tatínek potřebuje jen
jedno - abyste se o něj pěkně starala. Když budete vy
veselá, bude i on veselý. A hlavně, Katko, nesmíte ho
ničím trápit! Řeknu vám bez obalu, že ho můžete zabít,
budete-li umíněná a potřeštěná a nepřestanete-li se bláznivě
plašit po synovi člověka, který by tatínka nejraději viděl
v hrobě. Nesmíte tatínkovi ukazovat, že vás nějak trápí
rozchod, který vám nařídil podle svého nejlepšího
přesvědčení."

"Mne nic netrápí než tatínkova nemoc," odpověděla
dívka. "Všechno na světě je mi vedlejší kromě tatínka.
A věřte, že nikdy, nikdy - no, dokud budu při smyslech,
nikdy neudělám a neřeknu nic, co by ho zbolelo. Miluju

/237/

ho víc než sebe, Elleno. A víte, podle čeho to pozná
Každou noc se modlím, abych ho přežila. To protože
chci být radši nežšťastná a opuštěná já, než aby byl on.

To mi dokazuje, jak ho mám ráda."

Hezky to říkáte," připomněla jsem jí, "ale musíte to

"

dosvědčit i skutkem. Až se uzdraví, nezapomínejte na sliby
pronesené ve chvílích úzkosti !"

Při takovém hovorujsmo došly ke dvířkám vedoucím
k silnici a naše slečinka, už zas rozjasněná jako sluníčko
vylezla na zeď a usadila se na ní. Natahovala se po hrsti
šípků, rudě zářících na nejvyšších větvích divokého keře
převyšujícího zíd'ku ze silniční strany. V dolejších polohách

už plody zmizely, ale nahoru se k nim mohli dostat
jen ptáci, ledaže by si člověk stoupl jako Katka na zeď,
Jak se po nich nahýbala, spadl jí klobouk. Branka byla ,
zamčena a Kateřina prohlásila, že si pro klobouk sleze. Va
rovala jsem jí, aby nespada, ale ona již mrštně seskočila na
druhou stranu. Jenže vylézt nazpět už nebylo tak snadné .

kameny byly hladké, spáry vyplněné maltou, růžový
keř a ostružinové šlahouny neposkytovaly při šplhání
oporu. Mně hloupé to dřív nenapadlo, dokud jsem neslyšela její
rozesmátý hlas:

"Elleno, musíte mi doběhnout pro klíč, jinak bych těžko
obcházela až ke vrátnici. Z téhle strany jsou naše hradby
nedobytné."

"Zůstaňte, kde jste," upokojila jsem jí, "mám v kapse
svazek klíčů, snad se mi podaří odemknout. Když ne,

dojdu pro klíč."

Kateřina si zatím krátila čas tím, že tančila kolem dokola přede dveřmi, a já zkoušela klíč po klíči. Konečně jsem zasunula poslední a viděla, že ani ten se nehodí. Znovu jsem tedy vyzvala Katku, aby zůstala na místě; a chtěla jsem se co nejrychleji rozběhnout domů, ale zastavily mě zvuky ze silnice - klusem přijížděl kůň.

I Kateřina zůstala stát.

"Kdo to jede?" ptala jsem se šeptem.

"

"Elleno, prosím vás, honem otevřete !" ozvala se polekaná Katka, také šeptem.

/238/

"Ale, slečna Lintonová!" pronesl hluboký zvučný hlas - ten jezdec ! "To je šťastná náhoda, že vás vidím. Ne-^o utíkejte mi, chci vás požádat o malé vysvětlení . jste mi je ještě dlužna."

"Já s vámi, pane Heathclífě, nebudu mluvit," bránila" se Katka, "tatínek říká, že jste zlý člověk a prý nenávi díte jeho i mne. A Ellena mi to potvrzuje."

"O to teď vůbec nejde," řekl Heathcliff , ovšem, byl to on ! "Jistě o mně nikdo neřekne, že nenávidím svého syna, a právě kvůli němu vás prosím o pozornost.

Ano - právem se červenáte ! Je to sotva pár měsíců, co jste si pravidelně psala s Lintonem - milostná psaníčka, že? vodila jste ho za nos, že? Oba byste zasloužili pořádný výprask. A vy zvláště, protože jste starší, a jak se ukázalo, nemáte kus citu ! Jáje mám, všechna ta psaníčka - žádné odmlouvání, nebo je ukážu vašemu otci ! To si dovedu představit , nabažila jste se hry a udělala jí konec. Jenže chudáka Lintona jste uvrhla do propasti zoufalství. On , to bral doopravdy, zamiloval se na smrt ! Na mou duši, že kvůli vám umírá! Vaše falešnost mu zlomila srdce . ne nějak obrazně, ale doslova! Hareton se mu už kolik neděl v jednom kuse chechtá, já sám jsem přikročil k ráznějšímu opatření a snažím se ho z té pitomosti vyléčit zastrašováním, ale všechno marné , chřadne vůčihledě ze dne na den. Jestli se nad ním nesmilujete, bude do léta pod drnem."

"Jak můžete ubohému dítěti tak drze lhát?" zavolala jsem na něj přes zeď. "Prosím vás, jed'te dál ! Že se nestydíte vymýšlet si takové ubohé balamucení ! Slečno Katko , hned vyrazím ten zámek kamenem - nedejte se hanebně šidit! Musíte sama uznat, že mládenci neumírají z lásky k dívkám, které málem neznají !"

"Aha, někdo poslouchá klíčovou dírkou," ušklíbl se přistižený lotr. "Milá paní Deanová," křikl nahlas, "mám vás rád, ale nelíbí se mi vaše falešnost. Jak vy můžete tak drze lhát, že prý nenávidím to ,ubohé dítě`? Proč vymýšlíte hrůzyplné povídačky, abyste jí odstrašila od mého

prahu? Kateřino Lintonová - samo vaše jméno mě
/240/

hřeje . podívejte se, děvenko zlatá, nebudu celý týden doma. Zajděte k nám a přesvědčte se, zdali jsem mluvil pravdu . buďte tak moc hodná! Představte si jen svého otce na mém místě . a Lintona místo sebe ! Co vy byste řekla lhostejnému milenci, který by se ani nehnul, aby vás potěšil, i kdyby ho váš otec o to prosil? Na mou duši, přísahám vám, že je chlapec jednou nohou v hrobě a jenom vy ho můžete zachránit, jinak nikdo!"

Zámek povolil a já se vyřítla na silnici.

"Přísahám vám, že Linton umírá," opakoval Heathcliff a pevně se mi díval do očí. "Smutek a zklamání urychlí jeho konec. Nelly, jděte se přesvědčit sama, když nechcete pustit slečnu ! Já se do týdne nevrátím - a myslím, že ani váš pán by nic nenamítal, kdyby sestřenka šla navštívit bratrance."

"Jdeme !" křiklajsem. Chytlajsem Katku za ruku a málem jsem jí vtáhla dovnitř násilím. Katka váhala a nemohla odtrhnout znepokojený pohled od tváře, která tajila prolhanost pod maskou přísné výčitky.

Heathcliff popohnal koně ještě blíž a shýbl se ke Katce.

"Slečno Kateřino, řeknu vám upřímně, že nemám s Lintonem valnou trpělivost, a Josef nebo Hareton už vůbec žádnou. Přiznávám, že chudák zapadl do drsného prostředí. Žízni po vlidnosti a lásce . dobré slůvko od vás ho vyléčí lépe než medicína. Neposlouchejte tu opatrnickou, necitelnou paní Deanovou ! Ukažte trochu soucitu a navštivte mého hochu ! Myslí na vás ve dne v noci, a když mu nepíšete ani k němu nepřijdete, nedá si vymluvit, že se na něj hněváte."

Práskla jsem dvířky a vzepřela je kamenem, když rozviklaný zámek nadržel. Roztáhla jsem deštník a přidržela pod ním i svou svěřenku. Déšť už pronikal šlehajícími větvemi a to bylo znamení, abychom se déle nezdržovaly a zamířily přímo domů. Spěchaly jsme tak, že se přitom už nedalo hovořit. Měla jsem ale tušení, že Kateřina je teď dvojnásob sklíčená. Měla tak strhané rysy, že byla k nepoznání . určitě považovala všechno, co jí Heathcliff napovídal, za svatou pravdu.

/241/

Pán už se odebral do ložnice, když jsme přišly. Kateřina k němu nahlédla. chtěla se ho zeptat, jak mu je, ale on již spal. Vrátila se tedy a požádala mě, abych si k ní přisedla v knihovně. Posvačily jsme tam spolu a ona si lehla na kobereček a řekla mi, abych na ní nemluvila, že je unavená. Já sáhla po knize a tvářila se, jako když čtu. Katka myslila, že jsem se začtla a nevšímám si jí, a znovu se tiše rozplakala. To už teď asi byla její oblíbená zábava. Chvilí jsem jí nechala, ať si toho užije ,ale pak jsem si jí

vypůjčila . všechno, co Heathcliff vykládal o synovi, jsem strhala a zesměšnila, jako by bylo samozřejmé, že ona se k tomu také připojí. Bohužel jsem neuměla být dál přesvědčivá, abych rozptýlila hluboký dojem, který v ní zanechalo Heathcliffovo sdělení . a právě to on předvídal.

"Možná, že je to tak, Elleno," odpověděla mi, "ale nebudu mít klid, dokud se nepřesvědčím, jak to bylo. A Lintonovi musím povědět, že to není mou vinou, když nepíšu, a ujistím ho, že já se nezměním."

Všechno rozčilování a hubování bylo marné, nedala se zvíkat v té hloupé lehkověrnosti. Ten večer jsme se rozešly v nevěli, ale druhý den ráno jsem už klusala cestou na Větrnou hůrku po boku naší umíněné slečny, která jela na poníku. Mohlo mi to srdce utrhnout, jak vypadala pobledle, zmučeně, uplakaně. Ustoupila jsem jí v slabé naději, že sama pozná podle toho, jak nás Linton přijme. že všechny ty báchorky o něm jsou vymyšlené.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Deštivá noc byla úvodem k sychravému, chladnému ránu - půl mžilo, půl mrzlo - a přes cestu se nám řinuly ze svahů nové a nové potůčky. Měla jsem botky úplně promočené, a to mě rozmrzelo, a přivedlo do skleslé nálady, kdy člověka všechno dráždí. Do dvora na Hůrce jsme vešly kuchyňskými dveřmi, abychom nahlédly, zdali pan Heathcliff skutečně odešel, protože na jeho ujišťování jsem moc nedala.

Vedle praskajícího ohně seděl Josef, uvelebený jako v ráji - na stole měl džbánek piva a hromádku opečených ovesných placek, v ústech dýmčičku. Kateřina se běžela ohrát ke krbu. Já se ptala, zdali je pán doma. Odpověď tak dlouho nepřicházela, až jsem si pomyslila, že dědek ohluchl, a křiklajsem znovu hlasitěji.

"Nééé!" zavrčel, či spíše zatroubil nosem. "Nééé, jen zasedněte, odkadjste přišly!"

"Josefe," ozval se současně rozmrzelý hlas z vnitřní místnosti, "kolikrát vás mám volat? Z ohně mi zbylo už jen pár oharků. Josefe, okamžitě sem!"

Prudké zabafání a nehnutě upřený pohled do plamínek svědčily o tom, že Josef na tohle slyšet nemíní. Hospodyně ani Haretona nebylo nikde vidět, ona šla patrně po nákupech a on po práci. Poznalyjsme hlas Lintonův a šlyjsme za ním.

"Počkejte, až sám jednou budete stonat v komoře na půdě! Kéž tam pojedete hlady!" řekl hoch, když jsme vcházely . zmýlil si nás s netečným sluhou.

Poznal svůj omyl a zarazil se. Sestřenka se rozběhla k němu.

"Ach, to jste vy, slečno Lintonová?" řekl a vzpřimil se na velké lenošce, kde si hověl. "Ne, prosím - nelíbejte mě ! Nemohu pak vydechnout. Tak vida, tatínek měl pravdu, že přijdete," mluvil dál, když se trochu zotavil po Katčině bouřlivém objetí . zatímco Katka odstoupila` □ a zatvářila se kajícně. "Smím-li prosit, zavřete někdo □ dveře! Nechaly jste otevřeno, a ti - ti odporní tvorové mi nechtějí přinést uhlí na přiložení. Taková zima !" Prohrábla jsem mu popel a sama donesla kbelík uhlí. Linton zahuboval, že na něho práším, ale ani jsem se proti jeho nevrlosti neohradila . vypadal tak nemocně, měl , ošklivý kašel a zřejmě horečku.

"No tak, Lintone," zašeptala Kateřina, když se mu krabaté čelo vyjasnilo, "nejsi rád, že mě vidíš? Mohu tě nějak potěšit?"

"Proč jste už dávno nepřišla?" stěžoval si. "Měla jste přijít, a ne psát! Hrozně mě unavilo psát pro vás takové dlouhé odpovědi. Byl bych s vámi radši mluvil. Teď už nesnáším dobře ani mluvení . a vůbec už nic! Kdepak je ta Zilla? Podívejte se mi po ní do kuchyně!" Přitom hleděl na mne ! No, za tu předešlou službu jsem dostala pěkné poděkování, a podruhé se mi už nechtělo lítat sem tam najeho pokyn.

Odpověděla jsem suše: "Nikdo tam není, jen Josef."

"Chci se napít," zvolal mrzutě a odvrátil se ode mne.

"Co je tatínek pryč, Zilla odskočí každou chvíli do Gimmertonu. To je bída ! Musím se zdržovat tady dole - když jsem u sebe v patře, schválně dělají, že neslyší."

"A co tatínek, nevěnuje vám pozornost, mladý pane?" tázala jsem se, abych navázala řeč, protože Kateřinu takové přijetí odradilo.

"Ten a pozornost? No, aspoň prohánije, aby mi věnovali trochu víc pozornosti ! Mizerové ! Věřila byste, slečno Lintonová, že i ten trouba Hareton se mi směje? Nenávidím ho, všechny je nenávidím, jsou to sprost'áci !"

Katka se sháněla po vodě. Viděla na příborníku džbán, naplnila sklenici vodou a přinesla mu jí. Pokynul jí, aby

z láhve na stole přilila kapku vína. Upil ze sklenky, trochu se uklidnil a poděkoval Katce za laskavost.

"Nejsi rád, že mě vidíš?" opakovala svou předešlou otázku a zaradovala se, když na jeho tváři zpozorovala slabounký náznak úsměvu.

"Jakpak ne ! Slyšet váš hlas, to je něco tak nového pro mne !" ujišťoval jí. "Ale hněval jsem se, že nejdete. A tatínek huboval, že jsem si to zavínil sám , že prý jsem nekňuba, loudal a budižkničemu . a že prý se na mne díváte svrchu - on na mém místě že by už víc poroučel v Drozdově než váš otec. Já tomu nemohu věřit - vidíte, že mnou

neopovrhujete, slečno ."
Prosím tě," přerušila ho slečna, "tykej mi a oslovuj
"

mě Kateřino nebo Katko ! Proč bych tebou opovrhovala
Po tatínkovi a po Elleně tě mám nejradši ze všech lidí na
světě. A pana Heathcliffa nemám ráda a bála bych se
k tobě přijít, až se vrátí. Bude ještě dlouho na cestách
Dlouho ne," odpověděl Linton, "ale když teď začala
"

lovecká sezóna, chodívá často do slatin. Mohla bys ke
mně vždycky na hodinku zaskočit, když tu nebude. Vid',
že ano ! Myslím, že bych se odnaučil mrzutosti, kdybych
tě tu častěji měl. Ty bys mě nezlobila a vždycky bys mi
ochotně posloužila, to by bylo hezké !"

"Ano," uvažovala Katka a hladila ho po dlouhých
hebkých vlasech, "jen kdyby mi to tatínek chtěl dovolit!
O půl svého času bych se s tebou rozdělila. Jsi hezký,
Lintone - škoda, že nejsi můj bratr !"

"Měla bys mě pak stejně ráda jako tatínka?" mluvil
už ve veselejší náladě. "Ale otec říká, že kdybys byla má
žena, milovala bys mě víc než vlastní rodinu a než
všechno na světě. To bych si tak přál !"

"Ba ne," odpověděla vážně, "nikdy bych nikoho nemilovala víc
než tatínka. A víš, často se stává, že se lidi
nenávidí - ten manželku, ta zas manžela - ale mezi
bratrem a sestrou tohle není. Kdybys byl můj bratr,
bydlil bys u nás a tatínek by tě měl stejně rád jako mne."
Linton nesouhlasil, že by manželé kdy nenáviděli
manželky, ale Katka trvala na svém, že prý ano. A jak

/245/

už byla v ráži, uvedla za příklad, že Lintonův otec nenáviděl
její tetu. Snažila jsem se zabrzdit její nerozvážnou
vyřídilku, ale nešlo to, dokud nevyprávěla všechno,co
věděla. Mladý Heathcliff podrážděně namítl, že to není
pravda.

"Tatínek mi to řekl, a tatínek nelže," odsekla nafoukaně.

"A můj tatínek nemůže tvého ani vidět," křičel Linton`.

"Říká o něm, že je hlupák a potměšilec."

"Ten tvůj je zlý člověk," bránila se Kateřina, "a ty
jsi ošklivý, že mi tu opakuješ jeho pomluvy. Jak musil být,
zlý, když teta Isabela u něho nevydržela a utekla !"

"Neutekla - a nehádej se !"

"A utekla, a utekla !" zazpívala Kateřina.

"Tak teď já ti zase něco povím," Linton nato. "Tvá
matka nenáviděla tvého tátu ! Abys věděla !"

Kateřina jen vyjekla. Vztekem nebyla mocna slova. □

"A mého tatínka milovala," dodal.

"Ty lháři, já zas nenávidím tebe," zasípěla a zrudla.
hněvem.

"Milovala, milovala !" pípal Linton. Zabořil se do

křesla a pootočil hlavu, aby se pásl pohledem na rozpacích Kateřiny, která stála za ním.

"Dejte s tím pokoj, mladý pane," napomenulajsem ho.
Tohle všechno vám stejně jen otec namluvil."

"Co vy víte? Neplet' se do toho !" řekl drze. "Milovala, Katko, milovala!"

Kateřina, zlostí málem bez sebe, zatřásla silně opěradlem křesla, až Linton narazil hlavou na postranní polštářek. Okamžitě ho popadl dusivý kašel, a byl konec vítězného jáсотu. Záchvat trval tak dlouho, že i já jsem se polekala. Lintonova sestřenka se rozplakala. Byla zděšena tím, co provedla, ale ani nehlesla. Držela jsem chlapce v náručí, aby se mu kašel utišil. On mě pak odstrčil a mlčky svěsil hlavu. I Kateřina se uklidnila, sedla si proti němu a zamyšleně se dívala do ohně.

"Jak je vám teď, mladý pane?" odvážíla jsem se zeptat po delší chvíli.

/246/

"Kdyby jí tak bylo jako mně !" zanařikal. "Ta je zlá, ošklivá, surová ! Ani ten Hareton by mě neuhodil ! Jakživ na mne ruku nevztáhl. A mně už bylo dnes trochu líp, jenže po tomhle -" Hlas se mu lítostivě zajíkl.

"Copak jsem tě uhodila?" reptala Kateřina a kousala se do rtů, aby znova nepropukla v pláč.

Linton vzdychal a sténal jako těžký trpítel a nepřestal s tím plnou čtvrt hodinu. Dělal to ovšem schválně, aby sestřenku potýral, protože kdykoli od ní zaslechl potlačovaný vzlyk, hned nasadil dojemnější a bolestnější tón.

"Odpusť, Lintone, že jsem ti ublížila," řekla konečně, když nemohla to mučení dál snášet, "ale já bych takové šťouchnutí ani necítila, jak jsem mohla tušit, že ti to něco udělá? Snad to nebude tak zlé, vid'! Nechtěj, abych se vracela domů s pomyšlením, že jsem ti uškodila! Odpověz, mluv se mnou trochu !"

"Nemohu s tebou mluvit," šeptal. "Ani nevíš, co jsi všechno zavinila. Teď nebudu celou noc spát, kašel mi nedá! Ty jsi zdravá, copak ty víš, jak mi je, když se dusím? V noci si budeš hovět a já tu budu trpět smrtelné bolesti, docela sám - nikoho nepřivolám. Já nevím, co ty bys dělala, kdyby ti bylo každou noc tak zle jako mně!"

A ze samé lítosti nad sebou začal hlasitě kvílet.

"Vidíte," podotkla jsem, "jestli je vám tak zle každou noc, nezavinila to slečna. Stejně byste nespál, ať k vám dnes přišla nebo ne. Ale pro jistotu vás už nebudeme obtěžovat. třeba se spíš uklidníte, když se odporoučíme."

"Musím jít?" zesmutněla Katka. Sklonila se nad hochem.

"Lintone, ty mě posíláš pryč?"

"Teď už nenapravíš, co jsi způsobila," odpověděl rozmrzele a odvrátil se od ní. "Ještě to víc pokazíš, jestli mi nedáš pokoj, ajá z toho dostanu horečku."

"Vážně tedy musím jít?" opakovala.

"Aspoň na mne nemluv," odbyl jí, "nesnáším tvoje řeči."

Stále okolkovala a nedbala na moje domluvy, aby už radši šla. Trvalo to trapně dlouho. Ale když Linton nemluvil a ani se neohlédl, zamířila konečně ke dveřím a já

/247/

za ní. Děsný křik nás přivolal nazpět. Linton se svez z křesla na dlaždice a svíjel se tam v předstíraných křečích jako vzdorovité dítě . chtěl nás co nejvíce potrápít a vystrašit! Viděla jsem mu do duše; nebyla jsem tak hloupá, abych rozmazlence chtěla chlácholit. Ale Katka ne ! Rozběhla se k němu celá zděšená, klekla u něho, plakala, konejšila ho, domlouvala mu, až přestal , protože mu došel dech, ne snad z lítosti, že jí tak trápí.

"Uložím ho na pohovku," řekla jsem, "tam sebou může mlátit, jak chce. Nemáme kdy ho tu hlídat. Snad už vám svitlo, slečno Katko, že vaše společnost mu nijak neslouží ke zdraví . a že jeho nemoc nemá co dělat, s láskou. Tak, to bychom měli ! Můžeme jít. Až nebude mít komu předvádět to svoje divadýlko, ještě si rád v klidu □ poleží."

Podstrčila jsem mu polštář pod hlavu a dávala mu napít vody. Vodu odmítl a na polštáři se vrtěl, jako by to byl kámen nebo pařez. Narovнала jsem polštář, aby to měl pohodlnější.

"To je mi málo," stěžoval si. "Mám hlavu nízko."

Kateřina spěchala pro druhý polštář.

Teď zas moc vysoko," bručel protiva.

"Tak jak to vlastně chceš?" ptala se už zoufale.

"

"Takhle," a přitiskl se k ní. Zpola u něho klečela a on si posloužil jejím ramenem místo podušky.

Tohle nepůjde," rozsoudilajsem, "spokojíte se s polštářem, mladý pane. Slečna vám už věnovala moc času, nemůžeme tu otálet ani chvilku."

"Ale můžeme," prosila Kateřina. "On je už hodný a trpělivý! Začíná chápat, že mi bude v noci hůř nežjemu, kdybych si měla myslet, že má návštěva mu ublížila. To bych sem pak víckrát nemohla přijít ! Řekni mi pravdu

Lintone! Vážně sem nesmím chodit, jestli jsem ti uškodila?"

"Musíš sem chodit, abys mě vyléčila," odpověděl. "Je to tvá povinnost, když jsi mi ublížila , strašně ublížila, to uznáváš sama! Byl jsem přece mnohem zdravější, když jsi přišla, než jsem teď, no ne?"

/248/

"Ale to sis přivodil sám, jak jsi plakal a zuřil," bránila se. "Moje vina to není. Ale teď jsme zase zadobře. A ty bys mě vážně rád viděl? Těší tě to, když jsem u tebe?"

"Už jsem ti říkal, že ano!" odpověděl mrzutě. "Sedni si tu na pohovku, ať si položíš hlavu k tobě do klína ! Tak jsme odpočívali s maminkou, někdy celé odpoledne. Sed' tiše a nemluv! Ale můžeš zpívat, jestli umíš. Anebo mi přednášej hezkou dlouhou básničku, něco se zajímavým dějem - slibovala jsi, že mě takovou naučíš, nebo povídej pohádku ! Ale básnička bude lepší - tak říkej !" Kateřina odříkala nejdelsí, jakou znala. Oba to náramně zaujalo. Linton si vyžádal ještě jednu, a pak ještě jednu, ačkoliv jsem pořád hubovala, a tak to trvalo, až hodiny odbily dvanáct a ze dvora bylo slyšet Haretona, který se vracel domů na oběd.

"A co zítra, Kateřino budeš tu zítra?" ptal se mladý Heathcliff a zadržel jí za sukni, když nerada vstávala. "Nebude," odpověděla jsem za ní, "a pozítří taky ne !" Ona však mu asi pošeptala do ucha jinou odpověď, když se nad ním skláněla. Jeho čelo se totiž ihned vyjasnilo. "Nikam zítra nejdete, slečno, to si pamatujte!" kázala jsem jí, jen co jsme vyšly z domu. "Ať vás to ani nenapadne !" Usmála se.

"Já si na vás dám pozor," mluvil jsem dál. "Ten rozbitý zámek dám spravit a jinudy mi nevyklouznete." "A co když přelezu přes zeď?" - smála se. "Hleďte, Elleno, Drozdov není vězení a vy nejste žalářík. Spočítejte si, že je mi skoro sedmnáct - jsem dospělý člověk! A já věřím, že by se Linton rychle uzdravil, kdybych mu byla nablízku a ošetřovala ho. jsem starší a rozumnější. on je trochu ještě dětský, ale já ne. Stačí to s ním umět, a bude mě na slovo poslouchat. Je to roztomilý chlapec, když je hodný. Uvidíte, jak bych si ho ochočila, kdyby byl můj ! Až si na sebe zvykneme, vůbec se nebudem hádat . proč taky? No řekněte! Vám se nelíbí, Elleno?" "Líbí nelíbí!" odsekla jsem. "Nevidíte sama, jaký je

to zhýčkaný, sobecký vztekloun? Chcípáček takový, já se /249/

divím, že vůbec vyrostl. No ale, jak mu předvídá pan Heathcliff, on se dvacítky nedočká. Pochybujú vůbec, jestli se dožije jara. Velká ztráta pro rodinu to nebude, až zajde ,

A bylo pro nás velké štěstí, že si ho otec vzal k sobě Čím líp se s ním zachází, tím je protivnější a náročnější.

Dobře,

že to není ženich pro vás, slečno !"

Má svěřenka se při těch slovech zachmuřila. Dotklo se jí, že mluvím tak bezohledně o jeho smrti.

Chvilí mlčky uvažovala a pak řekla: "On je mladší než já, a měl by proto žít déle . a také bude, musí aspoň tak dlouho jako já! Není o nic slabší, než když k nám poprvé přijel na sever, to mi nevymluvíte. Zlobí ho □jen kašel . zrovna takový jako má tatínek. Říkáte, že se

tatínek uzdraví, tak proč ne on?"
"Dobrá, dobrá," řekla jsem jí na to, "to nás teď
vůbec nemusí trápit, slečno, protože já vám slibuju a taky to
splním , že jestli se ještě jednou vypravíte
na Větrnou hůrku, se mnou nebo beze mne, hlásím to
panu Lintonovi. Tyhle důvěrnosti s bratrancem se nesmějí
navazovat !"

"Už se navázaly," broukla vzdorovitě.
"Tak nesmějí pokračovat, leda když to pán dovolí,
povídám.

"To se uvidí," odsekla a pobídla poníka do trysku,
Nechala mě plahočit se vzadu.
Přišly jsme domů ještě před obědem - pán myslil,
že jsme se toulaly parkem, a neptal se, kde jsme byly.
Spěchala jsem si vzít suché střevíce i punčochy, ale ty dlouhé
hodiny strávené v promočených botách na Větrné
hůrce už vykonaly svoje dílo. Druhý den ráno jsem zůstala
ležet a tři neděle jsem nebyla schopná služby. Tak mě to
sebralo jako nikdy předtím, ani bohudík nikdy potom
Slečinka se chovala jako anděl z nebe - chodila mě
ošetřovat a potěšovat v mé samotě, protože ta nemoc mě
hrozně skličovala. Taková pracovitá, neposedná osoba
jako já by mohla z kůže vyletět, když stůně, ale tentokrát
jsem opravdu neměla nač si stěžovat. Jen Kateřina odešla
od pana Lintona, už se objevila u mé postele. Dětila všechen

/250/

svůj denní čas mezi nás, ani minutku nám neutrhla pro
nějakou zábavu. Zanedbávala jídlo, učení, hru, nebylo
nad ní hodnější sestřičky. Jistě měla vřelé srdce, že jí zbylo
tolik vlídnosti pro mne, když tak milovala otce. Řekla
jsem, že nám věnovala celý svůj den, ale pán chodil brzy
spát a já jsem obvykle po šesté hodině nic nepotřebovala,
takže Katka měla večery pro sebe. Nepomyslil jsem na to,
jak asi chudák tráví čas po svačině. Když mi chořovala dát
dobrou noc, leckdy jsem si povšimla, že má tváře jako
růžičky, i prsty zčervenale, ale přičítala jsem to žaru krbu
v knihovně . netušila jsem, že tu barvu má od projížďek
po studených ladech.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Přešly tři týdny a já konečně mohla vyjít ze své komůrky
a chodit po domě. Když jsem si prvně mohla večer posedět,
dala jsem si od Katky něco předčítat, protože mi zesláby
oči. Byly jsme v knihovně, pán už odešel spát. Nějak se mi
zdálo, že jí má prosba příliš netěší. Vykládala jsem si to
tak, že jí nebaví knihy podle mého vkusu, a navrhla jsem
jí, aby vybrala něco ze své vlastní četby. Sáhla po jedné
ze svých oblíbených a trpělivě se namáhala aspoň hodinu.

Pak se přerušovala četnými otázkami.

"Elleno, neunavuje vás to? Neměla byste si lehnout?
Elleno, vy se mi rozstůněte, když budete ponocovat !"
"Ale ne, zlatíčko, nejsem unavená," odpovídala jsem
stále.

Když viděla, že se mnou nehne, zkusila ukazovat jinak,
že jí to zaměstnání netěší. Nastalo zívání, protahování.

"Elleno, já už toho mám dost!"

"Tak toho nechte, a budeme si povídat!" odvětilajsem.
Ještě hůř! Poposedla a vzdychala a dívala se na hodinky.

Konečně v osm odešla do svého pokojíku přemožena
ospalostí - jak se dalo soudit podle mrzutého znaveného
výrazu a neustálého protírání očí. Druhý den večer byla
ještě netrpělivější. A když jsme spolu zasedly potřetí,
postěžovala si na bolení hlavy a nechala mě o samotě.
Její chování mě udivilo, a když jsem tak chvíli seděla bez
ní, napadlo mě, že se jí půjdu zeptat, zdali se to nelepší,
a vyzvu ji, aby si raději lehla dole na pohovku než nahoře
potmě. Jenže Kateřinu jsem už nenašla ani dole, ani

/252/

nahoře. Služebné hlásily, že jí nepotkaly. Poslouchala
jsem u dveří pana Lintona - nic se neozývalo. Vrátila
jsem se do její ložnice, zhasilajsem svíčku a sedla si k oknu.

Jasně zářil měsíc, půdu pokrýval sněhový poprašek ajá
uvažovala, že Katku třeba napadlo projít se po zahradě
a nádychat se vzduchu. Skutečně jsem zahlédla nějakou
postavu, jak se plíží podél plotu v parku, ale nebyla to
naše slečna - když stín vystoupil na světlo, poznala jsem
mladého čeledína od koní. Zůstal tam stát hezkou dobu
a vyhlížel do aleje před parkem. Pak se rozběhl, jako by
něco spatřil, a za chvíli se vrátil a vedl slečnu na poníka.
□Slečna se objevila také , právě sesedla a teď kráčela vedle
poníka. Muž kradmo odvedl zvíře trávníkem ke stáji.

Katka vstoupila skleněnými dveřmi do salónu a po
špičkách se tichounce kradla tam, kde jsem jí očekávala.
Neslyšně za sebou zavřela dveře ložnice, zula si boty s
našlapaným sněhem, a nevědouc o mé tajné přítomnosti,
odkládala plášť - a já najednou vstala a překvapila jí!

Ztuhla leknutím. Nejasný výkřik se jí
Stála tu jako zkamenělá.

"Milá slečno Kateřino," povídám . ještě jsem živě
vzpomínala, jak byla na mne hodná, a nechtělo se mi jí
rovnou hubovat . "kdepak to jezdíte v tuhle noční dobu?
A proč mi věšíte na nos vymyšlené povídačky? Kde jste
byla, mluďte !"

"Dole v parku," vykoktala. "A nic vám nevěším na
nos."

"Jinde jste nebyla?"

"Ne," zahučela.

"Kateřino, Kateřino!" posteskla jsem si. "Vy víte, že
tropíte něco nepravého - jinak byste se nenutila říkat

mi nepravdy. To mě opravdu zarmucuje. Radši bych tři celé měsíce stonala, než od vás slyšela vyloženou lež."

Vrhla se ke mně, objala mě kolem krku a vypukla v pláč.

"Když Elleno, jsem se tak bála, že se budete zlobit !" řekla. "Slibte mi, že se nebudete zlobit, a uslyšíte pravdu pravdoucí. Nerada něco tajím."

/253/

Sedly jsme si do okenního výklenku. Zaručila jsem jí, že nebudu hubovat, ať mi svěří cokoli, ovšemže jsem její tajemství uhádla. A ona začala:

"Elleno, byla jsem na Větrné hůrce a jezdím tam denně, co stůněte. Vynechala jsem jen třikrát, když jste ležela, a dvakrát teď, když jste vstala. Michalovi jsem dávala knížky a obrázky, aby mi vždycky večer osedlal Minku a potomji zavedl zpět do stáje - jeho taky nesmíte hubovat, prosím! Přijížděla jsem na Hůrku o půl sedmé a zůstávala tam asi do půl deváté, a pak ujížděla domů. Ne že bych tam jezdila pro zábavu - leckdy to bylo utrpení ! Občas nám přišla šťastná chvíle, snad tak jednou za týden.

Zprvu jsem se bála, že mi dá velkou práci vás přemluvit, abyste mi dovolila dodržet Lintonovi slib. Při naší společné návštěvě jsem mu slíbila, jak víte, že druhý den přijdu zas.

Ale ten druhý den jste už zůstala ležet, a tak jsem měla nesnáze s vámi ušetřeny. A když odpoledne Michal spravoval zámek u dveří parku, zabavil jsem mu klíč a vyložila mu, že bratranec čeká na moji návštěvu, protože je nemocný a nemůže přijet do Drozdova sám, a tatínek by zas nechtěl pustit mne. Přitom jsem si s ním vyjednala obsluhu poníka. Michal rád čte. Chtěl by od nás brzy odejít, bude se ženit. Slíbil, že mi udělá, co chci, když mu budu půjčovat knížky z knihovny. Ale já jsem mu radši darovala ze svých, a z toho měl ještě větší radost.

Když jsem byla na Hůrce podruhé, Linton byl v živější náladě. Zilla - to je jejich hospodyně, poklidila v pokoji a důkladně zatopila. □ Řekla, že máme dům pro sebe, protože

Josef šel na modlení a Hareton Earnshaw si vyrazil se psy - krást nám bažanty z obory, jak jsem se pak doslechla.

Přinesla mi svažené víno a perník, vůbec byla náramně přející. Seděli jsme u krbu, Linton v křesle a já na malé houpací židličce - nasmáli jsme se a našertovali a pořád jsme si měli co povídat. Těšili jsme se, kam si vyjedeme a co budeme dělat v létě. To vám nebudu opakovat, pro vás jsou to hlouposti.

Jen jednu chvíli jsme se div nepohádali. On povídal, že nejpříjemněji se dá strávit parný červencový den, když

/254/

člověk od rána do večera leží někde na vřesovém svahu v ladech, včeličky tam jednotvárně bzučí a poletují mezi kvítky, nad hlavou zpívají skřiváci, nahoře září modré

nebe bez mráček a žhavé sluníčko. To byla jeho představa dokonalé nebeské blaženosti. Moje zas byla dát se houpat v zelené koruně stromu, když vane západní vítr a listí šelestí a po obloze táhnou zářivé bílé mraky a ze všech stran je slyšet nejen zpěv skřivánek, ale i kosů, drozdů, konopek, kukaček, a v dáli vidět slatiny zbrázděné chladnými, stinnými údolíčky a zblízka travnaté kopce, kde vysoký porost se čeří jako vlny ve větru, lesy šumí a vody zurčí a celý svět blázní radostí. On chtěl, aby všechno strnulo v sladkém klidu, já zas, aby všechno jásalo a tančilo v bouřlivé vřavě. Já řekla, že jeho nebe by jen skomíralo, on, že moje by opile třestilo. Já, že v jeho bych usnula. On, že by v mém nemohl popadnout dech, a začal být jízlivý. Nakonec jsme se dohodli, že zkusíme obojí, až přijde vhodné počasí. Polibili jsme se a byli opět zadobře. Seděli jsme tak v klidu asi hodinku a já se rozhlédla po tom velkém pokoji s holou podlahou bez koberce a napadlo mě, jak by se tu hezky dalo na něco si hrát, kdybychom odtáhli stůl stranou. Požádala jsem Lintona, aby nám zavolal Zillu na pomoc, že si zahrajeme na slepou bábu a ona nás bude chytat - jako kdysi vy, Elleno, pamatujete se? On nechtěl, že prý to není žádná zábava, ale neměl nic proti tomu, zaházet si míčem. Našli jsme dva míčky v kredenci mezi starým haraburdím . byly tam hračky, káči, obruče, pálky a kdeco. Na jednom míčku stálo napsáno K a na druhém H - já jsem chtěla ten s K, protože to mohlo značit Kateřinu, a Heathcliff mohl mít svoje začáteční písmeno H. Jenže z toho H se začaly sypat piliny a Lintona to rušilo. Vyhrávala jsem nad ním ustavičně a tu se znova rozmrzel, začal kašlat a šel si sednout. Ale ještě ten večer se zase udobřil, zalíbilo se mu pár mých písniček , však je mám od vás, Elleno! A když jsem se chystala k odchodu, tolik prosil a škemral, abych přišla nazítří zas, a já mu to slíbila. Minka se mnou pádila domů s větrem o závod ajá jsem celou

/255/

noc snila o Větrné hůrce a o drahém, milém bratranci. a Ráno mi bylo smutno, jednak že vyjste stonala a jednak, že tatínek nevěděl o mých výletech a neschvaloval by je. . Zato večer po svačině vysvitl krásně měsíc a cestou se má sklíčenost rozptýlila. Čeká mě zas jeden radostný večer. myslil jsem si, ale což o mne! Hlavní věc, že bude mít radost můj milý Linton! Projížděla jsem jejich zahradou ° a zatáčela kolem rohu k zadnímu vchodu, a tu mě potkal ten kluk Earnshaw, zadržel koně za uzdu a zval mě, ať prý jdu hlavními dveřmi. Poplácal Minku po šíji, povídal, že je to hezký poníček, a vůbec se chtěl se mnou dát do řeči. Já mu jen odsekla. ať na Minku nesahá, že ho kopne! Podíval se jí na nohy a řekl tím svým hrubým hlasem : "Ta by mi toho udělala !" A přitom se protivně usmíval. Už jsem chtěla

Minku pobídnout, ať mu ukáže, co umí, ale on vykročil napřed a šel mi otevřít. A když bral za kliku, zvedl oči vzhůru k tomu nápisu nade dveřmi a řekl půl rozpačitě, půl nadšeně - dohromady to vyznělo hloupě :

"Slečno Kateřino, já to tam přečtu!"

"Úžasné!" chválila jsem ho. "Jen se pochlubte! Jak vy jste najednou chytrý!"

Protahovaně slabikoval jméno Hareton Earnshaw.

"No a co ty číslice?" povzbuzovala jsem ho, když nemohl dál.

"Ty ještě neznám!" přiznal se.

"Vy jste ale t'ululum!" musila jsem se srdečně smát jeho ostudě.

Zůstal celý vyjevený - ještě se usmíval, ale čelo se mu začínalo chmuřit, jako by nevěděl, má-li se urazit nebo rozesmát se mnou . vykládal si to jako žertovnou důvěrnost nebo výraz opovržení. Já ovšem myslila to druhé a nenechal jsem ho na pochybách. Zaujal jsem vážný postoj a požádal jsem ho, aby laskavě odstoupil stranou, že jsem přišla za Lintonem, a ne za ním ! Zrudl , svítil měsíc, tak jsem to dobře viděla - pustil kliku a odplížil sejako zmoklá slepice. Asi se domýšlel, že je už vzděláním roven Lintonovi, když dokáže přeslabikovat své jméno . ten byl zpražený, že to na mne neudělalo dojem!"

/256/

"Slečno Kateřino, zlatíčko, prosím vás," skočila jsem jí do řeči, "nechci vás plísnit, ale to vážně není hezké, jak jste s ním jednala. Měla jste si vzpomenout, že Hareton je váš bratránek stejně jako mladý Heathcliff, a už to vás mohlo poučit, abyste se nechovala nepřístojně. Uznejte, že je to od něho chvályhodná snaha, když se pokouší dohonit Lintona ve vzdělání . neučí se z pouhé vychloubačnosti ! Je mi docela jasné, že už od dřívějšíka se kvůli vám stydí za svou zaostalost , chtěl to napravit, aby se vám zalíbil. Posmívat se mu, když to ještě zcela neumí, je skutečný nezpůsob. Kdyby vás tak byli vychovali jako jeho, oč byste byla vzdělanější? V dětství byl stejně bystrý a vnímavý jako vy, a mne to rmoutí, že dnes je z něho ošlapek, protože ničema Heathcliff mu tak ukřivdil."

"Elleno, jděte mi, ještě se tu nad ním rozpláčete !"

zvolala v údivu nad mým rozhorlením. "Počkejte, a uslyšíte, jestli se učil abecedu, aby se mi zalíbil, a jestli si zaslouží, surovec jeden, abych s ním jednala v rukavičkách. Vešla jsem dovnitř do jizby, Linton tam ležel na pohovce a jen se maličko pozvedl, aby mě přivítal.

"Miloučká Kateřino, dnes mi není dobře," postěžoval si. "Obstarej všechno povídání sama, a nech mě jen poslouchat ! Pojd' blíž a sedni si ke mně ! Spoléhal jsem se, že mi budeš stát v slově, a než odejdeš, musíš slíbit, že se zítra vrátíš."

Uvědomil jsem si, že ho nesmím rozčilovat, když je nemocný. Mluvila jsem něžně, na nic jsem se neptala, chránila jsem se ho nějak podráždit. Přinesla jsem mu pár svých nejmilejších knížek; požádal mě, abych mu z některé něco přečetla. Zrovna jsem chtěla začít, ale najednou vletěl Earnshaw do dveří . teprv mu to došlo a kypěl vztekem. Řítil se rovnou k nám, popadl Lintona za paži a strhl ho z pohovky.

"Jdi si do svého pokoje! řval skoro nesrozumitelně, div si nepřekousl jazyk zlostí, v obličeji rozšklebený k nepoznání. " Jdi a vem si jí s sebou, když za tebou chodí !

Tady

budujá, nedám se vystrkovat! Koukejte oba, ať jste pryč! Klel a nepustil Lintona k odpovědi, jen jím smýkl do

/257/

kuchyně. Já běžela za ním a Hareton zdvihl pěst, jako by měl sto chutí mě uhodit. Na okamžik jsem se lekla a upustila jednu knihu, on ji vykopl za mnou a přibouchl nám dveře. Od ohniště se ozval škodolibý nakřáplý smích, ohlédla jsem se a viděla toho odporného Josefa, jak stojí u krbu, mne si ruce a celý se natřásá.

Ten vám dal co proto ! To je sekáč ! Ten má pro strach

uděláno! On ví - jo, jo, on ví, víme oba, kdo tu má být pánem ! Che, che che ! Ten vás hnal, cheche cheche !
Kam teď půjdeme? ptala jsem se bratrance. Dědkův

posměch jsem nebrala na vědomí.

Linton byl zsilalý a chvěl se na celém těle. V tu chvíli nebyl hezký, Elleno, to ne ! Vypadal strašně. Ten úzký obličej a vytřeštěné oči byly obraz nepřičetné, bezmocné zběsilosti. Chytil za kliku u dveří a zalomcoval jí . zevnitř bylo zamčeno.

"Otevři, nebo tě zabiju! Jak neotevřeš, tak tě zabiju!
Křičel nelidsky. "Ty zvíře, já tě zabiju, já tě zabiju!"

Josef znova zaskuhral smíchy.

"Hele, to má po tátovi ! Po tátovi ! Nezapře tatínka !
Nech ho zuřit, Haretone - neboj se, chlapče - on na tebe nemůže!"

Vzala jsem Lintona za ruce a snažila se ho odtáhnout ode dveří, ale křičel tak děsně, že jsem ucouvla, pak jeho výkřiky zdusil velký záchvat kašle. Dostal chrlení krve a padl na zem. Leknutím jsem div neomdlela, ale vyběhla jsem přece na dvůr a z plna hrdla volala Zillu. Hned mě uslyšela , došla krávy v chlévě za stodolou. Odskočila od práce a ptala se, co se děje. Selhal mi dech . bez řeči jsem jí vtáhla do domu a hledala Lintona. Zatím se už Earnshaw vyšel podívat, co způsobil, a odváděl ubožáka nahoru. Já a Zilla jsme šly za ním, ale zastoupil nám na schodech cestu . a že prý za Lintonem nesmím, ať prý

jdu domů! Volala jsem, že Lintona zabil a že k němu musím ! Josef nato zahradil dveře a prohlásil; že mě tu nemohou potřebovat a že mám v hlavě taky o kolečko víc. Stála jsem tam neústupně a plakala, až konečně se znova vynořila ze dveří hospodyně. Ta mě ujistila, že Linton

/258/

se z toho vykřeše, ale ten kravál a rámus není nic pro něj - vzala mě za ruku a odtáhla mě dolů do jizby.

Elleno, div jsem si nevyrvala všechny vlasy z hlavy!

Mohla jsem si oči vyplakat, ale ten hulvát, co ho litujete, si stoupl ke mně a neostýchal se chvíli co chvíli mě napomínat ,pst a drže lhát, že on za nic nemůže ! Ale pak se lekl, když jsem mu hrozila, že to povím tatínkovi soudci a ten že ho dá zavřít a oběsit. Začal popotahovat sám a utekl ven, aby nebylo znát, jak se bojí , sketa! A věříte, že mi ani pak nedal pokoj ? Když mě vystrnadili z domu a sotvajsem ujela kousek cesty za Hůrku, vyskočil ze stínu, zastavil Minku a chytil mě za ruku.

"Slečno Kateřino, moc mě to mrzí,` koktal" ale když já -`

V prvním okamžiku jsem myslela, že mě snad chce zavraždit, a šlehla jsem ho bičem. Pustil mě, zařval děsnou kletbu, a já tryskem uháněla domů, jako pomínutá strachem.

Ten večer jsem vám nešla dát dobrou noc a druhý den jsem nejela na Větrnou hůrku. Velmi jsem sice toužila se tam podívat, ale drželo mě podivné rozechvění . bála jsem se, jestli Linton neumřel, a taky jsem měla hrozný strach, abych nepotkala Haretona. Třetí den jsem si dodala odvahy . nesnášela jsem už tu nejistotu - a opět jsem se vyplížila z domu. Vyrazila jsem v pět hodin a šla pěšky.

Představovala jsem si, že se na Hůrce nepozorovaně vloudím do jizby a odtud nahoru do Lintonova pokoje.

Ale psi mě ohlásili. Zilla mě uvítala . prý ,chlapec se už hezky sbírá.` a vedla mě do úhledného pokojíku s pěkným zařízením a koberci, kde jsem k své nevýslovné radosti spatřila Lintona, jak leží na pohovce a čte si v jedné z mých knížek. Ale představte si, Elleno, hodinu trvalo, než na mne ráčil promluvit ! Ani se na mne nepodíval, takovou má prchlivou povahu ! A co mě nejvíc drtilo - když konečně otevřel pusou, pronesl lež, že prý jsem já ztropila tu výtržnost a Hareton je v tom docela nevinně! Na to jsem nemohla nic odpovědět, abych se nerozčílila. Vstala jsem a odešla z pokoje. Ještě za mnou

/259/

hlesl: "Ale Kateřino!` s takovou odpovědí nepočítal!

Já však už se nechtěla za nic vracet a druhý den jsem zůstala doma, málem rozhodnuta, že ho víckrát nechci vidět.

Ale bylo mi tak zoufale, když nastal večer a po něm ráno ajá o něm nic nevěděla . až se moje odhodlání rozplynulo ještě dřív, než jsem si je řádně ujasnila. Dřív jsem myslela,

že jednám nesprávně, když jedu . teď se mi zdálo hříchem nejezdit ! Michal se přišel zeptat, má-li osedlat Minku.

Řekla jsem ,ano` , a když mě Minka nesla přes kopce, měla jsem jistotu, že konám jen povinnost. Nemusila jsem tajit svůj příchod, stejně mě bylo vidět z oken průčelí, když jsem vcházela do dvora.

"Mladý pán je v jizbě,` ohlašovala Zilla, když mě zahlédla jít do salónku. Vešla jsem do světnice , byl tam také Hareton, ale ihned se vzdálil. Linton seděl ve velké lenošce u ohně a podřimoval. Přistoupila jsem blíže a začala vážně mluvit, ačkoliv jsem to nemyslíla doslova : "Lintone, to už je jasné, ty myslíš, že sem chodím jenom tě trápit, a pro nic jiného ! Když to tak je, nemá smysl se ještě scházet, dnes to bylo naposled. Dejme si sbohem a vysvětli panu Heathcliffovi, že si nepřeješ mě vidat a ať on o tom nerozšiřuje žádné další výmysly!"

"Posad' se, Kateřino, a odlož klobouk!" řekl on nato.

"Tys mnohem šťastnější než já, buď taky hodnější ! Tatínek mi toho umí napovídat o mých vadách a tolik se mi naposmívá, že se nediv, když o sobě pochybuju ! Začínám věřit, že jsem opravdu nekňuba, jak mi často říká, a pak zuřím a trpím a nenávidím kdekoho. Přeješ-li si, můžeme se rozloučit, zbavíš se aspoň přítěže ! Jen jedno uznej, prosím tě, Kateřino ! Věř, že bych rád byl stejně milý a hodný a vlídný jako ty - kdybych mohl ! To bych si přál ještě víc než být šťastný a zdravý jako ty. A věř, že pro tvou shovívavost tě miluju hlouběji, než kdybych byl jiný a zasluhoval si tě. Nemůžu se přemoct, abych se ti neprojevoval podle své povahy . v tom se už nezměním , ale lituju toho a bolí mě to. A nepřestane mě to bolet do smrti!"

Cítila jsem pravdu v těch slovech a tušila, že mu musím odpustit. Smířili jsme se, ale slzeli jsme oba po celý čas mé

/260/

návštěvy. A nebyly to jen nešťastné slzy , ačkoliv mě mrzelo, že Linton má tak pokřivenou povahu. Vždycky bude trápit své přátele, a vždycky bude sám trpět. Od toho večerajsem za ním chodila do jeho pokojíku, protože jeho otec se nazítří vrátil.

Jen asi třikrát jsme byli tak veselí a bez starosti o budoucnostjako tehdy ten první večer. Ostatní mé návštěvy byly neveselé a rozjitřené . jednou pro jeho sobectví a zatrpkllost, jindy zas vinou jeho nemoci - ale už jsem se naučila snášet to všechno bez roztrpčení. Pan Heathcliff se mi schválně vyhýbá, sotvakdy ho potkávám. Sice se stalo minulou neděli, že jsem přijela o něco dřív než obvykle a slyšela ho hrubě spílat Lintonovi za to,jak si vedl předešlý večer. Je mi záhadou, jak o tom věděl, snad poslouchal za dveřmi. Linton byl ovšem nemožně protivný, ale to se konečně týkalo jen mne, co bylo komu do toho? Hned jsem to řekla panu Heathcliffovi . vtrhla jsem dovnitř a

přerušila mu jeho kázání. On se jen rozchechtal a odešel se slovy, že je potěšitelné, jak se na to dívám. Radila jsem Lintonovi, aby příště mluvil šeptem, až si bude chtít vylévat žluč. Tak teď, Elleno, víte všechno. Můžete mi překazít návštěvy na Větrné hůrce, ale když to uděláte, budou dva lidé nešťastní. Stačí, abyste tatínkovi nic neříkala a moje výlety nikoho nevyruší z klidu. Vidíte, že nebudete na mne žalovat! Přece byste nebyla tak strašně bezcitná!"

"To si musím ještě do zítřka rozvážit, slečno Katko," odpověděla jsem. "Dá to trochu přemýšlení. Zatím vás pošlu spát a budu si s tím lámat hlavu."

To sem taky dělala, jenže v pánově přítomnosti a nahlas! Šla jsem totiž z jejího pokoje rovnou k němu a všechno mu to vyklopila. Jen jsem vynechala její hovory s bratrancem a každou zmínku o Haretonovi. Pana Lintona to polekalo a rozrušilo víc, než mi dal najevo. Ráno se Kateřina dověděla, jak jsem zradila její důvěru, a také vyslechla, že její tajné toulky musí přestat.

Marně plakala a bouřila se proti ortelu, marně zapřísahala otce, aby se slitoval nad Lintonem. Jedinou útěchu jí byl slib, že mu otec napíše a dovolí mu navštívit Drozdov podle libosti. Pan Linton však mu současně hodlal oznámit, že na Větrné hůrce Kateřinu víckrát neuvidí!

Možná že kdyby byl znal synovcovu povahu a zdravotní stav, byl by škrtl i tu slabou útěchu.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

"To všechno, pane Lockwoode, se seběhlo minulou zimu," vykládala paní Deanová, "A dvanáct měsíců uteče jako nic. Však jsem si loni nepomyslíla, že než se rok s rokem sejde, budu to vypravovat pro ukrácení chvíle někomu cizímu, kdo není z rodiny. Ale kdopak ví, jestli nám dlouho zůstanete cizí. Jste ještě mladý, aby vás těšilo pořád žít mládenecky, a mám takové tušení, že není možné vidět Kateřinu Lintonovou a nezamilovat se do ní. Což, vy se tomu smějete, ale proč hned zbystríte zrak a natahujete uši, když o ní začnu mluvit, a proč jste si dal její obrázek pověsit na zeď, a proč -"

"Počkat, milá přítelkyně," povídám já. "O tom by se dalo uvažovat, že bych se do ní zamiloval, ale mohla by ona milovat mne? Lze o tom vážně pochybovat, proto nehodlám dávat v sázku svůj klid a nebudu pokoušet osud. Koneckonců, nejsem tu domovem! Patřím rušnému světu velkoměsta a ten mě volá zpět do svého objetí. Nechť vyprávění pokračuje! Co dál? Zachovávala Kateřina otcovy příkazy?"

Hospodyně přisvědčila: "Vždyť Katka měla otce nejradši ze

všeho na světě, a on s ní nemluvil v hněvu . naopak, domlouval jí jako hluboce otřesený muž, který má opustit své jediné štěstí, své dítě, a zůstat tu bezbranné mezi úklady a nepřáteli. Věděl, že jí nemůže odkázat jinou pomoc než vzpomínku na svoje rady. Řekl mi," pravila paní Deanová, "o několik dní později -" "Elleno, to je škoda, že synovec nepíše a nejde nás navštívit. Povězte mi upřímně, co o něm soudíte . došlo

/263/

k nějakému zlepšení v jeho stavu, anebo je aspoň vyhlídka na zlepšení, až dospěje?"

"Je hodně chatrný," odpověděla jsem, "a sotva se dočká mužných let, ale to mu přiznám, že je docela jiný než jeho táta. A kdyby už se stalo to neštěstí a slečna Kateřina si ho vzala, mohla by s ním vyjít - ledaže by ho přespříliš bláhově rozmazlovala. Ale na tohle všechno, pane Lintone, je plno času - až se s ním blíž seznámíte, řeknete sám, jestli se k ní hodí. Zatím má ještě dobrá čtyři léta do plnoletosti."

Edgar Linton si povzdechl a přistoupil k oknu, odkud bylo vidět gimmertonský kostelík. Bylo mlhavé odpoledne, ale únorové slunce matně prosvítalo a na hřbitově se rýsovaly stíny dvou smrků a pár rozptýlených náhrobků. "Často jsem se modlíval, aby už přišlo, co mne nemine," řekl zpola pro sebe, "ale teď se toho začínám bát a nechce se mi tam. Vzpomínám na šťastnou hodinu, když jsem tamtím údolím jel na vlastní svatbu, ale šťastnější býval donedávna pocit, že brzy, za několik měsíců, ne-li týdnů - mě tudy odvezou a uloží v osamělém zátiší. Elleno, byl jsem šťastný s malou Katuškou, v zimním šeru i letním jasu jsem jí měl po boku jako živý příslib naděje. Ale stejně rád jsem prodléval sám na svahu pod kostelíkem mezi náhrobky. Za dlouhých červencových večerů jsem léhal na zeleném rovu její matky a toužil, dychtil po té chvíli, až mě tam přikryjí hlínou. Ale jak zabezpečit Katku? Čemu jí tu zanechám? Neohlížel bych se na to, že je Linton syn Heathcliffův a že mi jí chce odloudit, kdyby jí uměl nahradit, co ve mně ztrácí. Pak by mi bylo jedno, že na mne Heathcliff vyžrál a oloupil mě o mé poslední štěstí. Ale jestli v Lintonovi samém nic není - jestli je to jen povolný nástroj svého otce - nedám mu ji ! Bude to bolestné, zklamat tu dušičku stvořenou pro radost, ale to mě nesmí odradit. Ať ji tu mám smutnou, dokud žiju, a nechám jí tu opuštěnou, až umřu. Mé drahé dítě - radši jí svěřím bohu a pochovám jí do země dřív, než tam přijdu sám !"

/264/

"Svěřte jí bohu tak jako tak," povídám na to, "a kdybyste nás opustil, nedej pánbu, má aspoň ve mně přítelkyni a rádkyni do posledního dechu. Slečna Kateřina je

hodné dítě a nic špatného neudělá, to se můžeme spolehnout ! A kdo koná svou povinnost, dočká se nakonec odměny, to už je řád světa!"

Blížilo se jaro, ale pánovi se síly nevracely doopravdy, ačkoliv zas mohl chodit na procházky s dcerou po parku a oboře. Její nezkušený zrak v tom viděl znamení dobrého obratu . vždyť pán míval zčervenalé tváře a rozzářené oči. už to jí dávalo jistotu, že se otec uzdraví. Na její sedmnácté narozeniny se nevydal na hřbitov. Pršelo, a já

jsem poznamenala:

Dnes přece do toho nepůjdet, pane Lintone !"

"

Odpověděl : "Ne, letos to může počkat !"

Dopsal znovu Lintonovi, že by ho velmi rád viděl.

Kdyby na tom churavý hoch býval lépe, nepochybně by mu byl otec nebránil. Takto dal asi pokyn a hoch podle něho odepsal, že pan Heathcliff mu nedovolí navštívit Drozdov. Poděkoval však strýčkovi za laskavost a vyjádřil naději, že se snad někdy potkají na procházce venku. Pro svou osobu mohl jen prosit, aby před ním neuzavíral sestřenku tak přísně a tak dlouho.

Tato poslední část dopisu byla prostá, patrně z vlastní hlavy. Heathcliff asi věděl, že mu tklivou prosbu za setkání s Kateřinou může klidně přenechat.

"Nevymáhám, aby nás tu směla navštěvovat," psal, "ale takhle jí nikdy neuvídím, když mi otec zakazuje, abych jezdil k vám, a vy zas jí zakazujete jezdit k nám! Proč tedy bychom se nemohli potkat na vyjíždě, až někdy zamíříte k Hůrce, a prohodit pár slov za vašeho dozoru?"

Ničím jsme se neprovinili a nezasloužíme si takové odloučení. Na mne osobně se nemáte proč hněvat, jak sám laskavě uznáváte. Drahý strýčku, pošlete mi zítra vlídnou odpověď a dovolte mi, abych se k vám připojil někde mimo Drozdov! Až si spolu promluvíme, jistě poznáte, že mám docela jinou povahu než otec . on prohlašuje, že jsem spíše váš synovec než jeho syn. Pravda,

/265/

mám své chyby, pro které bych si Kateřinu nezasloužil, ale ona je omlouvá a kvůli ní byste je měl také omluvit. Ptáte se po mém zdraví - je lepší než dříve, ale dokud jsem zbaven veškeré naděje a odsouzen žít samotářsky nebo mezi lidmi, kteří na mne nevraží, jak mohu být veselý a zdravý?"

Edgarovi bylo chlapce líto, ale nemohl jeho přání vyhovět, protože sám neměl dost sil, aby Kateřinu doprovázel.

Vzkázal tedy, že by se mohli vidět snad až v létě.

Doporučil mu, ať mezitím někdy napíše, a protože znal jeho těžké postavení na Hůrce, ujistil ho, že mu rád poskytne všechnu potřebnou útěchu a radu, pokud je to písemně možno. Linton se podvolil. Kdyby bývalo po jeho, byl by si

asi všechno zkazil sám - jeho dopisy by byly oplývaly nářkem a bědováním. Ale otec nad ním přísně bděl a samozřejmě dozíral i na každou řádku, která mělajíť na adresu mého pána. A tak se Linton nesměl šířít o svých osobních starostech a bolestech, kterými se v duchu ustavičně zabýval, ale zato se soustřeďoval na krutý osud, který ho vzdaluje od přítelkyně a lásky, a jemně naznačoval, že by jim pan Linton měl povolit brzkou schůzku. jinak by se nápadník musel domnívat, že je záměrně klamán planými sliby.

V Katce měl u nás velkého zastánce a konečně spojenými silami pána pohnuli, aby jim alespoň jednou týdně dovolil společně se procházet nebo projíždět po vřesovišti blízko Drozdova. Mělo to být pod mým dozorem, protože červen už nadešel a pán chřádl víc a víc. Ačkoliv si ročně ukládal část své renty, aby měl pro dceru nějaké jmění, nemohl si nepřát, abyjí zůstal i rodinný dům - nebo aby jej časem mohla získat. Jedinou možností toho □viděl v sňatku s bratrancem, kterému měl dům po jeho smrti připadnout . netušil chudák, že s Lintonem to jde stejně rychle z kopce jako s ním. Mimo Hůrku to nikdo nevěděl, protože doktora nevolali a z cizích nikdo nezahlédl mladého Heathcliffa ani z dálky, aby nám pověděl, jak teď vypadá. Já sama pomalu začínala věřit, že jsem se zmýlila ve svých předtuchách a že chlapec se snad skutečně uzdravuje, když neustále píše o vyjížděcích a procházkách a tak neodbytně je vymáhá. Ani ve snu jsem netušila, že by otec mohl tak hanebně tyransky zacházet s umírajícím dítětem, jako Heathcliff jednal s vlastním synem . všechna ta zdánlivá milostná nedočkavost byla vynucena a Heathcliffův nátlak na chlapce se stupňoval tím bezohledněji, čím více byly jeho zjištěné a pomstychtivé plány ohroženy blížící se synovou smrtí.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Léto se pomalu chýlilo ke konci, když se pan Edgar dal konečně pohnout k souhlasu a my s Kateřinou se vydaly na první vyjížděku za bratránkem. Byl dusný, parný den; slunce se schovalo, ale obloha nebyla zatažená, jen zamlžená závojem beráneků, takže déšť nehrozil. Linton nás měl čekat u kamene na rozcestí. Našly jsme tam ale jen chlapce pasáčka, který měl pro nás vzkaz "Mladý pán čeká tamhle na Hůrce - že vás moc prosí, jestli byste nezajely o kousek dál."
"Tak mladý pán už zapomněl, co si pan Linton vymínil na prvním místě - že nepřekročíme hranice Drozdova," poznamenala jsem. "Jsme už skoro na nich."
"To nevádí, až ho potkáme, hned se otočíme a projedeme se

cestou zpátky," rozhodla Kateřina.

Jenomže jsme ho potkaly až skoro nahoře, pár kroků od domu, a bez koně - musely jsme sesednout a nechat poníky pást. Ležel ve vřesu, čekal, až my k němu dojdeme, a zvedl se teprve, když jsme byly docela blízko. Sotva pletl nohama a byl tak strašně bledý, že jsem rovnou zvolala :

"Ale pane Heathcliffe, vždyť vy se dnes nemůžete nikam vydávat! Podívejte se, jak jste na tom špatně!"

Kateřina si ho prohlížela s bolestným překvapením. Vykřikla leknutím místo radosti, a také první slova byla jiná, než jaká měla původně na jazyku . neřekla nic o šťastném shledání, ale vyptávala se znepokojeně, jestli se mu skutečně tak přitížilo.

"Ne - je to lepší -je to lepší !" řekl s námahou. Rozkle/268/ pal se a nepouštěl se její ruky, jako by potřeboval oporu ." a přitom si jí bázně prohlížel . modré oči, které bývaly široce rozevřené a unylé, měl teď hluboko zapadlé, tak vyzíraly skoro divoce.

"Ale muselo ti být hůř v poslední době," nedala se Kateřina odbýt, "jistě hůř než tenkrát naposledy.

" Jsem jenom unavený" skočil jí rychle do řeči. "Na procházku je moc horko, pojd' se posadit! Dopoledne mi obyčejně bývá slabo . tatínek říká, že moc rychle rostu."

Katku to zřejmě nepřesvědčilo. Usedla do vřesu a on se natáhl vedle ní.

"Podívej se, tohle je vlastně to tvoje nebe," začala, aby ho nějak rozveselila. "Vzpomínáš si? Dohodli jsme se, že vyzkoušíme, v kterém je to krásnější, a strávíme jeden den v tvém a jeden v mém. No a tohle je určitě to tvoje . až na to, že je dnes zamračeno , ale ty beránky jsou zato tak hebké a něžné . je to takhle ještě hezčí, než kdyby zářilo sluníčko. Příští týden, jestli ti bude líp, zajedem do drozdovské obory a zkusíme, jak se ti bude líbit u mne v nebi."

Linton nedal najevo, že by se pamatoval, o čem to Katka mluví, a bylo mu zřejmě zatěžko účastnit se rozhovoru o čemkoliv. Až to bilo do očí, jak ho nic z toho, o čem Katka začne, nezajímá, a jak se ani nesnaží povědět jí něco sám . a na Katce taky bylo vidět stěží utajované zklamání. Byl úplně změněný , vzhledem i chováním. Dřívější nedůtklivost, která se mazlením dala uchlácholit, otupěla v úplnou netečnost. Nepodobal se už tak rozmazlenému děcku, které schválně zlobí a dopaluje, aby si vynutilo laskání, ale píše sobeckému mrzutému neduživci, takovému, co nechce slyšet žádnou útěchu a každou veselejší pohodu kolem sebe bere jako urážku. I Kateřina si všimla, že se tváří trpitelně, jako by mu naše společnost nebyla potěšením, ale trestem.

Zanechala ohledů a prohlásila, že je čas na návrat. Do Lintona jako když píchne - probudil se ze své neteč/270/ nosti a podivně zneklidněl. Ohlédl se ustrašeně k Hůrce a prosil, aby s ním aspoň půlhodinku ještě zůstala. "Neměl bys jít ale radši domů?" řekla mu Katka. "Tady ti to nesvědčí, a moje společnost tě dnes stejně nebaví. Nějak jsi za ten půlrok zmoudřel - když ti vypravuju a zpívám, tak už tě to nezajímá. To víš, že bych neodcházela, kdybych viděla, že ti k něčemu jsem."

"Tak si tu aspoň odpočiň," odpovědějí. "A poslouchej, Kateřino, nemysli si, že jsem nějak vážně nemocný, rozumíš . a taky to nikomu neříkej ! To dělá to horko a dusno - jsem z toho malátný. A taky jsem dost chodil, než jsi přišla, na mne je to moc. Tak, prosím tě, strýčkovi hezky pověz, že už jsem dost v pořádku !"

"Že to o sobě říkáš, Lintone, to ano ! Za sebe bych to potvrdit nemohla," prohlásila moje děvenka. Nešlo jí do hlavy, proč jí chce o tom tak mermomocí přesvědčit, když to zjevně není pravda.

"A ve čtvrtek sem zase přijed'!" pokračoval a vyhýbal se jejímu nechápavému pohledu. "Strýčkovi za mne poděkuj, že ti dovolil přijet - že mu ze srdce děkuji, nezapomeň, Kateřino ! A - a kdybys třeba potkala tatínka, a on se tě třeba na mne ptal, tak ne aby si to mohl vykládat, jako že se mnou nebyla řeč a že jsem se k ničemu neměl ! Takhle se před ním netvař - takhle zklamaně a pohřebně , to by se zlobil !" At' se zlobí , mně na tom přece nesejde!" ujišťovala "

ho Katka . domnívala se, že by se zlobil na ní. "Ale mně!" řekl bratránek a zachvěl se. "Kateřino, prosím tě, neříkej nic, co by ho proti mně popudilo! Onje moc přísný!" Tak onjde na vás zostra, mladý pane?" optal jsem se. "

"Už ho omrzela shovívavost? Už se svou nenávisť netají?" Linton se na mne podíval, ale neřekl nic. Katka u něho ještě nějakou chvíli seděla - on zatím svěsil ospale hlavu a dále nemluvil, jen potichu sténal, vyčerpáním nebo snad bolestí - a pak se šla odškodnit hledáním borůvek. Rozděli se se mnou o kořist, ale jemu ani nenabídla .

/271/

viděla, že on o žádné pozornosti nestojí, že by ho to jen víc; unavilo a podráždilo.

Bude to už půlhodina, Elleno?" pošeptala mi nakonec, "

do ucha. "Nač tu vlastně čekáme? Ten tu spí, a tatíček nás pomalu bude vyhlížet."

"Teď ho tu nemůžeme jen tak nechat, když spí. Počkejte, až se vzbudí, teď to musíte vydržet. To bylo

nějakého spěchu, abyste už už byli spolu, a najednou ho máte chudáka dost !"

"Proč ale jemu na tom tak záleželo, abych přišla?"

To mi byl milejší dřív, i když mě nejvíc trápil, než v téhle podivné náladě. Na mne to dělá dojem, že ta schůzka je pro něho jen nějaká nepříjemná povinnost . že přišel ze strachu, aby si nerozhněval otce. Proč ten ho vůbec nutí, aby tu se mnou seděl jako z trestu? To je mi jedno - pro radost panu Heathcliffovi sem chodit nebudu ! Jsem ráda, že se bratránkovi zdraví polepšilo. Vidím ale bohužel, že s ním není žádná řeč a že už mě nemá tak rád."

"Tak vám se zdá, že se mu polepšilo?"

"Ano - dříve si přece pořád na něco stěžoval. Docela v pořádku ovšem není, jak to vzkazuje tatíčkovi. Ale trochu líp na tom asi bude."

"Tak já, slečno Katko, bych zase řekla pravý opak . podle mého je to s ním mnohem horší."

Linton se vytrhl z dřímoty, byl celý zmatený, a ptal se ustrašeně, jestli ho někdo volal.

"Ne," řekla Kateřina, "to se ti něco zdálo. Jak jsi mohl usnout, prosím tě? Hned po ránu, a venku k tomu !"

"Jako by volal tatínek;" zakoktal a ohlédl se k zamračenému temeni kopce za námi. "Víš jistě, že tu nikdo nemluvil?"

"No na mou duši," řekla mu sestřenka. "Jen my s Ellenou jsme tu rozprávěly - jak je to vlastně s tvým zdravím. Lintone, jsi opravdu silnější než tenkrát v zimě?"

Jestli je to pravda, tak ale musíš přiznat, že jsi zas ochabl v něčem jiném , nemáš mě už tak rád, vid'?"

Lintonovi vyhrkly slzy z očí. "Ale mám, mám !"

/272/

a přitom stále těkal pohledem kolem, jako by chtěl mermomocí vypátrat toho, kdo tu mluvil. Katka se zvedla. "Raději se rozejdeme - pro dnešek. Říkám ti otevřeně, že jsem si to shledání takhle nepředstavovala.

Nikomu jinému to ale nepovím. Ne proto, že bych si z pana Heathcliffa něco dělala !"

"Tiše !" zašeptal Linton. "Mlč, proboha ! Už jde !"

Pověsil se Kateřině na ruku a chtěl jí násilím zadržet. Ta ale, jak to slyšela, rychle se mu vytrhla. Zahvívadla a Minka k ní přiběhla poslušně jako pejsek.

"

Ve čtvrtek sem zase přijdu ! Sbohem !" zavolala, když byla v sedle. "Honem, Elleno !"

Ani skoro nevnímal, že odjíždíme, nespouštěl oči z místa, odkud se blížil otec.

Ještě jsme nedojely domů, a Kateřina zjihla. Místo roztrpčení cítila teď s Lintonem spíš soucit a lítost, aniž dobře věděla proč, a zneklidňovaly jí dohady, jak

je to vlastně s jeho zdravotním stavem a jak s ním tam na Hůrce zacházejí.

Já jsem měla taky svá podezření, ale radila jsem jí, aby se o tom prozatím moc nešířila, po druhé návštěvě že budeme moudřejší. Pan Linton si vyžádal hlášení, jak to všechno bylo. Slečna Katka mu doslovně vyřídila od bratránka díky, ale o ostatním se vyjadřovala opatrně. Ani z mé výpovědi nebyl moc moudrý . nevěděla jsem si totiž rady, co se mu má zatajit a co ne.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Sedm dní uteklo jako voda a stav pana Lintona se každým dnem kvapem měnil k horšímu. Hodiny teď vykonávaly větší dílo zkázy než dříve dlouhé měsíce. Kateřině jsme chtěli pravdu stále tajit, ale ona jí při své bystrosti uhodla sama. Potají se rozdírala strašlivou předtuchou, která zrála postupem času v jistotu. Když nadešel čtvrtek, neodvážila se ani otci připomenout smlouvenou vyjížděku. Řekla jsem mu to sama a dostala svolení, abych Katku vyhnala na čerstvý vzduch . poslední dobou žila v uzavřeném světě otcovy ložnice a knihovny, kde denně pobýval jen nakrátko, pokud ještě vydržel mimo lůžko. Bylo jí líto každé chvíle, kdy nemohla sedět v hlavách jeho postele nebo u jeho křesla v knihovně. Tváře jí pobledly žalem a únavou, a pan Linton se těšil, že to pro ní bude blahodárná změna prostředí a společnosti. Utěšoval se teď nadějí, že jí tu nezanechá tak zcela samotinkou. Spoléhal totiž na svou utkvělou představu , jak jsem vyrozuměla z toho, když o Lintonovi mluvil , že synovec zdědil nejen jeho podobu, ale i povahu. Lintonovy dopisy neodkrývaly, až na nepatrné výjimky, jeho povahové nedostatky. A já jsem pánovi ten omyl nijak nevyvracela . byla to chyba, ale jistě odpustitelná . nač mu přece ztrpčovat poslední chvíle, když už neměl sílu ani možnost nějak zasáhnout?

Odložily jsme vyjížděku na odpoledne . překrásné srpnové odpoledne ! Z kopců to dýchalo takovou životodárnou silou, že snad i umírající musel po takovém vdechnutí ožít! Katčín obličej byl jako ta krajina .

/274/

hned stín, hned sluníčko - ale stíny se na něm držely déle a sluneční jas mizel rychleji. To jak jí srdíčko vyčítalo každou chvíli, kdy pozapomněla na svou starost !

Z dálky jsme viděly, jak nás Linton vyhlíží na tom místě, které si vybral minule. Slečna seskočila a řekla mi, abych raději zůstala v sedle a hlídala jí poníka, protože se chce dnes pozdrzetjen krátce. Na to jsem ale nepřistoupila, bála jsem se pustit svěženku z očí, a tak jsme šly nahoru k vřesovišti obě. Mladý pan Heathclifl nás uvítal s větším

zájmem než minule - ne že by měl lepší náladu, nebo dokonce radost; vypadalo to spíš jako strach. "Je hodně pozdě !" vyrazil krátce a s námahou. "Není se strýčkem zle? Už jsem tě nečekal !"

"Prosím tě, proč nejsi upřímný?" vyhrkla Kateřina namísto pozdravu. "Proč neřekneš rovnou, že o mne nestojíš? Jak tomu mám rozumět, Lintone? Už podruhé jsi mě sem vylákal pro nic za nic - anebo vlastně jen proto, abys nás potýral !"

Linton se roztřásl a podíval se na ní prosebně i provinile zároveň. Ale sestřenka měla záhadného chování už dost.

"Ano, tatíček stůně velmi těžce," řekla mu, "a já jsem od něho kvůli tobě odešla! Proč jsi mi nevzkázal, že na mém slibu netrváš, když jsi doufal, že ho nesplním? Tak mluv ! Žádám tě o vysvětlení. Nehraj si se mnou na schovávanou . pro to teď nemám smysl ! A s tou komedií přestaň - já na tvoje bolestícnství nemám kdy!"

Komedií!" zašeptal. "Jakou komedií? Kateřino, pro" boha tě prosím, na mne se nezlob ! Opovrhovat mnou můžeš - ano, já jsem strašný zbabělec a ubožák ! Zasloužím si jen a jen pohrdání, ale nestojím za to, aby ses na mne zlobila. Hněvat se můžeš na tatínka, pro mne je i toho škoda!"

Co to blábolí?" rozzlobila se Kateřina doopravdy.

"

"Ten hlupák se zbláznil ! Prosím - on se třese, jako bych mu chtěla něco udělat ! O to opovržení si nemusíš schválně říkat, Lintone, s tím můžeš počítat i bez prošení. Jdi ode mne ! Jájedu domů. Vždyť to je bláznovství, vytáhnout

/275/

tě z tepla u krbu až sem, abys tady sehrál - na co si to vlastně hrajem? Pusť tu sukni! Není ti hanba, když tě mám ještě za to litovat, že tu fňukáš, ty sketo? A jak jsi hrůzou celý vyjevený! Elleno, řekněte mu taky, jakou si dělá ostudu ! Vstaň honem a neponižuj se - vypadáš jako odporný plaz - přestaň !"

Linton totiž padl bezvládně na zem s uplakaným a zmučeným obličejem. Vypadal jako pomínutý hrůzou.

"Ne !" vzlykal. "Já už to nevydržím, Kateřino, Kateřino, já jsem ke všemu ještě zrádce. A nic ti nemůžu říct, já se bojím ! Ale jestli odejdeš, tak je po mně veta ! Kateřino, Katinko drahá, můj život je v tvých rukou. Vždyť jsi říkala, že mě máš ráda, tak - tak co by ti to udělalo, kdybys - vid', že mě neopustíš ! Kateřino, drahoušku, miláčku, srdíčko ! A vid', že k tomu i sama svolíš . to by mě pak nechal umřít u tebe !"

Má děvenka se k němu sama sklonila, když slyšela tu zoufalou úzkost, a pomáhala mu vstát. Probudil se v ní dřívější láskyplný soucit, a ten převládl nad nechutí. Cítila

jen dojetí a úlek.

"K čemu mám svolit?" ptala se. "Že tě tu nenechám? Zdržím se tedy, ale vysvětli mi, o čem to vlastně mluvíš ! To si přece odporuje, co říkáš ! Nelekej mě zbytečně ! Hezky se uklidni a svěř mi upřímně a bez okolků, co tě tak tíží! Ty bys mi přece neublížil, Lintone, vid'! A taky bys nemohl přihlížet, že mi někdo ubližuje, a nebránit mu v tom! Já vím, žejsi zbabělec, když jde o tebe. Ale tak zbabělý přece nejsi, abys dovedl zradit mne , svou nejlepší přítelkyni !"

"Ale když tatínek mi strašně pohrozil," blekotal chlapec a sepjal křečovitě vyzáblé ruce, "a já se ho bojím jde z něho hrůza! Já ti to nemůžu říct!"

"Prosím," řekla mu Kateřina se soucitným opovržením, "nech si to tajemství pro sebe ! Já zbabělec nejsem ! Zachraň sebe - já se ničeho nebojím!"

Tahle velkodušnost ho znova rozplakala. Hlasitě štkal, líbal jí ruce, jak ho podpírala - ale aby vyšel s pravdou ven, na to se nevzmohl. Já jsem si lámala hlavu, co za

/276/

tím tajnůstkářstvím může vězet, a umiňovala jsem si, že pokud je na mně, nesmí nikdo Kateřinu šidit, ať už kvůli němu nebo komukoliv na světě ! Ve vřesu zašustilo, ohlédnou se, a pan Heathcliff stojí skoro u nás - přišel z Hůrky. Na ty dva se ani nepodíval, třebaže musel slyšet, jak Linton vzlyká. Šel rovnou ke mně a bodře mě oslovil . s nikým než se mnou takovým tónem nehovořil, znělo to nadmíru srdečně, ale já jsem vždycky měla dojem, že za tím vězí nějaká faleš.

"No že se taky jednou ukážete, Nelly! Co dělají v Drozdově? Tady se proslýchá," dodal tišeji, "že Edgar Linton je na smrt nemocný. Tak zlé to snad není, co?"

"Ba, je to tak, náš pán umírá," odpověděla jsem. "To bude těžká rána pro všechny . jen pro něho to bude vysvobození."

"A co myslíte, jak dlouho ještě vydrží?" ptal se.

"

"Tojá nevím.

"Tamhle můj kluk -" upřel zraky na ty dva mladé a oni strnuli na místě jako přimrazení . Linton se neodvažoval pohnout ani vzhlednout, a Kateřina se proto taky hýbat nemohla : "ten kluk si umínil, že mi všechno zkazí. Potřeboval bych, aby si strýček pospíšil a předešel ho. " Ale ale ! Jak se to chováš? To vyžle už zase kňourá? Vždyť jsem mu dal předem řádnou lekci, aby to nedělal! Jestlipak je hezky čiperný, když ho přijde slečna Lintonová navštívit?"

"Čiperný? Kdepak - celý utrápený!" odpověděla jsem. "Jen se na něho podívejte! Podle mého se nemá co toulat po kopcích s děvčetem ! ten potřebuje postel

a doktora !"

"Taky na to dojde," zabručel Heathcliff, "jen co - Lintone, vstávat ! Vzhůru !" křikl na chlapce. "Co se plážíš?"

Vstaň ! Bude to?"

Linton znovu klesl obličejem k zemi, zas jakoby ochromený hrůzou . nejspíš se tak bál otcova pohledu, jinak se to trapné chování nedalo vysvětlit. Párkrát se ještě pokusil uposlechnout, ale už vyčerpал poslední trošek síly . po každém nadzvednutí se s úpěním zhroutil. Pan Heath/277/ cliff šel k němu, posadil ho a opřel o travnatý svah.

"Lintone," procedil s potlačovanou zuřivostí, "začínáš mě zlobit. Ovládni svou malomyslnost a - hromské dílo !

Vstaneš?"

"Hned, tatínku," vydechl chlapec. "Jen na mne nesahej, prosím tě, já bych omdlel! Já jsem udělal všechno, jakjisi chtěl, na mou duši! Zeptej se Kateřiny, jak jsem jak jsem - jak jsem jí bavit ! Ano, buď u mne, Kateřino !

Podej mi ruku !"

Opři se o moji !" pravil otec. "A teď se postav ! Copak,

"

copak? Tak tady máš její ruku, no - a dívej se na ní! Málem byste uvěřila, slečno Lintonová, že jsem vtělený ďábel, když budím takovou hrůzu, co? Buďte tak hodná, doved'te ho domů. Já na něho nesmím sáhnout, zase by se roztřásl."

"Lintone, chudáčku malý," zašeptala mu Kateřina,

"□já nemůžu jít až na Větrnou hůrku, tatíček mi to zakázal. Vždyť on ti nic neudělá . proč se ho tak bojíš?"

"Já bych se tam nemohl vrátit," odpověděl. "Já se tam nesmím vrátit bez tebe."

"Ticho !" okřikl ho otec. "Nebudeme Kateřinu přece nutit k neposlušnosti! Nelly, doved'te ho tam vy, a já pošlu okamžitě pro doktora, jak mi radíte."

"A dobře uděláte," řekla jsem. "Jenže já musím zůstat u slečny, nejsem tu proto, abych se starala o vašeho syna."

"Vyjste ale neoblomná!" řekl Heathcliff. "Tojá vím vy mě donutíte, abych to holátko ubohé štípl, jinak se nad ním nesmilujete, dokud nepípne. Tak pojd', hrdino! Spokojíš se mým doprovodem?"

Znovu se k němu přiblížil, jako by chtěl toho křehkého tvora uchvátit. Ale Linton ucouvl, držel se sestřenky jako klíště a úpěnlivě jí prosil, aby ho dovedla domů sama . dotíral na ní jako šílenec, kterému se musí vyhovět. Mně se to nelíbilo, ale nemohla jsem proti tomu nic dělat . ono to ani nešlo, abych se vzepřela. Nedovedly jsme si ničím vysvětlit ten zoufalý strach, který ho posedl, ale bylo zřejmě marné chtít mu ho vymlouvat . nechybělo mnoho,

/278/

a byl by se dočista pomátl. Došli jsme na práh. Kateřina

vešla dovnitř a já jsem čekala, až usadí nemocného do lenošky a vyjde ven. Ale pan Heathcliff mě popostrčil se slovy :

"Můj dům není nakažený morem, Nelly ! Dnes se mi zachtělo být pohostinný. Posad'te se, a já zavřu dveře, dovolte !"

Zavřel je a zamkl. Vyskočila jsem.

"Dostanete svačinu, než půjdete domů," dodal. "Jsem tu sám. Hareton šel s kravami a Zilla s Josefemjsou na výletě.

Jsem sice zvyklý být sám, ale nepohrdnu tak zajímavou společností, když mi sem zavítá. Slečno Lintonová, posad'te se

k němu! Vezměte zavděk tím, co mám . ten dar vám sice k ničemu nebude, ale jiný vám nabídnout nemohu. Mluvím o Lintonovi, prosím. Ta otvírá oči! Nevím, čím to je , když vidím, že má někdo přede mnou strach, zmocní se mě zuřivost. Kdybych se byl narodil vjiné zemi, kde nevládne útlocit a přísné zákony, neodolal bych asi pokušení . celý večer bych ty dva zaživa pitval."

Zatajil dech, uhodil pěstí do stolu a ulevil si : "Pekelně se mi oba hnusí !"

"Já z vás nemám strach !" zvolala Kateřina . neslyšela poslední slova. Popošla až k němu, černé oči jí blýskaly hněvem a odhodláním. "Dejte sem ten klíč! Sem s ním ! Nic tu jíst nebudu, ani pít . kdybych hlady umírala !"

Heathcliff držel klíč v ruce opřené o stůl. Vzhlédl k ní, trochu překvapen její smělostí . nebo mu možná její hlas i pohled připomněl tu; po které je zdědila. Kateřina uchopila klíč a málem mu ho vytáhla z povolené pěsti . vtom se ale vzpamatoval a včas jí ho zase vzal.

"Ouha, slečno Lintonová ! Dále ode mne, nebo vám jich pár vrazím, až se svalíte . a paní Deanová se z toho zblázní !"

Nedala najeho výstrahu a znovu se mu vrhla na zařatou pěst. "My tu nebudeme !" opakovala a všemožně se snažila ho donutit, aby uvolnil železné sevření. Když nepomohly nehty, zakousla se mu vši silou do ruky. Heathcliff na

/279/

mne vrhl takový pohled, že jsem leknutím na chvíli zkame něla. Kateřina si hleděla jen ruky, na obličej se nedívala.

Znenadání otevřel dlaň a kořist jí vydal. Než ale měla čas klíč sebrat, chytil jí tou rukou, strhl jí k sobě na klín a druhou rukou jí strašně zpohlavkoval . byly to takové rány, že byjedna stačila jí povalit, kdyby byla stála.

Chtěla jsem jí bránit před tím nelidským surovcem a zuřivě jsem se na něj vrhla. "Vy vrahu," řvala jsem, "vy vrahu !" Umlčel mě rýpnutím do prsou. To víte, jsem při těle a dech mi neslouží . a ještě k tomu ten vztek , zavrávala jsem, hlava mi šla kolem, zkrátka jsem myslela, že mi prasknou plíce nebo mě raní mrtvice. Celý

ten výstup netrval ani minutku. Kateřina, když jí pustil, přitiskla ruce ke spánkům, jako by zkoušela, jestli jí ne urazil uši. Třásla se jako osika, ubožátko! Musela se opřít o stůl, jak byla zdeptaná.

"Abys viděla, jak umím trestat děti!" prohlásil ten lotr neurvale a shýbl se po klíči, který spadl na zem.

"Teď jdi k Lintonovi, jak jsem ti poručil, a vyplač se dosyta!

Od zítřka jsem tvůj otec - jediný otec, který ti v krátké době zbude - budeš i toho mít až dost ! Ty něco sneseš, nejsi slaboch. Zkus toještějednou, třeba se na mne jen vztekle podívej - a zmaluju tě takhle každý den !"

Katka běžela ke mně místo k Lintonovi, klekla a schovala mi

hořící líce do klína a nahlas se rozplakala. Její bratranec se schoulil do kouta lavice a ani necekl, asi byl rád, že výprask dostal někdo jiný než on. Pan Heathcliff viděl, že teď s námi nic není, proto vstal a vlastnoručně zavařil čaj. Šálky a talířky už byly přichystány. Nalil čaj a podal mi šálek.

"Zapijte zlost," řekl, "a poslužte svému nezvedenému mazánkovi i tomu mému ! Není to otrávené, i když jsem to vařil sám. Jdu vám dohlídnout na poníka."

Jen odešel, nemyslely jsme na nic, než jak se dostat odtud. Zkoušely jsme kuchyňské dveře, ale byly zamčeny zvenčí. Prohlédly jsme okna - byla úzká i pro tak štíhlou postavu, jakou měla Kateřina.

"Mladý pane," zaútočila jsem na Lintona, když jsem

/280/

poznala, že jsme doopravdy ve vězení, "vy určitě víte, co má váš darebácký táta za lubem, a povíte nám to, nebo vás zpohlavkuju stejně, jako se to stalo vaší sestřence !"

"Ano, Lintone, musíš nám to povědět," připojila se Kateřina. "Přišla jsem přece kvůli tobě, a kdybys nám to chtěl zamlčet, to bys byl podlý a nevděčný."

"Mám žízeň - nalejte mi čaj, a všechno vám povím," odpověděl. "Paní Deanová, jděte dál, nemám to rád, když nade mnou stojíte ! Kateřino, kapou ti slzy do mého šálku, já to pít nebudu. Nalej mi jiný!"

Kateřina mu přistrčila jiný čaj a otřela si oči. Dopalovalo mě, jak je ten lotřík zpupný, když se nemusí o sebe bát. Ty mučednické výstupy, které nám předváděl na ladech, okamžitě ustaly, jakmile vešel pod střechu Větrné hůrky. Tušila jsem, že se mu vyhrožovalo strašným návaem otcovského hněvu, jestli se mu nepodaří nás přilákat.

A když se to podařilo, všechny strachy na čas ustaly.

"Tatínek chce, abychom se s Katkou vzali," ohlásil, když si trochu svlažil rty nápojem. "On ví, že by nám tvůj tatínek teď svatbu nedovolil, a bojí se, že zatím umřu, jestli se to odloží. Tak máme mít oddavky zítra ráno, a ty tu máš přes noc zůstat. Když poslechněš, můžeš se

zítra vrátit domů a vzít si mě s sebou."

"Vás si vzít s sebou, vy žalostný vrtichvoste?" zvolala jsem. "Vy a ženit se? Ten tvor se zbláznil - anebo myslí, že přeskočilo nám. Vy si představujete, že tahle krásná mladá slečna, takové zdravé, statné děvče, si uváže na krk nedomrlého skrčka, jako jste vy? Snad si nelichotíte, že by vůbec nějaká dívka, natož slečna Kateřina Lintonová, vás chtěla za manžela? Zasloužíte si výprask, že jste nás sem přilákal zbabělým darebáckým podvodem, a - nedělejte hloupého, mám sto chutí vám vytřepat z hlavy tu zrádnou faleš a pitomou domýšlivost !"

Lehce jsem jím zatřásla, ale hned z toho dostal kašel a uchýlil se k obvyklému útočišti - kňučel a brečel - a Kateřina mě za to pokárala.

Zůstat přes noc!" zvolala a rozhlížela se. "Nikdy!"

"

/281/

Elleno, já jim tu třeba podpálím dveře, ale ven se dostanu !"

A byla by rovnou přistoupila k uskutečnění své hrozby, ale Linton se hned vyplašil strachem o svou drahocennou osůbku. Objal Kateřinu vyhublými pažemi a zaplakal:

"Copak ty si mě nechceš vzít? Nechceš mě zachránit?"

"

"a mít mě u sebe na Drozdově? Nejdražší Kateřino - ty přece nesmíš odejít. Musíš poslouchat mého tatínka musíš!"

"Já musím poslouchat svého tatíčka," odpověděla.

"Čeká na vysvobození z kruté nejistoty. Přes noc ! Co by si pomyslel? Už teď má plno starostí. Rozbiju vám to tady nebo zapálím. Ty mlč ! Nechci ti ublížit, ale nastav se mi do cesty, Lintone - jinak ti ukážu, že mám tatínka radši než tebe !"

Smrtelný strach, který měl chlapec z pana Heathcliffa, obdařil ho znovu výmluvností zbabělce. Kateřina byla rozervána, ale trvala na svém, že musí domů. Teď zase ona přišla s prosíkem a vymlouvala mu jeho sobeckou ustrašenost.

Tak se spolu dohadovali a zatím se náš žalárník vrátil.

Vaše herky utekly," řekl, "a - copak zasje, Lintone?"

"

Už zas brečíš? Co ti udělala? Jdijdi, nech toho a lehni si!

Za měsíc za dva budeš zdrav jako buk, a pak jí pádnou pěstí oplatíš, co se tě natýrala. Co ti chybí? Hoříš touhou po čisté lásce, jen to a nic víc ! Buď klidný, ona si tě vezme

!

Alou do postele ! Zilla tu dnes není, musíš se odstrojovat sám. Ticho, přestaň s tím řevem ! Do tvé ložnice nevкроčím, tam budeš mít pokoj, neboj se ! Náhodou jsi dnes obstál.

Všechno ostatní ti zařídím."

Domluvil a otevřel synovi dveře, aby mohl projít. Ten jimi proklouzl hbitě jako pes, který se bojí, aby ho v nich člověk zlomyslně nepřiskřípl. A zapadl za ním zámek !

Heathcliff přistoupil ke krbu, kde jsme zůstaly se slečnou beze slova stát. Konečně k němu vzhledla a bezděky si zakryla rukou tvář . jeho blízkost v ní oživila všechny bolestné pocity. Nikomu jinému by nenapadlo přikládat tomu dětinskému gestu nějakou váhu, ale on se hned zamračil a řekl jí přidušeným hlasem :

/282/

"Aha, pak že se mne nebojíte! Kdepak je ta kuráž?
Dobře ukrytá, co? Aspoň to vypadá, že máš pořádný strach !"

"Mám strach," odpověděla, "ted' ano, protože tatíček bude nešťastný, když tu zůstanu. A jak snesu pomýšlení, že bude trpět mou vinou, když - když - pane Heathcliffe, pusťte mě domů! Slibuju vám, že si Lintona vezmu . tatíček to schvaluje a já ho mám ráda. Proč mám být nucena násilím k něčemu, co udělám dobrovolně?"

"Jen at' si někdo vzpomene nějaké násilí!" křičela jsem.
"Zaplat' pámbu, ještě u nás platí zákony, uvidíte, i v našem Zapadákově! Takovéhojá udám, kdyby to byl můj vlastní syn! Bez církevního obřadu je to zločin!"

"Držte hubu !" pravil ten padouch. "Nedělejte mi tu kravál ! Nikdo s vámi nemluví. Kateřino, to vědomí, že tvůj otec bude trpět, mi bude nesmírným potěšením. Ani dnes v noci oko nezamhouřím, abych tu radost vychutnal.

Nemohla sis líp zajistit moje pohostinství na příštích čtyřadvacet hodin než touhle zprávou, jaké to bude mít následky. A ohledně slibu, že se provdáš za Lintona, já už se postarám, abys ho splnila . a dokud se to nestane, nehneš se odtud !"

"Aspoň pošlete Ellenu, aby tatíček věděl, že se mi nic nestalo !" prosila Kateřina s usedavým pláčem. "Nebo mě provdejte hned ! Ubohý tatíček ! Elleno, on třeba myslí, že jsme zabloudily. Co si počneme?"

"Kdepak, on si pomyslí, že tě omrzelo věčně ho ošetřovat a že sis odskočila za zábavou," prohlásil. "Nezapřeš, že jsi k nám přišla do domu z vlastní vůle a proti jeho příkazu. A není to přirozené v tvém věku, toužíš-li se malinko povyrazit a unavuje-li tě obsluhovat nemocného, i když je to otec? Štěstí jeho života zašlo, když tvůj život začal. Zdalipak tě neproklínal, že jsi přišla na svět? Já aspoň ano! A neodpovídalo by tomu, aby tě proklínal i tehdy, až bude ze světa odcházet? Já bych mu přizvukoval ! Nemám tě rád. Proč taky? Breč, breč ! Bude to napříště tvé hlavní rozptýlení, ledaže ti Linton nahradí všecko, co jsi ztratila . aspoň si to ten tvůj prozíravý rodič tak představuje. Ty

/283/

otcovské rady a útěchy v dopisech mě báječně pobavily. V posledním psaní doporučoval mému zlatíčku, aby byl laskavý na jeho zlatíčko . aby o ní hezky pečoval, až jí bude mít! Laskavý a pečlivý - to je otcovská představa

zetě ! Jenže Linton vynaloží všechnu laskavost a péči na sebe ! Linton dovede dělat tyránka ! Ten ti utýrá kolik koček chceš . jen jim musíš napřed vytrhat zoubky a ostříhat drápky ! Až se vrátíš domů, budeš mít příležitost vykládatjeho strýčkovi pěkné zprávy o jeho laskavosti, to ti řeknu !"

"Správně," přitakala jsem, "jen jí ukažte, jakou povahu má váš syn! Slečna Kateřina si to dvakrát rozmyslí, než si vezme takové dráče !"

"Teď už to tolik nevadí, když mluvím o jeho roztomilých vlastnostech," odpověděl, "protože ona si ho vzít musí ať je jaký chce - nebo zůstane zavřená a vy s ní, dokud váš pán neumře. Mohu vás tu zadržet, a ani pes po vás neštěkne. Myslíte, že ne? Zkuste jí poradit, aby zrušila slib, a uvidíte, co bude !"

"Já slib nezruším," řekla Kateřina. "Provdám se za něho třeba hned, ale musíte mně pak dovolit do Drozdova.

Pane Heathcliffě, vy jste krutý člověk, ale nejste přece ďábel ! Snad mě neuděláte nadosmrti nešťastnou z pouhé zlomyslnosti ! Kdyby si tatíček myslel, že jsem mu odešla schválně, a kdyby mi umřel, než se vrátím, jak bych potom mohla žít? Nebudu už plakat, ale kleknu si vám tu u nohou a nespustím vás z očí, až se na mne podíváte. Ne, neodvracejte se ! Pohled'te přece na mne ! Neuvidíte nic, co by vás pohněvalo. Nemám k vám nenávisť. Nehněvám se, že jste mě bil. Strýčku, copak jste jakživ nikoho nemiloval? Nikoho ? Jediný pohled ! Jsem tak nešťastná, že mě nemůžete nelitovat - nesmilovat se nade mnou !"

"Nesahej na mne těmi mločimi prsty ! A dál ode mne nebo tě kopnu !" vykřikl Heathcliff a surově jí odstrčil.

"Radši bych měl kolem sebe ovinutého hada ! Toje nápad, ke mně se lísat ! Jsi mi odporná !"

Ošival se v ramenu, vlastně se celý otrásal jakoby ošklivostí a ucouvl před ní i s židlí. Já vstala a otvírala ústa,

/284/

abych ho smetla přívalem spílání, ale on mi ut'al řeč po prvních slovech . prohlásil, že mě zamkne samotnou bez Katky, jestli jen hlesnu ! Stmívalo se . u zahradních vrátek bylo slyšet hlasy. Náš hostitel odkvapil ven. Copak on, on měl smysly pohromadě, ale my ne ! Chvíli bylo slyšet hovor a pak se vrátil sám.

"Myslela jsem, že je to váš bratranec Hareton," řekla jsem Kateřině. "Škoda že nejde ! Kdoví, snad by se nás zastal."

"Ale ne," řekl Heathcliff, který mě zaslechl. "Byli to tři sluhové z Drozdova a hledali vás. Měla jste otevřít okno a zavolat na ně. Ale vsadím se, že je to vaší žábě milejší, že jste nevolala ! Určitě jí to těší, že tu musí zůstat !"

Když jsme slyšely, jaká příležitost nám ušla, už jsme se nezdržely a naplno jsme vylévaly svůj žal. Heathcliff nás nechal bédovat asi do devíti. Pak nás poslal kuchyní nahoru do Zilliny komůrky a já Kateřině šeptem radila, aby poslechla, snad že se dostaneme oknem ven, nebo na půdu a odtamtud vikýřem. Ale okno tam bylo stejně úzké jako okna v přízemí. A poklop na půdu nám teprve vzdoroval, byl zamčený, a my zase ve vězení! Žádná jsme si nelehly. Kateřina si stoupla k oknu a s úzkostí čekala na ráno. Odpovídala jen hlubokými vzdechy, když jsem jí mnohokrát prosila, aby zkusila přece jen usnout. Já zase usedla do křesla, houpala se sem tam, a přísnějším si vytýkala, kolikrát jsem zanedbala svou povinnost! Připadlo mi najednou, že kvůli mně vzešlo mému panstvu všechno to neštěstí. Já tedy vím, že to doopravdy kvůli mně nebylo, ale tenkrát v té zlé noci jsem to tak viděla. I ten Heathcliff, jak se mi zdálo, měl na tom méně viny než já.

V sedm hodin se přišel zeptat, jestli je slečna už vzhůru. Běžela hned ke dveřím a volala, že ano. "Tak pojd'!" řekl jí, odemkl a vytáhl jí ven. Vyskočila jsem a chtěla za ní,

ale on už zamkl. Křičela jsem, aby mě pustil. "Jen trpělivost!" řekl. "Za chvílku vám pošlu snídani." Bouchala jsem na dveře a vztekle lomcovala klikou.

/285/

Kateřina se ptala, proč mám být ještě zavřená. Odpověděl, ať prý to ještě hodinku vydržím, a odešel s Kateřinou. Snášel jsem to snad tři hodiny, až konečně bylo slyšet kroky . . . nikoli Heathcliffovy !

"Přinesl jsem vám jíst !" pravil hlas. "Můžete otvírat !". Překotně jsem poslechla a uzřela Haretona. Nesl na podnosu naloženo vjidel, že by mi to stačilo na den. "Nate !" řekl a vrazil mi táč do rukou. "Počkejte okamžik!" začala jsem mluvit.

Kdepak," řekl a zmizel bez ohledu na to, že za ním volám a prosím, abych ho zadržela.

A tak mě tam nechali zavřenou celý den a celé další ráno, a ještě, a ještě ! Pět nocí a čtyři dny jsem tam byla všeho všudy, nikoho neviděla než Haretona, a to vždy jen ráno. Byl to vzorný žalářík, urputný a němý ! A měl hluché uši ke každé mé snaze, abych v něm vzbudila smysl pro spravedlivost a soucit.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Pátý den k poledni - vlastně už spíše odpoledne - se přiblížily jiné kroky, lehčí a rychlejší. Tentokrát osoba, která přišla, vstoupila do pokoje. Byla to Zilla se svou červenou šálou, černým hedvábným kloboukem na hlavě

a proutěným košíkem zavěšeným na předloktí.

"No ne, paní Deanová !" spráskla ruce. "Co se o vás všechno nepovídá v Gimmertonu ! Já už myslela, že jste na dně močálu i se slečinkou, až teprv pán mi pověděl, že vás našli a on že vám dal přístřeší u nás ! No tohle ! A to jste

se

zachránily někde na pevném ostrůvku? Jak dlouho jste vězely v bahně? To vás zachránil náš pán? Ale vy jste ani moc nezhubla, paní Deanová - moc vás to nevzalo, že?"

"Váš pán je hotový lotr," křikla jsem. "Tohle si odnese!

A ať o nás nešíří zbytečné klepy ! pravda stejně vyjde najevo !"

"Jak to myslíte?" divila se Zilla. "On nic nešíří - to říkají lidé ve vsi - že prý jste zapadly do bažiny ! Já tu přijdu domů a povídám panu Earnshawovi: "No co všechno neslyší člověk, jen vytáhne paty z domu ! Škoda. přeškoda Katušky, taková pěkná děvenka to byla ! A Nelly Deanová, fortelná ženská, jakbysmet!" A on na mne vyvalil oči, tak vidím, že tu ještě o ničem nevědí, a hned mu to všechno vykládám, co se povídá. Pán poslouchá, maličko se usměje a povídá : "To možná, že byly v bažině, ale už tam nejsou. V tuhle chvíli máme Nelly Deanovou ležet ve vaší komůrce. Až půjdete nahoru, můžete jí vzkázat, ať vypadne - zdeje klíč. Spolykaná kalná vodají pomátla hlavu, byla by v horečce letěla domů jako divá, tak jsem jí tu

/287/

zadržel, než se jí to trochu srovná. Řekněte jí, ať se stěhuje domů na Drozdov, jestli jí nohy ponesou. A ode mne ať vyřídí, že slečna přijde včas za ní, pánovi na pohřeb!"

"Snad pan Edgar neumřel?" vyjekla jsem. "Ach Zillo, Zillo !"

"Ale ne, jen se posaďte, paničko!" chlácholila mne.

"Je vidět, že ještě nejste ve své kůži. Neumřel! Pan doktor Kenneth myslí, že tak asi den ještě vydrží - potkala jsem ho na silnici a ptala jsem se ho."

Neměla jsem pomyslení na to, abych si sedla. Popadla jsem plášť a klobouk a letěla dolů, když byla cesta volná. V jizbě jsem se rozhlížela po někom, kdo by mi dal zprávu o Kateřině. Dveře tam byly dokořán, velký pokoj prozařovalo slunce, ale nikde človíčka. Váhala jsem, mám-li utíkat pryč nebo se pozdržet a vypátrat slečnu, a tu mě od krbu upozornilo slabé zakašlání. Na pohovce tam ležel Linton a lhostejným pohledem sledoval každý můj krok. V ústech převaloval kandysový souček. "Kde je slečna Kateřina?" spustila jsem na něj zhurta. Doufala jsem, že ho zastraším a něco z něho vymámím, když jsem ho překvapila o samotě. Cucal dál jako nemluvnátko:

"Šla domů?" vyptávala jsem se.

"

"Ne," ráčil odpovědět. "Je nahoře. Domů nesmí, my jí

nepustíme."

"Vy že jí nepustíte, vy moulo?" houkla jsem. "Okamžitě mi ukažte, kam jste jí zavřeli, nebo vás naučím zpívat jinou !"

"Jen aby tatínek nenaučil vás zpívat jinou, jestli jí tu budete hledat !" odsekl. "To prý nejde, Kateřinu rozmazlovat ! Je to moje žena, a že se nestydí chtít mi utíkat ! Tatínek o ní říká, že mě nenávidí a přeje mi smrt, aby shrábla moje peníze, ale ona nic nedostane a nikam nepůjde. Nikam !
Může si tu brečet a stonat, jak chce!"
Strčil opět kandys do úst a zavřel oči, jako by si chtěl zdřímnout.

"Mladý pane," mluvila jsem do něho, "to už jste zapomněl, jak se vám Katuška v zimě věnovala? Vy jste jí říkal, jak jí máte rád, a ona vám nosila knížky a zpívala
/288/

písničky a mnohokrát za vámi jezdila, ať byl vítr nebo sníh ! Oplakala každý večer, který musila vynechat, protože jste se pak na ní marně těšil, a vy jste tenkrát dobře věděl, že si jí zdaleka nezasloužíte . a dnes věříte všemu, co vám otec pověsí na nos, jako byste nevěděl, že vás nemůže oba ani vidět ! Spřáhl jste se s ním proti ní. To je mi pěkná vděčnost ?"

Linton pootevřel ústa a vyndal cukrový souček z úst.

"Proč by byla chodila na Větrnou hůrku, kdyby vás nenáviděla?" domlouvala jsem mu dál. "Rozvažte si to přece. A jaké vaše peníze má shrábnout? Vždyť ani neví, jestli nějaké budete mít! Říkáte, že stůně - necháte jí stonat, opuštěnou v cizím domě. Sám jste poznal na vlastní kůži, jaké to je, když o vás nikdo nedbá. Sebe jste uměl litovat, když jste trpěl, a ona s vámi měla soucit , ale vy jí nepolitujete. Já pro ní pláču, mladý pane Heathcliffe - vidíte mě, já stará ženská a obyčejná služka - a vy, který jste měl plno řečí o lásce, a právem, protože byste jí měl zbožňovat na kolenou - vy si stěradáte slzy pro sebe a spokojeně se tu povalujete. Jděte, jste sobec bez srdce!"

"Ale když já u ní nevydržím," huboval. "Je to trápení, mít jí u sebe. Pořád pláče, kdopak to má poslouchat? A nepřestane a nepřestane, i když jí pohrozím tatínkem. Jednou jsem ho skutečně zavolaal a onjijen řekl, že jí uškrtní, když nebude zticha. A víte, že sotva odešel z pokoje, už spustila nanovo? Takhle nařiká a kňučí celé noci - já bych vztekem z kůže vyletěl, že mi nedá spát!"

"Je pan Heathcliff doma?" vyzvídala jsem. Pochopila jsem, že ten malý zmetek nedovede mít špetku soucitu s ubohou, kdyby trpěla sebevětší duševní muka.

"Je na dvoře," odpověděl. "Mluví s doktorem Kennethem o strýčkovi - ten prý už opravdu umře. Já jsem jen rád, protože po něm budu pánem na Drozdově. Kateřina vždycky říkala Drozdovu náš dům - už není její,

je můj ! Tatínek říká, že všechno, co bylo její, patří teď mně.

I ty její krásné knížky jsou moje. Víte, že mi je nabízela, i svoje hezké ptáčky v kleci a poníka Minku, jestli jí najdu klíč od pokoje a pustím jí ven. A já jí zpražil, že nemá co

/289/

rozdávat, to všechno že je moje ! Všecko ! Ona se rozbřečela a vzala z krku medailónek a řekla, že aspoň ten nedostanu - byly to dva obrázky v zlatém pouzdře, najedné straně měla maminku a na druhé tatínka, mého strýčka, když, byli mladí. To bylo včera - ajájí nato, že i ten medailónek je můj, a chtěljsemjí ho vytrhnout. A ta drzá opice mi ho nechtěla dát, strčila do mne, až to bolelo. Já začal křičet - toho se ona vždycky lekne. Slyšela, že jde tatínek, tak rozlomila pouzdro na dvě půlky a dala mi podobiznu . maminky, tu druhou si chtěla schovat. Můj tatínek se ptal co tu provádíme, a já mu žaloval. Vzal mi tu mojí půlku a poručil Katce, aby tu svou vydala mně. Nechtěla, a on on jí uhodil pěstí, až se skácela. Utrhl jí ten obrázek od řetízku a rozdupal ho botou."

"A copak vy děláte, když ji bije? Máte radost?" Chtěla jsem z něho něco vytáhnout, a tak jsem ho měla k řeči.

"Já zavírám oči," odpověděl. "Vždycky zavírám oči, když tatínek bije psa nebo koně, on bije vši silou ! Ale celkem jsem byl rád, že jí potrestal, " zasloužila si to, když do mne strká ! No a pak tatínek odešel a ona mě zavolala blíž ke světlu a ukázala mi krvavou ránu vevnitř v ústech, jak jí zuby roztrhly tvář. A posbírala kousky obrázku a pak si sedla a otočila se ke zdi a od té doby na mne nemluví. Já mám takový dojem, že asi nemůže mluvit bolestí - a to pomyšlení mě dost trápí. Ale když je taková protiva a ustavičně pláče! A kouká se tak divoce a je bledá jako stěna, až z níjde strach!"

"A máte přístup ke klíči, kdybyste k ní chtěljít?"

"Ano, je nahoře, ale tam bych teď nedošel."

"Který je to pokoj ?"

"To tak, vám to budu povídat !" zvolal. "To je naše tajemství.

Nikdo to nesmí vědět, ani Hareton a Zilla! A mně je mdlo - kvůli vám ! Jděte pryč, jděte pryč !" Podepřel si tvář rukou a opět zavřel oči.

Usoudila jsem, že není vhodné čekat na Heathcliffa, lépe bude přivolat slečně pomoc z Drozdova. Bylo by těžko vylíčit udivení služebnictva, když jsem doběhla domů i jejich radost, že mě zas vidí živou a zdravou. A když

/290/

slyšeli, že ani slečně se nic nestalo, hnedjich několik chtělo běžet k pánovi a zavolat dobrou zprávu skrze dveře. Ale já si tohle ohlášení vyhradila pro sebe. Jak jsem ho našla změněného za těch pár dní ! Ležel tam jako vtělený smutek, smířen s osudem, a čekaljen na smrt. Vypadal úžasně mladě. Bylo mu vlastně devětatřicet, ale dalo se mu hádat

aspoň o deset let míň. Vzpomínal jistě na Kateřinu . šeptal její jméno. Pohladila jsem mu lehce ruku a zašeptala :
"Milý pane, Kateřina se vám vrátí. Nic se jí nestalo a do večera snad jí tu máme !"

Až jsem se lekla, jak to na něho zapůsobilo. Zpola se vztyčil, dychtivě se rozhlédl pokojem a sklesl nazpět v mdlobách. Když zas přišel k sobě, vypravovala jsem mu o naší nucené návštěvě a věznění na Hůrce. Řekla jsem, že mě Heathcliff přinutil vejít, což nebylo docela pravda. Nenasazovala jsem mnoho na Lintona, ani jsem nevyličila všechny Heathcliffovy surovosti , nechtěla jsem zbytečně přilévat hořkosti do jeho kalichu, který už beztak přetékal.

Pán uhodl, že nepřítelovým úmyslem bylo zajistit si všechnen majetek po něm i drozdovský statek pro syna, či spíše pro sebe, ale mátló ho, proč Heathcliff nevyčká jeho smrti. Netušil ovšem, že synovec i strýc jsou oba nepřilíš daleko odchodu ze světa. Přesto usoudil, že by měl změnit poslední vůli. Místo aby zůstavil všechno jmění Kateřině k volnému nakládání, rozhodl se svěřitje poručníkům, aby je spravovali pro ní doživotně a pak i pro její děti, bude-li nějaké mít. Tak by nemohl majetek připadnout Heathcliffovi, až by Linton zemřel.

Dal mi příslušné rozkazy, a já podle nich vypravila jednoho sluhu pro advokáta a čtyři dobře ozbrojené muže na Větrnou hůrku, aby vyprostili naši slečnu z moci vězňitele. Obě výpravy se vrátily se zpožděním až večer.

První přišel samotný sluha a ohlásil, že pan advokát Green nebyl doma, když ho hledal, a že na něj musel dvě hodiny čekat, a potom pan Green vzkázal, že má ještě jakési řízení ve vsi a na Drozdov přijede až časně ráno. Také čtyři čeledíni se vrátili s nepořízenou .vyřídili

/291/

poselství, že Kateřina je těžce nemocná a nemůže se proto hnout z lůžka. Pan Heathcliff prý je k ní vůbec nepustil. Vyčinila jsem hlupákům, že se tak dali napálit, ale pánovi jsem nic neřekla. Mínila jsem s celou tlupou táhnout na Větrnou hůrku za dne a doslova ji vzít útokem, kdyby nám nevydali uvězněnou dobrovolně. Otec jí musí vidět před smrtí - to jsem si přísahala opět a opět - at' třeba ten zloduch Heathcliff zahyne na vlastním prahu, kdyby nám v tom chtěl bránit.

Dopadlo to tak, že jsem byla ušetřena cesty i obtíží. Ve tři hodiny ráno jsem si šla pro vodu do džbánu, a když jsem se vracela předsíní, slyšela jsem slabé zaťukání na dveře.

To bude ten Green," vzpomněla jsem si, "určitě

"

Green!" A šla jsem dál. Chtěla jsem někoho poslat, aby mu otevřel, ale klepání se opakovalo . ne hlasitě, ale

naléhavě. Postavila jsem džbáněk na zábradlí a spěchala jsem otevřít sama. Nebyl to advokát. Sama moje drahá, miloučká velitelka mi padla kolem krku s hlasitým pláčem.

"Elleno, Elleno, žije tatínek?"

"Ano," plakala jsem taky, "ano, můj andílku, žije.

Bohudíky, že jste zas doma !"

Tak bez dechu, jak přiběhla, chtěla utíkat nahoru k panu Lintonovi. Ale já jsem jí posadila na židli, dala jsem jí napít a omyla jsem jí tvářičky a třela je zástěrou, aby trochu dostaly barvu. Pak jsem řekla, že jí musím napřed ohlásit, a velice jsem jí prosila, aby tatínkovi říkala, že bude s mladým Heathcliffem šťastná. Vytřeštila na mne oči, ale brzy pochopila, proč jí radím ke lži, a prohlásila, že si stěžovat nebude.

Nesnesla jsem být při tom, když se otec s dcerou setkali.

Aspoň čtvrt hodiny jsem stála venku přede dveřmi, až teprve s velkým odhodláním jsem se přiblížila k loži nemocného. Ale uvnitř vládlo naprosté ticho - Katčino zoufalství bylo stejně mlčenlivé jako otcova radost. Kateřina ho podpírala, na pohled zcela klidná, a on se v ní jen zhlížel s výrazem blaženého vytržení.

/292/

Umřel šťastně, pane Lockwoode, ano - šťastně ! Políbil ji na tvář a zašeptal :

"Jdu k ní - a ty, mé drahé děťátko, přijdeš za námi !"

A pak se už nepohnul ani nepromluvil. Jen se tak na ní díval tím uchváceným, zářivým pohledem, až se mu tep nepozorovaně zastavil a duše odletěla. Nebylo možné určit přesný okamžik smrti, stalo se to úplně bez zápasu.

Kateřina snad už vyplakala všechny slzy anebo měla příliš velkou bolest, aby jí pláč ulevil. Seděla tak se suchýma očima až do východu slunce, seděla do hodin poledních, a byla by seděla nehnutě u umrlčího lože bez přestání, ale já jí přiměla, aby vstala a šla si trochu odpočinout.

Dobře že se mi podařilo jí odvést, protože v době oběda se dostavil advokát, který si nejprve došel pro pokyny na Větrnou hůrku. Zaprodal se panu Heathcliffovi z toho důvodu se den předtím omeškal a nepřišel na pánovo zavolání. Na štěstí pro klid své duše pán neměl pomyšlení na světské věci od té chvíle, co se mu vrátila dcera.

Pan Green hned vzal do rukou správu všech věcí i lidí v celém domě. S výjimkou mne, dal výpověď všemu služebnictvu.

Chtěl svoji plnou moc hnát do takové krajnosti, že nařizoval, aby nepochovávali pana Lintona vedle jeho ženy na hřbitově, ale místo toho v kostelíku v hrobce jeho předků. To se ovšem přičilo ustanovením poslední vůle a já jsem strhla velký pokřik a zabránila hrubému porušení práva. Pohřeb se odbyl s velkým spěchem. Kateřina, napříště choť pana Lintona, měla povoleno

zůstat v Drozdově, nežli odtud odvezou tělo jejího otce.
Vysvětlila mi, že se Linton nakonec ustrnul nad její mukou a odvážil se ji osvobodit. Slyšela, jak jí dole u dveří vymáhají drozdovští čeledíni, a pochopila smysl Heathcliffovy odpovědi. Byla málem bez sebe. Brzo po mém odchodu dovedli nahoru do salónku Lintona, který byl tak vyděšen, že jí došel pro klíč, ještě než se vrátil otec. Měl lstivý nápad, že dveře k ní odemkl, a pak je zase zamkl nedovřeně. Když pak měl jít spát, vymínil si, že si lehne u Haretona. Pro jednu mu to bylo povoleno. Kateřina se pak

/293/

vyplížila z pokoje ještě před úsvitem. Neodvažovala se utéci dveřmi, aby psi nestrhli poplach. Nahlížela do prázdných místností, zdali by nevylezla oknem. Naštěstí se jí to zdařilo v pokojí její matky, kde snadno sešplhala po větvích borovice, které dosahují až k oknu. Její spoluviník si těžce odnesl, že jí pomáhal k útěku - jeho chatrná lest nic neutajila.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

Večer po pohřbu jsme seděly s mladou paní v knihovně štíradě jsme vzpomínaly se smutkem na ztrátu, která aspoň pro jednu z nás byla tragická, a dohadovaly se, jaká nás čeká chmurná budoucnost.

Shodly jsme se na tom, že přinejlepším by mohla Kateřina dosáhnout povolení, aby směla i nadále bydlet na Drozdově, alespoň po dobu Lintonova života, a on by se k ní přistěhoval a já u nich zůstala jako hospodyně. Jenže takové příznivé uspořádání se sotva dalo čekat. a přece jsme tou nadějí trochu pookřály a já se začala těšit, že mi zůstane zaměstnání, domov, i drahá milovaná paní. Vtom najednou vrazil do knihovny čeledín - jeden z těch propuštěných, co se ještě neodstěhovali - a hlásil, že sem jde "ten ďábel Heathcliff" a je už na dvoře, a jestli se mu nemají zavřít dveře před nosem?

Nebylo kdy to provést, i kdyby nás bylo něco tak pošetilého napadlo. Vstoupil bez okolků - nedal se ohlásit, ani nezaklepal, vždyť tu byl pánem a jako pán měl právo chodit, kudy chtěl, bez uvedení. Hlas sluhy, který s námi mluvil, mu ukázal cestu do knihovny. Vstoupil, pokynem ho odeslal pryč a zavřel dveře.

Byl to týž pokoj, do kterého jej uvedli před osmnácti lety jako hosta. Stejný měsíc zářil dovnitř a stejná podzimní krajina se prostírala za okny. Ještě nebylo rozsvíceno, ale v pokoji bylo všechno dobře vidět, i ty podobizny na zdi - nádherná hlava paní Lintonové a milá tvář jejího manžela. Heathcliff postoupil k ohništi. Ani on se časem na vzhled nezměnil. Byla to stejná mužná

/295/

postava . jen v těle o něco mohutnější a těžší, v obličejí sebevědomější a méně svěží, jinak žádný rozdíl. Jakmile ho Kateřina spatřila, vyskočila a její první myšlenkou bylo dát se na útěk.

Stát!" poručil a zadržel jí za ruku. "Utíkat nebudeš!"

"

Kam bys taky šla? Jdu tě odvést domů. Napříště buď poslušná snacha a nepopouzej mi syna ke vzpurnosti! Nevěděl jsem, jak ho potrestat, když jsem objevil jeho spoluvinu na tvém povedeném kousku. Je jako pápěrka, fouknutí by ho porazilo - ale až ho uvidíš, poznáš na první pohled, že dostal svoje ! Předevčirem jsem si ho přivedl dolů, posadil ho do křesla, jinak jsem na něj nesáhl, ale poslal jsem Haretona pryč, že si to vyřídíme mezi čtyřma očima. Za dvě hodiny potom ho musel Josef odnést do postele a od té chvíle by kluk radši viděl strašidlo než mne - nervy má nadranc ! Aspoň Hareton o něm tvrdí, že prý se v noci budí a vříská celé hodiny a volá tebe na pomoc proti mně. Nedá se nic dělat, ať se ti mužiček líbí nebo nelíbí, musíš za ním. Máš ho teď na starosti, já nad ním udělal kříž a odkazuju ho tobě."

"Prosím vás, nechte Kateřinu, kdeje, a pošlete mladého pána sem k nám!" přimlouvala jsem se. "Beztak je oba nemáte rád, nebudou vám chybět. Cit pro rodinu se u vás nenajde, zbytečně by vás den jak den rozčilovali !"
Drozdov potřebuju pronajmout," odpověděl, "a děti

"

samozřejmě chci mít u sebe. A panička si musí přece odpracovat, že jí živím. Ať nečeká, že si jí budu piplat v zahálce a přepychu, až tu Linton nebude ! Ty dělej a stroj se na cestu, abych tě nemusel popohnat !"

"Jdu," řekla Kateřina. "Linton je to jediné, co mi zbývá na světě drahého. Dělal jste, co jste mohl, abyste mi ho zprotvil, a mne zas jemu, ale to nikdy nedokážete, abychom se nenáviděli. Až budu u něho, nedám mu ubližovat a sama se zstrašovat od vás taky nedám !"

"Ty se nějak napařuješ, statečná ochránkyně!" odpověděl Heathcliff. "Jeho už nechám na pokoji, ale na tebe mám spadeno a všechno trápení teď poneseš za dva, dokud to vydržíš. A nemysli si, že ti Lintona zprotvím já - jeho

/296/

roztomilá povaha to obstará sama. Už teď jedovatě žehrá na to, žes utekla a co mu z toho vzešlo. Žádné díky za svou ušlechtilou oddanost nesklidíš. Slyšel jsem ho, jak Zille vykládá sladkou představu, co by ti všechno udělal, kdyby měl tu sílu co já. Katovské sklony by měl, a čím je slabší, tím víc zbystří důmysl, náhradou za sílu."

"Vím, že má zlou povahu," řekla Kateřina, "vždyť je to váš syn! Naštěstí já mám lepší, a dovedu mu odpustit. Vím, že mě má rád, a proto ho mám ráda i já. Vy, pane

Heathcliffe, nemáte nikoho, kdo by vás měl rád. Můžete nás mučit jak chcete, jedinou pomstu nám vzít nemůžete. Víme, že vaše krutost pochází z toho, že jste nešťastnější než my. Vy jste nešťastný k nevypsání! Sám a sám, jako Satan - i závistivý jako on! Nikdo vás nemiluje, nikdo po vás nezapláče, až umřete. Nechtěla bych být vámi!"

Kateřina mluvila v jakémsi ponurém vytržení - jako by se už přizpůsobovala své příští rodině a radovala se z muk svých nepřátel!

"Nechtěl bych být tebou, jestliže okamžitě nevypadneš," řekl jí tchán. "Mrskní sebou, jezinko, a seber svoje krámy!"

Odešla pohrdlivě z pokoje. V její nepřítomnosti jsem ho začala prosit o místo hospodyně na Hůrce a nabízela jsem, že si zdejší úkol vyměním se Zíllou, ale nechtěl o tom ani slyšet. Řekl mi, abych držela jazyk za zuby, a pak se teprve porozhlédl prvně místností a zadíval se na obrazy.

Dlouho zíral na podobiznu paní Lintonové a prohodil: "Tuhle si vezmu s sebou domů. Ne že bych jí potřeboval."

Prudce se otočil ke krbu a mluvil dál s úsměvem: "nevím, jak tomu líp říkat? "Já vám povím," pokračoval, "co jsem dělal včera. Dohodl jsem se s hrobníkem, když kopal hrob pro Lintona, a dal jsem odkopat hlínu i z její rakve. Odsunul jsem víko. Tam jsem si přával u ní ležet věčně. Když jsem znovu spatřil její obličej - ještě se nezměnil! - nemohl mě hrobník dostat od ní pryč, až teprve když řekl, že by se na vzduchu hned zkazila. Ale než jsem zavřel víko, vylomil jsem postranní prkno u její rakve a jenom je zas lehce přisadil - ovšem z druhé

/297/

strany, než bude ležet Linton, prokletý chlap! Že ho nedali do olova! Ale nevádí, hrobníka jsem uplatil, aby to prkno odklopil, až tam budou z oné strany jednou pohřbívát mne. A já si dám už předem u rakve dělat sklápěcí postranici, tu hrobník jen otevře. A pak, než se Linton na nás dostane, dávno se náš prach smísí a on nás nerozezná jednoho od druhého!"

"

To je hříšné počínání, pane Heathcliffe," zvolala jsem. "Nebojíte se rušit mrtvé?"

"

Nikoho jsem nerušil, Nelly, a sebe jsem trochu uklidnil," odpověděl. "Budu teď mít nesrovnatelně větší pokoj na zemi, a až budu pod zemí, rád tam zůstanu. Rušit mrtvou? Ne, ona rušila mne, ve dne v noci, bez ustání celých osmnáct let - nemilosrdně - až do včerejška! A včera v noci jsem zas poprvé klidně usnul. Zdálo se mi, že tam spíme spolu, posledním spánkem, srdce ztuhlá a tvářemi přimrzlá k sobě."

"A kdyby byla zatím v zemi zpráchnivěla - nebo ještě

něco horšího na pohled - co by se vám potom bylo zdálo?"
"Že práchnivím s ní - jaké štěstí !" odpověděl. "Myslíte, že se bojím posmrtného rozkladu? Vždyť jsem takovou změnu čekal, když jsem zvedal víko, ale milejší je mi, že u ní začne až společně se mnou. A také je dobře, že jsem ještě mohl rozeznat její podobu, jinak by mě byla ta má divná posedlost neopustila! Začalo to zvláštním způsobem. Pamatujete se, jak jsem šílel, když umřela. Ústavičně

"

od svítání do svítání jsem se modlíval, aby se mi zjevila jako duch. Věřím pevně v duchy, mám jistotu, že mohou dlít mezi námi, že tu jsou ! Ten den, kdy ji pohřbili, napadalo sněhu. Večer jsem zašel na hřbitov. Fičelo mrazivě jako v zimě, kolem ani živá duše. Nečekal jsem, že by se její ubožácký manžel zatoulal do údolí tak pozdě, a nikdo jiný tam neměl co dělat. Byl jsem sám, věděl jsem, že jedinou překradu mezi námi tvoří dva metry sypké hlíny, a řekl jsem si : "Ještě jednou jí obejmů v náručí. Když bude studená, pomyslí si, že mě to mrazí severák a když se nepohne, pomyslí si, že spí ! " Vzal jsem z márnice rýč a ryl vši silou, až zaskřípěl o rakev. Pak jsem trhal

/298/

rakev holýma rukama, až dřevo u šroubů jen praštělo. Už se mi to dařilo, ale pojednou slyším, jako by někdo povzdechl nahoře na pokraji hrobu, skloněný nade mnou. Jen ještě tohle ať rozbiju, pak nás tu třeba zaházejte oba hlínou ! Tohle si říkám a ještě urputněji páčím dřevo. Nový vzdech se mi ozval těsně u ucha a já cítil teplý závan místo sněhové vichřice. Věděl jsem, že tu není živý tvor. ale jak poznáte, že se k vám ve tmě blíží hmotné tělo

i když je nemůžete vidět, podobně jsem poznal, že je tu Katka - ne dole v zemi, ale nahoře nad zemí ! Pocit úlevy se mi rozlil ze srdce do všech údů. Nechal jsem té vražedné dřiny a odešel jsem s vědomím útěchy, nevýslovné útěchy. Její bytost byla u mne! Zůstala se mnou, i když jsem zaházel hrob, provázela mne domů. Smějte se, chcete-li, ale věřil jsem, že doma se mi ukáže i viditelně. Takovou jistotu jsem měl, že jde se mnou, a hovořil jsem s ní jako s živou. Když jsme došli na Hůrku, rozběhl jsem se nedočkavě ke dveřím. Byly zamčeny. Vzpomínám, jak ten prokletý Earnshaw a moje žena mě nechtěli pustit dovnitř. A vzpomínám, jak jsem se pak zastavil jen na tu chvíli, abych ho zkopal, div jsem z něho poslední dech nevyrazil, a už jsem se řítit nahoru do svého pokoje . svého, kdysi jejího ! Rozhlížím se nedočkavě - cítím jí vedle sebe skoro jí vidím - a přece jí nevidím ! Byl bych cedil krev pro tu mučivou touhu, úpěnlivě jsem jí prosil, aby se mi na jediný pohled zjevila - ale ani na ten jediný ne ! Kolikrát mě zaživa napínala d'ábelsky na skřípec . a po

smrti znova ! Od té chvíle jsem jí nepřestal být hříčkou,
někdy víc, někdy méně, trýznila mě nesnesitelně. Pekelná
muka ! Měl jsem nervy ustavičně napnuté k prasknutí nebýt
toho, že jsou pevné jako struny, dávno by mi byly
povolily a mohl jsem být stejná třtina jako Linton. Když
jsem sedával v jizbě s Haretonem, zdávalo se mi, že stačí
jen vyjít ven, a potkám jí! A když jsem chodil po
slatinách, myslel jsem,

že jí najdu čekat doma! Nerad jsem z domu vycházel
a vždy jsem spěchal nazpět, věřil jsem, že musí obcházet
Hůrkou! A když jsem spával v jejím pokoji, nakonec mě to
vyštvalo. Nedalo se tam spočinout - jen jsem zavřel oči,

/299/

už přišla venku za okno nebo uvnitř odsunovala přepážku,
otvírala dveře, nebo si dokonce pokládala hlavičku u mne`
na polštář - na stejné místo jako v dětství. Musel jsem □
otvírat oči - chtěl-li jsem jí vidět. Stokrát za noc jsem je
otvíral a zavíral - vždycky marně! To mě tak drásalo ajá`
někdy křičel nahlas, ať si ten starý lotr Josef jistě myslel,

že

mám příšerné výčitky svědomí. Dnes, když jsem jí konečně
viděl, mám zase klid - poměrně! Ale měla to zvláštní
způsob, jak mě rdousit - přitahovala smyčku ne po
centimetrech, ne po milimetrech, ale jenom o vlasek, o stín
vlásku! Osmnáct let mě pokoušela přízrakem naděje!"

Pan Heathcliff umkl a otíral si čelo. Zpocené vlasy se
mu na ně lepily, oči měl upřeny na rudé uhlíky v krbu,
obočí se mu nestahovalo zamračené, ale klenulo se vysoko
k spánkům, takže už nevypadal tak urputně jako jindy.
Spíše mu to dávalo zvláštní vzhled člověka znepokojeného
a hloubavě, až bolestně zaujatého jedinou myšlenkou.

Mluvil jen zpola ke mně, já zachovávala mlčení. Nerada
jsem slyšela, co říkal. Po chvíli se opět pozastavil nad
podobiznou, sundal jí ze zdi a opřel o pohovku, aby si jí líp
mohl prohlédnout. Mezitím přišla Kateřina ohlásit, že je
hotova a může jet, jenom co jí osedlají poníka.

Zítřka mi to pošlete !" řekl Heathcliff ke mně, obrátil se

"

ke Kateřině a dodal: "Obejdeš se bez poníka. Večer se
hezky jde pěšky a na Větrné hůrce ho už nebudeš potřebovat.

Jestli tě pro něco pošlu, půjdeš po svých ! Jdeme !"

"Sbohem, Elleno," zašeptala mi má drahá, zlatá paní.

Když mě políbila, studily její rty jako led. "Přijďte se na
mne podívat, Elleno, nezapomeňte!"

"Varujte se něčeho takového, paní Deanová," prohlásil
Kateřinin nový otec. "Až budu chtít s vámi mluvit, přijdu
na Drozdov sám, ale v mé domácnosti slídit nebudete!"

Pokynul Kateřině, aby šla napřed. Ona mi ještě věnovala
poslední pohled, který mě bodl do srdce, a poslechla.

Vyhlížela jsem za nimi z okna, jak šli zahradou. Heathcliff

vzal Kateřinu pevně pod paži, ačkoliv se zřejmě vzpírala, a kvapnými kroky jí vedl k aleji, kde je stín stromů pohltil.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

Zašla jsem přece jen na Hůrku, ale Kateřinu jsem už nezahlédla ode dne, kdy se odstěhovala z domova. Poptávala jsem se po ní, ale Josef přidržel dveře a nepustil mě dovnitř. Řekl, že paní Lintonová je "v jednom kole" a pán není doma. Zilla mi trochu napověděla, jak to u nich chodí, jinak bych byla ani nevěděla, jestli jsou živí nebo mrtví. Prý je Kateřina pyšná - a že jí Zilla nesnáší, to bylo z řeči vidět. Moje mladá paní od ní žádala nějakou službu, když se tam zařizovala, ale pan Heathcliff Zille nařídil, aby si hleděla svého, ať se snacha obslouží sama.

Zilla

ráda té práce nechala, všakje to malicherná, sobecká ženská !

Kateřina se zas dětinsky urazila nad tou neochotou a splácela to Zille přezíráním, a tím si tu klepnu, co mi to vyprávěla, zneprátelila ještě hůř, než kdyby jí byla nevím jak ublížila. Znova jsem si s ní hezkou chvíli popovídala, když jsme se potkaly na ladech - je to sotva šest týdnů, tedy krátce předtím, než jste přijel - a takhle mi to

vypravovala :

"Jen paní Lintonová přišla na Hůrku, neráčila mně říct ani ‚dobrý večer‘, natož Josefovi, a pádila nahoru do poschodí a zamkla se u Lintona v pokoji a už nevykoukla ven. do rána. No, a ráno hospodář s Earnshawem sedají k snídani, ona vletí do jizby celá vyjevená, a prý aby volali doktora, že má bratranec na kahánku.

"To my dávno víme,` povídá jí hospodář, já bych za jeho život nedal groš a taky na něj groš nevydám.`

"Ale já nevím, co s ním počít,` povídá ona, jestli mu někdo nepřivoláte pomoc, umře!`

/301/

"Vypadni odtud,` povídá hospodář, "a ať už o něm slovo neslyším! Námje to všem fuk,jak to s ním dopadne Když máš o něj zájem, tak ho ošetřuj, když ne, zamkni ho a nech ho tam!`

Tak začala dorážet na mne, ajáji povídám, že ten protiva se nás už naobtěžoval, a přece máme každý svou práci, ne? Lintona má ona na starosti, pan Heathcliff mi poručil, abych ošetřování nechala na ní, tak co?

Jak se spolu snášeli, to jako nevím. Nedal chvilku pokoj, ve dne v noci nařikal, moc se nevyspala, to bylo vidět. Stačilo se jen kouknout, jak měla oči zapadlé` a obličej bílý jako stěna. Někdy k nám přišla do kuchyně,` □ celá vyplašená, ta vypadala ! Chtěla prosit o zastání, to bylo

jasné, no ale já přece musím poslouchat pána, řekněte ` sama, paní Deanová, já bych se moc bála neposlechnout! Možná že měli volat doktora, neříkám že ne, já přece nebudu něco radit nebo kritizovat, to zasjá se do ničeho nepletu.

Stalo se párkrát večer, všechno šlo spát a já náhodou vykouknu z komůrky a ona sedí na schodech a pláče.

Já honem zalezla a zabouchla dveře, málo chybělo a ve mně se hnulo osrdí a běžela jsem jí potěšit. To se ví, že jsem jí litovala, ale copak člověk chce přijít o místo?

To se nedá nic dělat, no ne?

A najednou potom v noci ona přijde až ke mně do komůrky jakoby nic, já se lekla, šlak mě mohl trefit, a ona

povídá :

"Řekněte panu Heathcliffovi, že mu syn umírá. Už to jde ke konci, tentokrát to vím jistě. Okamžitě vstaňte a povězte mu to !

Takhle to řekne a jde zas pryč. Já ležím dál takovou čtvrt hodinku, celá se klepu. Nikde nic ani nešustlo - v domě ticho !

A to ona si to plete, říkám sobě. Jistě ho to zas přešlo, na co bouřit lidi? A znova usínám. Představte si, že mě znova probudili ze spaní! Takové zvonění jako na poplach - a to máme v domě jediný zvonek, Linton ho tam má vedle postele, schválně ho tam dali pro něj. A pán volal, co je to za kravál, ať se to neopakuje, nebo bude zle !

/302/

Vyřídila jsem mu, co povídala Kateřina. On nadával, ale jen tak tiše skrze zuby. Za chvíli vyšel se svíčkou, zase

k nim do pokoje. A já za ním !

Paní Heathcliffová seděla vedle postele, ruce zkřížené v klíně. Tchán přijde k ní, posvítí si Lintonovi do obličejce, podívá se na něj, sáhne na něj. Pak jí osloví:

"Tak co, Kateřino,` povídá, "co tomu říkáš?"

Jako němá ! "

"Co tomu říkáš?` ptá se znova.

"On má klid a já jsem volná!` Takhle mu to řekla. "Měla bych si oddychnout, je to pro mne vysvobození, ale -` nedalo jí to, aby si trochu nevylila žluč . "ale vy jste mě nechal tak dlouho samotnou zápolit se smrtí, že vidím a tuším všude jenom smrt. I ve mně je smrt!"

No a vypadala, jak říkala. Dalajsemjí pro posilu trochu vína. Ted' přišli taky Hareton a Josef, probudilo je to zvonění a dupání, jak se chodilo, a slyšeli nás mluvit v pokoji, tak šli dovnitř. Josef byl asi rád, že mladý to vzal zkrátka, Haretona to trochu dojalo, no ale víc okouněl kolem Kateřiny, než truchlil po Lintonovi. Hospodář na něj křikl, ať jde zas na kutě, že ho tu nepotřebujeme. Pak nařídil Josefovi, aby odnesl zesnulého do jeho pokoje, mně řekl, ať si jdu zas lehnout k sobě, a paní

Heathcliffová, že může zůstat sama.

Ráno mě poslal, když dlouho nešla, abych jí zavolala k snídani, ale ona byla svlečená a teprve si šla lehnout, že prý jí není dobře, a může se člověk dívat? Hlásím to panu

Heathcliffovi a on :

"Zatím jí nechte, než bude pohřeb! Vraťte se nahoru a ptejte se, jestli něco nepotřebuje! Až jí bude dobře, tak mi řekněte! "

Podle toho, co Zilla vypravovala, zůstala Katka ležet asi dva týdny. Hospodyně k ní chodila dvakrát denně a teď by se byla ráda víc přátelila, ale její pokusy o sblížení se dočkaly okamžitého příkrého odmítnutí. Jednou zašel nahoru Heathcliff, aby jí ukázal Lintonovu závěť.

Odkázal otci všechno své jmění, i to, co dříve náleželo Kateřině. Ubožák byl k tomu přemluven

/304/

nebo donucen v její nepřítomnosti - v tom týdnu, kdy jí umřel otec. Jako nezletilý neměl nárok na drozdovské pozemky, ale ty už pevně držel Heathcliffz dědického nároku své zemřelé manželky, a po ní svého, nejspíš právem. Alespoň Kateřina, která byla bez peněz a bez přátel, nemohla proti tomu vystoupit.

Kromě té jedné návštěvy," vypravovala dál Zilla,

"

nikdo se k ní nepřiblížil než já a nikdo se po ní neptal.

"

Prvně sešla dolů do jizby v neděli odpoledne. Křikla na mne, když jsem jí nesla nahoru oběd, že prý už tam u sebe nemůže zimou vydržet, a já jí nato, že pán pojedje do Drozdova a budeme tu jen Earnshaw a já, tak co by se nešla dolů ohřát ! Jen bylo slyšet cvaknout podkovy, to jako když pán odjížděl, hned se nesla dolů celá v černém a ty blond kudrny měla shrnuté za uši jako nějaká pobožnůstkářka, no ale na hladko je učesat přece nedokázala.

V neděli chodíváme s Josefem do kaple," řekla mi Zilla (sem vložila paní Deanová vysvětlení, že farní kostel v Gimmertonu nemá právě faráře, a tak se chodí do modlitebny těch metodistů či baptistů - sama nevěděla, které sektě patří a té se tu říká kaple). "Tak Josef šel " pravila Zilla, "ale já usoudila, že bude slušnější, když zůstanu doma. Mládí je mládí, musí se to hlídat, potřebují nad sebou někoho staršího. Pravda, Hareton je "

stydlivka, ale chovat se neumí, o to nic! Tak já kladla Haretonovi na srdce, že sestřenka si k nám přijde dolů sednout do teplíčka a je zvyklá na to, aby se zachovávalo přikázání ‚Pomni, abys den sváteční světil!‘ - ať ho tedy ani nenapadne něco kutit, jak on to dělá, čistit flintu nebo něco ! On se jen červenal jako růžička a celý nešťastný si prohlížel, co má špíny po šatech i na prstech.

Jen to řeknu, hned smetl olej a střelný prach do šuplete, no

to jsem vám ještě neviděla, jak se začal šlechtit. Zkrátka se strojí, žejí bude dělat společníka. Já mohla prasknout smíchem, ono jináč u nás moc do smíchu není, když je pán doma, a povídám Haretonovi, jestli na to potřebuje komornou, že bych mu pomohla, aby se vyšvihl Tak a podobně jsem vtipkovala, až se zaškaredil a začal klít."

/305/

Zilla si povšimla, že z jejích názorů nemám velkou radost, a bránila se: "No no, paní Deanová, já vidím co si myslíte, že jako vaše mladá paní je moc nóbl pro pana Haretona. Máte možná docela pravdu, ale já se přiznám: "nic bych se nezlobila, kdyby z té pýchy musela trochu slevit. Řekněte sama, jaká byla vzdělaná a nafoukaná a co teď z toho má? Nic, je chudá jako vy nebo já. A ještě chudší, protože vy máte našetřeno svoje, a já si taky skládám na hromádku !"

Dopadlo to tak, že Hareton si nechal od Zilly posloužit při svém krášlení a ona mu dělala takové poklony, až ho přivedla do lepší nálady. Když přišla Kateřina, zpola zapomněl na její dřívější jízlivosti a snažil se být příjemný aspoň jak mi to Zilla vylíčila.

"Paní přišla k nám dolů," vypravovala, "chladná jako rampouch, nos nahoru jako princezna. Nabídla jsem jí svoje místo v křesle. Ale kdež, za zdvořilost jsem měla jen pošklebek. Earnshaw taky vstal a zval jí na lavici, že je to

blíž k ohni, a jestli prý nemá hlad?

"Hladovím už přes měsíc," odpověděla mu svrchu, jak uměla nejpyšněji.

A sedla si na židli co nejdál od nás. Když trochu roztála, začala se rozhlížet, a tam nahoře na kredenci vidí řádku knih, hned vyskočí a natahuje se po nich, jo, byly ale moc vysoko. Bratranec na to chvíli koukal, než sebral kuráž a šel jí pomoci, ona nastavila sukni a on jí hodil do klína pár knížek, jak mu přišly pod ruku.

Jé, to bylo významné pro mládence ! Sice mu nepoděkovala, ale hrálo ho u srdce, že si od něho nechala posloužit, a on si troufl, stoupl si za ní, když si v knížce listovala, a ještě se k ní naklonil přes rameno a ukazoval jí tyhlety staré obrázky, co je měl moc rád. Věříte, že se neodradil ani potom, když mu ucukla knihu zpod prstu? Jen couvl o krok a koukal teď na ní místo do knížky, to se mu ještě víc líbilo! Ona četla a četla - možná taky, žejen hledala, co by jí bavilo číst . a on se díval na ty její vlasy - takové husté, hedvábné, kadeřavé - do obličeje jí neviděl, ona jemu taky ne! No, třeba o tom ani sám

/306/

nevěděl, to máte, jako když se dítě zakouká na rozsvícenou svíčku, ono mu zkrátka už nestačilo se dívat, on si na ní chtěl taky máknout. A tak natáhl ruku a začal jí hladit

jednu tu lokýnku, tak zlehýnka, jako nějakého malinkatého ptáčíčka. No, kdyby jí byl píchl nožem do týla, nemohla by víc vyletět!

Ruce pryč ! Okamžitě ! Neopovažuj se na mne sahat !`

"

vyjela na něj jako saň. "Co tu vůbec lelkuješ? Nemůžu tě ani vidět. Dál ode mne, nebojdu zas nahoru!"

Pan Hareton jenom odskočil a vyvalil oči tak hloupě, že jste to neviděli ! Celý schlíplý se odklidil na lavici a ona zas převracela listy v knížkách dobrou půl hodinu, a když to dlouho trvalo, přišoural se ke mně a šeptal mi do ucha :

"Heleďte, Zillo, řekněte jí, aby nám něco přečetla! Já bych se tady nudou ukousal. A tak strašně rád - hm, docela rád bych si jí poslechl. Neprozradte, že si o to říkám - dělejte, jako byste to chtěla sama!"

To bylo něco pro mne. "Mladá paní," povídám, "pan Hareton říká, abyste nám něco přečetla. Rád by si vás poslechl - že pěkně prosí!"

Zamračila se, zdvihla oči od knihy a takhle odpověděla:

"Pan Hareton ať laskavě vezme na vědomí - a to platí pro vás všechny, jak jste tady - že si můžete nechat svou falešnou laskavost, kterou mi pokrytecky vnucujete.

Pohrdám vámi a nemám s vámi co mluvit. Ještě nedávno bych byla dala život za jediné vlídné slovo, a třeba za jediný pohled na lidskou tvář, ale to jste se mne všichni stranili! A co bych si vám stěžovala? Přišla jsem se ohřát, ne vás bavit - ani se s vámi bavit!"

"Co jsem mohl dělat?" úpěl Hareton. "Já za nic nemůžu."

"Copak ty, u tebe dělám výjimku," odsekla mu paní HEathcliffová. "Tvoji účast jsem vůbec nepostrádala."

"A to nevíš, že jsem ti kolikrát chtěl pomoci?" začal se rozčilovat nad její jízlivostí. "Pořád jsem říkal Heathcliffovi, aby mi dovolil tě vystřídat, při ošetřování, že se

☐Potřebuješ vyspat .

/307/

"Ticho, radši půjdu na mráz, než aby mi tu trhal uši tvůj nepříjemný hlas!" řekla paní.

Hareton zavrčel, ať jde třeba do horoucích pekel. Sundal pušku z věšáku a už se nedal zdržovat od oblíbené ne

dělní práce. To se rozumí, že přitom nedržel jazyk za zuby. a za chvíli se milostpaní ráčila odebrat do své komnaty.

Ale co to bylo platné, přišly mrazy, a čím dál víc musela brát zavděk naší skromnou společností. No ale víckrát jsem jí nedala příležitost, aby šlapala po mém dobrém srdci . ona pyšná, já pyšná ! Nemá u nás přítelíčka ani milovníčka, však si to nezasluhuje, vždyť řekněte jí slůvko, a ona se na vás osopí, copak má z někoho respekt? Na samého pána si dovoluje a nebojí se, že jí za to nějakou vrazí ! Jsou lidi,

že

čím víc je řežeš, tím jsou nabroušenější !"

Když jsem tohle od Zilly slyšela (vypravuje paní Dea nová), hned jsem si umínila, že jsem dám z místa výpověď.

najmu si malý domek a odvedu si Kateřinu k sobě
Ale pan Heathcliff nedovolil, jako nedovolí Haretonovi, aby se zařídil pro sebe. A tak dodnes Kateřina není rady ani pomoci, ledaže by se znova vdala, a to už jí nedokážu zařídít, na to jsem krátká.

A to byl konec příběhu, který jsem slyšel od paní Deanové. Doktor se mi ukázal špatným prorokem, rychle se zotavuji, a třebaže je teprve druhý týden v lednu, už za den za dva hodlám se vyšvihnout do sedla a harcovat na Větrnou hůrku. Oznámím panu domácím, že příští půlrok strávím v Londýně, a jestli si přeje, nechť si hledá nového nájemce po mně do října. Zdejší zimy mám zrovna dost !

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

Včera bylo jasné a mrazivé bezvětří. Vyjel jsem na Hůrku, jak jsem to měl v úmyslu. Moje hospodyně mě velmi prosila, abych mladé paní odevzdal od ní psaníčko, a já svolil, protože ta dobrá žena nemínila svou žádostí nic společensky závadného. Domovní dveře na Hůrce zely dokořán, ale nehostinná vrátka byla zatarasena jako při mé předešlé návštěvě. Zabouchal jsem na ně a přivolal Earnshawa, který se hrabal ve svých záhoncích; odmotal řetěz a pustil mě dovnitř. Tenhle venkovan je švarný jinoch, k pohledání - tentokrát jsem si ho prohlédl mnohem pozorněji, ale dělá, co může, aby své přednosti neuplatnil.

Ptal jsem se ho, zdali je Heathcliff doma. Odpověděl, že ne, ale vrátí se do oběda. Bylo teprve jedenáct. Ohlásil jsem, že miním vejít do domu a vyčkat pánova příchodu. Načež Hareton ihned hodil motyku na zem a doprovázel mě spíše, jako hlídací pes než jako hostitel.

Vešli jsme spolu do příbytku. Hbitě se tam otáčela Kateřina - chystala nějakou zeleninu k brzkému stolování.

Vypadala vzdorovitěji a zasmušileji než posledně. Ani od práce nevzhlédla a nevšimla si mne - nedbala zkrátka nejzákladnějších příkazů zdvořilosti, zas jako posledně!

Neráčila ani kývnout hlavou, když jsem se uklonil a pozdravil.

"Nezdá se mi tak milá, jak by mi to chtěla paní Deanová namlouvat," pomyslíl jsem. "Krasavice je, to ano, ale zdaleka ne anděl !"

Earnshaw jí nevrle poručil, aby uklidila tu patlaninu do

/309/

kuchyně. "Uklid' si to sám !" odsekla a odstrčila od sebe

zbytky, protože zrovna skončila práci. Sedla si pak na stoličku k oknu a z odřezků řípy, které si donesla v klíně, začala vyřezávat figurky ptáčků a zvířátek. Přiblížil jsem se k ní, jako bych chtěl vyhlédnout ven do zahrady, a obratným (podle mého názoru) pohybem jsem jí upustil do klína psaníčko od paní Deanové, aby si toho Hareton nevšiml. Ale ona řekla nahlas: "Co to má být?" a smetla je na zem.

"

Dopis od vaší staré známé, hospodyně na Drozdově," odpověděl jsem podrážděně. Mrzelo mě, že odmítla mou vlídnou službu, a jímal mě ostych, aby si snad nemyslela, že je lísteček ode mne. Teď by ho byla ráda zvedla, když to slyšela, jenže Hareton jí předešel. Skočil po papíru, zastrčil ho do kapsy a prohlásil, že ho musí napřed číst pan Heathcliff. Nato se od nás Kateřina mlčky odvrátila, nenápadně vytáhla kapesníček, a přitiskla si jej k očím. Její bratranec vedl chvíli vnitřní boj, aby potlačil své lepší city, a pak vytáhl dopis a hodil jí ho nezdvořile pod nohy. Kateřina ho sebrala a dychtivě přečetla. Pak se mne začala vyptávat na lidské i ostatní obyvatelstvo svého dřívějšího domova a s pohledem upřeným na kopce na obzoru šeptala si jako sama pro sebe :

"Ráda bych si k vám zajela dolů na Mince. A ráda bych si vyjela i nahoru ke skalám. Ale to už není pro mne ! Jsem tu nadosmrti v kleci, Haretone !" A opřela si krásnou hlavičku o okenní rám. Zpola vzdychla, zpola zívla únavou a upadla do roztržité zádumčivosti. Bylo jí jedno, zda se na ní díváme - ani to nepozorovala.

"

Paní Heathcliffová," vyrušil jsem jí, když jsem tak chvíli seděl jako němý, "vy asi netušíte, že já vás dobře znám - dokonce důvěrně, takže se mi to zdá až divně, když se mnou nechcete mluvit ! Má hospodyně, paní Deanová, totiž mermomocí o vás hovoří dlouhé hodiny - samou chválu ovšem! Ta bude zklamaná, až se vrátím a nepřinesu žádné zprávy o vás ani od vás - nanejvýš to, že jste dostala psaní a nic neřekla."

Něco se jí na té řeči zdálo divné. Zeptala se:

/310/

A to vás má Ellena tak ráda?"

"Nejspíš asi," odpověděl jsem v rozpacích.

"Vyřid'te jí tedy," pravila, "že bych jí ráda odpověděla, Ale nemám psací potřeby. Nemám jedinou knihu, abych a ní aspoň vytrhla list !"

"Ani knížku?" zvolal jsem. "prosím vás, jak můžete žít bez čtení, smím-li se ptát? Já mám rozsáhlou knihovnu, ale i s ní je mi leckdy na Drozdově nudno . vezměte Mi knihy, a já bych si tu zoufal !"

"Také jsem si stále četla, dokud jsem měla své knihy,

Ale pan Heathcliff nikdy nečte a vzal si do hlavy, že mě
☐O ně připraví. Už týdný jsem neměla čtení v ruce. Jen
Jednou jsem prohlížela Josefovy pobožné tiskoviny - ten
☐Se zlobil ! - a jednou, Haretone, jsem přišla na skrýši
v tvém pokoji - máš tam plno latinských a řeckých spisů,
Kromě toho i pOvidky a sbírky básní, jsou to samí moji
☐Dobří známí ! Ty jsem si k vám přinesla - pObral jsi mi
Je, jako straka krade stříbrné Lžičky, ze zlodějského puDu !
Tobě přece k ničemu nejsou ! Anebo jsi mi je schoval
☐Ze zlomyslnosti , když ty z nich nic nemáš, ať tedy nikdo!
Možná že ty jsi ze závisti poradil panu Heathcliffovi,
Aby mě oloupil o mé poklady? Však já je mám zapsané
v mozku a vtisknuté do srdce, o ty mě nepřipravíš !"
Earnshaw se zarděl do ruda, když sestřenka veřejně
odhalila jeho knižní sbírky, a koktal jakési námitky
proti jejímu obvinění.

"Pan Hareton snad jen touží prohlubovat svoje vzdělání,"
přispěl jsem mu na pomoc. "Nemíni s vámi souPeřit, nýbrž jen s
vámi soutěžit v kultuře ducha. Za pár
let z něho bude vzdělanec!"

"A já ať zatím zblbnu !" ušklíbla se Kateřina. "Což
o to, slychám ho často, jak si čte - luští si písmenka pro
Sebe, a to jsou vám nesmysly! Měl bys Nám tu opakovat,
haretone, jak sis včera přednášel tu skotskou baladu,
To byla zábava! Bylo tě slyšet dodaleka - i s tím, jak
Sis hledal ve slovníku neznámá slůvka a klel jsi, protože si
Nerozuměl vysvětlivkám."

Mladý muž se oprávněně urazil, že dříve sklízel po/311/
směch pro nevědomost, a teď znovu pro touhu po vědění.
I mne se to dotklo. Vzpomněl jsem si, jak mi paní Deanová
vyprávěla o jeho prvních krůčcích z temnoty, v níž
byl pohřížen, k osvětě, a podotkl jsem:

"

Ale paní Heathcliffová, každý jsme musili jednou
začínat a klopýtali jsme o práh brány moudrosti. Kdyby
se nám byli učitelé posmívali, místo pomáhali, klopýtali
bychom dodnes."

"Copak já ho nechci omezovat v příčinlivosti," odpověděla,
"ale ať mi neohmatává moje knihy a ať mi je nezesměšňuje
hloupými chybami a špatnou výslovností!"

Ty knížky příběhů a veršů mají pro mne cenu památek,
jsou posvěceny vzpomínkami. Chápejte, jak je mi to nechutné,
když mi je čtením komolí a mrzačí ! A zvláště
si k tomu vybírá má nejoblíbenější místa, jako by to dělal
navzdor ! Zlomyslný člověk !"

Hareton chvíli nemohl slovo vyrazit. Prsa se mu prudce
vzdouvala vědomím těžké křivdy, ovládal se jen s velkým
úsilím. Vstal jsem a vyšel na práh. Kochal jsem se odtud
pohledem na krajinu - vedl mě k tomu společenský
ohled, abych mládenci nepřitěžoval v jeho rozpacích.

Hareton si mě vzal za vzor a vyšel z pokoje. Za chvíli se však vrátil s náručí plnou knih. Hodilje Kateřině do klína a křikl: "Nech si je! Nechci o nich slyšet! Nechci je číst!
Ani po nich nevzdechnu !"

"Já je taky nechci," odrazila ho. "Budou mi připomínat tebe !
Hnusí se mi !"

Otevřela jednu, zřejmě hodně čtenou, a zpěvavě z ní slabikovala jako školáček, pak se ušklíbla a zahodila jí. "Aještě tohle si poslechněte!" vedlajedovatě svou. Začala odříkávat sloku staré balady podobným předneseem.

Nedovedl snést takovou pohanu své ješitnosti. Bylo hlasitě slyšet, jakým pohybem umlčel její drzý jazyk, a můžu říct, že jsem mu to neměl za zlé. Ta darebnice neznala mezí, když jednou začala snižovat bratrancovo ušlechtilé, byť nevytříbené úsilí - a tělesný trest byl jediný způsob, jakým si mohl zjednat zadostiučinění a oplatit jí bolest, kterou mu způsobila. Pak posbíral knihy a naházel

/312/

je do ohně. Dalo se mu číst v obličejí,jak trpěl, když
přinášel

hněvu takovou obět'. Hořely plamenem - a já jsem si za něho představoval, kolik potěšení mu už daly a jakou příští radost, jaké vítězství si od nich sliboval ! Tužil jsem také, jaký popud ho hnal k tajnému vzdělávání. Nežli mu zkřížila cestu Kateřina, byl zcela spokojený s vezdejší dřinou a s hrubými živočišnými požitky. K vyšším cílům ho podnítilo až zahanbení zjejích úštěpků a naděje najejí pochvalu. Ale jeho snaha ho neuchránila ani posměchu, ani mu chválu nevynesla - měla výsledek právě opačný.

"No ovšem, nic lepšího s nimi nesvedeš, surovče !" křičela Kateřina a navlhčovala si poraněný ret. Hněvivým pohledem se dívala na dílo zkázy.

"Ticho, ani slovo !" zařval na ní vztekle.

Tak zuřil, že už nebyl schopen slova. Vyřítíl se ze dveří, musil jsem se uhnout a nechat ho prOjít. Ale na stupních u vchodu vletěl do pana Heathcliffa, který přicházel chodníčkem. Ten ho zadržel za rameno a oslovil ;

Kampak, hochu, kam se ženeš?"

"Nikam," vyškubl se mu jinoch a odkvapil, aby někde v skrytu dal průchod zármutku a hněvu.

Heathcliff se za ním zadíval a povzdechl si.

"Já sejednou neudržím -" zabručel nevěda, že stojím za ním. "Ale co je to platné, když mu hledám v obličejí rysy po otci, nalézám stále víc její vzhled. Proč tak roste dojejí podoby? Nemohu ho málem ani vidět!"

Sklopil oči k zemi a nevrle vešel dovnitř. V tváři měl neklidný a úzkostlivý výraz, jaký dřív u něho nebylo vidět. Také byl trochu pohublý. Jeho snacha ho přeDtím zahlédla z okna a ihned prchla do kuchyně, takžE jsme tu zůstali v jIzbě spolu.

"To mě těší, že zas chodíte," odpověděl mi na pozdrav.
"Mám radost i ze sobeckých důvodů, protože bych za vás těžko v téhle pustině získal náhradu. Kolikrát jsem se podivil, co vás sem zaneslo."

"Pouhý rozmar mě sem přivál, bohužel, pane Heathclífě, a rozmar mě zase odvane," odpověděl jsem. "Příští týden se vydám do Londýna a upozornuji předem, že ne/313/ pomyslím prodloužit nájem Drozdova přes dvanáct měsíců, na které jsem smluvně vázán. Ba myslím, že vyklidím Drozdov už teď!"

"Ale, ale, tak vás už omrzelo žít daleko od světa?" řekl. "Ale jestli myslíte, že vám slevím na nájmu, protože nebudete domu používat, zbytečně jste se k nám obtěžoval. Já neodpustím nikomu, co mi dluží!"

"Nepřišel jsem žádat o slevu," urazil jsem se. "Přejete-li si, vyrovnáme se na místě!" A vytáhl jsem z kapsy tobolku.

"Není třeba," odvětil nedotčeně. "Však toho necháte dost po sobě, aby to krylo pohledávku, kdybyste se nevrátil! Nemám tak naspěch. Sedněte si a poobědvejte u nás! Všude si váží hosta, který zaručeně nebude návštěvu opakovat. Kateřino, prostři! Kde vězíš?"

Kateřina přišla, nesla příbory na podnosu.

"Ty se najez v kuchyni s Josefem," řekl jí stranou, "a zůstaň tam, než tenhle odejde!"

Poslechla ho na slovo - jako byji nic nelákalo k přestoupení poslušnosti! Jestli někdo žije mezi chrapouny a Medvědy, snad ani nedovede ocenit člověka z lepších kruhů, když nějakého potká!

Oběd byl neveselý - s mračivým a urputným Heathcliffem z jedné strany, s hluchoněmým Haretonem z druhé! Brzy jsem se poroučel.

Byl bych rád odešel vedlejším

vchodem - už proto, abych naposled zahlédl Kateřinu a popíchl Josefa - ale Hareton dostal příkaz, aby mi přivedl koně před portál, a sám hostitel mě doprovázel na práh. A tak má touha nedošla splnění.

"Jak všedně plyne život v tom domě!" uvažoval jsem jízdou domů. "Jaká budoucnost, romantičtější než pohádka, by čekala vdovu po Lintonu Heathcliffovi, kdyby to bylo dopadlo podle přání její dobré chůvy - kdyby byla pojala ke mně náklonnost a já k ní a kdyby odešla se mnou do vířivého reje velkoměsta!"

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

1802 V září mě pozval přítel ze severu, abych mu □TROchu zpustošil revír, a cestou k jeho sídlu jsem se neočekávaně přiblížil na nějakých patnáct mil ke Gimmertonu. zájezdním hostinci mi podomek napájel koně z vědra VODY, a když kolem projela kára s čerstvě posečeným

ovšem, ještě zeleným, poznamenal :
"Tihle jsou z Gimmertonu, to je vidět. Tam mají žně
VŽDYCKY až tři týdny po nás!"
"Z Gimmertonu !" opakoval jsem. Můj pobyt v onom
SOusedství mi skoro vybledl v paměti. "Tam to znám !
jAk je tam daleko odtud?"
"Dobrých čtrnáct mil, přes kopečky, a mizernou cesTu,"
odpověděl.

Náhlá touha mě pojala navštívit Drozdov. Nebylo
JEště poledne, a já jsem usoudil, že nemusím nocovat
V Hostinci, když mám nedaleko vlastní postel. Také by se mi
hodilo, že bych se vyrovnal s domácím pánem a ušetřil
tím obtíže spojené se zvláštní cestou na Větrnou hůrku.
pO krátkém odpočinku jsem nařídil sluhovi, aby se vyptal
NA cestu do vesnice. Byla to sice námaha pro naše oře,
ALe zmohli jsme tu vzdálenost asi za tři hodiny.
Nechal jsem sluhu ve vsi a jel dále údolím sám. Šedivý
Kostelík byl ještě šedivější a opuštěný hřbitůvek byl jako
NA konci světa. Viděl jsem ovce z vřesovisk, jak spásají
□hůzku travičku na hrobech. Bylo krásně teplo - až
Příliš parno na cestování. Ale žár slunce mi nebránil se
Těšit z přírodních krás na horách i v dolinách. Kdyby
býval počátek srpna, jistě bych se byl dal zlákat, abych

/315/

tu pobyl aspoň měsíc. V zimě neznám nic smutnějšího,
v létě nic nádhernějšího než zdejší údolí, uzavřená hřebeny
kopců, a ta hrbolatá, vlnovitě zbrázděná vřesoviště.
Dojel jsem do Drozdova před západem slunce a zabušil □ jsem na
dveře. Ale nikdo mě neslyšel, patrně se
obyvatelé uchýlili do zadních místností; jak jsem usoudil
podle tenkého modrého Sloupku kouře; který se vznášel
z kuchyňského komína. Zabočil jsem tedy do dvora. Na
verandě sedělo asi devítileté děvčátko a pletlo. Na schůdcích
se usadila nějaká stařena a bafala zamyšleně z dýmky.

"Je paní Deanová doma?" zeptal jsem se babky.

"Paní Deanová? A kdepak! Ta už tu není, ta je na
Hůrce !"

"Vy jste tu hospodyně?" zjišťoval jsem dále.

"Jo, já tu hospodařím," odpověděla.

"Tak já jsem Lockwood, zdejší pán. Můžete mi přichystat
některý pokoj ? Rád bych tu přespal."

"A jeje, pán je tady? I kdopak pána čekal?" volala
celá popletená. "To jste měl vzkázat! Nikde není uklizeno ani
vyvětráno, všude vlhko, kam já vás uložím?"

Odhodila dýmku a kolébala se do dveří, holčička
cupala za ní a já se hrnul za nimi. Zjistil jsem, že situaci
odhadla správně a nadto že pro můj nenadálý příchod
jí div v hlavě nepřeskočilo. Uklidnil jsem jí, ať se neplaší,
že se ještě pěkně projdu a ona ať mi zatím uchystá
večeři a připraví koutek obývacího pokoje na spaní!

Nepotřebuji žádné zametání a smýčení, pouze důkladný oheň a suché ustlání. Měla zřejmě nejlepší vůli mi vyhovět, i když začala prohrabávat oheň koštětem místo pohrabáčem a vůbec si v chvatu pletla různé pracovní náčiní. Vzdálil jsem se v pevné důvěře, že babka se už nějak postará, abych po návratu měl kde spočinout. Cílem mé procházky měla být Větrná hůrka. Něco mě napadlo a vrátil jsem se ze dvora a otázal se stařeny:
"Jak je na Větrné hůrce? Všechno v pořádku?"
"Jo, co by bylo?" A odkvapila se žhavými oharky, které nabrala na pánev místo na lopatku.

Byl bych rád věděl, proč paní Deanová opustila Droz/316/dov, ale nebylo možná vyrušovat hospodyně v této kritické chvíli, a proto jsem vyklidil pole. Kráčel jsem pohodlně parkem - za sebou jsem měl červánky zapadajícího slunce, před sebou jen záři vycházejícího měsíce - za sebou stále větší tmu, před sebou jasnější a jasnější třpyt - až jsem vyšel z parku a stoupal kamenitou pěšinou, která zkracovala cestu ke dvoru pana Heathcliffa. Nežli jsem se přiblížil na dohled, zbyl z denního světla jen matný jantarový pruh na západě - ale v sršícím měsíčním jasu jsem rozeznal každý oblázek na cestě a každé stebélko trávy. Nemusil jsem klepat u vrátek ani je přelézat, povolila mi sama pod rukou! Tohle je tedy pokrok! řekl jsem si.
A ještě další zkrášlení mi oznámil čich - vzduchem se nesla z ovocného sadu vůně zahradních květin!
Dveře i okenice v domě byly otevřeny, ale uvnitř z ohniště útulně šlehal rudý plamen - bývá zvykem v našich uhelných krajích zatápět i v mírném počasí - podívaná na ohniček odškodňuje lidi za tu trochu nadbytečného tepla. Ale obývací jizba na Větrné hůrce je tak prostorná, že se obyvatelé mohou uchýlit daleko od hřejícího krbu. A vskutku se teď obyvatelé usadili blíže okna . mohl jsem na ně vidět i slyšet je, jak hovoří, ještě než jsem vstoupil. Zůstal jsem tedy stát a díval se a poslouchal. Vedla mě k tomu směsice zvědavosti i zájmu, a obojí cit rostl, čím déle jsem prodléval.

Kontrastování!" předčítal hlas zvučný jako stříbrný zvonek. "Už po třetí tě to učím, ty buličku ! Nebudu to po čtvrté opakovat. Řekni to pořádně, nebo tě vytahám za vlasy!" □Kontrastování - prosím!" odpověděl druhý hlas, hluboký, ale zjemnělý. "A teď mĚ dej pus, že to tak hezky umím !"

"Ne, ne, napřed mi přečteš celou větu bez jediné chybičky !"

Mužský hlas začal číst. Vycházel z úst pěkně oděného JiNocha, který seděl u stolu a měl před sebou knihu.

□hezké rysy jeho obličeje se usmívaly a oči nedočkavě □loudily od stránek knihy k malé bílé ručce, spočívající

/317/

na jeho rameni, jež ho občas upomenula rázným plesknutím,

kdykoli se provinil nepozorností. Ručka patřila dívce, která stála za mužem. Její plavé zlatěskvoucí kadeře se chvílemi propletly s jeho hnědými vlasy, když se k němu nakláněla, aby dohlédla na jeho studium. A ta její tvářička!

Mládenec mohl být rád, že jí nevidí do obličejů, jinak by se byl sotva mohl soustředit. Mohl jsem z kůže vyletět! Takovou příležitost ke sblížení jsem měl, a já jí zahodil ! Teď mi nezbývalo než dívat se na tu usměvavou krásu z dálky.

Úkol byl dočten, ne bez dalších omylů, ale žák vyžadoval odměnu a dostal dobře počítáno pět hubiček.

Nezištně všechny vrátil. Pak přistoupili ke dveřím a z jejich hovoru jsem vyrozuměl, že se chystají ven, na procházku k slatinám. Usoudil jsem, že by mě Hareton

poslal (ne-li slovy, tedy v duchu) do horoucích pekel, kdybych se v tu chvíli vynořil jako nepozvaný host, a s velmi nehezkými a závistnými pocity jsem se odplížil za roh a hledal útočiště v kuchyni. Ani na té straně nebyl vchod zabarikádován a před otevřenými dveřmi seděla má stará přítelkyně Nelly Deanová. Čísla a zpívala si přitom písničku, kterou přerušovaly z kuchyně příkré výrazy mravokárného hněvu, pronášené hlasem nikterak melodickým.

"Kdyby ta banda zpusťla klela od rána do večera, nemohlo by to být horší - aspoň bych to neposlouchal !" skuhral starousedlík z kuchyně, patrně jako repliku na nějaký výrok paní Deanové. "Hanba hanboucí, člověk tu nemůže číst ani Písmo svaté, abyste ho přitom nesváděli hříšnými písničkami o lásce a podobných ohavnostech, co nám sem Satan poslal na svět k naší zkáze ! Vy jste mi pěkná čarodějnice, a ta druhájak by smet! Chudák mládenec je mezi vámi ztracený, už je s ním amen ! Náš kluk nešťastná, kam dal rozum," zanaříkal děda, "ta holka mu udělala, to je nad slunce jasnější ! Však on vás Pánbůh potrestá, když je na vás světská spravedlnost krátká !"

"Vy byste nás, Josefe, chtěl dát upálit na hranici?"

krotila ho zpěvačka: "Dejte s tím pokoj, dědo, a čtete si

/318/

v bibli jako řádný křesťan - nikdo se vás neprosí, abyste mě poslouchal! Vždyť já si jen zpívala ,Nanyňka se Vdávala!

To je panečku písnička - v nohou to jen hraje !"

Paní Deanová chtěla zahlaholit znovu, když jsem se přiblížil. Hned mě poznala a vyskočila.

"No pozdravbůh, pan Lockwood ! Copak že tak najednou? Drozdov máme zavřený. Měl jste nám dát vědět předem !"

"už jsem si tam zařídil ubytování na noc," upokojil jsem jí. "Zítra jedu dál. A cože vás přeložili z Drozdova, paní Deanová, povídejte !"

"Inu, Zilla šla pryč, hned jak jste odjel do Londýna, a pan Heathcliff si přál, abych mu šla hospodařit, aspoň

na tu dobu, než se vrátíte. Ale pojd'te dál ! To jste se vypravil pěšky až z Gimmertonu, a tak pozdě večer?"

"Jen z Drozdova," odpověděl jsem. "A než mi tam schystají nocleh, rád bych se vyrovnal s hospodářem, protože jinak nevím, kdy bych k vám opět zavítal."

"Co byste mu chtěl?" ptala se Nelly a vedla mě do domu. "Teď zrovna šel na procházku a tak brzy se nevrátí."

"Platit nájemné."

A to musíte platit paní Heathcliffové," poučila mě.

"

"Anebo rovnou mně ! Ona se ještě nevyzná ve správě majetku, tak to za ní dělám já, jiného na to nemá."

Vzhlédl jsem překvapeně.

"Ach tak, vy ještě nevíte, že pan Heathcliff umřel?" pokračovala.

"Heathcliff umřel?" užasl jsem. "A kdy?"

"Budou to tři měsíce - ale posaďte se - s dovolením, vezmu vám klobouk - všechno uslyšíte. Ale počkat večerelyste?"

"Děkuji, nebudu jít, poručil jsem si večeri doma.

Posaďte se taky ! To jsou mi nečekané zprávy ! Tak on je mrtev ! Povídejte, jak to přišlo ! Mladí se stejně brzy

Nevrátí, co myslíte?"

"Jistě ne! Každý večer je musím hubovat, že se do
□ Pozdních hodin toulají venku, ale oni si z toho moc ne/319/
dělají. Aspoň se napijte našeho uleželého piva, to vás posílí, vypadáte zchváceně."

Nežli jsem mohl odmítnout, odběhla pro pivo. Slyšel jsem Josefa žehrat, jestlipak prý to nevolá do nebes, že si ta ženská ve svém věku ještě zve mužské do domu! A krade si tu pivo hospodáři ze sklepa! Copak se to smí?

To sejen tak nenechá!

Nezastavila se ani, aby si to s ním vyřídila, ale za minutku se vrátila se stříbrným korbelem, jehož obsah jsem po zásluze ocenil. A pak mě pohostila dalším vyprávěním o Heathcliffových osudech. Dopadlo to s ním

"prapodivně", jak se vyjádřila.

Asi dva týdny po vašem odjezdu (pravila paní Deanová) mě pan Heathcliff povolal na Větrnou hůrku a já radostně poslechla kvůli Kateřině. Moje první setkání s mladou paní bylo smutné - až jsem se lekla, jak se změnila od našeho rozloučení ! Pan Heathcliff mi nic nevysvětlil, proč si to najednou rozmyslel - dřív mě tu nechtěl a teď zas chtěl - jen mi řekl, že mě tu potřebuje a Kateřinu že nemůže vidět ! Ať prý si zařídím salónek jako svůj pokoj a držím si Kateřinu u sebe ! Jemu že stačí, když jí zahlídne jednou dvakrát za den ! Tohle uspořádání se jí líbilo, a já jsem jí tam propašovala spoustu knih a jiných věcí, z kterých mívala potěšení, když byla na Drozdově. Libovala jsem si, jak si teď budeme žít v poměrném přepychu ! Ale

můj sebeklam netrval dlouho. Kateřina, zprvu spokojená, zanedlouho se počala ošívát a vztekat. Jednak nesměla chodit mimo zahradu - a to ji těžce mrzelo, že musí být jako přivázaná na takovém kousíčku půdy, zvláště když bylo jaro. A jednak také jsem jí musela nechávat samotnou, protože jsem měla na starosti domácnost, a jí bylo smutno. Radši se v kuchyni hádala s Josefem, než sedala v míru nahoře ve své samovazbě. Copak o to, ať se hádali ! Jenže teď se často zdržoval v kuchyni i Hareton, když pán chtěl mít pokoj pro sebe. Zpočátku, když přišel, sama odešla nebo mi mlčky pomáhala při práci, jako by tu nebyl.

On byl také nemluvný a nerudný, zato ona se časem v chování změnila a nenechala ho na pokoji. Mluvila

/320/

na něj, dobírala si ho, jak je hloupý a líný, divila se, jak může vést tak tupý život - celý večer jen čučet do ohně a podřimovat!

"Že připomíná psa, co myslíte, Elleno?" poznamenala jednou. "Anebo tažného koně ! Zná čistě jen práci, jídlo a spaní. Ten musí mít dutou hlavu! Jestlipak se mu aspoň něco zdá? Zdává se ti něco, Haretone? Jestli ano, tak co?"

Ty neumíš mluvit !"

Pak se na něho podívala, ale on nic, on teď už neotevřel ani ústa, ani oči.

"Možná, že teď se mu zrovna něco zdá," rýpala do něho dál. "Cuká sebou jako naše Juno. Zeptejte se ho, Elleno!"

"Jestli se nebudete slušně chovat, třeba řekne pánovi, aby vás poslal nahoru," varovala jsem jí. Zpozorovala jsem, že Hareton nejen škubl ramenem, ale i zat'ál pěst, jako by se chystal jí udeřit.

"Já vím, proč Hareton vždycky mlčí, když jsem v kuchyni," řekla jindy. "Bojí se, že se mu budu smát. Co

říkáte, Elleno? Jednou se sám chtěl učit číst, ale protože jsem se mu smála, spálil knihy a nechal toho -jelimánek !"

A nebylo to od vás ošklivé? Přiznejte!"

"

Snad bylo," řekla, "ale kdo mohl vědět, jak bude

"

kvůli tomu bláznit? Haretone, kdybych ti teď dala knihu, přijmeš ji ode mne? Uvidíme!"

Dala mu do ruky knížku, kterou právě četla. Práskl knihou o zem a vyštěkl, aby mu dala pokoj, nebo že jí přerazí vaz !

"Prosím, dám jí tedy sem," řekla, "máš jí v zásuvce stolu, a já jdu spát !"

Než odešla, pošeptala mi, abych si všimla, jestli po knize sáhne. Ale on se ke stolu ani nepřiblížil - nic jiného jsem nemohla ráno hlásit, k jejímu velkému zármutku. Bylo vidět, že si dává vinu zajehe zasmušilost a netečnost svědomíjí vyčítalo, že ho odradila od vzdělávání - to se jí

zdařilo dokonale ! Lámala si hlavu, jak to napravit. Když jsem žehlila nebo dělala jinou klidnou práci, kterou nebylo možno dělat v našem pokojíku, přinášela nějaký hezký svazeček a čítala mi nahlas. Když byl Hareton

/321/

při tom, obyčejně přestala v nejzajímavějším místě a nechala knihu někde ležet. Tak to dělala často, ale on byl zatvrzelý jako mezek, a místo aby se dal zlákat návnadou; pokuřoval si s Josefem - to zvláště, když bylo deštivo. Sedali tam proti sobě u ohniště jako dřevění panáci. Děda byl naštěstí hodně hluchý a nerozuměl těm "hříšným nepravostem", o nichž četla, a mládenec se tvářil, jako by si ničeho nevšímal. Když bylo večer hezky, vypravil se na lov a Kateřina zatím zívala, vzdychala a trápila mě, abych jí něco povídala - jenže když jsem začala, utíkala mi na dvůr nebo do zahrady. Její poslední útočiště byly moldánky - fňukala, že jí život omrzel a že nemá smysl.

Pan Heathcliff stále víc a víc odvykal lidem a skoro úplně vyhostil Earnshawa z jizby. Tomu se stala na začátku března nehoda, která mu nedovolovala na nějaký čas vycházet mimo kuchyni. Když se jednou vypravil sám na kopce, vybuchl mu prach v pušce a odštěpek kovu se mu zasekl do paže. Ztratil hodně krve, než doběhl domů. Následkem toho byl upoután k domácímu krbu a nehybnému životu, nežli se zase zotavil. Kateřina nebyla proti tomu, že ho má nablízku. Alespoň teď se jí horní pokojík protivil k nevypsání. A ústavičně pro mne vymýšlela novou práci v kuchyni, aby tam mohla být se mnou. O velikonoční pondělí vedl Josef na prodej pár kousků dobytka na gimmertonský trh. Bylo odpoledne, já jsem v kuchyni chystala prádlo. U krbu seděl Earnshaw, mrzutý jako vždycky. Mladá paní si krátila dlouhou chvíli tím, že malovala obrázky prstem po okně, občas si prozpěvovala úryvky písní, pak zase zmlkla, šeptem zahubovala a vůbec nespokojeně a uraženě pokukovala po bratřenci, který vytrvale kouřil z dýmky a zíral do plamenů.

Poznamenala jsem, že by mi nemusela lézt do světla, a ona se ráda přestěhovala k ohništi. Moc jsem si nevšímalá jejích manévrů, ale za chvíli jsem jí slyšela, jak začíná rozhovor:

"Něco mě napadlo, Haretone. Já bych ráda - já jsem ráda - no zkrátka mě to nevadí, žejsi můj bratránek, jen kdybys nebyl tak neurvalý a hrubý!"

/322/

Hareton neodpovídal.

"Haretone, Haretone, Haretone, slyšíš, že ti něco říkám?"

"Dej mi pokoj !" zabručel Hareton se zjevnou neochotou.

"Že ti tu dýmku vezmu !" smála se, lživě chňapla rukou a vytáhla mu jí z úst.

Nežli se jí mohl zase zmocnit, už letěla do ohně a byla

na kusy ! Zaklel a vzal si jinou.
Počkej," zavolala, "napřed poslechni, co ti řeknu !

"

Jakpak můžu mluvit, když mi čudíš zrovna pod nos?"

"Táhni k čertu," křikl zuřivě, "a nech mě být !"

"A to zas ne ! Dělán, co můžu, abych tě rozpovídala, a ty mi schválně nechceš vyhovět. Já nemyslím nic zlého, když říkám, že jsi hloupý, to neznamená, že tě podceňuju!

Všímej si mne trochu, Haretone ! Jsi můj bratranec,
a musíš se ke mně hlásit!"

"Já s tebou nechci nic mít, ty pyšná náno ! Mám si dát pořád líbit ty tvoje posměšky? Ať se na místě propadnu, jestli se na tebe ještě někdy kouknu! Nechci tě vidět ani z dálky, zmiz, a už aťjsi pryč!"

Kateřina se zasmušila a ustoupila k sedátku pod oknem.

Kousala se do rtů, a aby potlačila pláč, který jen, jen propuknout, pobrukovala si rozpustilou písničku.

"Měl byste se smířit se sestřenkou, pane Haretone," napomenula jsem ho, "vždyť vidíte, jak lituje, že na vás byla hubatá! Vám by moc prospělo, kdybyste se kamarádili. Stal by se z vás docela jiný člověk!"

"Jaképak kamarádství?" vybuchl. "Ona mě nenávidí, kdyby se stal ze mne třeba král! Podle ní se nehodím ani k tomu, abych jí čistil boty i Ne, víckrát se tak nepokořím, abych žebrel ojejí přízeň."

"To ty mne nenávidíš, a ne já tebe!" plakala Katka.

Nepokoušela se už zatajit svou žalost. "Nenávidíš mě jako pan Heathcliff, a ještě hůř!"

"Jsi lhářka prolhaná," bouřil Earnshaw. "Proč teda jsem se za tebe stokrát u něho přimlouval, až měl na mne dopal? A ty ses mi zatím pošklebovala a odkopávala jsi

/323/

mne a - a vůbec, jestli nepřestaneš dotírat, půjdu vedle a budu mu žalovat, žeš mě vyštvala z kuchyně !"

"Já nevěděla, že ses za mne přimlouval!" řekla a osušovala si oči. "Bylajsem utrápená, a proto vzteklá na každého. Ale ted ti za všechno děkuji a prosím, abys mi odpustil.

Co můžu víc dělat?"

Přiblížila se znovu k ohništi a upřímně mu podávala ruku. On se zaškaredil a zachmuřil jako bouřlivý mrak a držel pěst pevně zaťatou, pohled upřený na zem. Kateřina určitě nějakým pudem uhodla, že se tak zarputile vzpírá z pouhé paličatosti, ne ze zloby, protože chvilku zaváhala a pak se k němu sklonila a vdechla mu na tvář lehký polibek. Myslela, šelmička, že to nevidím. Nato si šla sednout k oknu jakoby nic. Já na ní káravě pokyvovala hlavou, ona se zarděla a pošeptala mi :

"A co jsem měla dělat, Elleno? Ruku mi podat nechtěl, ani se na mne nepodívá - nějak jsem musela projevit, že ho mám ráda. A že s ním chci být zadobře !"

Snad ta pusa Haretona přesvědčila - těžko říct ! Aspoň dlouho schovával obličej, a když ho ukázal, nevěděl, kam se ostychem dívat.

Jak se zatím bavila Kateřina? Zabalila pěknou knížku do bílého papíru, zavázala stužkou a nadepsala adresu : Panu Haretonu Earnshawovi." Požádala mě, abych jí

"

dělala vyslankyni a doručila dárek příjemci.

"A řekněte mu, že když to přijme, pomohu mu s učením, aby dovedl hezky číst," řekla. "A když to nepřijme, že půjdu do svého pokoje a víckrát ho obtěžovat nebudu."

Odevzdala jsem dárek a opakovala vzkaz. Má paní mě při tom bojácně pozorovala. Hareton měl stále sevřené prsty, dala jsem mu tedy dárek na koleno. Neshodil jej.

Pustila jsem se zas do práce. Kateřina si položila ruce na stůl a opřela o ně hlavu - čekala, až bylo slyšet šustit papír, jak Hareton rozbaloval dárek. Pak se tiše přikradla a posadila se vedle bratrance. Roztřásl se, obličej měl jako v ohni a všechna zloba a hrubá příkrost z něho spadla - nedovedl se zprvu vzmuždit a pronést jedinou slabiku odpovědi najejí tázavý pohled a tichou prosbu.

/324/

"Haretone, řekni, že mi odpouštíš ! Řekni ! Jediné slovíčko - nevíš, co to pro mne znamená !"

Zahučel cosi nesrozumitelného.

"A budeme přátelé?" tázala se.

"Ne, za nic ! To by ses musela denně za mne stydět," odpověděl. "Čím líp bys mě znala, tím by to bylo horší.

A to bych se utrápil !"

"Tak nebudeme přátelé?" usmála se medově sladce a přisedla těsně k němu.

Dále už nebylo rozumět, co si šeptali, ale když jsem se po nich ohlédla, viděla jsem nad stránkami darované knihy dva tak zářící obličej, že nepochybně byla mírová smlouva stvrzena a z nepřátel byli nadále věrní spojenci. Kniha, kterou prohlíželi, byla plná nádherných obrázků - ta podívaná a vzájemná blízkost je stačila udržet na jednom místě, až přišel domů Josef. Chudák se náramně zděsil pohledu na Kateřinu a Haretona spolu najediné lavici - její ruka mu spočívala na rameni, a on tu důvěrnost strpěl ! Takového pohoršení se Josef dočkal na svém oblíbenci ! Příliš ho to zdrtilo, aby ten večer k tomu ještě něco podotkl. Jeho rozrušení se dalo jen tušit z hlučných povzdechů, které vyrážel z prsou, když si slavnostně rozevřel na stole velikánskou bibli a přepočítával na ní špinavé bankovky - výtěžek z prodeje na trhu. Posléze zavolal na Haretona, aby se hnul z lavice.

"Odevzdej tohle pánovi, mládenče, a zůstaň u něho ! Jájdu nahoru k sobě! Tenhle brloh zpustlých nepravostí se pro nás muže nehodí. Musíme se žejbrovat jinam."

"Pojďte, slečno Kateřino," povídám, "musíme se taky žejbrot! Mám dožehleno. Jde se spát!"
Vždyť je sotva osm," stěžovala si a neochotně vstávala. "Haretone, nechám ti tu knihu na krbu a zítra ti přinesu novou."

"Jo jo, jen si ji tu nechávejte," huhlal Josef. "Já vám jí zabavím a dám pánovi, víckrát jí neuvidíte, konec! Tak si dejte pozor!"

Katka hrozila, že mu to oplatí na jeho knihovně. Usmála se na Haretona, když šla kolem něho, a se zpě/326/ vem na rtech stoupala nahoru. Věru že jí v tom domě nikdy nebylo tak lehkou u srdce, leda snad za prvních návštěv u Lintona.

Pohoda mezi nimi se rychle upevňovala, byť s občasnými bouřkami. Earnshaw se nedal převychovat jen tak na požádání a mladá paní nebyla trpělivý filozofa vzor shovívavosti. Ale v duchu směřovali k stejnému cíli - ona milovala a toužila i cítit, on miloval a toužil po úctě a nakonec k cíli dospěli.

Jak vidíte, pane Lockwoode, srdce paní Heathcliffové nebylo ztěžka přístupné. Ale dnes jsem ráda, že jste se o ně neucházel. Sňatek těch mladých lidí je to nejkrásnější, co si mohu přát. O jejich svatbě nemusím nikomu závidět - v celé Anglii nebude spokojenějšího tvora nade mne !

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

Ani po velikonočním pondělku nemohl Earnshaw vykonávat běžné práce, a zdržoval se proto kolem domu.

Brzyjsem poznala, že takhle se moje svěřenka nebude držet blízko mne, jako to bývalo dosud. Seběhla ráno dolů už přede mnou, a hned si to namířila do zahrady, protože tam viděla bratrance, jak se zabývá nějakým lehčím úkolem. Když jsem vyšla a volala je k snídani, viděla jsem, že mu dala překopat pěkný kus půdy a vyházet z něho všechny angreštové a rybízové keře. Zrovna se radili, jak tam budou pěstovat sazeničky z Drozdova.

Zdělala jsem se, jakou zkázu natropili za krátkou půlhodinku. Josef si náramně zakládal na keřích černého rybízu, a ona si prosím zmanula, že zrovna na jejich místě musí mít květinové záhony.

"A jeje ! Tohle bude Josef žalovat hospodáři, jen to uvidí ! Jakpak mu to vysvětlíte, že si na zahradě děláte co chcete? Z toho čekám děsný rámus, to si odnesete! Pane Haretone, kam jste dal rozum, že jí posloucháte a všechno kvůli ní vykáčíte?"

Na to jsem zapomněl, že rybíz patří Josefovi," odpo" věděl Earnshaw rozpačitě, "ale já mu řeknu, že to byl můj nápad."

Jídali jsme vždy společně s panem Heathcliffem. Já zasedala na místě paní domu, nalévala čaj a rozdělovala porce, takže jsem byla při stole nepostradatelná. Kateřina seděla vedle mne, ale tentokrát si přisunula židli k Haretonovi. Brzy mi bylo jasné, že se neumí tajit s přátelstvím, jako kdysi s nepřítelstvím.

/328/

Poslyšte, vy si bratrance moc nepředcházejte a nemluvte na něj !" varovala jsem jí šeptem, než jsme vešli dovnitř. "Pana Heathclifa to určitě dopálí a bude vás to oba mrzet !"

"Budu opatrná," odpověděla sice, ale za chvíli už se zas vrtěla směrem k Haretonovi a sázela mu do kaše kvítky petrklíčů.

Bál se s ní mluvit, bál se na ní i po očku kouknout, ale ona ho nepřestala škádlit, až tentokrát div nevybuchl smíchem. Já se na ně zamračila a ona se honem podívala na pána, ale ten byl zřejmě duchem nepřítomný a vůbec si nás nevšímal. Katka chvíli zvažněla a začala si Heathcliffa soustředěně prohlížet. Ale pak se obrátila a tropila šprýmy nanovo, až se jednou Hareton tlumeně uchechtl. Pan Heathcliff sebou trhl a změřil nás všechny bleskovým pohledem. Katka opětovala jeho pohled neklidně, ale vzdorovitě, a to ho vždycky dopalovalo.

"Máš štěstí, že na tebe nedosáhnu," křikl. "Copak tě d'as posedl, že na mne ustavičně brejlíš □? Hned sklopíš ty drzé oči ! Radši mě na sebe neupozorňuj ! Já myslel, že jsem tě už dávno odnaučil smíchu."

Smál jsem se já," zahučel Hareton.

"Říkáš něco?" podivil se pán.

Hareton hleděl do talíře a svoje doznání už neopakoval. Pan Heathcliff se na něho chvíli díval, pak se zas věnoval snídani a přerušnému chodu myšlenek. Už jsme byli skoro pojídle a mladí lidé si z opatrnosti daleko odsedli,

takže jsem už nečekala žádnou výtržnost v tomhle shromáždění. Ale najednou vrazil do dveří Josef! Rty mu cukaly, oči sršely, bylo zkrátka vidět, že přišel na ten zločin spáchaný na jeho drahocenných keřích. Patrně viděl

Kateřinu a jejího bratrance, že něco kutí na zahradě, a šel to po nich obhlédnout, protože spustil na ně . bylo mu ovšem těžko rozumět, protože mu čelisti kroužily jako krávkě, která žmoulá žvanec.

"Ať mi dá hospodář na ruku, co mi patří, a já jdu ! Chtěl jsem u vás zůstat nadosmrti, však tu věrně sloužím dobrou šedesátku let, dobrá teda, chtěl jsem si odnést

/329/

modlicí knížky a těch svých pár kousků nahoru na půdu, ať mají kuchyňi pro sebe, aspoň budu mít od nich pokoj ! To se ví, člověk se nerad nechá vyhazovat od

svého krbu, ale já si říkám, ať si ! Jenže kdepak, ono jí to nestačí, ona musí ještě mně brát mou zahrádku, to přestává všechno ! Jestli vy se chcete od nich nechat vodit na provázku, prosím, to je vaše věc ! Ale já si to líbit nedám, to by tak hrálo, aby mladí starému nasazovali chomout . já si živobytí vždycky najdu, kdybych měl roztloukat štěrk na silnici !"

"Počkat, prr, dědo !" přerušil ho Heathcliff, "řekněte to zkrátka ! Co vás hryže ? Já vaše hádky s Nelly rovnat nebudu. Pro mne za mne vás může vystěhovat třeba do sklepa !"

Já nemluvím o Nelly," bránil se Josef. "Nelly mi ne" vadí, kvůli ní bych se nežejbroval. Zaplat' pánbu, Nelly aspoň neloudí lidem duši z těl jako někdo ! Nebyla nikdy fešanda, člověk se moh na ní kouknout a nelezly mu oči z důlků ! Ale tahle je to, ta holčice mladá nestydatá, ta zná uhranout mládence, když na něj mrká těma černýma očima a nakrucuje se před ním - dost, člověk by nad tím zaplakal ! Šel a vykopal řádku mých nejlepších rybízů v zahradě - to je odměna za všechno, co jsem mu prokázal - na rukou jsem ho nosil -" teď už se nezdržel hlasitého nářku, jak ho rozlítostnilo to příkoří a Earnshawův nevděk - i ten povážlivý osud mládence. Nepřihnul si?" podivil se pan Heathcliff. "Haretone,

"nádává ten blázen na tebe či na koho?"

"Vykopal jsem mu pár keříčků," odpověděl jinoch.

"Já mu je znova zasadím."

A proč si je vykopal?"

Kateřina se chytře vmísila do hovoru.

"Chtěli jsme tam sázet kytky. Za to můžu jen já, řekla jsem Haretonovi, aby to udělal."

"A kdo ti, hrome, dovolil, abys tu na něco jen sáhla?" ptal se užaslý tchán. "A kdo poručil tobě, abys jí poslouchal," obrátil se k Haretonovi.

Ten oněměl. Jeho sestřenka našla odpověď.

/330/

"Nemusil byste mi vyčítat malý záhonek pro okrasu . Když jste mě okradl o celé panství !"

"Panství, děvko drzá ! Jakživ jsi žádné neměla !" křikl Heathcliff.

"Panství - i peníze!" doplnila. Neuhnula jeho zlostnému pohledu a klidně hryzala zbytek kůrky od snídaně.

"A Haretonovi jeho statek a jeho peníze," nedala se zastrašit.

"Já a Hareton jsme teď přátelé, všechno mu na vás řeknu !"

Heathcliffa to na okamžik zmátlo docela. Zbledl a vyskočil . vytřeštil na ní oči s výrazem vražedné nenávisti.

"Jestli mě uhodíte, Hareton uhodí vás," řekla. "Jen

sed'te !"

"Jestli tě Hareton na místě nevyrazí z pokoje, roznlátím ho já na kousky!" zahřměl Heathcliff. "Zatracená fúrie, ty bys ho chtěla štvát proti mně? Pryč odtud! Slyšíte mě všichni? Vyhod'te jí do kuchyně! Nelly Deanová, já vám jí zabiju . schovejte jí, ať mi víckrát nejde na oči !"

Hareton jí šeptem prosil, aby utíkala pryč.
Odtáhni jí za křídlo!" řval Heathcliff. "Budeš se mi

"

tu s ní domlouvat?" A přikročil vykonat svůj rozkaz.

"On vás neposlechne, vy hanebníku," řekla Kateřina.

"Brzo vás bude nenávidět jako já."

"Pst, pst !" zasykl mladý muž vyčítavě. "Bud' zticha, nedovolím ti takhle s ním mluvit !"

"A dovolíš mu, aby mě bil?" zvolala.

"Tak už jdi !" naléhal šeptem.

Bylo pozdě. Heathcliffji držel.

"Ty půjdeš sám !" poručil Earnshawovi. "Mrcha, bude mě rozčilovat, když to nejmíň potřebuju ! Já jí dám, že na to do smrti nezapomene !"

Vjel jí rukou do vlasů - Hareton mu jí chtěl vyrvat s nářkem prosil, aby jí aspoň tentokrát neubližoval.

Heathcliffovi málem šlehal oheň z očí, bála jsem se, že Kateřinu doslova roztrhá, a už jsem se odhodlávala jí přispět na pomoc, ať to stojí co stojí , ale pojednou mu

/331/

pěst ochabla, rozevřel prsty, pustil vlasy. Místo toho jí vzal za paže a tázavě se jí zahleděl do obličeje. Pak si přešel dlaní oči, chvíli stál jako strnulý - asi sbíral vůli, aby se mohl opanovat - a pak oslovil Kateřinu předstíraně lhostejně: "Nauč se už jednou mě nedráždit, nebo tě někdy skutečně zabiju ! Jdi s paní Deanovou, drž se jí a cvič svou drzost na ní ! A Haretona Earnshawa nech být ! Jestli vás spolu nachytám, poletí z domu, ať si hledá chleba, kde mu ho dají! Tvoje přízeň z něho udělá vyvrhele a žebráka. Nelly, odveďte jí ! Jděte pryč, všichni ! Jděte !"

Mladá paní se dala odvést - ani se nebránila, byla sama ráda, že jí to tak prošlo. Hareton šel s námi a pan Heathcliff měl místnost pro sebe až do oběda. Radila jsem Kateřině, aby se najedla u sebe, ale když viděl její sedadlo prázdné, poslal mě pro ní. Na nikoho z nás nepromluvil, pojedl jen maličko a hned zas odešel se slovy, že se

před večerem nevrátí.

Ti dva noví přátelé se bez něho usadili v jizbě a já odtud slyšela do kuchyně, jak Hareton sestřenicí hubuje, že mu chtěla žalovat na Heathcliffovo chování k jeho otci. Prohlásil, že nechce slyšet ani slovo v jeho neprospěch kdyby Heathcliff byl sám d'as, na tom nesejde - on,

Hareton, bude stát při něm, a jestli Katka už chce někoho trhat, ať se pustí radši do něho jako kdysi, než aby se navázela do pana Heathcliffa ! Katku to rozzlobilo, ale Hareton jí dovedl zkrotit jazyk . zeptal se jí, jak by jí bylo, kdyby on mluvil nehezky o jejím otci. Pochopila tedy, že si Earnshaw zakládá na pánově pověsti jako na vlastní a že je k němu poután silnými svazky, které pouhý rozum nemůže zpřetrhat. Takové řetězy ukuté zvykem by bylo kruté chtít uvolnit a Katka napříště ukázala dobrou vůli a vystříhala se všech nářků i projevů odporu k Heathcliffovi. Dokonce mi vyslovila politování, že se pokoušela vzbudit nevoli mezi ním a Heathcliffem. Domnívám se, že víckrát před bratrancem ani nehlesla proti svému utiskovateli.

Když se mezi nimi uhladila ta malá neshoda, mladí lidé se opět smířili a horlivě se věnovali svému novému

/332/

vztahu žáka a učitelky. Šla jsem si k nim přisednout po práci a pohled na ně mě tak povzbudil a potěšil, že jsem ani nepozorovala, jak čas plyne. To víte, považovala jsem je oba jaksi za své děti, na ní jsem byla odedávna hrdá, a teď jsem začínala věřit, že i on mi bude dělat stejnou radost. Při své poctivé, srdečné a bystré povaze se rychle zbavoval skořáčky nevědomosti a surovosti, která na něm narostla, a když ho Katka upřímně chválila, pobídlo ho to k novému přičinění. Jasnější duch se projevil v jasnějším vzhledu, v jeho rysech se teď zračila čilost a vlídnost . sotva jsem mohla věřit, že je to týž člověk, kterého jsem spatřila tenkrát, když jsem přistihla na Větrné hůrce svou dívku po výletu do Penistonských skal.

Já se na ně s obdivem dívala, oni pracovali, a zatím přišel soumrak a s ním náš pán. Překvapil nás znenadání, protože nešel hlavním vchodem, a hned nás zahlédl všechny tři, než jsme se mohli otočit a postřehnout ho. No, podle mne by sotva kde našel příjemnější a nevinnější podívanou, bývalo by to skutečně ošklivé, kdyby je za to plísnil. Odraz plamenů krbu pohrával na těch roztomilých mladých hlavách a osvěcoval tváře oživené dětinským zájmem a pílí. Jemu bylo sice třiadvacet aji osmnáct, ale oběma to bylo něco tak nového to probuzení milostného citu spolu s touhou po vědění že jim byly cizí ty nálady dospělých, kteří jsou střízliví a omrzeli a také tak vypadají.

Pozdvihli společně oči a setkali se s jeho pohledem. Snad jste si povšiml, pane Lockwoode, že oba mají oči úplně stejné, jsou to oči Kateřiny Lintonové. Jinak se mladá Kateřina matce zvlášť nepodobá, nanejvýš že má to široké čelo a určitou křivku nozder, která jí stále dává pyšný výraz, ať se to s nitrem shoduje nebo neshoduje.

U Haretona jde ta podoba ještě dál a je v každý čas

podivuhodná, ale v onu chvíli byla zvlášť výrazná, protože měl smysly ve střehu a všechny duševní schopnosti v něm jen hrály. Soudím, že ta podoba odzbrojila pana Heathcliffa . přistoupil ke krbu celý rozechvělý, ale rychle se uklidnil, když pohleděl na mladého muže či abych

/333/

to líp řekla, jenom zvládl svůj neklid, protože potlačit ho nedovedl. Vzal Haretonovi knihu z ruky, přelétl otevřenou stránku a beze slova jí vrátil , jenom posuňkem odeslal Kateřinu pryč. Její společník se dlouho za ní neomeškal ajá se chtěla taky uklidit, ale pán mě vyzval, abych zůstala sedět.

"Dopadá to uboze, nemyslíte?" podotkl, když chvíli rozvažoval o výjevu, kterého byl svědkem. "Ostudný konec mého mocného snažení ! Já si tu chystám sochory

a krumpáče, abych rozvrátil dva staré domy, připravuju se na herkulovskou práci - a když je všechno hotovo, jen začít bourat, přejde mě chuť shodit jedinou tašku ze střechy!

Moji staří nepřátelé mě nezdolali . teď je vhodná chvíle ztrestat je v jejich potomcích. Mohl bych to udělat a nikdo by mě nezadržel! Ale k čemu to? Netěší mě udeřit - nestojí mi za to, hnout rukou ! Teď to vypadá, jako bych byl strožil pomstu jen proto, abych jí mohl proměnit ve velkodušný čin milosti ! Sice to tak není čistě jsem jen ztratil škodolibou radost z jejich zkázy.

Ničit pro nic za nic mne nudí !

Nelly, děje se se mnou zvláštní proměna - ustupuju do stínu ! Zajímám se už tak málo o pozemský život, ☐že se musím k jídlu a pití nutit. Ti dva, co teď odešli, jsou to poslední, co pro mne uchovává zřetelný vzhled a hmotnou skutečnost - působí mi to až mučivou bolest. O tom děvčeti nebudu mluvit - a nechci na ní myslit - kéž by byla neviditelná, její přítomnost mě dohání k šílenství! Hoch na mne působí zas jinak - a přece bych ho nejraději zahnal, aby mi nechodil na oči - jenže vy byste si pak mysleli, že jsem se dočista zbláznil. Asi řeknete, že k tomu nemám daleko," pokusil se o úsměv, "když vám povím, jak ve mně probouzí a pro mne ztělesňuje tisícové vzpomínky a představy z minulosti. Ale vy to neroznesete - a já jsem tak nevyléčitelně uzavřený sám v sobě, že mne to láká vyzpovídat se někomu jinému.

Teď před chvílíčkou jsem viděl v Haretonovi nikoli obyčejného cizího člověka, ale spíše vtělení svého mládí . poutalo mě k němu tolik vztahů a pocitů, že jsem

/334/

nedokázal s ním mluvit běžně rozumným způsobem to mi byla holá nemožnost ! Předně mi svou podobou

strašlivě připomínal Kateřinu. Snad byste řekla, že taková podoba mi navíc musí vzrušit obraznost , ale naopak, to mě vzrušuje nejmiň ze všeho. Protože co by mi

Kateřinu nepřipomínalo? Já si jí přec umím spojovat se vším - podívám se třeba na dlaždici v podlaze, a vyvstane mi odtud její podoba! Vidím jí v každém obláčku, v každém stromě. V noci mi plyne ve vzduchu, ve dne se zrcadlí v každém předmětu - všude mě obletuje! Číhá na mne v rysech kdekterého obličeje, ať muže či ženy, v mých vlastních rysech, a výsměšně mě zavádí nedokonalou podobností. Celý svět je mi příšernou sbírkou upomínek na to, že žila a že jsem jí ztratil. Teď víte, co čtu v Haretonově podobě, co mi z ní mluví - je to duch mé nesmrtelné lásky, mé zuřivé touhy nepustit, co mi patří, mého ponížení, mé pýchy, mého štěstí a hoře!

Ale já třeštím, že vám tohle vykládám! To jen abyste pochopila, že mě sice mučí samota, ale jeho společnost mi nijak neuleví - naopak jen zesiluje ustavičnou trýzeň, kterou trpím. A z toho důvodu je mi taky skoro jedno, že se sblížil se sestřenicí! Teď už na ně nemůžu plýtvat pozorností!"

"Ale pane Heathcliffe, jak jste to myslel s tou změnou?" ptal jsem se dost poplašeného chováním, ačkoliv podle mého mu nehrozila smrt ani pomatenost - takový zdravý a silný člověk! V hlavě to měl sice trochu divné od malička, liboval si v samých záhadách a výstředních představách. Jak zbožňoval tu zesnulou, to už byla skoro posedlost, pravda. Ale jinak měl stejně bystrý rozum jakojá.

"To poznám, až to přijde," odpověděl. "Zatím se mi tojeví docela matně."

"A nemáte podezření na nějakou nemoc?"
Kdepak, Nelly!"

"Ani nemáte strach ze smrti?"

"Strach? Co vás vede!" zasmál se. "Ani strach, ani předtuchu, ani naději, že brzy umřu. Proč taky? Mám

/335/

statné tělo, vedu střídmý život, mé povolání není nebezpečné - měl bych vydržet a asi vydržím zde na zemi, dokud mi hlava úplně nezbělí. Ale přece jen to nemůže se mnou tak zůstat, jako je to teď! Musím se nutit, abych dýchal - vlastní srdce musím pobízet, aby tlouklo. Jako bych ohýbal nepoddajnou pružinu - jenom násilně se přiměju k nejmenšímu pohybu, pokud mě k němu nepudí ta jediná myšlenka - jenom s přinucením si všimnu čehokoliv, živého tvora či mrtvé věci, pokud nesouvisí s mou jedinou základní představou! Mám pouze jediné přání a celou bytost, všemi schopnostmi toužím ho dosáhnout. A toužím po něm tak dlouho a tak neochvějně, že se mi jistě splní . a to brzy . vždyť mě to

celého pohlcuje . nežiju vlastně jinak, než že čekám na splnění. Tak jsem se vám vyzpovídal ! Ne že by mi to ulevilo!

Ale snad vám to vysvětlí mé všelijaké nálady, jinak stěží pochopitelné. Ach bože, je to dlouhý boj - kéž skončí !"

Začal přecházet po místnosti a šeptem si říkal strašné věci, až jsem začínala věřit s Josefem, že mu svědomí stvořilo v srdci peklo zaživa. Uvažovala jsem, jak to skončí. Ačkoliv předtím jen málokdy něco prozradil ze své nálady, ani pohledem ne, nepochybovala jsem, že tohle všechno v něm ustavičně hárá . konečně to do tvrdil on sám. Ale věřte, že jinak by to byla živá duše neuhodla z jeho vnějšího chování . konečně vy sám, pane Lockwoode, jste nic podobného netušil, když jste ho poznal! A v té době, o které mluvím, vypadal jako vždycky předtím, jenom byl víc samotářský a ve společnosti zamlklejší.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

Od toho večera se nám pan Heathcliff při jídle vyhýbal, ačkoliv přímo nezakázal Haretonovi a Katce, aby seděli u stolu. Protože nechtěl být otrokem své náladovosti, raději mezi nás chodil jen občas - soudil, že jíst jednou za čtyřadvacet hodin mu k výživě postačí.

Jednou večer, když všichni v domě už šli spát, slyšela jsem ho sejít dolů a vyjít z domu, ale neslyšela pak, že by se vrátil zpět. Ráno byl ještě pryč. Měli jsme už duben, počasí bylo příjemné a teplé, tráva nemohla být ani zelenější při takovém sluníčku a častých přeprškách a obě zakrnělé jabloně při jižní zdi bohatě rozkvétaly. Po snídani mě Kateřina zvala, abych si přinesla židli a usadila se s prací pod borovicemi za domem. Zlákala též Haretona, docela uzdraveného po nehodě, aby jí zryl a upravil záhonky, které se musely po Josefově stížnosti odstěhovat do kouta zahrady. V klidu jsem se radovala z jarní svěžesti všude kolem a z krásné, jasně modré oblohy nade mnou, a tu pojednou přiběhla mladá paní . měla přinést od branky nějaké sazeničky petrklíčů na záhon, ale vracela se s prázdnou ! Hlásila, že přišel pan Heathcliff. A oslovil mě !" dodala celá zmatená.

"

"Co říkal?" ptal se Hareton.

Abych mu šla z očí, a hezky rychle!" odpověděla. "Ale byl

"

tak změněný, docela jiný, že jsem strnula na místě a zůstala na něj koukat!"

"Jak vypadal?" podívil se Hareton.

"Skoro přívětivě a vesele ! Ale jaképak skoro ! Ohromně vzrušeně a rozjařeně - radostně!"

"To je asi rozjařený z nočního flámu," podotkla jsem jakoby žertem. Ve skutečnosti mě to ale překvapilo stejně jako jí, a tak jsem si to chtěla ověřit . vidět pána, jak se tváří radostně, by byla věru nevšední podívaná. Našla jsem si nějakou výmluvu a vešla k němu. Heathcliff stál u otevřených dveří, byl bledý a chvěl se. Ale byla to pravda, zářilo mu v očích cosi divného a jásavého, měnilo to celýjeho výraz.

Nebudete snídat?" ptala jsem se. "Musíte mít hlad,

"

když jste celou noc prochodil !"

"Nemám hlad," odpověděl. Odvrátil hlavu a mluvil pohrdavým tónem, jako by tušil, že vyzvídám, proč má takovou náladu.

To mě zmátlo - nevěděla jsem, je-li na místě vyrukovat s dobrou radou.

"Já nevím, jestli vám to jde k duhu, když se touláte venku, místo abyste šel do postele !" povídám. "V takovém vlhku se to nemusí vyplatit. Ještě si uženete nastuzení nebo zápal plic ! Kdoví jestli už nemáte horečku !"

"A kdyby - však ji snesu," odpověděl, " - a jak rád !

Jen když mi dáte pokoj. Jděte a neobtěžujte mě !"

Poslechla jsem, ale když jsem procházela kolem něho, slyšela jsem, jak rychle oddychuje, jako kočka !

"Jistěže z toho bude nemoc !" soudila jsem. "Co to prováděl ?"

V poledne se posadil s námi k obědu a dal si ode mne vrchovatě naložit talíř, jako by se odškodňoval za předchozí půst.

"Nemám rýmu ani horečku, Nelly," připomněl mi ranní domluvu, "zato mám nehoráznou chuť k jídlu.

Uvidíte, jak to zmizí !"

Vzal vidličku a nůž a chtěl se do toho pustit. Najednou jako by ho úplně přešla chuť. Položil příbor na stůl, podíval se toužebně z okna, vstal a vyšel ven. Celou tu dobu, co jsme jedli, bylo ho vidět, jak přechází zahradou. Earnshaw se rozhodl, že půjde a zeptá se ho, proč neobědvá, snad že jsme ho něčím popudili?

"Tak co, přijde?" volala Kateřina, když se vrátil.

"Ne," odpověděl bratranec, "ale nehněvá se. Vypadal hezky spokojeně. Jen jsem ho trochu dohřál, že jsem na něj promluvil dvakrát. Nato mi řekl, abych prý se vrátil, cože se s ním otravuju, když se můžu bavit s tebou !"

Dala jsem mu nahřát talíř k ohništi, a když se ostatní vyklidili, pán se asi za dvě hodiny vrátil. Nic se na jeho náladě nezměnilo. Zpod černých brv svítila stále stejná nepřírozená radost - věru byla nepřírozená - obličej měl stejně pobledlý a rty pootevřené v jakémsi divném úsměvu.

Chvěl se na celém těle - ne jako se člověk třese zimou
nebo slabostí, ale jako drnčí napjatý drát!
Musím se ho zeptat, co to s ním je, myslím si, kdopak jiný
by se měl o něj starat? A dala jsem se do toho.
"Vy jste mi nějak rozechvělý, pane Heathcliffe ! To
vám přišla dobrá zpráva?"
"Odkudpak by mi chodily dobré zprávy? Rozechvělý
jsem z hladu, ale vypadá to tak, že jíst už asi nebudu."
"Oběd máte tady," upozornila jsem ho, jen si posloužit !"

"Teď ho nechci," odmítl a spěšně dodal: "Počkám si
na večeri. A ještě něco, Nelly, platí to jednou provždy,
víckrát mi sem nepouštějte Haretona a tu osobu! Ať mě
v jizbě nikdo neobtěžuje - chci tu mít svatý pokoj !"
"Máte nějaký důvod vykazovat je od sebe?" naléhala
jsem. "Řekněte mi, pane Heathcliffe, proč jste takový
divný? Kde jste byl v noci? Ne že bych se ptala z povrchní
zvědavosti -"

"Právě že se ptáte z povrchní zvědavosti," přerušil mě
s úsměvem. "Ale já vám přesto odpovím. Včera jsem
došel na sám práh pekla. Dnes se přede mnou otevřelo
nebe. Vidím, kde je, sotva tři pídě půdy mě od něho
dělí. A teď zas jděte! Nežjeví se vám nic strašidelného .
ale nesmíte slídit!"

Zametla jsem před krbem, otřela stůl a odešla do kuchyně,
ještě zmatenější než prve.

Heathcliff neodešel z jizby celé odpoledne a nikdo se do
jeho samoty nevtíral. Až k osmé hodině jsem usoudila, že
se sluší přinést mu večeri a svíčku, i když nevolal. Našla

/339/

jsem ho, jak se opírá o okenní rám, ale nevyhlížel ven, byl
obrácen do temného pokoje. Oheň už dohořel na popel
a do pokoje táhl vlhý vzduch pošmourného večera. Bylo
takové ticho, že k nám docela zřetelně doléhalo bubláni
gimmertonského potůčku - každé jeho zazurčení přes
oblázky nebo kolem velkých kamenů které nebyly pod
vodou. Když jsem viděla zšeřelé ohniště, nemohla jsem
potlačit zahubování a počala jsem zavírat okna jedno po
druhém, až jsem došla k Heathcliffovi.

"Mám tady taky zavřít?" zeptala jsem se, abych ho
vyrušila, když se nechtěl hnout.

Světlo mu padalo do obličeje. Pane Lockwoode, to se
nedá říct, jak jsem se lekla, když jsem ho tak bleskově
zahlídla. Ty černé oči ! Ten úsměv, ta příšerná bledost !

V tu chvíli jsem myslela, že to není náš hospodář, ale
nějaké zjevení ! V hrůze jsem svíčkou ucukla stranou, ta
narazila o zeď, a my byli potmě.

"Ano, můžete zavřít," ozval se jeho povědomý hlas.
"Ale jaká vy jste nešika ! Copak se svíčka drží nakloněná?
Honem přinestejinou!"

Vyběhla jsem poděšená jako blázen a řekla Josefovi:
"Pán chce, abyste mu tam rozsvítil a znova zatopil."

Sama jsem se už k němu neodvážila.

Josef nabral na lopatku trochu hořícího uhlí a šel. Hned se s ní ale vrátil a v druhé ruce nesl podnos s nedotčenou večeří. Ohlásil, že pan Heathcliff šel spát a nechce nic jíst, až prý ráno. Pak jsme slyšeli pána stoupat po schodech. Nevkročil ale do svého pokoje, zamířil do ložnice se zabeđeným lůžkem. Jak už víte, je tam okno dost veliké, aby se jím člověk protáhl, a uhodla jsem, že zas pomýšlí na noční toulky a nechce, abychom o tom věděli.

"Je snad upír nebo vlkodlak?" napadlo mě. Četlajsem o takových vtělených příšerách. Ale pak jsem uvážila, že jsem o něj pečovala od dětství, byla při tom, když vyrůstal z hochy v muže, zhrubajsem znala celý jeho život . jestlipak to není hloupost, takhle se bát strašáků? "Dobrá, ale odkud se vzalo to černé cikáně, kterého se dobrý člověk ujal k svému neštěstí?" takovou otázku mi vnukala

/340/

pověra, když jsem usínala a vědomí se již zamlžilo. Zpola ve snu jsem si začala pro něj vymýšlet vhodný původ.

Zopakovala jsem si v spánku všechny své bdělé úvahy a vzpomínky, táhl přede mnou celý jeho život, jenže hrůzyplně zkreslený, a nakonec mi vyvstaly představy o jeho smrti a pohřbu. Z toho si pamatujijem tolik, že jsem měla velké soužení s nápisem, který mi bylo objednat na náhrobní kámen. Rokovala jsem o tom s hrobníkem, ale nedalo se nic dělat - příjmení neměl, věk jsme neznali, museli jsme se spokojit s jediným slovem "Heathcliff". To se pak i splnilo ve skutečnosti. Podívejte se na hřbitov, můžete tam číst na kameni to jedno slovo a pak datum úmrtí.

Ráno se mi vrátila střízlivá rozvaha. Vstala jsem a šla do zahrady, ještě než se úplně rozednilo, a hledala jsem, nejsou-li pod oknem nějaké stopy. Nebyly. "To asi zůstal doma," říkám si, "vyspal se z toho a ve dne zas bude ve své kůži !"

Uvažila jsem snídani pro celou domácnost jako každodenně, ale řeklajsem Haretonovi a Kateřině, aby si jí snědli, než pán sejde dolů, protože si dnes přispí. Oni si radši vzali jídlo ven pod stromy a já jsem jim tam prostřela na malém stolku.

Když jsem se vrátila do jizby, pan Heathcliff už tam byl. Vykládal Josefovi o něčem v hospodářství, dával mu přesné pokyny, jak a co, ale mluvil rychle a ohlížel se ustavičně stranou a měl stejný vzrušený výraz v obličejí jen ještě nápadnější. Josef odešel, pán se posadil na obvyklé místo a já před něho postavila misku kávy. Přitáhl si jí blíž, opřel se loktem o stůl a zahleděl se na protější zeď. Vypadalo to, jako by si prohlížel jistý úsek sem

a tam, až mu těkavé oči jiskřily. Věnoval se tomu s takovým zájmem, že snad na půl minuty zatajil dech.

Tak prosím," upozornila jsem ho a přistrčila mu kus

"

chleba k ruce. "Jezte a pijte, dokud je snídaně ohřátá, čeká na vás hodinu !"

Ani se na mne nepodíval, ale usmál se. Milejší by mi bývalo skřípění zubů než takový úsměv.

/341/

"Pane Heathcliffe, hospodáři !" křičela jsem na něj.

"Nehleďte, proboha, jako byste měl nadpozemské vidění!"

"Vy mi tu, proboha, neřvete! Rozhlídněte se kolem a povězte mi, jestli jsme sami !"

"Jakpak ne," konejšila jsem ho. "Docela sami!"

Přesto jsem ho bezděčně poslechla, jako by to nebylo zcela jisté. Máchnutím ruky smetl nádobí se snídání, aby si uvolnil výhled. Opřel se o stůl a díval se tím pozorněji. Teď jsem si vlastně uvědomila, že se nedívá na stěnu. Pořádně jsem si ho okoukla - on zírá, jako by dva metry před stěnou něco bylo. Aťsi to tam bylo nebo ne, působilo mu to zřejmě krajní rozkoš i bolest současně . aspoň jeho zmučený i nadšený výraz dával takovou představu.

Jeho vidina nestála nehybně, a on jí úzkostlivě zrakem sledoval, kam se hnula. Marně jsem mu připomínala, jak dlouho už nejedl. Dejme tomu, že na mé prosby učinil pohyb rukou - sáhl například po krajíci chleba - ale než ho dosáhl, sevřely se mu prsty a znovu se opřel o stůl a na jídlo zapomněl.

Seděla jsem vedle něho se svatou trpělivostí a zkoušela odvrátit jeho pozornost od hloubání, které ho posedlo. Až se konečně rozzlobil, ptal se, proč ho vlastně štvu a nenechám ho v klidu najíst. Příkladně prý ho nemusím obkakat . stačí, když postavím jídlo na stůl a vypadnu ! Jen to dořekl, vyšel z jizby, zvolna se ploužil chodníčkem zahrádky a zmizel za brankou.

Těžce se vlekly hodiny a nastal zase večer. Uložila jsem se ke spaní hodně pozdě, ale spát jsem stejně nemohla. Pán se vrátil k půlnoci a nešel nahoru, zavřel se v jizbě dole. Poslouchala jsem, převracela jsem se a konečně se oblékla a šla dolů. Nemohla jsem vydržet v posteli, hlavou mi probíhaly tisíceré liché obavy.

Vedle bylo slyšet pana Heathcliffa přecházet. Bez ustání měřil krokem podlahu a mnohokrát rušil ticho hlubokými vzdechy, které se podobaly sténání. Mumlal i jednotlivá slova, nejčastěji jsem z nich zaslechla jméno Kateřiny ve spojení s různými vášnivými projevy slasti nebo utrpení.

Znělo to, jako by hovořil s někým přítomným . tiše

/342/

a vmlouvavě, jakoby z hloubi duše. Neměla jsem odvahu vstoupit k němu do pokoje, ale nějak jsem ho musela

odvést od toho blouznění ! Vrhla jsem se tedy hlučně na rozdělování ohně, prohrabávala uhlíky a shrabovala popel. Heathcliffa to přivolalo dřív, než jsem čekala.

Ihned otevřel dveře a řekl:

"Pojďte sem, Nelly - to už je ráno? Přineste mi světlo !"

"Odbily čtyři," povídám. "Budete potřebovat do ložnice svíčku. Zapalte si jí od ohně v kuchyni !"

"Nepotřebuju, nepůjdu si už lehnout. Zatopte mi tady dole a pokliděte tu, co je třeba !"

"Musím dřív rozdmýchat uhlíky do žhava, pak vám je tam přinesu do krbu," odpověděla jsem a chystala si židli a měch ke kuchyňskému ohni.

Zatím bloudil sem a tam jizbou ve stavu blízkém nepřičetnosti. Vyrážel tak rychle vzdech za vzdechem, že měl sotva čas se nadýchnout.

"Až se rozední, pošlu pro Greena," řekl. "Chci se s ním poradit v právních otázkách, dokud ještě mohu takové věci v klidu promyslet a zařídit. Nemám napsanou poslední vůli a nemohu se rozhodnout, jak naložit se svým majetkem. Kéž bych ho mohl celý vyhladit z povrchu zemského !"

Takhle bych nemluvila, pane Heathcliffe !" napo menula jsem ho. "Zatím se nestarejte o závěť , budete žít dost dlouho, abyste mohl napravit všechny křivdy, které jste kdysi spáchal, a nebylo jich málo! Kdo by to byl řekl, že vám jednou vypovědí nervy - máte je hezky pocuchané ! A vlastní vinou - co provádíte poslední tři dny, to by porazilo obra. Najezte se trochu a vyspěte se! Jen se podívejte do zrcadla, jak to oboje potřebujete! Tváře máte vpadlé a oči podlité krví jako nešťastník umírající hlady a poloslepý z nevyspaní."

"Nemohu za to, že se mi nechcejí ani spát !" odpověděl. "Ale věřte, že to není ze svévole. Já se najím i vyspím, jak to jen bude možné. Ale stejně byste mohla hubovat někoho, když se topí ve vodě a je jen kousek od břehu, aby sebou

/343/

nemlátíl! To nejde, nejdříve je nutno dosáhnout břehu, odpočívat se může potom. Dobrá, pana Greena zatím odložíme. Ale toho litování křivd se nedočkáte. Žádné jsem nespáchal a ničeho nelituju. Jsem nevýslovně šťastný, a přece ne dost ! Slast duše mi zabíjí tělo, ale sama je neukojitelná !"

"Vy že jste šťastný, hospodáři," vyhrkla jsem. "Moc divné štěstí ! Kdybyste mě chtěl vyslechnout a nerozzuřit se přitom, dala bych vám radu, jak dojít štěstí !" Radu?" podivil se. "Sem s ní !"

"Víte dobře, pane Heathcliffe, že už tak od třinácti let vedete sobecký život nedůstojný křesťana," domlouval jsem mu. "Za celou tu dobu jste ještě jednou neotevřel

bibli ! Asi jste zapomněl, co v knize stojí, a teď možná vám nezbude čas, abyste si to znova osvojil. Co by vám to udělalo, kdybyste pro někoho poslal - nějakého duchovního, na vyznání nesejde - aby vám to vysvětlil a poučil vás, jak jste daleko zbloudil od přikázání Písma a že si nezasloužíte přijít do nebe, jestli se před smrtí nenapравíte."

"Vidíte, že nezuřím, Nelly, naopak jsem vděčný, protože jste mi něco připomněla," řekl. "Jde o to, jaký si přeju mít pohřeb. Povezete mě na hřbitov až večer za soumraku.

Vy a Hareton mě můžete doprovodit, chcete-li. Ale jedno vám zvlášť kladu na srdce - musíte dohlédnout na hrobníka, aby splnil moje příkazy ohledně těch dvou rakví.

Žádného kněze nepotřebuju a nic se nemusí nade mnou řečnit. Věřte mi, že jsem na prahu svého nebe. A nebe těch ostatních mě neláká a nezajímá."

"Co když se budete zatvrzele postit dál, až z toho umřete? To bude sebevražda, a pak vás nedovolí zakopat na hřbitově," namítla jsem, uražena jeho lhostejností.

Co potom?"

"To se nestane," odpověděl, "a kdyby, musíte mě dát tajně vykopat a přeložit, kam patřím. Jestli to neuděláte, ještě poznáte, že mrtvého sejen tak nezbavíte!"

Jakmile zaslechl ostatní členy domácnosti, zavřel se do svého doupěte a dýchal volněji. Zato odpoledne, když Josef s Haretonem odešli po práci, vešel do kuchyně a s vyřeštěným pohledem mě zval, abych si šla vedle

/344/

k němu sednout, že potřebuje mít někoho u sebe. Odmítla jsem a řekla rovnou, že mám strach z jeho divných řečí a bláznivého chování. Na to že nemám chuť a nervy, abych mu dělala společníci.

"Asi myslíte, že jsem ďábel," řekl s příšerným úsměvem.

"Něco nepřístojného, co se nemá vyskytovat ve slušné domácnosti, že !" Pak se obrátil na Kateřinu, která se při jeho příchodu schovala za mne, a oslovil jí posměšně : "A co ty, andílku? Nešla bys ke mně? Nic ti neudělám. Ale kdepak, pro tebe jsem vždycky horší než ďas ! No dobře, nechte si to ! Mám ještě jinou, ta se mne neštítí. Ach bože, jakáje přítulná ! Hrom do toho, na člověka z masa a kostíje toho moc - i na mne! A to už je co říct!"

Už se nikoho o nic neprosil. Večer odešel do ložnice. Celou noc a ještě ráno ho bylo slyšet vzdychat a něco pro sebe vykřikovat. Haretonovi to nedalo, chtěl k němu jít, ale já mu doporučila, aby šel pro doktora Kennetha, ať ten se jde na něj podívat! Přišel, chtěla jsem ho ohlásit a marně jsem lomcovala dveřmi, Bylo zamčeno. Heathcliff námjen spílal - že prýje mu líp a chce mít pokoj , tak doktor zase odešel.

Večer silně přšelo, liják trval až do svítání. Na ranní obchůzce kolem domu vidím, že okno pánova pokoje

tříská volně ve větru a déšť se leje proudem dovnitř.
Přece neleží v posteli," říkám si, "promočilo by ho to
"

na kůži ! Jistě už chodí po pokoji nebo někde venku.

Ale jaképak okolky, půjdu to směle vyšetřit !"

Podařilo se mi vniknout dovnitř pomocí jiného klíče .
ložnice byla prázdná. Běžela jsem k bedně a odsunula
přepážku a nahlédla - na lůžku byl pan Heathcliff, ležel
nznak ! Až jsem sebou cukla, když se naše pohledy
střetly - díval se tak ostře a pronikavě ! A ještě jako by se
pousmál ! Bylo neuvěřitelné, že nežije, ale obličej i krk
měl zaplavený vodou - ložní prádlo jen jen ždímat!
A on sám se nehýbal. Jak se okno průvanem otvíralo a zavíralo,
rozdíralo mu ruku spočívající na římse. Z odřené
kůže netekla krev, a když jsem na ruku sáhla, přestala
všechna pochybnost. Byl chladný a ztuhlý.

/346/

Zaháčkovala jsem okno, sčesala mrtvému dlouhé černé
vlasy z čela, zkoušela jsem mu zatlačit oči - zakrýt,
možno-li, ten strašný neúporný jásavý pohled; než ho
spatří někdojiný. Nedaly se zavřít - jako by se smály mým
marným pokusům. Pootevřené rty a vyceněné zuby se také
pošklebovaly. Zmocnila se mne znovu hrůza a volalajsem
Josefa. Přišoural se a strhl povyk, ale na mrtvolu ani
sáhnout !

"Čert odnesl duši, může si vzít i mrchu, ať máme
pokoj ! Ech, ech, hříšník jeden, on se šklebí i na smrt!"
A starý svatoušek se ošklíbl po něm. Málem jsem čekala,
že začne radostí skákat kolem postele, ale pojednou se
vzpamatoval, klesl na kolena a sepjal ruce . vzdával
díky, že teď zákonitý dědic starého rodu dojde svého práva.

Byla jsem z toho neštěstí jako omráčená. Neodolatelně
se mi vracely vzpomínky na staré časy a přinášely
tíživý smutek. Ale opravdový truchlící byl chudák Hareton,
kterému nejvíc ublížil. Celou noc proseděl v usedavém
pláči u mrtvého, tiskl mu ruku a celoval ten výsměšně
urputný obličej, od něhož každý jiný odvracel pohled.

Oplakával pěstouna v hlubokém žalu, který přirozeně
prýštil ze šlechtěného srdce, byť pevného jako kalená ocel.

Doktor Kenneth z toho nebyl moudrý, když měl určit,
na jakou nemoc vlastně pán zemřel. Zamlčela jsem okolnost, že
po čtyři dni nevzal do úst, bála jsem se nepříjemností. K tomu
jsem věřila, že hladovka nebyla úmyslná,

byl tojen následekjeho podivného neduhu, nikoli příčina!

K pohoršení všeho sousedstva jsme ho pohřbili, jak si
přál. Já a Earnshaw, hrobník a šest mužů, kteří nesli
rakev, byl celý pohřební průvod. Těch šest hned odešlo,

když spustili rakev do hrobu . my jsme zůstali, až jí
hrobník zahází. Uplakaný Hareton sám odkopal zelený
drn a obložil jím hliněný rov . ten se teď zelená jako oba

sousední hroby, a kéž tam zesnulý odpočívá v pokoji jako oni ! Ale zdejší venkované, když se jich ptáte, jsou schopni vám odpřísáhnout na bibli, že straší. Jedni prý ho viděli u kostela, jiní na slatinách, ba i tady v domě ! Pověry řeknete ! Souhlasím. Ale náš děda z kuchyně vykládá,

/347/

že každou deštivou noc od pohřbu, když se v noci podívá z okna komůrky, vidí ty dva obcházet venku. A mně samé se stala před měsícem divná příhoda. Šla jsem večer do Drozdova, bylo zataženo, na bouřku. A zrovna na zatažce u Hůrky stál chlapec, vedl ovci a dvě jehňátka. Hrozně plakal, až jsem si myslela, že ho neposedná jehňata nechtějí poslouchat.

Copak je ti, človíčku?" ptám se.

"

Tamhle u skalky je Heathcliff s tou ženskou," blekotal,

"

ajá se bojímjít kolem."

"

Nic jsem neviděla, ale ovce se nechtěly hnout a kluk taky ne ! Poradila jsem mu, aby to obešel dolní cestou.

Nejspíše si vyvolal ty přízraky z vlastní mysli, když chodil lesem po vřesovištích a vzpomínal na povídačky, které slýchal od rodičů a kamarádů. Ale ani já sama teď nechodím ráda venku potmě a nelíbí se mi samotné v tom nevlídném domě. Nemůžu za to, ale těším se, až se odstěhujeme na Drozdov.

Oni budou bydlet v Drozdově?"

"Ano," přisvědčila paní Deanová, "jen co se vezmou.

To bude na Nový rok."

Někdo zůstane tady?"

"Josef bude dělat hlídače. Třeba dostane k ruce nějakého chlapce, aby nebyl tak sám. Zvykl si už na kuchyni ostatní se tu zavře."

"A přenechá se duchům, aby měli kde obcházet !" podotkl jsem. "A to ne, pane Lockwoode," pokárala mě Nelly. "Věřím, že mrtví odpočívají ve svatém pokoji, ale není dobře o nich mluvit nevážně !"

V tu chvíli klapla vrátka u zahrady - mladí se vraceli z potulky.

Tí dva se nebojí ničeho," prohodil jsem pro sebe a díval

"

se oknem, jak přicházejí ke dveřím. "Společně by vzdorovali Satanu i všem mocnostem pekelným !"

Zastavili se před prahem a obrátili se, aby naposled

/348/

pohlédli na měsíc - či spíše jeden na druhého v měsíčním svitu. Neodolatelný popud mě přiměl, abych sejim znovu vyhnul. Vložil jsem paní Deanové do ruky něco na památku, a bez ohledu na její poprask, proč že tak nezdvořile

prchám, unikl jsem kuchyní, právě když otvírali domovní dveře. Můj ústup div neutvrdil Josefa v jeho podezření, že hospodyně si vodí do domu pochybné návštěvy - naštěstí Josef uznal, že jsem slušný pán, když se k němu přikutálel s milým cinknutím zlatý peníz. Prodloužil jsem si cestu domů zacházkou ke kostelíku. Stanul jsem pod jeho zdmi a povšiml si, jak zchátral i za těch posledních sedm měsíců - tu a tam zely v oknech černé díry místo skla a na střeše se uvolňovaly břidlicové tašky, abyje nastávající podzimní vichry postupně shazovaly. Hledal jsem a snadno našel ty tři náhrobní kameny na svahu podle vřesoviště. Prostřední byl omšelý a zpola zapadlý do vřesu - náhrobek Edgara Lintona po pravici teprve začínal obrůstat zdola travou a mechem - Heathcliffův po levici byl ještě holý. Pozastavil jsem se u nich pod tou vlídnou oblohou. Díval jsem se, jak se nad květy vřesu a zvonečků třepetají jipice, poslouchal jsem větřík šelestící v trávě - a nechápal jsem, že by někdo mohl věřit v neklidný spánek těch, kteří spočívají v téhle pokojné zemi.

KNIHY SRDCE

SVAZEK 32

EMILY BRONTĚOVÁ

NA VĚTRNÉ HŮRCE

Z anglického originálu Wuthering Heights, vydaného nakladatelstvím Random House, New York, 1943, přeložila Květa Marysková.

Ilustroval Karel Hruška. Obálku s použitím kresby Karla Hrušky a vazbu navrhl Leo Novotný. Graficky upravil Milan Albich. V roce

1978 vydalo Lidové nakladatelství, vydavatelství Svazu československo-sovětského přátelství, Václavské nám. 36, Praha 1, jako svou

1505/I. publikaci. Odpovědná redaktorka Jana Mertinová. Ze sazby

monofoto vytiskl ofsetem Tisk, knižní výroba, n. p., Brno, závod 3,

Český Těšín. Formát papíru 84/108. AA 18,63 (text 17,97, ilustrace 0,66), VA 19,43. 352 stran. Náklad 70 000 výtisků. 13-32.

V Lidovém nakladatelství 2. vydání.

26-050-78, Cena váz. 26 Kčs

naskenovala a opravila
Mathauserová Ivanka Plzeň